

Tình Thơ Ngây

Chương 1

- Người thật là hên , vậy người định chọn cô nào ?

Câu hỏi của Cường làm Khanh giật mình . Ngày xưa Khanh ao ước được thăng chức làm phó giám đốc công ty , nhưng bây giờ chưa vào việc thì anh đã thấy nhiều rắc rối rồi . Đêm qua Khanh bị mẹ tung cho một bài kinh thật dài về sự Ôn nghĩa với bạn bè bà con giòng họ , chỉ mới thăng chức phó giám đốc thôi mà khi không chạy ra biết bao nhiêu là bà con muốn lui tới với gia đình chàng . Cường là người bạn thân cùng làm chung chỗ với Khanh , tuy bây giờ Khanh giữ trọng chức lớn hơn nhưng tình bạn của họ vẫn như ngày nào . Câu hỏi của Cường làm Khanh nhớ đến mấy chục tờ đơn trong cặp táp . Khanh vội lấy ra và để lên bàn :

- Mà hãy giúp tao lựa ra một cô thư ký vừa trẻ vừa đẹp là được rồi !
Cường vui vẻ nhìn những tờ đơn xin việc . Vừa đọc lý lịch vừa xem hình các cô gái , xem xong , Cường chọn ra một cô thật xinh đẹp , nói :

- hãy chọn cô này đi , mấy chục cô trong này cô nào cũng như thiên

nga , nhưng tao thấy cô này xinh đẹp nhất và cái tên cũng đẹp nữa .

Mày thật hên , được chọn ramột người đẹp để sai vặt !

Khanh nhìn tờ đơn Cường vừa chọn ra , chàng liền lắc đầu nói :

- con nhỏ này không được !

Cường ngạc nhiên hỏi :

- tại sao lại không được ? con nhỏ này xinh đẹp nhất trong đám , lý lịch và học lực đều tốt , đủ khả năng làm việc . Mày không cần phải sợ mướn lầmmột pho tượng đẹp về thờ ! hahaha.

Khanh vẫn lắc đầu , nói :

- tao nói không được là không được ! con nhỏ này mà mày cho là đẹp hả ? phù thủy , ma sơ đó mày !

Cường nhìn Khanh vui vẻ hỏi :

- mày biết nó là ai hả ?

Khanh bực bội trả lời

- biết chứ sao không . Biết nó từ lúc nó chưa ra đời lặn ! bá má tao là bạn bè thân cận với ba má nó , tụi tao chơi với nhau từ nhỏ , cho mày biết nha nếu mà tao mướn nó đến đây làm , cái miệng oan oan của nó sẽ nổ tung công ty đó !

Cường cười thành tiếng

- hahaha , thì ra là lảng giềng hả ? ê mày không thích thì cứ làm mai cho tao đi !

Khanh càng bực hơn , nói :

- bây giờ mày đang giúp tao tìm mướn thư ký chứ không phải là tao giúp mày cua đào ! chọn giùm cô khác đi ông nội !

Cường cười to rồi nhìn lại mấy tờ đơn kia , chàng lại chọn ramột cô

gái cho Khanh

- đây , tớ thấy cô này cũng được lắm , tuy học lực và sắc đẹp không bằng cô bé thời thơ ấu của mày nhưng cô gái này hơn hẳn mấy cô kia !

Khanh nhìn vào hình cô gái mà Cường đã chọn dùm , kỳ này chàng mới vui vẻ gật đầu

- tớ cũng nghĩ là sẽ chọn cô gái này ! Mỹ Tuyền , cái tên nghe đẹp lắm , hình nhìn càng hấp dẫn hơn ! được , nhất định là cô này sẽ là thư ký riêng của tớ !

Trò chuyện xong cả hai trở về công ty làm việc . Khanh làm việc rất hăng hái vì chàng xem như là đã chọn được một cô thư ký vừa ý cho mình rồi . Chàng đã sắp đặt tất cả , ngày mai chàng interview với tất cả 22 cô gái và cuối cùng chàng nhất định sẽ chọn cô gái xinh đẹp có tên là Mỹ Tuyền.

Về đến nhà , Khanh mở cửa đi vào thì gặp mẹ và em gái của chàng đang trò chuyện với Vũ Anh . Mọi người đưa mắt nhìn chàng dò xét . Chàng làm như không hiểu chuyện , hỏi tình bơ

- tại sao lại nhìn tôi như thế !

Hoàng Lan , em gái của Khanh lên tiếng trước :

- tại sao anh không nói cho mọi người biết là anh đang tìm thư ký.

Khanh liền tỏ ra không bằng lòng , nói :

- chuyện của công ty tao , tao nói cho mày biết làm gì ? đừng có nhiều chuyện !

Hoàng Lan đứng lên nói :

- không thèm nói chuyện với anh nữa !

Hoàng Lan bỏ vào phòng . Mẹ của chàng liền nói với chàng :

- con nhất định phải chọn Vũ Anh đấy nhé !

Khanh bực bội nói :

- má à , chọn thư ký là phải chọn về học lực và khả năng làm việc chứ con đâu có thể chọn vì tình cảm riêng tư !

Vũ Anh khẽ gật đầu :

- đúng đó dì , Anh Cu Tí nói rất đúng ! Cu Tí nè , em tin rằng anh rất công bằng , khi em điền đơn tìm việc , em đâu có biết anh làm tại công ty đó đâu ! anh nhớ phải công bằng mà chọn lựa nha , đừng vì chúng ta là bạn bè anh em mà anh phải chọn em đấy nhé !

Khanh nhú mày

- em đừng gọi anh là Cu Tí nữa có được không vậy !

Vũ Anh ra vẻ không nghe , nàng nở nụ cười thật ngây thơ trên môi , rồi gật đầu chào

- chào dì dưỡng con về , em về nhé anh "Cu Tí" , chị về nha cu đen , đừng nhớ chào Hoàng Lan dùm chị nhé !

Vũ Anh đi ra về một cách rất tự nhiên . Đối với mọi người trong nhà của Khanh , ai ai cũng rất yêu mến Vũ Anh vì nàng luôn vui vẻ nói nói , cười cười tối ngày . Nhưng cũng có nhiều lúc Vũ Anh làm Khanh rất đổi bực mình vì lúc nào Vũ Anh cũng đòi chơi chung với chàng và bực nhất là cô bé lúc nào cũng gọi cái tên cúng cơm của chàng . Từ bé cho đến lớn , cả gia đình đi đâu chơi chung , nàng cũng chỉ tò tò theo Khanh nói cười , nhiều lúc Khanh rất muốn yên tĩnh nhưng Vũ Anh nào có cho chàng phút giây nào yên ổn đâu.

- Khanh , má nói từ nãy tới giờ , con có nghe gì không ?

Khanh giựt mình

- hả ? má nói gì ?

- thì cái chuyện Vũ Anh muốn làm việc cho con đó !

- má à , con đã nói , chọn thư ký thì phải chọn về . ..

- má không cần biết , con nên nhớ gia đình ta nợ của ba má Vũ Anh rất nhiều , lúc này là lúc mình đền ơn người . ..

- má . . .Hiển , mày giải thích cho má hiểu đi , việc làm này không thể cho Vũ Anh làm chỉ vì chúng ta mang ơn gia đình Vũ Anh . ..

Hiển ngồi đấy nãy giờ không lên tiếng . Cậu bé nghe anh mình khéo vào vòng , vội vàng đứng lên nói

- anh đừng kéo em vào cuộc , nếu mà anh không chịu mướn chị Vũ Anh thì anh ráng mà ngồi đây nghe má kể chuyện đời xưa đi nhé !

Hiển bỏ vào trong . Má của Khanh ngồi cạnh bên chàng , bà bắt đầu kể chuyện ngày xưa . Đã kéo dài cả tiếng đồng hồ rồi mà bà vẫn còn nói

- . . .không nhờ Ánh Vũ thì bây giờ gia đình mình đâu có nơi này mà ở . ..

Khanh thật không chịu nổi nữa , chàng đứng lên nói :

- nếu con không mướn Vũ Anh chắc phải nghe má kể chuyện đời xưa cho đến sáng chứ gì !

Má của Khanh gật đầu

- chuyê6 .n ơn nghĩa thì dĩ nhiên chúng bây cần phải biết !

Khanh vội lắc đầu , nói :

- thôi được rồi , con chịu thua , ngày mai con sẽ mướn cô ta , có được chưa má ?

Má của Khanh cười với vẻ chiến thắng

- con Vũ Anh rất đổi siêng năng , má tin là nó sẽ giúp được cho con rất nhiều việc !

Khanh lắc đầu rồi đi vào phòng riêng . Má của chàng gọi theo

- lát nữa má sẽ nấu đồ ăn ngon cho chúng bây ăn !

Khanh chỉ cười . Chàng biết mướn Vũ Anh là chuyện không nên làm nhưng không mướn con bé thì má của chàng sẽ không bao giờ để chàng sống yên ổn.

Khanh ngồi trong văn phòng làm việc , chàng cứ nhìn mãi tờ đơn xin việc của Mỹ Tuyền rồi than van.

- số của ta đen thật mà ! lại mất đi cơ hội làm chung với người đẹp.

Loan , cô thư ký của ông giám đốc gõ cửa phòng rồi tự động mở cửa ló đầu vào nói :

- cậu Khanh , cậu Vũ Anh đang ngồi bên ngoài chờ !

Khanh khẽ gật đầu

- cho cô ta vào đi !

Vài giây sau thì Vũ Anh có mặt tại văn phòng làm việc của Khanh .

Đôi mắt to trong sáng , khuôn mặt trái xoan , với dáng người mảnh mai , Vũ Anh mặc chiếc áo đầm màu vàng anh nhìn rất hấp với màu da trắng hồng của nàng . Nếu là người con trai khác thì đã mê mết với cái dáng xinh đẹp này của nàng rồi . Nhưng Khanh đã nhìn Vũ Anh từ nhỏ cho đến lớn lên nên chàng không thấy gì đặc biệt ở Vũ Anh cả . Nàng bước vào đưa mắt nhìn quanh , ngồi xuống chiếc ghế đối mặt với Khanh và nở một nụ cười thật vừa ý trên môi.

- Cu Tí à , văn phòng của anh gọn và sạch lắm !

Khanh lắc đầu , nói :

- yêu cầu em ở đây đừng gọi anh là cu tí , có được không ?

Vũ Anh nhún vai , lém lỉnh nói

- Ok , nhưng về nhà rồi em có thể gọi anh là cu tí , có phải không ?

Khanh lại lắc đầu

- chúng ta đã lớn hết rồi , gọi mấy cái tên hồi còn nhỏ thật là không nên , em thấy đó anh đâu có còn gọi em là "Cận Nhí" nữa đâu !

Vũ Anh vui vẻ nói :

- tại anh không thèm gọi nữa chứ em đâu có cản anh hồi nào ? em thích cái tên cận nhí mà anh đặt cho em lắm chứ !

Khanh thật không tài nào cãi lại với Vũ Anh . Con bé càng ngày càng lảm mồm , thật không hiểu sao con bé lại không học vào ngành luật sư để hôm nay chàng không cần phải mượn con bé làm thư ký.

- Cú Tí . . . ý quên , anh Khanh à , anh lí nhí cái gì thế ?

Khanh nhìn Vũ anh , chàng lại lắc đầu.

- không gì cả , này em không được gọi cu tí rồi lại ý quên . . . đó là điều kiện thứ nhất , em có nghe không ?

Vũ Anh cắn nhả nhưng tươi cười vui vẻ?

- đã gọi lâu như vậy rồi , muốn em đổi cách gọi thì cũng cần phải cho thời gian chứ , và lại tên nào cũng tên , anh làm gì rắc rối quá vậy.

- không nói chuyện đó nữa , bây giờ anh phỏng vấn em đây !

Vũ Anh vẫn tươi cười gật đầu

- anh muốn hỏi gì ?

Khanh tăng hẳn một cái rồi to tiếng hỏi :

- Vũ Anh , cô có kinh nghiệm về việc làm này chưa ?

Vũ Anh ngả người ra sau ghế cười giòn giã , nhìn thấy nét mặt khó chịu của Khanh nàng vội nín cười , nói :

- tại anh làm em mắc cười đó mà . Anh đã biết em mới vừa ra trường , mà cái gì về em anh lại chẳng biết , còn hỏi chi cho hao tốn thời gian !

Khanh nghiêm nghị nói :

- em làm ơn đừng hoảng lại tí đi ! tuy anh biết nhưng cũng cần phải hỏi . ..

Vũ Anh cắt ngang lời của Khanh

- theo em nghĩ , anh đã biết là muốn em hay không muốn em rồi ! em là người cuối cùng anh phỏng vấn và anh đã biết hết về em , bây giờ anh cứ nói cho em biết đi , em đủ điều kiện làm việc cho anh hay không ? nói nhanh đi , em còn phải về nhà tiễn ba má ra phi trường !

Khanh ngạc nhiên hỏi :

- đi dự ra phi trường để làm gì ?

Vũ Anh vui vẻ nói :

- đi hưởng tuần trăng mật đó ! ngày hôm nay là kỷ niệm ngày cưới 25 năm của ba má em đó , anh quên sao ? em mua vé cho họ đi tận gia ba chơi ba tháng !

Khanh lắc đầu

- anh thật không hiểu , gia đình em khá và như thế , em muốn đi làm chi cho mệt thân , nếu là anh nha . ..

- em không làm biếng như anh đâu cu tí ạ , và lại gia đình em giàu có chứ đâu phải em giàu đâu mà không đi làm ! bây giờ anh nói đi , anh có muốn muốn em không ?

Khanh lắc đầu ra vẻ chịu thua cô bé . Vũ Anh lúc nào cũng trẻ con và thẳng thắn như vậy đó . Cô bé tuy nói nhiều nhưng rất vui tính , có một người làm chung như vậy cũng nên vì mỗi sáng nhìn thấy một nụ cười còn hơn một vẻ mặt bí xị của mấy cô gái khác . Khanh bật cười vì chàng đang tự an ủi cho chính mình.

Vũ Anh lém lỉnh hỏi :

- anh cười cái gì ?

Khanh vội lắc đầu , nói :

- không gì cả , ngày mai em đến làm việc đây , nhớ phải đến đúng giờ nhé !

Vũ Anh đứng dậy vui vẻ nói :

- xin tuân lệnh ạ !

Vũ Anh vừa bước đi thì Khanh lại nói :

- còn nữa , không được gọi anh là cu tí trong giờ làm việc đây !

Vũ Anh chỉ cười không nói . Khi nàng đưa tay mở cửa thì Khanh lại lên tiếng :

- còn nữa . ..

Vũ ANh quay lại , ra vẻ bức mình hỏi :

- còn gì nữa hả phó giám đốc ?

Khanh cười hỉ hả.

- dì dượng mấy giờ lên máy bay ?

Vũ Anh lắc đầu.

- tám giờ chiều nay !

Khanh gật gù

- vậy tốt lắm , anh sẽ tranh thủ về sớm để cùng mọi người đi ăn một

buổi để chúc mừng dì dượng , rồi cùng đưa dì dượng ra phi trường.

Vũ Anh ngạc nhiên nói :

- anh cũng muốn có mặt à ? Hoàng Lan nói với em anh bận việc chiều nay cơ mà !

Khanh lí nhí nói :

- nếu mượn được cô gái Mỹ Tuyền thì dĩ nhiên là bận , nhưng bây giờ hết rồi thì ngày nào lại chẳng rảnh !

Vũ Anh bực bội nói :

- anh học cái tài lí nhí hồi nào vậy ? nói lớn tiếng một chút có được không vậy !

Khanh lắc đầu , nói :

- không có gì , anh muốn nói là không có gì là quan trọng , anh sẽ có mặt cùng đi ăn cơm chung với gia đình !

Vũ Anh lém lỉnh nói :

- Ok , còn gì nữa không phó giám đốc , chứ hổng dám làm ?

- không còn gì nữa cả , thôi em đi về đi !

Vũ Anh ra về . Lòng nàng vui như ngày hội tết . Nàng nằm mơ cung không ngờ rằng Cu Tí sẽ mượn nàng làm việc cho anh ta . Hm . .

.Tuấn Khanh , chàng luôn là thần tượng của nàng . Từ bé thơ cho đến lớn khôn , nàng lúc nào cũng chơi đùa bên Khanh . Mỗi khi có đứa bé nào ăn hiếp nàng thì Khanh luôn ở cạnh bên bênh vực cho nàng , có lần khi nàng đi đánh lộn rồi đánh không lại nên về nhỏng nhẻo với Khanh , thế là anh chàng phải để dành tiền kạo , mượn cậu bé kia đứng yên cho nàng đánh trúng.

Vũ Anh không biết là cảm thấy yêu thầm Khanh từ lúc nào , có thể từ

lúc Khanh xa nhà lên đại học vì lúc vắng Khanh nàng hay buồn vô cớ , và khi Khanh trở về thì nàng lại thấy cuộc sống vui nhộn lại như xưa . Nàng cũng biết Khanh chưa từng có tình cảm riêng tư với nàng , nhưng nàng làm sao ngăn nổi con tim mộng mơ của mình Vũ Anh chỉ hy vọng , một ngày nào đó , một ngày đẹp trời nào đó , Khanh sẽ có tình cảm với nàng hơn cả tình cảm anh em . Bây giờ đã được làm chung với Khanh , nàng nhất định sẽ tìm cơ hội để cho Khanh thấy rằng Khanh yêu nàng như tình yêu nàng đã dành trọn vẹn cho Khanh.

Sáng sớm Cường vừa bước vào công ty đã thấy cô thư ký mới của Khanh ngồi đấy với một đồng giấy tờ chờ cô bé đánh máy . Cô bé nhìn thấy Cường liền nở một nụ cười thật tươi làm cho chàng cũng cảm thấy vui vui trong lòng . Cường gật đầu chào và trong đầu thầm nghĩ , "thằng Khanh lù đù như thế mà hên quá xá cỡ , khi không được tăng chức , bây giờ lại có cô em gái xinh đẹp làm cho hân nữa chứ !" Chàng ngồi vào bàn viết của mình , đối diện với Vũ Anh. Chuông điện thoại reo vang , Vũ Anh bật lên và nhẹ giọng chào hỏi . Cường lí nhí nói

- cái giọng sao mà êm thế !

Vũ Anh nói gì đó Cường nghe không rõ , nhưng chỉ nghe được "tôi sẽ xuống nhận ngay !" Cô bé bước đi thì Cường cũng đứng dậy đi đến gõ cửa phòng của Khanh và tự động bước vào , vui cười nói :

- ê , cuối cùng mày cũng phải mượn cô bạn láng giềng hay sao ?"
hahaha.

Khanh ra vẻ bức bối nói :

- cũng tại má tao cả , tao sợ không muốn nó bả sẽ tụng kinh cho tao nghe mỗi ngày thì chỉ có nước chết thôi ! làm hụt một mối to . ..

Cường lắc đầu

- tao thật không hiểu , con bé này còn đẹp hơn con nhỏ Mỹ Tuyền gấp mấy lần , vậy mà mày còn cần nhả cái nổi gì !

Khanh phì cười

- mày đừng có lằm nó , trông tướng ta xinh đẹp vậy chứ khó chịu lắm đó nha , nó với em tao mà hợp lại thì bao nhiêu xác của mày cũng tiêu tàng theo mây gió !

Cường vạch cửa kiến trong văn phòng của Khanh , nhìn ra bàn làm việc của Vũ Anh , nói :

- cô ta thật dữ như vậy sao ? mày không thèm thì làm may cho tao đi ! hahaha . Hoa nào lại không có gai , tao bị đâm nhiều rồi nên da đã chai , không sợ máu nữa !

Khanh lắc đầu ,

- thôi đi cha nội , nói chuyện đứng đắn một chút được không ? chiều nay chúng ta có hẹn đến gặp cô Hồng Hoa , mong cô ta tìm ra người mẫu cho chúng ta vài tuần.

Cường trở lại ngồi xuống ghế , nói :

- tao bảo đảm trong vòng một tháng , tao sẽ mua được cô thư ký của mày !

Khanh bật cười

- được , tao cá mày đó , nếu mày mua được nó , tao thua mày một châu ăn , được chưa ?

Cường vui vẻ gật đầu

- Ok , nhưng mà không được làm kì đà cản mũi chúng tao.
- tao đâu có ở không làm chuyện đó , bây giờ trở lại chuyện của công ty , nhớ chiều nay . ..

Khanh chưa dứt lời thì nghe tiếng gõ cửa bên ngoài , chàng chưa kịp nói gì thì Vũ Anh lấy chân đẩy cửa bước vào . Trên tay cầm hai chậu hoa kiểng , vui vẻ nói :

- Cu Tí nè , văn phòng của anh tuy sạch và gọn nhưng thiếu chất oxygen , hai cây kiểng này sẽ giúp . ..

Vũ Anh liền ngưng lại vì thấy Cường ngồi đó với khuôn mặt đỏ ngầu . Khanh tròn mắt nhìn Vũ Anh , nói một hơi :

- em có biết là anh đang bận hay không ? gõ cửa thì cũng phải đợi anh bảo vào mới được vào , không được tự động như thế ! chỉ là thằng Cường chứ ông khách nào hoặc giám đốc , tổng giám đốc ngồi đó thì phải ăn nói sao đây !

Vũ Anh nhăn nhó , nhẹ giọng nói :

- em đâu có biết anh đang nói chuyện với ai đâu !

Khanh lên giọng ông chủ , nói :

- từ rày về sau , phải đợi tôi lên tiếng cô mới được vào , nghe rõ không ? còn nữa , ở đây tôi là phó giám đốc của cô đó ! cô đem mấy chậu cây đó đi ra ngoài đi !

Vũ Anh nghe được cái giọng chủ cả của Khanh , nàng tức giận vô cùng vì sao Khanh lại la lối nàng trước mặt người lạ như thế , nàng to tiếng nói :

- anh làm cái gì mà dữ vậy ! em thấy phòng anh cần nên trang trí một vài cây kiểng cho ra vẻ văn phòng , nên mới giúp anh thôi , không

thích thì thôi chứ tại sao nạt nộ em như thế , anh đừng ỷ làm ông chủ rồi la hét tôi lúc nào cũng được ! anh không có quyền la hét một thư ký như vậy ! em ghét nhất là những hạng người ra vẻ chủ cả với em !

Khanh biết mình nóng giận hơi vô lý một tí , nhưng vì trước mặt Cường Vũ Anh lại gọi chàng là "cu tí" , vì quê nên chàng mới nổi nóng . Cường bật cười làm cả hai nhìn sửng chàng.

Vũ Anh vẫn còn giận nói :

- có cái gì để cười chứ !

Cường vui vẻ chìa tay ra , nói :

- tôi tên Cường , bạn đồng nghiệp của cô , ngồi đối diện chứ không phải là chủ cả , hy vọng được cô xem là bạn !

Vũ Anh vẫn còn giận , thấy hai chậu kiếng vào tay của Cường nói :

- rất hân hạnh quen với anh , tặng cho anh làm quà đó !

Nói xong Vũ Anh không đợi ai nói tiếng nào , nàng quay gót bỏ đi ra ngoài , lòng vẫn còn tức giận vô cùng . Khi cửa đóng lại Cường cười một trận thật to . Khanh bước đến giặt lại hai chậu kiếng trên tay Cường , nói :

- mà cười đã dữ ha ! tao đã nói con nhỏ chanh chua lắm , bây giờ tin chưa ?

Cường vừa giặt lại hai chậu kiếng vừa nói :

- nàng đã cho tao rồi , đừng hòng mà cướp lại !

Khanh nắm chặt không đưa , to tiếng nói :

- phòng của tao thật cần có vài cây kiếng cho có không khí tươi mát , đừng có giành ầu nữa.

Cường vừa cười vừa nói :

- vậy sao ban nãy la con nhỏ chứ , mà thật ăn hiếp người quá đáng !

Khanh cào nhào

- mà đi ra dùm tớ có được không ? nhớ chiều nay cùng tao đi đến Trung Tâm quảng cáo đó.

Cường đi ra cửa , cười to nói :

- vâng ạ Cu Tí . hahaha.

Khanh bực tức ngồi xuống ghế .

Tình Thơ Ngây

Chương 2

Vũ Anh ngồi vào ghế của mình , lòng vẫn chưa nguôi cơn giận . Một thần tượng của nàng đã sụp đổ rồi . Cu Tí ngày hôm nay đã không còn như bao năm về trước . Anh ta bây giờ làm ông này ông nọ nên đã đánh mất đi cái tính đùa vui như ngày nào . Nàng yêu một cu tí của ngày xưa và thật ghét Khanh của ngày nay . Được , nếu anh ta muốn nàng chỉ làm tròn bốn phận của một cô thư ký thì nàng chỉ sẽ làm một cô thư ký mà thôi , không thêm lo lắng gì cho hắn nữa . Vũ anh lại bật cười , làm tròn nhiệm vụ ? "mới làm ngày đầu tiên mà đã lo ó ôm sòm với ông chủ rồi , ảnh không đuổi thì cũng còn hên !"

Chuông điện thoại lại reo , nàng nhất ống lên nghe lên

- Công Ty Hàn Thị , văn phòng phó giám đốc

Giọng nói của Khanh ở đầu giây

- em vào đây một lát được không ?

Vũ Anh với giọng nói bí xì :

- được !

Nàng bỏ ống nghe xuống và đi đến trước cửa , gõ thật mạnh vào cửa và đứng đó chờ khi Khanh nói "vào đi" , nàng với bước vào , giọng lạnh lùng nói :

- Ông phó giám đốc cần chi tôi ạ !

Khanh lắc đầu

- thôi , ta huề nhau nhé ! anh không còn giận em nữa và em cũng không nên giận !

Vũ Anh liền nổi nóng

- anh không có lý do giận em , rõ là em làm chuyện tốt . ..

Khanh gật gù

- đúng , nhưng trướ mặt thẳng Cường em gọi anh là cu tí , anh đã dặn rồi từ nay không thể gọi anh như thế !

Vũ Anh bật cười

- tại em quên đó mà !

Khanh cũng cười

- không được quên nữa , ok ? chúng ta là anh em , anh không có xem em như người dưới cấp đâu , có gì thì ráng giúp cho anh !

Vũ Anh tròn mắt nhìn Khanh

- anh em ? anh xem em như em gái hả ?

Khanh thành thật gật đầu

- đúng , từ xưa đến giờ anh lúc nào cũng nghĩ em như Hoàng Lan cả , đều là em gái của anh ! thôi ra ngoài làm việc đi , em còn nhớ những gì cô Loan chỉ em ban sáng không ?

Vũ Anh buồn bã vừa bước đi vừa gật đầu

- thôi để em ra ngoài làm việc !

Vũ Anh ngồi xuống ghế , lòng vô cùng thất vọng . Chỉ tại nàng là một cô bé mơ mộng hảo huyền chứ người ta nào có tình cảm riêng tư gì với nàng đâu . Cuộc tình này nàng chỉ đơn phương đi trên đường .

"Vũ Anh ơi là Vũ Anh , mi thật ngu si quá !" Vũ Anh liền cứng rắn nói với lòng "từ nay trở đi ta phải cố gắng làm việc và ta phải bắt đầu cuộc sống mới của ta !"

Thoáng đó mà nửa năm đã trôi qua . Vũ Anh làm ở công ty Quảng Cáo Hàn Thị cũng không có gì xích mích xảy ra giữa nàng và Khanh , còn các bè bạn cùng làm chung chỗ cũng rất yêu thích nàng . Vũ Anh thông minh và rất siêng năng nên giúp được rất nhiều việc cho Khanh . Có một hôm Cường mang chuyện mình cá với Khanh nói cho Vũ Anh biết , nàng tức giận và giúp Cường gạt Khanh để cho Khanh nghĩ rằng Cường đã thua được nàng nên Khanh chịu thua chở cả bạn cùng đi ăn , khi ăn xong Khanh với biết là Vũ Anh đã cùng Cường lừa dối chàng . Kể từ ngày hôm đó , Cường và Vũ Anh đã trở thành đôi bạn . Cường lớn hơn Vũ Anh và rất thích cái tính thẳng thẳng và vui vẻ của nàng nên đã nhận nàng làm cô em gái nuôi . Tất cả mọi

người trong công ty , từ ông quản lý cho đến người quét dọn , ai cũng mến Vũ Anh . Khanh bây giờ không còn phiền hà và nói bị ép buộc mướn Vũ Anh nữa . Tình cảm của họ được kéo lại rất gần nhưng không bao giờ được đi xa hơn tình cảm anh em . Ba của Vũ Anh thường hay trêu con gái của ông , "tại cái tính bướng bỉnh của con , bạn là con trai thì có nhiều nhưng chẳng thằng nào dám làm bồ của con hết , tội nó sợ mang con về rồi bị con đi chết tía nó !" Mỗi khi nghĩ đến lời nói đó , Vũ Anh lại bật cười vì thật ra rất có nhiều người tỏ tình với nàng , nhưng đều bị nàng từ chối vì trong lòng nàng thật sự đã có hình bóng của một người rồi nhưng người đó vẫn vô tình không hay biết gì.

Còn một tuần nữa là đến ngày lễ giáng sinh rồi , hôm nay chủ nhật người ta từng cặp , từng cặp đi trên đường phố , còn nàng thì , tay xách tay mang các món quà cho ba mẹ và bạn bè , thơ thẩn đi chỉ một mình . Đang thẩn thờ quẹo vào đường hẻm tới nhà của Khanh để rước ba má của nàng thì nàng nghe tiếng gọi.

- Vũ Anh ! lại đây anh nhờ tí xem.

Vũ anh nhìn quanh tìm kiếm , nghe tiếng gọi mà người đâu lại không thấy . Nàng liền nói một mình

- ban đêm nằm mộng , ban ngày gặp ma hay sao đây !

Có một bàn tay kéo nàng ra sau phí bức tường , nàng hoảng hồn định la lên nhưng quay nhìn lại thì thấy gương mặt của Khanh , nàng liền cầu nhào

- anh làm cái trò gì vậy !

Khanh vừa chỉ về phía quầy hàng vải nói :

- em có nhìn thấy cô Dịu Điệp đó không ?

Vũ Anh như không hiểu :

- thấy rồi thì sao ? em quen nó mà , nó ở cách nhà của anh hình như làm một con hẻm , có gì không ?

Khanh gật gù

- anh biết là em quen với cô ta nên mới kéo em vào đây để nhờ em giúp !

Vũ Anh ngạc nhiên , hỏi :

- giúp cái gì ?

- anh muốn nhờ em giới thiệu anh với cô ta , để anh có thể mời cô ta cùng đi dự buổi tiệc giáng sinh vào tối thứ sáu , có được không ?

Vũ Anh bật cười

- thì ra anh tìm cả tháng nay mà chẳng có con ma nào nhận lời cùng

đi với anh à !

- nếu mà có thì hôm nay đâu nhờ đến em , anh để ý cô Diệp này lâu rồi nhưng chưa dám làm quen !

Vũ Anh cảm thấy hơi bức mình , nhưng vẫn làm vui nói :

- vậy theo em , em làm mai cho !

Khanh quỳnh lên

- bây giờ không được , anh ăn mặt cái kiểu này gặp thì quê lắm !

Đến bây giờ Vũ Anh mới chú ý đến bộ quần áo của Khanh . Nhìn cái quần sọt và cái áo thung trắng và khuôn mặt còn đang như buồn ngủ mà Vũ Anh không thể nín cười.

- anh ăn mặt cái này ra đường sao ?

Khanh phân trần

- tại má bắt anh xuống đường mua chà cháo quảy đó , con Lan và thằng Hiền làm biến giờ này ngủ chưa dậy !

Vũ Anh tròn mắt

- đã 11 giờ trưa rồi mà còn ngủ sao ? ba má em và em đi chợ từ sáng . ..

Khanh quơ tay

- đừng nói chuyện ngủ của chúng nữa , bây giờ em có định giúp anh không ?

Vũ Anh cố nín cười

- được !

Rồi nàng to tiếng gọi

- Dịu Diệp , Dịu DIệp , ở đây nè

Khanh bùm miệng Vũ Anh lại nhưng đã không còn kịp nữa . Cô gái tên Dịu Diệp nhìn chung quanh tìm kiếm và khi đã thấy Vũ Anh , cô ta đi đến vui cười nói

- Vũ Anh , bạn đi đâu về mà tay xách tay mang thế ?

Vũ Anh vui vẻ nói :

- đi mua quà tặng giáng sinh đó mà !

quay sang Khanh , Vũ Anh vui vẻ giới thiệu

- à , đây là anh Khanh , ở cùng xóm với mày đó , muốn được làm quen !

Cô gái Dịu Diệp nhìn Khanh và cố gắng nín cười nói :

- rất hân hạnh được làm quen với anh !

Khanh ấp úng , muốn chào lại một câu lịch sự nhưng nghĩ hoài không ra . Diệp quay sang Vũ Anh , nói

- tao về nhé , khi nào rảnh đến nhà tao chơi.

Diệp gật đầu chào Khanh và bỏ đi . Khanh không nói được lời nào , chàng quē một cục , còn Vũ Anh thì vui vẻ gật đầu chào lại . Diệp đã khuất bóng , Khanh nhìn Vũ Anh , cần nhắ

- em chơi anh đó ha ? bây giờ làm sao mà dám mở miệng mời người ta đi dự dạ hội chứ !

Vũ Anh hất mặt , với vẻ tinh nghịch nói :

- xí , ai thèm chơi anh , ai biểu ra đường mà ăn mặt cái kiêu đó chứ ! Nói xong nàng bỏ đi về phía nhà của Khanh , còn Khanh vừa đi theo sau vừa cần nhắ đủ thứ chuyện

Một tuần lễ đã vội vàng trôi qua . Vũ Anh ngồi lo đánh cho xong những tờ hợp đồng cho hoàn tất , ngày mai sang năm mới mọi việc đều suông sẻ . Khanh thì cả tuần bận bịu lo tìm một người nữ để cùng đi dự hạ hội cuối năm . Hôm giáng sinh chàng đã không có mặt ở buổi tiệc thì dạ hội này chàng nhất định phải đi vì ông chủ đã đánh tiếng rằng tất cả giám đốc và phó giám đốc đều phải có mặt . Tín của Khanh hơi nhát gan một tí nên bạn là phái nữ thì nhiều chứ bồ thì chẳng có được một cô . Khanh đã bỏ ra rất nhiều thời gian gọi mời các cô bạn nhưng ai cũng bận nên cứ cho chàng lời từ chối miết . Mọi người đang ồn ào bên ngoài để chuẩn bị đi về sớm . Khanh bước ra với vẻ mặt bức bối nói :

- mới có 11 :30 trưa mà các người định đi đâu thế !

Cường vui vẻ trêu Khanh :

- thì chuẩn bị đi về để có tin thần mà đi dự yến tiệc chứ ! hahaha.

Loan , cô thư ký của ông giám đốc vui cười hỏi Khanh :

- đã tìm được người chưa ?

Câu hỏi của Loan làm mọi người nhìn Khanh chăm chú . Khanh làm tỉn nói :

- tại tôi không muốn mời họ thôi , chứ tôi mà nói một tiếng thì . ..

Loan vội ngắt ngang lời của Khanh

- vậy là chưa chứ gì ?

Khanh xụ mặt lắt đầu . Cả bọn người cùng làm ở từng lầu của chàng đều cười thật to . Khanh nhìn Loan với ánh mắt van xin , nàng như hiểu ý nói :

- đừng nhờ tôi , tối nay tôi đã có hẹn rồi.

Khanh quay sang cô gái tên Hồng , nói :

- Hồng à , tối nay cô . ..

Hồng vội lắc đầu

- không được đâu , đừng hỏi tôi nhé , tôi không thích đến những chỗ

ông bà lớn đến đâu !

Nói xong Hồng cùng Loan chào tất cả rồi ra về . năm , sáu người phái nam làm chung cũng khéo ra về . Khanh nhìn đến cô Bích với ánh mắt tìm hiểu . Bích vội lắc đầu , nói :

- tôi cũng muốn giúp anh , nhưng năm củ bước sang năm mới , tôi không thể nào để cho mình xui xẻ , cả năm tìm không ra một thằng bồ thí chết ! thôi chào tất cả nhé , chúc mọi người có một năm mới tràn đầy vui vẻ , đi chơi về nhớ nói lại từng chi tiết cho tôi biết đấy nhé !

Cường ngồi xuống ghế , gát chân lên bàn làm việc của chàng nói :

- kỳ này mày từ bị thương đến chết rồi , cả con nhỏ Bích miêng bự mà cũng từ chối mày ! vậy tén sảo đi hay không ?

Khanh ngồi lên góc bàn của Cường , tay quanh tròn nói :

- không đi không được , ông chủ đã ra lệnh là phải có mặt , đi một mình thì què bỏ xừ !

Vũ Anh ngồi đấy bực bội vô cùng . Nàng không lên tiếng , chỉ để xấp giấy thật mạnh xuống bàn , rồi đứng lên nói :

- anh Cường à , em cũng phải đi về !

Khanh nhìn Vũ Anh , đôi mắt của chàng chợt sáng lên , chàng vội vàng đi đến cạnh Vũ Anh nói :

- Vũ Anh , em đi chung với anh tối nay nhé !

Vũ Anh bực bội nói :

- xí , còn lâu mới đi với anh !

- làm ơn đi mà . . .

Vũ Anh bỏ đi như không thèm nghe lời nói của Khanh . Cường to tiếng cười , Khanh bực bội vừa nói vừa chạy theo Vũ anh

- Vũ anh à , là con gái đi đâu thì cũng phải từ từ không thôi ể chồng đó !

Vũ Anh quay lại nhìn Khanh với ánh mắt giận dữ , nói :

- em có ể chồng thì cũng mặt kệ em , mắc mớ gì tới anh đâu !

Khanh xuống nước nài nỉ :

- thôi mà , cho anh xin lỗi đi mà !

Nhìn cái mặt bí xị của Khanh , nàng bật cười . Khanh nhìn thấy vậy liền nói :

- tối nay em rảnh không , có hẹn ai đi chơi chưa ?

Vũ Anh liền to tiếng nói :

- không có ! nhưng em chẳng thèm đi với anh đâu , đừng kèo nài chi uổng công !

- thôi đi mà , đi cùng với anh đi , em là thư ký của anh thì phải ráng giúp chủ của mình chứ !

- nhờ em hả ? anh làm em quê một chực luôn , anh hỏi tất cả các cô con gái trong công ty ngoại trừ em ! hỏi cả con Bích miệng bự mà cũng chẳng thèm hỏi em ! bộ em xấu xí hơn cả con Bích miệng bự đó sao ? còn lâu mới đi với anh !

Khanh liền đưa tay lên gãi đầu nói :

- em đừng có hiểu lầm , anh không hỏi em phải vì nghĩ em xấu xí , nhưng ai đời đi dự tiệc chung với cô thư ký của mình chứ vả lại anh biết em không có áo dạ hội.

- tại sao anh hỏi chị Loan , thư ký của ông giám đốc !

- đó em thấy không , lại nghĩ sai rồi , Loan là thư ký nhưng đâu phải thư ký của anh !

- Oh , vậy tại sao bây giờ lại đi hỏi em ?

Khanh thành thật nói :

- bởi vì đi một mình quê lắm , đi chung với em tốt hơn nhiều !

Vũ Anh liếc Khanh , nói :

- cái miệng của anh thật là đáng ghét !

Khanh nài nỉ :

- làm ơn dùm anh một lần này đi mà ! chỉ một lần thôi mà Cận Nhí !

Vũ Anh chăm chú nhìn Khanh một lúc rồi nói :

- thôi được , cái này anh nợ em đó nha !

Khanh liền gật đầu :

- mai một em muốn gì anh cũng chịu !

Vũ Anh bật cười . Khanh vui vẻ vừa bước đi bên cạnh Vũ Anh vừa nói :

- để anh đưa em về !

Vũ anh lắc đầu

- không cần thiếp đâu , em đi xem buýt về được rồi ! hôm nay sao tử tế dữ vậy ta ! nè , chiều bao giờ đến rước em ?

Khanh nhíu mày suy nghĩ , rồi nói :

- buổi tiệc này mấy giờ bắt đầu vậy ?

Vũ Anh liếc Khanh một cái thật bén , nói :

- là tám giờ tối , mời người ta mà quên cả giờ tiệc sao ? cho anh biết nhé , anh cứ việc đi đến rước em , tới lúc đó em sẽ cho anh biết em sẽ đi cùng với anh hay không !

Khanh thành thật trả lời

- đừng có giận nữa , em là thư ký của anh mà , phải biết giờ giất hơn

anh chứ ! bảy :30 anh đến đón em , ok ? bây giờ để anh đưa em về .

..

Vũ Anh và Khanh đã đến trạm xe buýt , nàng nhìn Khanh nói :

- anh lái xe về nhà đi ! chúng ta đi ngược đường , mắc công anh lắm !

Khanh vẫn nói :

- để anh đưa em về , xe buýt biết đợi tới chừng nào !

Khanh vừa nói xong là có chiếc xe buýt trở tới , Vũ Anh vui vẻ bước lên xe , ngoái đầu lại tươi cười nói :

- bảy :30 tới đón em đó , nhưng em không hứa chặt đâu nhé !

Khanh gật đầu . Khi xe buýt đã đi , Khanh vui vẻ bước đi trở về bãi đậu xe . Chàng không về thẳng nhà mà phải trở về công ty vì cả tuần nay lo bận việc tìm người đi dự dạ hội cùng nên bỏ bê công việc , giờ phải trở về làm cho xong giấy tờ . Ngồi trên bàn làm việc Khanh nghĩ , "dù sao có một người đi cùng còn hơn là phải đi một mình , chỉ hy vọng Vũ Anh mặc quần áo choàng hoàn" . Chàng nghĩ đến đó liền nhất điện thoại gọi Vũ Anh nhưng điện thoại bị bận , gọi về nhà cũng không được Khanh vội vàng ra về . Bước vào nhà nhìn thấy Hoàng Lan đang nói chuyện trên điện thoại , chàng đứng yên chờ đợi .

Hoàng Lan vội vàng nói lời chào biệt rồi gát má , nhìn Khanh nói :

- anh làm cái gì vậy ! em đang nói điện thoại , đứng trước mặt người ta chi ? muốn nghe lén hả ?

- mà nói cái giống gì mà nói dữ thế ? có bồ rồi ha ? nhiều chuyện quá !

- xí , mắc kệ em , tại sao anh dám nghe lén !

Khanh nhún mày , nói :

- lén cái chỗ nào , tao đứng sờ sờ trước mặt mày chứ sau lưng đâu mà lén ! nè , giúp tao tìm một cái áo dạ hội nào của mày cho tao mượn !

Lan trợn mắt nhìn anh :

- cái gì ?

- tao bảo mày cho tao mượn cái áo đầm dạ hội . ..

Hoàng Lan cười giòn giã

- cái tướng của anh mà mặt vào chiếc áo đầm của em . . . rách đó cha , má ơi má , thằng con trai trưởng của má . ..

Khanh bực bội nói :

- mày làm cái gì mà la om lên vậy ! tao đâu có mượn cho tao đâu , cho Vũ Anh kìa , tao nghĩ chắc nó không có áo mặt cho . ..

Lan liền cắt ngang lời Khanh

- em biết rồi , nói đến đây thì phải bắt tội anh đó nhé ! đợi tới phút cuối cùng mới hỏi chị Vũ Anh , thật là bậy quá , nếu em là chị thì sẽ không thèm giúp anh đâu !

- sao mà biết ? tin tức đâu chạy nhanh tới nhà quá vậy ?

Lan hất mặt vừa đi vào phòng vừa nói :

- ban nãy mới nói chuyện với chị Vũ anh đó , em nói với chị đừng có thèm giúp cho anh . ..

- mà chuyên môn xúi bật , thẳng nào mà gặp mà chặt cuộc đời nó tiêu tàn !

Lan trong phòng ló đầu ra nói :

- anh còn nói nữa thì em sẽ gọi chị Vũ Anh nói . ..

- mà làm ơn im cái miệng lại !

Khanh ngả người xuống ghế sa lông chờ đợi , chàng đinh ninh rằng Hoàng Lan vào phòng để tìm chiếc áo cho Vũ Anh mượn . Chàng đang tìm cách nào để nó cho Vũ anh đừng tự ái , con gái đứa nào cũng vậy , hờ chút là tự ái tự trọng . Vì chàng biết cái tính của Vũ Anh không bao giờ thích dự tiệc tùng nên không có mua áo dạ hội , chàng xem Vũ Anh như đứa em gái nên mới để ý dùm cho Vũ Anh nhiều thế thôi.

Hoàng Lan bước ra tay cầm tay mang , nào là túi xách , bao quần áo to tướng , Khanh nhồm dậy kinh ngạc nói :

- em mang cái gì nhiều vậy , chỉ mượn cái áo . ..

Hoàng Lan vừa bước ra cửa vừa nói :

- ai thèm cho anh mượn chứ , những cái này em cần mang đến cho chị Vũ Anh !

Khanh vội vàng đứng lên nói :

- để tao đưa mà đi !

Hoàng Lan liền nói :

- không cần , em đã gọi taxi rồi ! anh ở nhà sửa soạn cho đàn hoàn đi , nhớ bảy :30 đến đón chị Vũ Anh đấy nhé !

Khanh ngồi xuống hể phì cười.

- tao đâu phải là đàn bà con gái như tụi bây , cần chi nhiều giờ trang điểm !

Hoàng Lan liết Khanh một cái thật nhanh rồi bỏ ra ngoài . Lan ngồi vào xe taxi đến nhà của Vũ Anh . Ba Má của Vũ anh đã đi sang tân gia ba hai ngày trước nên Vũ Anh ở nhà chỉ một mình . Hoàng Lan vừa giúp Vũ Anh trang điểm vừa trò chuyện thật vui vẻ với Vũ Anh .

Tình cảm của họ như tình của hai chị em ruột . Vũ Anh là con một trong gia đình nên rất thích có chị có em , còn Hoàng Lan là đứa con gái một nên cũng rất muốn có chị em để tâm sự . Họ càng lớn thì tình cảm càng gần . Hoàng Lan hỏi Vũ Anh :

- chị Anh nè , em hỏi thật nhé , chị có tình cảm với anh hai phải không ?

Vũ Anh kinh ngạc nói :

- em . . .sao em nghĩ vậy ?

Lan nhúng vai nói :

- em cũng là con gái như chị , chỉ thua chị một tuổi , nhìn ánh mắt chị mỗi khi nhìn anh hai là đủ biết rồi !

Vũ Anh gục đầu

- em biết mà người ta đâu có biết !

Lan liền nói :

- chúng ta chơi với nhau từ nhỏ , em nghĩ anh hai cứ lằm lằm giữa tình cảm anh em và tình trai gái đó mà , có cơ hội đêm nay chị lên tiếng trước đi , xem anh có nhút nhích gì không !

- em đừng có xiu bậy đó nha !

- chị thử một lần đi ! em thấy anh quan tâm lo lắng cho chị nhiều đó mà , em tin là anh thương chị mà chưa biết mình thương thôi , đêm nay chị cứ lên tiếng thử xem , nếu anh lắc đầu thì chị nói rằng chị chỉ nói đùa thôi !

Hoàng Lan nói như rất tin tưởng sự suy đoán của mình . Vũ Anh lạng lạng không nói . Sửa soạn xong đầu vào đó rồi Vũ Anh vội tay vào chiếc áo dạ hội màu xanh ngọc thạch . Hoàng Lan nhìn mà tấm tắc khen.

- Vũ Anh à , chị đẹp thật đó nha , em là con trai là cua chị liền đó !

Vũ Anh tủm tỉm cười . Nàng nhìn vào gương cũng cảm thấy mình khác lạ và rất hài lòng cho sự khác lạ đó . Tiếng chuông cửa vang lên . Hoàng Lan bước ra khỏi phòng ngủ của Vũ Anh để đi đến mở cửa .

Khanh bước vào nói :

- tụi bây xong chưa ?

Hoàng Lan nhìn vào đồng hồ đeo tay , nói :

- anh đến trễ rồi !

- mà thật là cà . . .

Vũ Anh trong phòng bước ra , Khanh nhìn sướng vì từ nhỏ cho đến lớn lên chàng chưa bao giờ thấy Vũ Anh sang trọng và đẹp như hôm nay . Chiếc áo dạ cho thấy rõ nét duyên dáng cao sang của nàng , tóc

bới cao trong như một cô công chúa trong chuyện thần thoại . Hoàng Lan đá lông nheo với Vũ Anh , nàng bật cười nói :

- anh đã đến trễ rồi đấy nhé !

Khanh vội vàng giải thích

- tại chiếc xe không nổ máy , anh gọi thẳng Hiền mang xe hon đa của nó về cho anh mượn !

Vũ Anh tròn mắt

- hả ? mời em đi dạ hội mà phải đi bằng xe hon đa sao ? em mặc áo đầm làm sao ngồi lên xe hon đa được !

Khanh vội nắm lấy tay Vũ Anh kéo đi

- anh chứ ai đâu mà lo sợ , bảo đảm chở em bình yên đến chỗ ! hồi đó em cũng mặc áo đầm vậy , anh cũng chở em đi thường , có sao đâu !

Hoàng Lan nhìn họ cười không nói . Vũ Anh bước theo Khanh , lòng bức vô cùng . Lúc nào chàng cũng xem nàng như một cô em gái , vậy làm sao mà nàng tỏ tình cảm thầm kín của mình cho Khanh nghe được chứ.

Bước vào một buổi dạ hội thật đông người , nàng ngó ngán nhìn quanh . Vũ Anh thật sự không thích những ánh đèn màu chói sáng như thế này , nhưng hôm nay sao nàng lại cảm thấy thích vô cùng , có lẽ vì cạnh bên nàng có Khanh . Đang suy nghĩ bâng quơ thì có một người đàn ông đi đến chào họ.

- Khanh , sao buổi tiệc giáng sinh không có mặt anh ? và hôm nay không ngờ người có cô bạn tuyệt vời như thế này để cùng đi , bạn gái à ?

Khanh vui vẻ lắc đầu , nói :

- chỉ là thư ký của tôi thôi , vì ông chủ cho lời gọi quá gần ngày nên ai cũng bận việc không thể cùng đi với tôi !

Người đàn ông khá sang trọng ấy vui vẻ nói :

- Ô , thư ký mà lại đẹp như thế này à ? chú mày thật hên ! nếu tôi mà có được một cô thư ký như thế này thì buổi tiệc nào tôi cũng hết sức mời cho được cô thư ký này cùng đi ! làm ơn giới thiệu đi chứ !

Khanh cảm thấy hơi bức mình cho những lời lẽ của hắn . Quay sang Vũ Anh , chàng nói rất ngắn gọn :

- Ông Tân , chủ công ty bách hóa , còn đây là Vũ Anh , thư ký "của tôi" !

Khanh cũng không hiểu vì sao chàng lại nhấn mạnh hai chữ của tôi . Vũ Anh nghe được , lòng cảm thấy rộn vui . Tân nhìn Vũ Anh , vui vẻ

chìa tay ra nói :

- rất hân hạnh được quen với cô , và hy vọng được kéo dài niềm hân hạnh đó !

Vũ Anh vui vẻ gật đầu

- rất hân hạnh !

Tân nắm lấy bàn tay của Vũ Anh lịch sự đặt lên môi hôn nhẹ , Vũ Anh cười gượng và liền rút tay về . Tân liền nói :

- xin hân hạnh để tôi dìu Vũ Anh vào bàn tiệc . ..

Lúc ấy Khanh cảm thấy bức thật rồi . Chàng nắm lấy tay của Vũ Anh nói :

- tôi có thể "dìu" Vũ Anh đến đó , chúng tôi không có lạc đường đâu mà anh lo !

Không đợi Tân lên tiếng , Khanh kéo Vũ Anh đi nhanh về phía bàn tiệc . Vũ Anh đi theo không nói , chỉ tủm tỉm cười . Lúc nào Vũ Anh cũng ở cạnh Khanh để cùng chàng trò chuyện tiếp đãi những người khách quan trọng . Khi Khanh bị bí lối thì Vũ Anh luôn ra lời nói đỡ dùm chàng . Buổi tiệc thật vui nhộn , mỗi khi có người mời Vũ Anh nhảy đầm thì Khanh ra vẻ không hài lòng cho lắm nhưng lại không dám cản . Vũ Anh nhìn thấy nên đã từ chối kéo với họ . Bỗng nhiên Khanh nhìn thấy một cô gái xinh đẹp lẻ loi đứng bên cạnh bàn rượu , chàng liền nói :

- em đứng đây một lát nhé Vũ Anh !

Vũ Anh liền hỏi :

- anh định đi đâu đó !

- cô gái bên kia đó , thấy không , dường như không có ai đi cùng , để anh tới đó làm quen !

Vũ Anh tức giận nhìn Khanh . Khanh vì mãi nhìn cô gái bên kia mà không để ý ánh mắt giận dữ của Vũ Anh nên cứ bình tĩnh bước đi . Buổi tiệc vui bỗng trở thành buồn vô hạn . Nàng cứ ngỡ Khanh ghen tương nên lúc nào cũng ở cạnh nàng , ai dè đâu chàng cũng nào có tình cảm với nàng . Tân bước đến , nhìn vẻ mặt không vui của nàng , hỏi :

- chúng tôi đã làm chi phật lòng cô rồi , xin lỗi nhé !

Vũ Anh nhìn Tân , nàng gượng cười nói :

- không phải đâu , buổi tiệc hôm nay vui lắm chứ !

- vậy sao Vũ Anh lại buồn ?

Vũ Anh nhìn lên đồng hồ đang treo trên tường , nói :

- không phải là buồn , mà là tôi nghĩ đến không ngờ một năm lại trôi

qua nhanh thế , còn vài phút nữa là bước sang năm mới rồi !

Tân gật gù

- đúng thế , và hy vọng trong lúc bước sang năm mới tôi được cái điểm phúc là có Vũ Anh trong vòng tay . ..

Vũ Anh tròn mắt nhìn Tân

- anh nói cái gì ?

Tân bật cười

- hahaha . Vũ Anh đừng nghĩ bậy cho tôi , tôi chỉ muốn mời Vũ Anh cùng nhảy với tôi một bản nhạc cuối cùng này !

Vũ anh liếc nhìn Khanh , chàng vẫn mãi mê nói chuyện với cô gái xa lạ , Tân nhìn theo ánh mắt của nàng , rồi nói :

- người ta đâu để ý gì đến chúng ta !

Vũ Anh nhìn Tân , gật đầu

- tôi nhận lời cùng nhảy với anh bản nhạc này !

Tân và Vũ Anh bước ra sàn nhảy , tuy nàng không dự dạ hội thường nhưng Ba cu ?a nàng ngày xưa là vũ sư nên đã dạy cho nàng nhảy rất rành . Nàng cảm thấy như bao nhiêu đôi mắt đang nhìn nàng với Tân . Anh chàng Tân như rất hân vui được nhảy chung với một cô gái vừa đẹp vừa nhảy hay vô cùng . Vũ Anh cố gắng dồn hết sự suy tư vào tiếng nhạc , điệu nhảy . Nàng chẳng thèm ngó ngang gì đến Khanh nữa . Bỗng dưng họ như bị chặn lại , rồi tiếng Khanh vang lên :

- tôi có thể cùng bạn gái cu ?a tôi nhảy bản nhạc cuối cùng này không ?

Tân kề vào tai Vũ Anh nói thật nhỏ :

- chúc mừng cô !

nhìn lên Khanh , Tân vui vẻ nói :

- dĩ nhiên rồi !

Tân bước ra khỏi sàn nhảy , Vũ Anh tròn mắt nhìn Khanh

- anh mới nói cái gì ? gọi em là gì ?

Khanh dìu Vũ Anh bước theo điệu nhạc , chàng nói thật nhỏ :

- em không nên nhảy với hắn ! anh nói vậy hắn mới chịu buông tha cho em thôi.

Vũ Anh ngược nhìn Khanh

- anh đã say rượu rồi , tại sao lại phải dùng . ..

- tại vì nó rất bay bướm , em có biết là nó đã dụ dỗ bao nhiêu đứa con gái rồi lại bỏ rơi người ta chưa anh uống có một chút hà , sao trong người nóng nực quá !

Vũ Anh nhú mào

- em biết điều đó để làm gì ? anh nghĩ em dễ bị dụ dỗ sao , bộ em là hạng con gái . ..

Khanh vội vàng cắt ngang lời của Vũ Anh

- anh chỉ lo cho em thôi , chứ nghĩ xấu cho anh mãi !

Vũ Anh yên lặng không nói thêm gì cả . Tiếng mọi người lại ồn ào vang lên

- chỉ còn 10 giây nữa là bước sang năm mới rồi , ai đứng đầu thì phải đứng đó , nhớ là phải đứng kế người của mình đấy nhé , nào chúng ta cùng đếm nhé !

Rồi mọi người bắt đầu đếm

-một , hai , ba , bốn , năm , sáu , bảy , tám , chín , 10 . ..

ông chủ tiệc vui vẻ nói to :

- chúc mừng năm mới ! mọi chàng trai đứng cạnh cô bạn của mình phải trao ramột nụ hôn , và xin cô bạn của chàng trai đó cũng nhận lấy làm quà bước sang năm mới !

Tiếng người nói , tiếng rượu nổ , Vũ Anh vừa nhìn lên thì cũng cùng lúc Khanh định hôn lên má nàng . Đôi môi cũng Khanh bất chợt chạm vào đôi môi của Vũ Anh . Nàng nín thở đón nhận . Khanh vừa chạm vào môi nàng , liền giật mình đứng thẳng người lên . Vũ Anh mở tròn đôi mắt nhìn chàng . Khanh vội giải thích :

- anh . . .anh . . . thôi tiệc đã xong rồi , chúng ta ra về nhé !

Vũ Anh không nói lời nào , lặng lẽ đi theo Khanh . Mọi người đang uống rượu vui vẻ trò chuyện , nên chẳng ai bận tâm sự ra về của Khanh và Vũ Anh . Khanh chở Vũ Anh thẳng về nhà , cả hai vẫn yên lặng không nói.

Khanh đưa Vũ Anh về nhà , trong lòng bối rối . Chàng thật sự giận mình vô cùng . Có lẽ chàng đã vô tình chạm tự ái của Vũ Anh nên nàng không thềm nói một lời nào với chàng . Mỗi khi Vũ Anh giận , nàng hay la lối lia lịa như Hoàng Lan , nhưng hôm nay chàng rõ thấy gương mặt khó chịu của Vũ Anh sau cái hôn bất ngờ ấy mà sao Vũ Anh không la một tiếng nào . Con gái giận mà không chịu lên tiếng có nghĩa là không tài nào chàng có thể giải thích cho Vũ Anh hiểu hôm nay . Khanh nghĩ đến Hoàng Lan , chàng phải nhờ con nhỏ Hoàng Lan để giải hoà mới được . " con gái thật lòi thòi quá , cần phải nhờ cô em gái này giúp mình làm lành với cô em gái kia , thật mệt quá" Khanh thầm than van . Vũ Anh ngồi phía sau mơ mộng . Nàng cứ nghĩ mãi đến nụ hôn ban nãy , tuy ngắn lắm , môi chỉ chạm

môi , mà sao trái tim nàng lại run động lên thế kia Ngồi ngoài sau xe , ôm eo của Khanh mà Vũ Anh cảm thấy thẹn thùng . Vũ Anh thầm nghĩ , "tại sao chàng không nói gì , có lẽ Khanh cũng cảm thấy có sự thay đổi của tình cảm này nên chàng không dám lên tiếng , có lẽ đợi về đến nhà , chỉ có hai người chàng mới tỏ lời với mình chăng ?"

Ngừng xe ở trước cửa , Khanh nhẹ giọng nói :

- em vào nhà đi , đợi em vào rồi anh mới về.

Vũ Anh bước xuống xe , nhìn Khanh ngạc nhiên , nàng nhú mào nói

- anh muốn vào không ?

Khanh nghĩ rằng Vũ Anh giận , chàng nhìn ra phía trước vì không dám nhìn vào đôi mắt của nàng , nói :

- vì uống nhiều rượu nên anh hơi nhứt đầu , muốn về nhà nghỉ , nhưng em muốn anh vào để em . ..

Vũ Anh cảm thấy thất vọng vô cùng , nàng lắc đầu

- anh mệt thì về nhà đi nhé , em vào một mình được rồi.

Khanh gạt đầu , nói :

- vậy anh về nhé ! em vào nhà đi. Ngày mai anh sẽ gọi cho em.

Vũ Anh vui cười đi vào nhà . Khanh cho xe chạy thẳng về nhà của chàng . Đã một :30 sáng nên chẳng ai còn thức giấc , chàng đi thẳng vào phòng của Hoàng Lan vừa gõ cửa vừa nói :

- Lan , thức dậy cho anh nhờ một chút !

Khanh đứng đợi không nghe Hoàng Lan lên tiếng , chàng lại gõ cửa nói :

- Lan , con gái ngủ gì say sưa như vậy !

Hoàng Lan mở cửa phòng với đôi mắt buồn ngủ nói :

- có chuyện gì la lối om sòm vậy , ngày mai bộ anh chết hả ?

Không đợi cho Hoàng Lan mời vào , Khanh đi thẳng vào phòng , ngồi xuống ở góc giường ngủ của Lan , nói :

- em phải giúp anh làm lành với Vũ Anh , nó đang giận anh đó !

Hoàng Lan tròn mắt nhìn anh

- anh làm gì nó giận ?

Bỗng nàng hoảng lên , nói to :

- anh ăn hiếp nó hả ? làm chuyện bậy bạ nên nó . ..

Khanh ngạc nhiên nhìn em gái của mình ,

- mào đang nghĩ tới đâu rồi ! tao xem nó cũng y như mào , tội bây đều là em gái của tao thì ai mà dám ăn hiếp nó !

Hoàng Lan bỗng không còn cảm thấy buồn ngủ nữa , nàng chăm chú nhìn Khanh , nói :

- anh xem chị Vũ Anh như là em gái hả ? thật à ?

Khanh không hiểu hàm ý của câu hỏi Hoàng Lan , chàng tỉnh bơ nói :

- không xem nó là em gái , chẳng lẽ xem là chị gái sao ? hỏi vậy mà cũng hỏi !

Hoàng Lan nhúng vai nói :

- chỉ giận anh là đúng , em chẳng giúp được gì cho anh đâu !

- mày chưa biết đầu đuôi câu chuyện ra sao mà nói theo nó rồi.

Hoàng Lan ngồi lên giường , tay ôm gối , nói :

- vậy giải thích nhanh lên để tui còn đi ngủ ông ạ !

Khanh liền mang chuyện cản trở cuộc nháy của Vũ Anh và Tân nói với Hoàng Lan , và luôn cả nụ hôn vô ý của chàng . Khanh cố gắng biện minh

- . . .anh thật là không cố tình đó mà , anh thật chỉ định hôn lên má của Vũ Anh , đâu có ngờ nó quay lại bất chợt nên mới đụng vào môi của nó , chắc nó giận rồi , cảm một đoạn đường dài không thèm nói chuyện , sáng ngày mai em nó gọi cho nó đi , giải thích dùm anh , nếu không thứ hai vào làm việc lại mặt lớn mặt nhỏ với anh thì kỳ lắm.

Khanh nói xong đứng dậy định ra ngoài , Hoàng Lan liền lên tiếng

- chuyện của anh thì tự anh lo đi , em không giúp anh giải thích với Vũ Anh đâu !

Khanh quay lại nhìn em gái

- tại sao ?

Hoàng Lan cảm thấy bức

- tại vì anh quá là khờ , khờ ơi là khờ , và ngu chưa từng tưởng tượng được !

Khanh cũng bức lên

- tao mà khờ , nếu tao ngu tao đã không nhìn ra cái giận dữ của nó rồi , còn mày , mày không giúp thì thôi , tại tao sợ là nó tự ái nên mới bảo mày đi giải thích dùm cho tao , tui bây là con gái dễ nói chuyện với nhau hơn !

Hoàng Lan lắc đầu nói :

- anh đi ra ngoài cho em ngủ đi , đừng phá rối giấc ngủ của em , còn chuyện của anh , ngày mai chúng ta nói tiếp !

Khanh với gương mặt hăm hăm bước ra khỏi phòng của Hoàng Lan .

Lan nằm xuống giường cảm thấy thương cho Vũ Anh . Hy vọng Vũ Anh chưa tỏ tình cảm của Vũ Anh cho Khanh biết , nếu rồi chắc Vũ Anh sẽ giận Hoàng Lan ghê lắm vì Khanh thật tình nào có tình cảm

riêng tư với Vũ Anh , mà chỉ là tình anh em thôi.

Sáng sớm Hoàng Lan lại chạy đi đâu mất , Khanh hỏi Hiền , nó chỉ lắc đầu nói :

- em chỉ 17 tuổi thôi , chưa phải là trinh thám thật sự đâu mà hỏi .

Nhưng mà em biết ba má đã đi đâu !

Khanh nhú mày nhìn HIỀN , nói :

- đi đâu ?

- đi về quê thăm ông nội rồi !

- tại sao mày không đi theo ?

Hiền vui vẻ nói :

- em đi theo thì làm sao mà có thể tự mắt mình trông thấy xác chết của anh !

Khanh nhú mày , nói :

- xác chết của tao ?

Hiền vui vẻ gật đầu

- đúng vậy , em muốn chứng kiến xem chị Vũ Anh ám sát anh bằng cách nào !

Khanh không nói tiếng nào bỏ vào phòng riêng . Hiền nhìn theo cười to . Hai anh em lấy phần cơm mẹ của họ làm sẵn ra ăn , Hiền cứ nhìn cái mặt cào nhào của Khanh rồi cười to . Mãi đến tối Hoàng Lan mới về nhà . Khanh vội vàng hỏi :

- có phải em đến nhà Vũ Anh giải thích dùm anh không ?

Hoàng Lan gật đầu

- đúng là em có đến cùng đi chợ với chị Vũ anh , nhưng không đề cập lời nào về anh cả ! chuyện của anh thì tự anh hãy lo lấy !

Khanh nhú mày , nói :

- mày . . . nó đã hết giận tao rồi à ?

Hiền cũng vui vẻ ngồi vào ghế sa lông , nói :

- vậy chứ chị Vũ Anh nói chừng nào ám sát anh hai hả chị ba ?

Hoàng Lan cười cười nói :

- nếu nói cho mày biết thì đâu có gì gọi là ngạc nhiên nữa !

Hiền đứng dậy vui cười nói :

- không nói thì thôi , em qua nhà thằng Lân chơi mái điển tử , khi nào anh hai bị tử hình nhớ gọi em về !

Đợi Hiền ra khỏi nhà , Khanh lại hỏi

- Lan , mày thiệt không giải thích dùm tao ? nó giận lên là không thèm nhìn tới cái mặt của tao , trong công ty mà làm vậy thì bề mặt tao lắm !

Hoàng Lan lắc đầu , nói :

- anh hai à , người ta chưa làm thì anh đừng đoán mò như thế , và lại chị Vũ anh không nhỏ mọn như anh tưởng đâu !

Khanh vỗ đôi bàn tay xuống đùi nói to :

- ha , tao biết là tụi bây có nói gì đến tao !

Hoàng Lan nghiêm mặt , nhìn anh , hỏi :

- anh hai , em hỏi anh cái này nhé ! nếu anh chỉ xem chị Vũ Anh như cô em gái thì sao anh lại quan trọng đến ý đến từng cử chỉ của chị Vũ Anh chi vậy ? còn nữa , sao anh lại quan trọng quá là chị Vũ Anh có giận anh hay không ? có thể nào anh đã thương chị Vũ Anh hơn là thương một đứa em gái không ?

Câu hỏi của Hoàng Lan đến quá bất ngờ làm Khanh ngồi thừ ra đó .

Hoàng Lan đứng lên nói :

- anh không cần phải trả lời em , em nghĩ anh nên suy nghĩ kỹ lại về tình cảm anh em của anh và chị Vũ Anh đi nhé !

Hoàng Lan bước vào phòng . Khanh ngồi đó ngơ ngát , chàng thật tình không hiểu sao Hoàng Lan lại hỏi chàng câu đó.

Khanh bước ra ngoài , lang thang trên đường phố . Mỗi khi cần suy nghĩ điều gì , Khanh thường cuốt bộ để thả suy tư . Chàng đi lang thang cùng cả hai tiếng đồng hồ , nhưng cũng chẳng hiểu được tình cảm giữa chàng và Vũ Anh là tình cảm anh em hay là gần hơn nữa . Khanh dừng lại bên quán rượu , chàng ngồi xuống ghế và gọi một lon bia . Trong lúc chờ đợi thì có một cô gái như say rượu , tay của cô ta cầm một chai rượu đã cạn bước đến trước mặt chàng với đôi mắt giận dữ , nói :

- đây là bàn của tôi , sao anh dám tự động mà ngồi xuống !

Khanh nhìn cô gái , cảm thấy bức , nói :

- khi tôi ngồi xuống chẳng trông thấy ai , cô lại chẳng đề tên lên ghế , làm sao mà tôi biết bàn này của cô ! làm ơn tránh đi chỗ khác , tôi đang bức lắm !

Cô Gái không giận nữa , tỉnh bơ ngồi xuống ghế , nói :

- anh giỏi thật , từ đó đến giờ chưa có ai dám nói lớn tiếng với tôi !

Khanh tỏ ra không vui , nói :

- hứ , là con gái là say mèm như thế kia , tôi đoán chắc cô là con gái ông chủ bà cả nào đây , và bây giờ bị bỏ rơi nên thất tình chứ gì !

Cô gái trước mặt nhìn Khanh chăm chú , rồi oà lên khóc . Khanh hoảng hồn nói :

- xin lỗi , ok , xin lỗi , cô làm ơn đừng có khóc , lỡ người ta hiểu lầm

tưởng tôi ăn hiếp cô thì khổ cho tôi lắm !

Cô gái trước mặt với đôi mắt long lanh ngấn lệ , nói :

- thật tình là tôi bị bỏ rơi , chẳng phải vì thất tình mà vì ba tôi đã không còn thương tôi nữa , ông đi cưới vợ khác , bỏ rơi tôi , nghe lời nói xấu của vợ Ông mà hành hạ tôi , chẳng thêm ngó ngàng tới tôi nữa , quăng tôi ra khỏi nhà !

Nhìn nét mặt buồn bã của cô gái trước mặt , nghe những lời tam sự trong lúc say của cô bé mà Khanh cảm thấy xót xa trong lòng . Cô bé chắc không hơn 20 tuổi , gương mặt bầu bĩnh thật đẹp , nhưng cũng thật buồn . Khanh vội an ủi :

- tôi nghĩ không nghiêm trọng thế đâu , thôi cô hãy về nhà đi , đừng để ý gì đến chuyện làm của ba cô , thời gian sẽ chứng minh tất cả , ai xấu ai tốt , chắc chắn ba cô sẽ tỏ mà thôi !

Cô gái vẫn ngồi đó say mèm . Ly bia của Khanh cũng bị cô ta uống hết . Cô gái vẫn thao thao tâm sự với Khanh về khinh cảnh gia đình họ . Mẹ cô ta chết năm cô ta lên tám tuổi , ba cô ta ở vậy cho đến cô ta 21 tuổi , ông lại mang một cô vũ nữ về gọi là vợ , cô ta không thích và từ đó cứ xảy ra chuyện gây gổ liên miên . Khanh mãi lựa lời an ủi , dùng hết tất cả lý trí và lời lẽ để khuyên cô ta về nhà . Khanh nhìn cô gái mà nghĩ đến Hoàng Lan , nếu một ngày nào đó Hoàng Lan buồn chuyện gì , chàng cũng hy vọng có người khuyên nhủ Hoàng Lan y như chàng đang cố gắng an ủi cô gái lạ mặt kia . Cuối cùng cô gái cũng chịu ra về , nàng cố gắng đứng thẳng người lên , lời nói trong men say :

- cảm ơn anh giúp tôi thấu hiểu mọi thứ , con người chẳng ai tốt cả , ngoài trừ anh !

Khanh vội lắc đầu ,

- không cần cảm ơn , cô về được không , có cần tôi giúp . ..

Cô gái lắc đầu , vẫn giọng nói say rượu

- không cần , hãy làm một người tốt trong lòng tôi , đừng tìm cớ đưa tôi về để biết nhà tôi đang đeo đuổi tôi !

Khanh bật cười

- cô yên tâm đi , tôi không muốn cua cô đâu , thấy cô say như thế ai mà dám đeo theo !

Khanh đỡ cô gái ra khỏi quán , gọi chiếc taxi đến và dìu cô ta vào xe . Khanh liền đóng cửa lại vì chàng không muốn nghe cô ta nói địa chỉ nhà với người lái taxi . Khanh đi về , trong đầu chẳng muốn nghĩ ngợi chi cả . Hoàng Lan nói rất đúng , Vũ Anh làm một cô gái tuy bướng

nhưng rất tế nhị , nàng sẽ không làm chàng mất mặt giữa chốn đông người đâu mà lo . Chuyện hiểu lầm thì cứ để khi nào Vũ Anh bớt nóng giận thì chàng sẽ giải thích rõ ràng . Còn về tình cảm giữa chàng và Vũ Anh thì cứ để đó , tìm hiểu làm gì để rồi vô cớ mất đi một đứa em gái thơ ngây như Vũ Anh . Chuyện gì đến nó sẽ đến.

Đúng là chuyện gì đến nó sẽ đến . Hôm nay Khanh đi làm trễ giờ , vừa bước vào công ty , mọi người nhìn chàng . Cường lên tiếng trước :

- bộ mày quên cái hẹn với Uyên Oanh , con ông chủ công ty Phước Thọ sao ?

Khanh liền nói :

- là hôm nay hả ?

Loan liền nói vào

- dĩ nhiên là hôm nay ! ông giám đốc đã đi vắng , còn anh thì đến trễ , chỉ tội cho Vũ Anh !

Khanh ngạc nhiên nhìn Loan

- tại sao lại tội cho Vũ Anh ?

Cường liền nói vào

- vì chẳng ai trị nổi cái bà chẳng lư ?A trong kia , mày biết không tụi tao hết lời giải thích nhưng bà ta óng óng la là chẳng ai nể nan gì bà , bà đòi hủy bỏ hợp đồng , chỉ có Vũ Anh là ở lại trong văn phòng mày để nài nỉ bà thôi ! con gái gì đâu mà dữ chưa từng thấy trên thế gian !

Khanh bước đến gần cửa văn phòng của mình , chàng lắng tai nghe tiếng hét giận dữ của phái nữ từ trong vọng ra , chàng khẽ rung mình ,

- mày nói đúng đó , con gái gì mà to tiếng dữ quá !

Khanh mở cửa ?A bước vào . Nhìn thấy cô gái đứng sau bàn làm việc của Khanh , mặt nhìn vào bức tường , lưng về phía mặt của Vũ Anh , Vũ Anh đứng đó với đôi mắt giận dữ , nhưng cố dịu giọng năn nỉ?

- xin cô Oanh đừng giận , công ty quảng cáo của chúng tôi làm ăn rất đàng hoàng , đúng giờ và uy tín nhất tại . ..

Cô gái tên Uyên Oanh lớn tiếng hét

- tôi chẳng cần biết vì lý do gì , các người làm ăn như thế mà gọi là đúng giờ hay sao ? chẳng ai xem tôi ra gì cả !

Khanh để tay lên vai Vũ Anh , nàng nhìn chàng với đôi mắt giận dữ không nói . Khanh to tiếng , cố ý nói cho cô gái kia nghe

- Em cứ ra ngoài đi , để đấy anh lo , công ty này rất may mắn có

được người con gái hiền lành để làm việc cho công ty ! anh tin rằng không ký được hợp đồng với công ty này thì cũng có công ty khác muốn chúng ta , tội gì đi năn nỉ ! ra ngoài đi Vũ Anh !

Vũ Anh nghe vậy rất hài lòng vì nàng quá tức giận cô gái đứng trước mặt . Cô ta y mình là con ông chủ lớn nên ra quyền hành thấy mà ghét . Vũ Anh liền rút lui . Khi cánh cửa đóng lại , Uyên Oanh vừa quay mặt lại vừa nói :

- đó là mấy người nói nhé , là các người cần chúng tôi chứ chúng tôi chẳng cần các người đâu mà làm . ..

Khanh nhìn sững cô gái trước mặt . Uyên Oanh ngạc nhiên cũng không kém nên bỏ lỡ câu nói . Khanh nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa , nói :

- là cô hả ?

Uyên Oanh bật cười

- thì ra anh làm ở đây à ? cảm ơn nhé , cũng nhờ anh mà đêm qua tôi mới về nhà !

Khanh vội lắc đầu

- tôi đã nói đừng cảm ơn kia mà ! tôi xin tự giới thiệu , tôi là Khanh , phó giám đốc của công ty , hy vọng còn cơ hội làm ăn với công ty của cô chứ !

Uyên Oanh bật cười

- dĩ nhiên rồi , thôi chúng ta nên ngồi xuống trò chuyện đằng hoàn nhé , tôi hôm nay tỉnh táo lắm !

- vậy mà tôi cứ tưởng cô còn say rượu nên mới hét la như thế chứ !

Uyên Oanh vui cười nói :

- tại anh đến trễ chứ nào phải lỗi tôi , anh phải ra xin lỗi họ vì đó là lỗi của anh !

Khanh bật cười , không đá động gì đến việc la lỗi ban nãy của Uyên Oanh nữa . Chàng bắt đầu nói về sự hợp tác của hai công ty.

Mọi người đứng bên ngoài đợi chờ . Ai cũng thắc mắc sao Khanh lại có thể làm cho Uyên Oanh không la hét nữa . Vũ Anh cảm thấy hãnh diện về Khanh vô cùng , chàng đúng là phó giám đốc của công ty , chuyện khó khăn gì qua đến tay chàng cũng trở thành dễ dàng , công ty thật may mắn muốn được người tài như chàng . ba tiếng đồng hồ sau , Khanh và Uyên Oanh bước ra , cô nàng vui cười rất tươi tăng nói :

- vậy coi như là xong , hẹn anh ngày mai nhé !

Uyên Oanh nhìn tất cả mọi người , nàng gật đầu chào rồi bỏ đi .

Cường bước đến vỗ vào vai Khanh nói :

- tao phải công nhận rằng mày giỏi , một con nhỏ thấy ghét như nó mà cũng bị mày nắn lại đàng hoàn !

Khanh vui cười nói :

- mọi việc đã xong đâu vào đấy rồi , thôi tắc cả trở lại công việc của mình đi !

Nói xong Khanh trở vào văn phòng làm việc , lòng chàng như mở hội . Uyên Oanh đã ra mặt ngỏ lời mời chàng đi ăn với nàng tối ngày mai , thật rất là vinh hạnh cho chàng . Vũ Anh nhìn Khanh khó hiểu , nàng nghĩ bâng quơ , " thật ra đã xảy ra chuyện gì" , nàng không trả lời được câu mình hỏi , nhưng là con gái và lại nàng cũng chỉ làm một thư ký chứ đâu phải là gì của Khanh đâu thì sao nàng dám vào hỏi Khanh . Vũ Anh bỗng cảm thấy buồn nhưng không hiểu vì sao mình lại buồn và lo lắng bâng quơ .

Tình Thơ Ngây

Chương 3

Một tuần rồi hai tuần lặng lẽ trôi qua mà Khanh vẫn chưa lời nào với Vũ Anh . Nàng thần thờ chờ đợi , nhưng đợi mãi mà Khanh vẫn lặng thinh . Ngoài giao phó nhiệm vụ cho Vũ Anh ra chàng chẳng có lời nào nói chuyện riêng tư với nàng . Đạo này Vũ Anh lại thấy Khanh rất vui vẻ , mỗi khi nhìn nàng , Khanh đều trao ra một nụ cười thật tươi làm nàng chẳng hiểu là Khanh đang nghĩ gì . Cứ chờ đợi mãi như vậy chắc trái tim nàng sẽ ngưng đập quá . Vũ Anh lấy ra một trang giấy màu tím nhạt và cây bút , nàng bắt đầu viết

Anh Khanh thương mến ,

Em đã yêu anh . ..

Vũ Anh lắc đầu , xé nát trang giấy . Nàng thầm nghĩ "là con gái mà viết vậy thật là bạo quá , ảnh nhất định sẽ cười chê" . Vũ Anh bắt đầu viết lại

Anh Khanh thương ,

Anh có yêu em không ? trong tim em lúc nào cũng có hình bóng của anh .

Vũ Anh lại xé đi , nàng lắc đầu vì vẫn thấy viết vậy thật không văn vẻ chút nào , khi không lại mở đầu bằng câu hỏi , thật là tệ quá . Nàng

bắt đầu lại , và cứ thế không biết Vũ Anh đã xé bao nhiêu trang giấy rồi . Cuối cùng nàng cũng viết được một lá thư cho Khanh.

Anh Khanh ,

Từ nhỏ cho đến lớn lên , chúng ta đã cùng chơi đùa , cùng chia sẻ vui buồn với nhau . Em luôn kính nể anh , không chỉ là một thần tượng của em mà anh còn là một người bạn tri kỷ với em . Anh luôn ở cạnh bên em , lo lắng , bênh vực cho em và cùng em chia sẻ vui buồn . Em cũng không biết là từ lúc nào , em đã yêu anh tha thiết rồi . Em không dám mở lời nói ra tâm sự của lòng em vì em sợ rằng anh sẽ chê bai em hoặc nói rằng em là đứa con gái không biết tự trọng , sao lại dám mở lời nói yêu đương với con trai , vả lại em cũng hằng lo sợ tình cảm anh đối với em chỉ là tình anh em mà thôi . Nhưng từ cái đêm dạ hội hôm tết , ánh mắt anh nhìn em trêu mến và sự ghen tương đã cho em thấy rằng anh cũng thương em (không phải tình thương anh em) , khi anh trao cho em nụ hôn bất ngờ , tuy rằng rất ngắn , chỉ trong giây phút mà nó đã làm cho hồn em lân lân . Cảm một đoạn đường về nhà , em mơ em mộng , hy vọng rằng anh sẽ bài tỏ rõ lòng mình , nhưng em lại thất vọng vì anh không vào và cũng chẳng lời nào cho em . (Í anh đừng hiểu lầm em nha , em không phải trách anh đâu) Em càng nghĩ thì em càng hiểu và thông cảm cho anh , có phải anh ngại lên tiếng nói với em không vì anh cũng sợ rằng em chỉ có tình cảm anh em với anh ? em chưa hề xem anh là một người anh trưởng , em không biết viết văn hoa , chỉ biết . . . tóm lại là em chỉ muốn nói "em yêu anh" . Anh đã nghe rõ rồi đó , bây giờ anh có thể nói lên cảm nghĩ của anh cho em rõ không ? em sẽ mãi đợi chờ anh.

Hoài Vũ Anh

Viết xong lá thư , Vũ Anh cố gắng vẽ hình hai trái tim thật xinh đẹp bên dưới chữ ký . Nàng xé thư lại và bỏ vào phong bì . Ngoài bì thư , nàng đề rõ tên chàng.

TO : Trần Tuấn Khanh

Vũ Anh cứ nhìn mãi lá thư ấy , nàng thật sự không biết rao cho Khanh trong quàng cảnh như thế nào . Rồi nàng lại nghĩ không biết có nên trao cho chàng hay không ? nếu Khanh nhận được , mở ra đọc chàng sẽ nghĩ gì về nàng đây ? nên âm thầm chờ đợi chàng mở lời trước hay trao thư này ? Trong lúc Vũ Anh nhìn chăm chăm lá thư và suy nghĩ bâng quơ thì Khanh lại đứng trước mặt nàng và chuẩn bị ra về . Chàng nhìn Vũ Anh một vài giây rồi lên tiếng nói :

- em đang mơ mộng cái gì đó Vũ Anh ?

Nghe tiếng của Khanh , Vũ Anh giật mình , bối rối nhìn lên không dám nói lời nào . Khanh lắc đầu âm giọng nói :

- anh sợ em rồi đó , thôi chúng ta huề nhé , anh xin lỗi em đó , có được không ? cười một cái cho anh vui đi cô bé hay mộng mị ạ !

Vũ Anh liền vui vẻ gật đầu . Khanh lại nói :

- anh đi về đây , còn em cũng lo chuẩn bị về đi nhé , bọn họ đã về hết rồi à ?

Vũ Anh vui vẻ gật đầu

- vâng , em đánh xong tờ hồ sơ này rồi sẽ về ngay !

Khanh bất chợt nhìn xuống bàn viết của Vũ Anh , thấy tên của chàng ghi rõ trên bì thư , Khanh liền hỏi :

- thư của anh hả ?

Vũ Anh định lấy lá thư giấu đi thì Khanh đã nhanh tay cầm lên , nhìn thấy nét chữ của Vũ Anh , chàng nói :

- là của em gửi cho anh à ?

Vũ Anh nhìn xuống , khẽ gật đầu không nói . Khanh bỏ lá thư vào túi áo , âm giọng nói :

- về nhà anh sẽ đọc , sáng nay má nói tối nay em có rảnh ghé qua nhà anh ăn cơm , má đã nấu phần cơm của em rồi đó , em không ghé là lỗi đấy !

Vũ Anh nhìn lên Khanh với ánh mắt trù mến , nói :

- vậy lát tối em sẽ ghé.

Khanh ra về , Vũ Anh nhìn theo mà trong lòng dạt dào một niềm vui lẫn lo sợ . Khanh nói chuyện rất nhỏ nhẹ và hiền hoà với nàng , chắc hẳn là Khanh cũng có tình cảm cho nàng . Vũ Anh cố tâm chú ý đến công việc thì chuông điện thoại reo vang.

- a lô , văn phòng phó giám đốc công ty . ..

Hiển cắt ngang lời của Vũ Anh ,

- chị anh à , em là Hiển đây nè , trời ơi chị giới thiệu cái gì mà dài dòng quá !

Vũ Anh tươi cười nói :

- Ông anh cả của em bắt chị phải nói như vậy đó !

Hiển kì khả cười

- ảnh thì lúc nào cũng lời thôi cả , ảnh còn đó không chị ?

- đã về rồi , em tìm ảnh có gì không ?

- không có gì quan trọng cả , xe em tự dưng không nổ , em tưởng ảnh chưa về ghé qua đón em , nhưng ảnh về rồi thì thôi em đang xe

thằng bạn về cũng được !

- có cần chị đến đón em không ? hôm nay chị tự mình lái xe đi làm đó , vì anh Khanh nói chị cứ đi xe buýt đến làm trễ hoài , nên chị tự lái xe nhà đi làm !

-Ồ chị đã dám lái xem một mình rồi à ? nhưng thôi không làm phiền chị đâu , à mà chị có biết chuey^ .n bí mật chưa ?

Vũ Anh vui cười nói :

- đã là bí mật thì làm sao mà chị biết , em có biết nói cho chị nghe với !

- Anh hai đã có bạn gái rồi !

Vũ Anh ngạc nhiên nói :

- em nói đùa ư ? anh nói cho em biết là anh có bạn . ..

Giọng Hiền vang lên , vui vẻ cắt ngang lời của Vũ Anh

- anh thì dấu kín mít hà , tại đêm qua em đi chơi với mấy thằng bạn , tình cờ nhìn thấy anh nắm tay một cô gái rất xinh đẹp từ rạp xê ne bước ra . Tụi em đi theo rình thì thấy họ nắm tay dung dăng dung dẻ đi vào quán ăn , họ tình tứ lắm chị Oi !

Vũ Anh cảm thấy như sét đánh ngang tai , nàng ngẹn lời

- em . . .em . . . nói thật hả Hiền ? có . . . có nhìn lầm người không ? Hiền không nghe được giọng đau buồn của Vũ Anh nên cậu bé vẫn vui vẻ trả lời

- em có biệt danh là trinh thám mà , làm sao mà lầm ! thôi em đi nhé , thằng bạn em mang xe ra rồi , phải gọi nó đang xe đi về ! bye nha chị Vũ Anh !

Vũ Anh chưa kịp hỏi thêm gì thì Hiền đã cúp dây . Nàng ngồi đó như một xác chết không hồn . Nước mắt bỗng tuôn trào như mưa lũ . Tại sao ông trời lại tạo ra cảnh trở trêu như thế này ? trong khi nàng đang có một tình yêu mãnh liệt với Khanh thì Khanh lại mang lòng yêu thương kẻ khác . Vũ Anh cứ ngồi đó ngực đầu khóc nức nở . Khóc một lúc lâu , nàng ngẩn đầu lên tự nói với mình "ta không phải là một người con gái yếu ớt như thế này , cái gì chẳng phải của ta thì làm sao ta có được , phải chấp nhận mệnh số thôi , chuyện tình yêu ai mà trách ai cho được !" Tuy nói thế nhưng những dòng dư lệ cứ mãi tuôn trào ra đôi mi xinh đẹp của nàng . Vũ Anh nhắm mắt lại , rồi mở thật to , nàng vùng đứng dậy , vừa lấy cái túi xách của nàng vừa nói to " Chết rồi , lá thư !"

Vũ Anh chạy nhanh ra bãi 6 và cho xe chạy nhanh đến nhà của Khanh . Cảm một đoạn đường , nàng cứ lẩm bẩm "lạy trời lại phạt

đừng để anh mở thư ra đọc !"

Đứng trước cửa nhà của Khanh , nàng nhấn chuông cửa rồi lại thì thầm "trời ơi , đọc rồi chết mất !"

Hiển mở cửa , trông thấy Vũ Anh , nó vui vẻ nói :

- chị đến đúng giờ đó nha , má vừa nấu cơm xong . ..

Vũ Anh thật không nghe Hiển nói gì , nàng hỏi nhanh :

- anh Khanh có ở nhà không Hiển ?

Hiển gật đầu , nhìn nét mặt tái mét của Vũ Anh , nó lo lắng hỏi :

- chị có sao không vậy ? tìm anh hai có chuyện gì thế ?

- anh đang ở đâu vậy em ? à , chị không sao đâu , chị có chuyện cần nói với anh !

- anh đang ở trong phòng , sao nét mặt của chị . ..

Không đợi Hiển nói hết câu , Vũ Anh chạy thẳng vào phòng của Khanh . Nàng tự động mở cửa , nhìn thấy Khanh đang mở bao thư và định đọc thư . Vũ Anh liền nhào tới dục lấy lá thư và xé nát.

Khanh nhìn cử chỉ của Vũ Anh , chàng nhúm mày nói :

- tại sao em dám tự động vào phòng anh mà không gõ cửa , còn nữa nha , dám giựt giấy thuê của anh rồi xé nát tan như thế này , em quả là quá ngang ngược !

Vũ Anh tròn mắt nhìn những mảnh vụn của giấy đang ở trong tay nàng , ấp úng nói :

- cái này . . . cái này là giấy thuê của anh hả ?

Khanh tỉnh bơ nói :

- thì phải rồi !

Vũ anh xụ mặt nói :

- xin lỗi nha !

Khanh tươi cười đi đến bàn viết của chàng , cầm lên cái bao thư , đưa ra trước mặt nói :

- em tìm cái này phải không ?

Vũ Anh chạy đến gần Khanh , định giựt lại thì Khanh đã né , chàng vui vẻ nói :

- anh đã biết em viết những gì trong này rồi , khỏi cần phải giựt lại !

Đôi mắt của Vũ Anh mở to nhìn Khanh , gương mặt nàng tái xanh , giọng nói như rên :

- anh thật đã đọc rồi à ?

Khanh phì cười , gật đầu.

tuy chưa đọc nhưng anh đã biết em viết gì !

Vũ Anh tròn mắt , kinh ngạc nói :

- anh chưa đọc mà đã biết ?

Khanh gật đầu , với giọng nói đầy vẻ chắc chắn

- em muốn từ chức phải không ? còn dám viết thư từ chức với anh à !

Vũ Anh thở phào nhẹ nhõm , nàng chỉ biết nhe răng ra cười . Khanh vừa xé thư của Vũ Anh ra làm đôi vừa nói :

- anh không đồng ý cho em từ chức đâu ! em thật nóng tính y như con Lan , anh đã xuống nước nói lời xin lỗi với em rồi mà em còn dám trao anh thư từ chức nữa chứ ! biết là em sẽ thay đổi ý định nên anh đâu cần xem làm gì ! có phải em đã thay đổi ý định không ?

Vũ Anh chỉ mỉm cười gật đầu . Khanh bỏ lá thư vào sọt rác , chàng ấm giọng nói :

- anh xem em như một đứa em gái , anh trông em lớn lên mà không hiểu tính tình em thì ai hiểu chứ . Từ nay trở đi , có gì ghê gớm gì thì cứ nói thẳng cho anh biết , không được từ chức ngang hông như thế này nghe chưa ! bây giờ em có chuyện gì muốn hỏi anh hoặc là rầy anh không ?

Vũ Anh lắc đầu , nhẹ giọng nói :

- không có gì cả , à mà nè , anh dường như đã có bạn gái rồi phải không ?

Khanh nhìn thẳng vào mắt Vũ Anh , nói :

- sao em lại hỏi anh như thế , em đã biết được gì !

Vũ Anh tự động ngồi xuống ghế , nhỏ nhẹ nói :

- tại mấy bữa rày thấy anh lúc nào cũng vui vẻ , nên em đoán vậy thôi !

Khanh cười hì hà

- em quả là một cô thư ký giỏi , có thể nói là em đoán trúng , nhưng chưa có gì khủng khiếp , chỉ mới đặt cược thôi . hìhìhì.

Vũ Anh nhỏ giọng hỏi :

- cô ta là ai vậy , em có biết không ?

Khanh vì quá vui nên không để ý đến nét mặt không vui của Vũ Anh , chàng vẫn vui vẻ nói

- em đã gặp qua một lần !

- là ai ?

Khanh nghiêm chỉnh nhìn Vũ Anh nói :

- là Uyên Oanh !

Vũ Anh tròn mắt , kinh ngạc nói :

- Uyên Oanh ? con ông chủ Phước Thọ ?

Khanh vẫn chăm chú nhìn Vũ Anh , chàng nhẹ giọng nói :

- đúng vậy !

Vũ Anh bây giờ mới cảm thấy tức giận thật sự , nàng lớn tiếng nói :

- bộ hết người anh yêu sao lại đi yêu thương con nhỏ đó chứ , một người con gái thật đáng ghét , ỷ quyền ỷ thế nói lời nhục mạ em . ..

Khanh vội ngắt ngang lời của Vũ Anh

- tại bữa đó hiểu lầm thôi mà , và lại là lỗi ở anh vì anh quên cái hẹn nên đến muộn . Cô ta không dữ và dễ ghét như em tưởng tượng đâu !

Vũ Anh nhìn thẳng vào mắt Khanh , vẫn giọng nói giận dữ :

- em không cần biết là lỗi ở ai , em không thích con nhỏ đó ! người gì mà thật khó ưa , vậy mà anh lại đem lòng . ..

Khanh giận dữ cắt ngang lời của Vũ Anh

- em chỉ gặp người ta có một lần mà phê bình họ tệ vậy à ! em thật là không biết chuyện . Anh đâu cần em thích hay không thích bạn gái của anh , từ rày về sau xin đừng chú ý đến chuyện riêng tư của anh , anh không muốn nói chuyện với em về ẩn đề này nữa !

Vũ Anh to tròn đôi mắt nhìn Khanh , hai hàng nước mắt từ từ rơi xuống má . Nàng đứng lên , nói :

- được , từ rày về sau em sẽ chẳng hỏi gì về đời sống riêng tư của anh , bốn phận của em chỉ làm một người thư ký thì em sẽ chú tâm làm một thư ký mà thôi !

Vũ Anh không đợi Khanh nói thêm lời nào , nàng bước nhanh ra khỏi phòng của Khanh và đóng mạnh cửa phòng lại . Khanh chợt buồn vô cùng , chàng cảm thấy như mình bỗng nhiên mất đi một vật gì quý giá lắm . Chàng không ngờ mình lại có thể giận dữ với Vũ Anh như thế , nhưng Vũ Anh phải để cho chàng cơ hội nói rõ bản tính của Uyên Oanh rồi mới có quyền phê bình người ta chứ . Uyên Oanh nào phải là cô gái không tốt , chỉ vì quàn cảnh tạo cho Uyên Oanh trở nên hay nóng tính mỗi khi nghĩ rằng mình bị bỏ rơi . Khanh lắc đầu xua đi những suy nghĩ không vui . Vũ Anh giận như thế nhưng rồi cô bé cũng sẽ bỏ qua cho chàng mà thôi vì từ nhỏ đến bây giờ , lúc nào Vũ Anh cũng là cô em gái dễ thương , hiền lành trong lòng của chàng. Vũ Anh bước ra phòng khách với vẻ mặt không vui , nàng nhìn Hiền , buồn bã nói :

- thôi chị về nhé !

Hiền nhìn vào mắt Vũ Anh , nói :

- anh hai chọc giận chị hả ?

Vũ Anh khẻ lắc đầu

- không gì đâu em , thôi chào dì dưỡng dùm cho chị nhé , khi nào Hoàng Lan về . ..

Vũ Anh chưa kịp nói hết lời thì má của Khanh từ trong bếp đi ra , nhìn thấy Vũ Anh , bà liền ấm giọng nói :

- Vũ Anh , còn đến rồi à !

Vũ Anh liền nhẹ giọng nói :

- dạ con chào dì , chắc con không ở lại ăn cơm được vì . ..

Hiển liền chen vào nói :

- vì anh hai chọc giận chị Vũ Anh đó má !

Vũ Anh vội lắc đầu

- không phải vậy đâu dì ơi , tại con hơi mệt nên muốn về nghỉ . ..

Má của Khanh liền nắm tay Vũ Anh , trù mẫm , nói :

- mệt thì ngồi đây nghỉ , mệt mà đòi lái xe về nhà thì nguy hiểm đó , có gì tối nay ở lại đây ngủ với con Lan , ngày mai đi làm luôn thể với thằng Khanh , còn như con vẫn mệt thì để dì nói nó cho con nghỉ một bữa ở nhà.

Vũ Anh vẫn lắc đầu nói :

- con không sao đâu dì ạ !

- nếu không sao thì ở lại đây ăn cơm rồi về , dì đã dọn sẵn rồi , thôi vào bàn ăn đi , dưỡng con đang ngồi đó đợi !

Vũ Anh ấp úng

- dạ . . .dạ . ..

Má của Khanh nắm tay Vũ Anh , kéo ngồi xuống ghế sa lông , bà dịu giọng nói :

- có phải thằng Khanh làm con giận nên con không ở lại ăn cơm không ? Hiển , vào phòng gọi anh con ra má biểu !

Hiển to tiếng "dạ" rồi đứng lên đi thẳng đến phòng riêng của Khanh , to tiếng nói :

- anh Hai , ra má biểu !

Không đợi Khanh trả lời , Hiển vừa nhanh chân chạy vào bếp vừa nói :

- má à , con thiệt đói bụng quá !

Hoàng Lan vừa đứng lúc về nhà . Lan mở cửa bước vào nhà , với vẻ mặt tươi cười nói :

- má ơi , cơm chín chưa má !

Má của Lan lắc đầu , vui cười nói :

- cái con nhỏ này , về tới nhà là nghĩ tới ăn , mai mốt có chồng mà

nói với ba má chồng mày kiểu đó chắc tao sẽ bị máng vốn tối ngày đó !

Lan vui vẻ nói :

- nếu con có chồng thì con cũng phải lợc bà má chồng nào giống như má hoặc là giống dì Ánh chứ ! Hoàng Lan vui vẻ nhìn Vũ Anh nói - hi chị Vũ Anh.

- sao em về trễ vậy Lan ?

Hoàng Lan xem đồng hồ , vui vẻ nói :

- đúng giờ mà chị , đúng giờ ăn đó !

Má của Lan đứng lên lắc đầu , vui vẻ nói :

- tụi bây đã có mặt hết rồi thì xuống dùng cơm , ba tụi bây ngồi sảng trên bàn chờ kìa !

Hoàng Lan kéo Vũ Anh vào bếp . Tất cả ngồi vào bàn thì Khanh mới ra tới . Hoàng Lan không biết ất giáp gì nên nói đùa

- dữ hôn , đến bây giờ công tử mới chịu ra , người ta ngồi ngoài đây mỏi cả mắt đợi chờ !

Má của Khanh vội vàng nói :

- Khanh , con không được làm cho Vũ Anh buồn nhé !

Khanh nhìn Vũ Anh , cười gượng một cái rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh bên Vũ Anh

- cho anh xin lỗi đã nóng giận bất thường với em nhé !

Má của Khanh gật gù nói :

- vậy mới phải chứ , anh em trong nhà cãi nhau , giận nhau làm gì .

Khanh à , má biết là con đã có bạn , khi nào cô ta rảnh . ..

Khanh không đợi má của chàng nói hết lời , chàng quay sang Vũ Anh , giận dữ nói :

- Vũ Anh , sao em lại nhiều chuyện vậy ? em nói với gia đình anh à ? em đã nói xấu gì về Uyển Oanh !

Vũ Anh tức giận nhìn thẳng vào mặt của Khanh , nói :

- em ?

Ba của Khanh liền lớn tiếng la Khanh

- Khanh , mày làm cái gì mà la lỗi trên bàn ăn vậy !

Má của Khanh vội quơ tay nói

- đừng có đổ tội là Vũ Anh nhiều chuyện , nó đâu có nói gì với má đâu , à mà cô gái đó tên là Uyển Oanh hả ? tên nghe đẹp lắm !

Hiển liền nói vào

- là em nói cho ba má biết đó ! chính mắt em thấy anh chị đi chơi chung với nhau thật tình tứ . Má nè , chẳng những tên đẹp mà người

cũng đẹp nữa !

Hoàng Lan liền nói vào

- hèn gì mà tối nào anh cũng về muộn !

Má của Khanh gật gù

- vậy là số mày hên rồi đó Khanh ! lúc này con có bạn cũng tốt lắm , đã có công ăn việc làm rồi thì cũng nên lo lập gia đình , sanh con đẻ cái . ..

Khanh nhìn má , cười gượng

- má à , chúng con quen nhau chỉ hai tuần mà má nói chi đến chuyện cưới hỏi chứ ! con đâu có tuyên bố là sẽ cưới vợ đâu.

Ba của Khanh cũng cười nói :

- má của bây là vậy , lo cho tương lai nhiều nên đầu bạc sớm hơn tao đó !

câu nói của ông làm cả nhà cười rồ , chỉ có Vũ Anh ngồi đấy không hề lên tiếng . Hoàng Lan nhìn thấy nét mặt u buồn của Vũ Anh , nàng cảm thấy thương Vũ Anh vô cùng . Hoàng Lan thầm hy vọng tình cảm Vũ Anh dành cho Khanh không sâu đậm lắm , Khanh thì quá vô tình nên nếu Vũ Anh yêu sâu đậm , nàng sẽ đau lòng lắm . Khanh cũng nhìn thấy giọt nước mắt đọng trên mi của Vũ Anh , chàng nghĩ rằng Vũ Anh đang giận chàng cái đồ thừa ban này , chàng liền nhỏ giọng nói với Vũ Anh :

- cho anh xin lỗi thêm lần nữa nhé , tại anh hồ đồ đã nghi oan em !

Vũ Anh lắc đầu , giọng thật nhỏ nói :

- không có gì đâu ! em đang ăn cơm không để ý gì câu anh nói cả ! dì ơi , dì nấu đồ ăn ngon lắm.

Hiển nhanh trí liền chọn đề tài khác để nói :

- chị đã ăn thử món cải chua hầm giò heo của má chưa ? bảo đảm là chị thích !

Thế là tất cả vừa ăn vừa nói về các món ăn mà má của họ đã từng nấu . Mọi người chê khen đủ thứ và họ đã quên lãng câu chuyện không vui ban này . Chỉ có Vũ Anh , nói cười mà trong lòng tan nát . Chuyện tình của nàng chưa được khởi đầu mà phải chấm dứt tại đây rồi . Kể từ ngày hôm nay , nàng không cho mình mơ mộng hay có một ý nghĩ gì về Khanh nữa . Nàng sẽ từ từ cố gắng xóa đi cái hình ảnh đẹp , cái tình thơ dại này của nàng.

Uyển Oanh , con không được rời khỏi nhà vào giờ này , lại muốn đi uống rượu à !

Uyển Oanh nghe tiếng gọi của cha , nàng quay đầu lại , mỉm cười ,

nói :

- Ba không được quyền cấm cản con , nên nhớ con còn lớn hơn bà dì ghẻ của con mà ! nhưng ba yên tâm đi , con đi uống rượu chứ chẳng có lẻo hánh đến vũ trường như vợ của ba đâu.

Ông Phước ngồi xuống ghế , buồn bã nói :

- ba đã hết lời giải thích với con mà sao con vẫn cứng đầu , không chịu hiểu ! ba cứ tưởng con bây giờ đã có bạn trai rồi thì con đã biết tình yêu ra như thế nào , ai ngờ rằng con vẫn tin vào chuyện đó !

Uyển Oanh giận dữ to tiếng nói :

- hiểu ? ba bảo con hiểu là hiểu làm sao ? ba đi cưới một con nhỏ còn nhỏ cả hơn là con của ba , còn tệ hơn nữa là ba chọn một con vũ nữ về bảo con gọi bằng dì , thật là 1 chuyện nực cười !

Ông Phước nhìn Uyển Oanh , giọng nói vẫn đượm vẻ âu sầu

- ba biết là ba không nên cưới Liễu , nhưng con cũng nên hiểu cho ba 15 năm sống một mình , bù đầu với công việc , nay ba gặp được một người thật sự yêu thương ba , ba muốn tự do mà đón nhận và không muốn nghĩ vấn đề tuổi tác.

Uyển Oanh vẫn nét mặt giận dữ nói :

- ba không nghĩ cho ba thì cũng nên nghĩ cho con chứ , ba làm vậy thì sao con mặt mũi nào mà nhìn bạn bè của con ! con yêu cầu ba phải bỏ con nhỏ đó ngay , nó chỉ theo ba vì đồng tiền mà thôi ! ba không bỏ nó thì con sẽ dọn khỏi căn nhà này !

Ông Phước đứng lên nhìn thẳng vào mắt đứa con gái của mình , nói :

- con dám nói lời đó với ba sao ? ba đã giao cho con nắm quyền hết công ty mà con còn chưa bằng lòng !

Uyển Oanh nhìn Ba của nàng , giọng nói đầy cương quyết

- nếu ba còn thương con thì ba phải bỏ nó ngay , bằng không tình nghĩa cha con của chúng ta coi như là hết rồi !

Ông Phước trừng mắt nhìn Oanh , nói :

- con muốn làm gì thì làm , dọn đi đâu thì đi , còn cái nhà này , người cha này thì lúc nào cũng là của con.

Nói xong ông bỏ lên lầu . Uyển Oanh ngồi trong ngôi nhà to lớn với một tâm trạng vô cùng đau khổ . Một thần tượng của người cha vĩ đại trong tâm hồn nàng đã sụp đổ rồi . Từ ngày trở về nhà , nàng luôn cảm thấy mình thật quá cô đơn nên hay nóng giận la hét bất thành hình . Ngày còn đi học ở bên Út , nàng nào có như thế đâu . Ai cũng cho rằng uyển Oanh là người con gái hạnh phúc nhất trên đời vì trong cuộc sống của nàng chẳng thiếu thốn điều chi . Là đứa con độc

nhất của ông chủ lớn , giàu sang hơn người , muốn gì được nấy thì làm sao lại có thể buồn và cô đơn chứ . Nàng muốn mua xe thì ngày hôm sau là có chiếc xe nàng thích đậu trước sập , nói chung những vật chất , thứ gì nàng thích , nàng đều có , và khi nàng muốn qua Út du học , vừa nói lên ý định của mình thì được cha nàng cho sang ngay bên Út học hành.

Nhìn vào thì mọi người đều thấy Uyển Oanh giàu sang , sung sướng lắm , nhưng họ nào biết từ thuở bé thơ Uyển Oanh đã phải xa lìa mẹ . Khi mẹ nàng qua đời , cha nàng đã trở thành một thần tượng cao quý nhất của đời nàng , nhưng tiếc thay cha thì cứ mãi lo chuyện bán buôn nên nào có nhiều thời gian mà gần gũi nàng . Uyển Oanh chỉ có thể chơi đùa bên những món vật vô tri vô giác nên cuộc sống của nàng rất thể cô đơn . Nhưng Uyển Oanh không hề cho đó là một chuyện đáng buồn vì vật chất thừa thãi đã lấp đi cái buồn trong tâm vì thế bàn bệ đặt cho nàng những cái lên thật lạnh lùng như "Trái Tim Mùa Đông" , "Lòng Băng Giá" , "Băng Oanh" , "Đã Đông Thành Đá" v .v . Nhưng nào ai biết trái tim của Uyển Oanh nào có giá bằng mà nó luôn chất chứa một niềm ao ước , ước mơ được có chị , có anh , có em , có cha có mẹ , có một gia đình ấm cúng như mọi người . Thời gian dài sống tại đất người , Uyển Oanh luôn mơ mộng được về lại quê hương để sống cạnh cha mình , và sẽ được cha dồn hết tất cả tình thương cho nàng , để bù trừ cho những ngày thơ ấu vắng xa cha.

Uyển Oanh cố công học hành , khi ra trường đang hoàn nàng lên chiếc phi cơ bay trở về nhà . Xuống đến phi trường thì nhìn thấy Cha nàng đang vòng tay ôm một người con gái thật trẻ đẹp . Bước đến gần cha thì lại nghe người giới thiệu "đây là dì Liễu của con , nghĩa là vợ của ba" , và khi biết ra quá khứ của người con gái trẻ đẹp ấy nàng thấy chán chường muốn bỏ nhà ra đi thêm lần nữa . Nhưng hôm nay nàng vẫn còn ở nơi này vì nàng muốn bảo vệ cho cha . Uyển Oanh đã tìm đủ mọi cách để cha nàng giao hết quyền hành tài sản cho nàng , không phải vì nàng muốn những món đồ đó mà nàng chỉ muốn chứng minh một điều là khi cha nàng không còn gì nữa thì một ngày nào đó cô vợ trẻ của cha nàng sẽ bỏ rơi ông ta mà thôi.

Uyển Oanh bức tức tại sao cha nàng cứ mãi mê mụi người đàn bà đó mà không kể số gì đến nàng . Đàn ông , tất cả mọi thằng đàn ông trên thế gian này là vậy , điều đắm say trong cái đẹp của phụ nữ . Uyển Oanh chợt nghĩ đến Khanh , một anh chàng mà nàng đã tình

cờ quen biết trong một đêm say rượu . Anh ta có vẻ thật thà nhưng nào ai hiểu được lòng dạ đàn ông , tuy nghĩ vậy nhưng cả ba tháng qua Uyển Oanh thật rất thích đi chơi chung với Khanh , anh chàng có cách nói làm cho nàng có thể ngồi đi cơn giận trong lòng và vui hưởng những gì nàng đang có . Nàng cũng không biết mình có thương anh chàng khờ khạo này hay không nữa , nhưng có anh ta bên cạnh cũng vui phần nào , và đến khi chán rồi thì nàng sẽ tìm cách rút lui nhanh chóng.

Khanh mỗi ngày càng thấy thương mến Uyển Oanh hơn . Cô bé có tính hay đổi hờn , nhưng đôi lúc cũng thật dễ thương . Vì Oanh sống trong một hoàn cảnh quá cô đơn nhưng cũng thật sang giàu nên thường hay bướng bỉnh , ngang tàn và rất độc đoán , những gì của nàng thì không ai có quyền chia sẻ nhưng nàng có một lối nói chuyện rất thơ ngây . Khanh đã hiểu và thông cảm rất nhiều cho Uyển Oanh , càng hiểu về gia cảnh của nàng thì Khanh càng thương yêu Oanh nhiều hơn . Tuy quen nhau chỉ vừa hơn ba tháng mà Khanh đã cảm thấy mình đã say mê trong cái lối nói chuyện , cái tính tình nghịch kia của Uyển Oanh rồi . Chàng đã thấy được người mà chàng muốn chọn làm vợ sau này là ai rồi . Ngày mai , nhất định ngày mai chàng sẽ mời nàng về nhà ra mắt gia đình của chàng , hy vọng rằng mọi người sẽ yêu thích Uyển Oanh . Chàng thật sự muốn cho Uyển Oanh gần lại với gia đình chàng , nhất là với Vũ Anh , chàng không muốn Vũ Anh cứ nghĩ sai về Uyển Oanh mãi như thế . Nhưng mấy tháng nay gia đình của Uyển Oanh còn rất lộn xộn nên chàng chưa có cơ hội để mời chàng đến nhà . Về phần Vũ Anh thì cô bé thật cũng ngang ngược vô cùng . Vũ Anh càng lúc như càng xa cách với chàng , tình cảm anh em của họ bây giờ thật quá lạc lõng , ngoài nói về chuyện của công ty ra , Vũ Anh chẳng nói chuyện gì với chàng cả , Vũ Anh cũng thường ngày ghé nhà chàng chơi nhưng chỉ nói chuyện với ba má của chàng , Hoàng Lan và Hiền mà thôi . Khanh cũng thấy bức trong lòng nhưng chàng nghĩ đợi đến một ngày nào đó Vũ Anh thấy rõ tính tình của Uyển Oanh thì nàng sẽ không còn cô chấp với chàng nữa . Khanh cũng không biết vì sao nhưng chàng biết rằng những gì Vũ Anh nghĩ về Uyển Oanh rất quan trọng đối với chàng . Có lẽ vì từ nhỏ chàng và Vũ Anh xem nhau như anh em , như tri kỷ nên lúc nào Vũ Anh cũng có một địa vị thật quan trọng trong lòng chàng . Khanh nhất định tìm cơ hội để Vũ Anh và Uyển Oanh quen nhau .

Tình Thơ Ngây

Chương 4

Vũ Anh gõ nhẹ cửa văn phòng của Khanh rồi bước vào , nàng nhẹ nhàng đặt những tờ thư vừa đánh máy xong xuống bàn của Khanh , rồi quay lưng bước đi . Khanh vội vàng lên tiếng :

- Vũ Anh à , em giận anh bấy nhiêu ngày đủ rồi mà ! anh đã nói xin lỗi rồi , sao cứ giận hoài vậy !

Vũ Anh nhìn Khanh , nhỏ nhẹ nói :

- em nào có giận gì anh đâu !

Khanh lắc đầu , nói :

- anh không tin , rõ là em giận vì mấy tháng nay chẳng thém nói lời nào với anh !

Vũ Anh nghiêng đầu nhìn Khanh

- có chứ , anh có nhớ lộn hay không vậy !

- đúng là có nhưng chỉ nói về chuyện của công ty , ngoài ra em chẳng thém nói gì thêm nữa , mấy chậu kiểng của anh em cũng để héo luôn !

Vũ Anh bật cười

- em làm theo bốn phận của mình , làm một thư ký cũng cần thiết phải chăm sóc cây kiểng hay sao ?

Nhìn thấy Vũ Anh cười Khanh cũng vui cười nói :

- dĩ nhiên là cần thiết vì những cây đó là em tặng cho anh đó mà ! còn nữa nha , đến nhà chơi mà cũng chẳng thém nói chuyện với anh !

Vũ Anh nhíu mày

- chính anh nói em không nên chen vào đời sống riêng tư của anh cơ mà !

Khanh vội đứng lên nói :

- anh biết mình hơi quá đáng ngày hôm đó , nhưng đã xin lỗi rồi mà em còn cứ để mãi trong bụng ! chúng ta là anh em mà , thôi đừng có giận nữa mà cậ nhí !

Vũ Anh gồi xuống ghế , liếc Khanh một cái thật dài

- anh đẩy nhé , nói những lời làm em tức chết được !

- hahaha , bây giờ chịu nói rồi thì không còn giận nữa chứ gì !

- ai mà thém giận anh chi cho mệt !

Khanh bỗng nghiêm mặt nhìn Vũ Anh , nói :

- thật ra thì Uyên Oanh không xấu tính như em đã nghĩ đâu.

Vũ Anh nghe Khanh nói đến cái tên "Uyển Oanh" thì nàng đứng lên định bỏ ra ngoài . Khanh đặt tay lên đôi bờ vai nhỏ của nàng , nhấn nàng ngồi xuống ghế , ôn tồn nói :

- em làm ơn cho anh vài giây phút để kể rõ cho em biết về Uyển Oanh , có được không !

Vũ Anh nhìn vào mắt Khanh nói :

- em đâu cần phải biết về cô ta và cũng không nên biết !

- em phải biết vì anh không muốn em hiểu lầm về Uyển Oanh ! anh luôn xem em là một đứa em gái , là người trong gia đình nên vì thế những gì em nghĩ về Uyển Oanh rất quan trọng đối với anh.

Lời của Khanh làm cho Vũ Anh ngồi yên lặng lắng nghe . Khanh bắt đầu kể cho Vũ Anh nghe về gia cảnh của Uyển Oanh , sự mất mẹ khi tuổi còn thơ ấu và cảm nghĩ của nàng sau khi cha nàng đi cưới một cô vợ nhỏ tuổi hơn nàng , những cái đó đã mang lại cho Uyển Oanh cái cảm giác bị bỏ rơi nên thường hay nóng nảy rồi la hét mỗi khi có chuyện không vừa lòng . Khanh thuật rõ mọi việc cho Vũ Anh nghe.

- . . .Thật ra Uyển Oanh là một cô gái rất gây thơ và dễ thương , nếu em quen cô ta nhiều thì em sẽ nhìn thấy cái dễ thương ấy !

Vũ Anh lắc đầu , nói :

- em đâu bao giờ nói ghét cô ta đâu mà anh cứ nói đi nói lại cái câu "dễ thương" chứ !

- vậy thì cuối tuần tới em cùng anh và Uyển Oanh đi ăn tối nhé !

- anh muốn em gặp cô ta ?

Khanh thản nhiên nói :

- tại sao lại không ? em là em gái của anh thì anh muốn hai người quen nhau và em sẽ thấy rõ những lời anh nói là sự thật chứ không phải là lời biện minh cho người anh yêu !

Vũ Anh nghe Khanh dùng đến ba chữ "người anh yêu" thì trái tim nàng như thắt lại . Nàng đưa mắt nhìn sang hướng khác vì sợ Khanh nhìn thấy những giọt nước mắt đang long lanh trong đôi mắt của nàng . Vũ anh cười gượng nói :

- cô ấy quan trọng với anh như thế sao ?

Khanh thật thà nói :

- nói thật với em , tuy quen nhau chỉ gần bốn tháng , nhưng anh cảm thấy rất cần Uyển Oanh trong cuộc sống của anh , rất có thể là anh đã yêu nàng rồi ! hahaha , anh khờ thật em hả ?

Vũ Anh lắc đầu , nói :

- nếu vậy thì em xin chúc phúc cho anh !
- vì thế anh muốn cho em và Uyên Oanh có cơ hội quen biết nhau hơn !
- không cần thiết vậy đâu ! hay là anh mời cô bạn của anh về nhà gặp dì dưỡng đi , dì lúc nào cũng nói rất mong mỗi được nhìn thấy bạn gái của anh , lúc đó chúng em cũng được diện kiến "người anh yêu" cùng lúc , vậy phải tốt hơn không ?

Khanh vui vẻ ngồi xuống ghế nói :

- em nghĩ cũng đúng , để anh bàn tín lại với Uyên Oanh xem sao !

Vũ Anh đứng lên , cố vui vẻ nói :

- anh nên mời đảng hoàn đấy nhé , nếu không người ta từ chối thì ráng mà chịu ! thôi em ra ngoài làm việc !

Vũ Anh bước ra khỏi phòng của Khanh , ngồi xuống ghế và chợt thấy mình đại khờ vô cùng . Một mối tình yêu đơn phương , chẳng biết bao giờ mới có thể quên . Vũ Anh cố tình từ chối lời mời đi ăn chung với Khanh và cô gái tên "Uyên Oanh" vì nàng sợ phải nhìn thấy họ tình tứ trước mặt nàng . Sau khi Vũ Anh hiểu rõ về Uyên Oanh , nàng cũng cảm thấy tội nghiệp cho cô ta , nhưng cũng thầm lo trong bụng . Một cô gái giàu sang như cô ta và đang mang một tâm trạng cô đơn , liệu cô ta thật có thương Khanh như chàng đã yêu cô ta không ? nếu một ngày nào đó cô ta đã hết cô đơn , cô ta bỏ rơi Khanh thì sao ? chắc là ảnh sẽ đau khổ lắm . "không ! ta không thể nghĩ xấu cho kẻ vắng mặt , ta phải vui vẻ với hạnh phúc của ảnh chứ ! chỉ hy vọng mọi chuyện đến với ảnh đều tốt đẹp cả , để chỉ mình ta buồn là đủ lắm rồi !" Vũ Anh tự nhủ và thầm cầu mong cho Khanh luôn được hạnh phúc.

Còn một tuần nữa là sinh nhật thứ 30 của Khanh , trong lúc mọi người đang ồn ào bàn tín phải chúc mừng sinh nhật cho Khanh như thế nào thì có một người mang phong thư đến nhờ trao lại cho Khanh . Vũ Anh cảm thấy như có chuyện không vui , nàng liền mang vào văn phòng cho Khanh . Chàng vui vẻ nói :

- thời buổi này mà còn có người hà tiện tiền tem !

Vũ Anh cũng cười nói :

- không phải là hà tiện mà là làm sang đó , muốn người đưa thư còn tốn kém hơn gởi bưu điện đó anh à !

Khanh liền mở ra xem , nét mặt của chàng bỗng đổi sắc . Chàng nhắm mắt lại rồi mở ra , đọc lại lần nữa . Khanh như vẫn không tin

được những gì mình vừa đọc . Chàng giận dữ vò nát lá thư và quăng vào thùng rác . Khanh đứng lên vừa bước ra cửa vừa nói :

- anh cần phải đi có chút chuyện !

Không đợi Vũ Anh trả lời , chàng nhanh chân bước ra khỏi phòng làm việc . Vũ Anh ngơ ngát nhìn theo . Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng biết rằng cái giận dữ của Khanh là do nơi ở lá thư kia . Vũ Anh nhìn vào thùng rác , lượm lại bức thư và bắt đầu đọc . Lá thư viết thật ngắn nhưng rất rõ ràng.

Anh Khanh ,

em cảm thấy chúng ta nên chấm dứt tại đây . Em thật sự chưa có chuẩn bị nhốt mình vào một lòng kính vì thế em không muốn đến ra mắt gia đình anh . Em còn muốn bay nhả , muốn tự do , xin anh thông cảm . Anh đừng tìm em , vì khi người đưa anh bức thư này thì em đã đi sang Út học thêm về ngành kinh doanh . Ba của em đã đắm say trong hạnh phúc , thì họ chẳng cần có sự hiện diện của em . Thôi , hy vọng hai chúng ta sẽ giữ mãi cái tình anh đẹp kia ở trong lòng . Thương chúc anh sẽ gặp nhiều hạnh phúc sau này.

Uyển Oanh

Vũ Anh ngồi xuống ghế , hai giọt nước mắt bắt đầu rơi nhẹ trên gò má . Nàng cảm thấy đau dùm cho Khanh . Chắc là chàng đang buồn lắm và đang đi đến nhà của Uyển Oanh xem sự thể thế nào và chắc hẳn rằng Khanh sẽ nhận lấy một cú thật đau thương . Vũ Anh thật không biết làm sao để giúp Khanh , nàng chỉ hy vọng Khanh sẽ vượt qua cái đau khổ này.

Vũ Anh đứng bật dậy bước ra khỏi phòng làm việc . Nàng phải nói chuyện với Cường , phải cho Hoàng Lan biết , gia đình không nên tổ chức một buổi sinh nhật vui nhộn cho Khanh vì nàng hiểu tính tình của Khanh lắm , mỗi khi có chuyện buồn là Khanh không muốn gặp bất ai.

Tuần lễ lặng lẽ trôi qua . Khanh lúc nào cũng chăm chú làm việc , chàng chẳng để tâm nói chuyện hoặc đùa giỡn với bất cứ ai . Đến sở Khanh chăm chú làm việc , về nhà chàng nhốt mình vào phòng . Mọi người rất đổi quan tâm cho chàng nhưng chẳng ai dám mở lời an ủi hoặc trò chuyện với chàng . Vũ Anh thường lén nhìn vào phòng làm việc của Khanh , nhìn nổi âu sầu trên nét mặt của Khanh mà Vũ Anh thấy tim mình như nát tan . Ngày mừng sinh nhật của Khanh , mọi người muốn nói lời chúc tụng nhưng Khanh đã sớm tránh mặt , chàng ra về trong lúc mọi người đi dùng cơm trưa . Cường nhìn vào

phòng Khanh , lắc đầu nói với Vũ Anh :

- chắc nó thương con nhỏ đó thật rồi đó Vũ Anh , anh thật không ngờ nó trao ra tình yêu vội thế !

Vũ Anh thở ra , buồn bã nói :

- em cũng không ngờ chuyện lại xảy ra như thế !

Cường liền vui vẻ nói :

- sớm vậy cũng tốt , bây giờ nó buồn một thời gian rồi hết Vì nó cặp với con nhỏ đó sớm muộn gì nó cũng phải bị như thế này thôi !

Vũ Anh liền lắc đầu , nói :

- trong chuyện tình yêu , em nghĩ người ta phụ mình sớm hay muộn gì cũng buồn như nhau thôi , nhưng em hy vọng rồi ảnh sẽ hết !

- em nói cũng đúng !

Vũ Anh đứng lên , nhẹ giọng nói :

- Ông chủ đã về rồi thì em cũng nên về sớm , thôi em về nhé anh

Cường.

Vũ Anh vội vã đi đến nhà của Khanh . Hiên ra mở cửa , nàng đưa mắt nhìn quanh.

- chị Vũ Anh nè , đến tìm anh Hai phải không

Vũ Anh gật đầu , liền hỏi :

- anh Khanh có ở nhà không cưng ?

Hiên lắc đầu

- ảnh về rồi nhưng lại đi rồi !

- em có biết ảnh đi đâu không ?

- em không biết nữa , hôm nay em đi học về sớm , vào nhà thấy ảnh định nói happy birthday ảnh nhưng nhìn cái mặt cào nhào thất tình của ảnh , em nản muốn chết không thém nói luôn . Chị Anh nè , chị làm mai cho ảnh cô bạn nào của chị đi để ảnh khỏi thất tình nữa , mấy bữa rày vì ảnh trong nhà không ai dám cười nói gì hết , chán thật !

Vũ Anh lắc đầu , cười nhẹ , nói :

- em còn nhỏ chưa biết mùi thất tình ra sao thì nói thế , mai một biết rồi thì sẽ hiểu được tâm trạng của anh Khanh liền !

Hiên vui vẻ nói :

- em có thể bảo đảm với chị không bao giờ em mắc chứng bệnh thất tình ! không được người này thì mình có cơ hội quen với người khác , tội gì buồn rầu như ai ăn hết của mình vậy !

Vũ Anh ký nhẹ lên đầu Hiên nói :

- không nói với cưng nữa , thôi chị đi về nhé . Cưng ráng an ủi anh

Khanh đi nha , chị cũng hy vọng cứng không bao giờ bị thất tình !
Vũ Anh bước ra ngoài , nhìn quanh quẩn . Nàng cố gắng nghĩ đến những chỗ mà Khanh thường hay đến , có thể là chàng đi uống rượu một mình . Ở đây nhiều quán rượu như thế thì làm sao mà tìm Khanh cho được . Vũ Anh thả bộ , đi trên đường phố tìm kiếm . Bao nhiêu kỷ niệm của thời thơ ấu hiện ra trước mắt . Không ngờ thời gian trôi qua nhanh quá , nhớ ngày xưa Khanh và nàng rất vui vẻ bên nhau chơi đùa , chàng đi đến đâu là nàng cuốc bộ theo đến đó . Vũ Anh thần thờ đi và nàng bỗng đứng đứng trước một thung lũng , cái thung lũng này ngày xưa Khanh và nàng thường hay đến vui đùa . Nàng nhìn về phía trước thì thấy có một người ngồi suy tư trên hòn đá mà ngày xưa Khanh hay bảo "đây là hòn núi của anh đó !"

Vũ Anh cố gắng nhìn thì nhận ra đó là Khanh . Chàng đang ngồi suy tư trông rất tội nghiệp . Vũ Anh bước tới , nhỏ nhẹ nói :

- ngày xưa em cứ cho nghĩ đây là 1 hòn núi , bây giờ nhìn lại chỉ là một hòn đá mà thôi !

Vũ Anh tự động ngồi cạnh bên Khanh . Chàng không nhìn Vũ Anh , nói :

- tại vì lúc đó chúng ta còn nhỏ , bây giờ ta lớn mà chỗ này vẫn không thay đổi . Nhiều lúc anh nghĩ , nếu mình là hòn đá vô tri thì hay biết mấy !

Vũ Anh gượng cười nói :

- lúc xưa anh đâu có nói vậy , em còn nhớ anh hay nói với em anh muốn một cơn gió thổi làm cho anh cao lớn liền để anh . ..

Khanh cắt ngang lời của Vũ Anh

- anh đã nói thời gian làm cho con người thay đổi đó mà !

Vũ Anh liền nhỏ giọng nói :

- và em cũng hy vọng thời gian sẽ làm cho anh phôi pha nỗi buồn , không nhớ đến người ta nữa !

Khanh nhìn vào mắt Vũ Anh thật lâu . Một lúc lâu Khanh gật đầu , nói :

- anh không yếu lòng như em nghĩ đâu , anh nhất định sẽ vượt qua , có lẽ anh và Uyên Oanh có duyên mà không nợ ! em đừng lo , anh rồi sẽ hết buồn !

Vũ Anh liền nở nụ cười nói :

- vậy mới phải là anh cu tí của ngày nào chứ ! em tin là anh sẽ vượt qua , nhưng anh cũng cần một người để tâm sự đó !

Khanh như hiểu ý Vũ Anh nói :

- và em xung phong làm một người để anh trút nỗi tâm sự gì đó phải không ? hahaha , em vẫn là cặn nhí nhiều chuyện như ngày nào ! Câu nói của Khanh là Vũ Anh cũng bật cười . Họ ngồi đó thật lâu , ôn lại dĩ vãng , nói đến chuyện nay , vui có buồn có , và rồi họ như có một cái cảm thông cho nhau . Khanh cũng cảm thấy Vũ Anh đã lớn , đã khác xưa , nhưng nàng vẫn là một người em gái lúc nào cũng ở cạnh bên chàng nghe chàng than thở chuyện đầu đầu . Nhìn thấy được nụ cười của Khanh là Vũ Anh vui lắm rồi , nàng không dám mơ ước viễn vông nữa , chỉ hy vọng Khanh sẽ không bao giờ buồn nữa. Sau cuộc nói chuyện đó , hai tháng trôi qua Khanh và Vũ Anh trở nên rất thân với nhau . Sau giờ làm việc họ thường cuộc bộ trên đường phố trò chuyện , rồi Khanh đưa nàng về . Tình cảm của Vũ Anh cho Khanh ngày càng nhiều hơn , nhưng còn tình cảm Khanh đối với Vũ Anh thì thế nào ?

xin chào tất cả mọi người !

Khanh bước vào công ty với một nụ cười . Mọi người nhìn chàng ngạc nhiên . Cường vui vẻ đứng lên vỗ vai bạn , nói :

- nhìn cái tóc ửng của mày chắc là không còn thất tình nữa chứ gì !

Khanh vui vẻ trả lời

- là đấng trượng phu không nên vì chữ tình mà ngã ngũ , trưa nay coi tôi mời tất cả đi ăn , có ai muốn đi không ?

Loan vui vẻ nói :

- ăn không trả tiền đại gì không đi !

Thế là tất cả vui vẻ nói cười . Vũ Anh nhìn Khanh không nói . Chàng nhìn vào đôi mắt của Vũ Anh , ầm giọng nói :

- em vào đây , anh có chút chuyện muốn nói !

Vũ Anh gật đầu và trong lòng vô cùng vui sướng khi nghe giọng nói ấm áp của Khanh . Đợi Khanh vào trong rồi Vũ Anh mới bước vào nhẹ giọng hỏi :

- anh cần em có việc gì ?

Khanh ngồi trên ghế , nhìn Vũ Anh nói :

- em ngồi xuống đó trước đi !

Vũ Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Khanh . Chàng lấy trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ vừa trao cho Vũ Anh vừa nói :

- đây là món quà tặng cho em , nhờ có em bên cạnh giúp đỡ cho anh nên bây giờ anh đã thông suốt , không còn suy nghĩ vẩn vơ rồi tự trách mình nữa !

Vũ Anh vui vẻ đỡ lấy chiếc hộp , nói :

- anh đâu cần phải làm như vậy ! em thật ngại lắm !

Khanh lắc đầu nói :

- chúng ta đã hiểu nhau nhiều như thế rồi mà em còn dám nói lời ngại ngùng hay sao ? không phải là đền ơn em đâu mà là món quà tặng cho em thôi !

Vũ Anh vẫn cầm món quà ấy trên tay , nhìn vào đôi mắt của Khanh , hỏi nhỏ :

- anh thật sự đã quên và hết buồn rồi sao ?

Khanh lắc đầu , ôn tồn nói :

- nếu nói với em là anh đã quên và không còn buồn thì đó là anh nói láo ! tuy còn buồn nhưng anh để nó qua một góc , bắt đầu lại cuộc sống mới , đi tìm một tình cảm tốt hơn như lời cô ta đã chúc phúc !

Vũ Anh tươi cười mở chiếc hộp ra , mắt nàng mở thật to , nhìn vào cặp đôi bông trước mặt , rồi nhìn lên Khanh , nói :

- Ô anh giỏi thật , sao biết em muốn có đôi bông tai này !

Khanh vui cười nói :

- hahaha , tuần rồi khi chúng ta đi ngang tiệm vàng , đứng ngoài cửa sổ em có chỉ cho anh thấy là em đang để dành tiền mua nó đó mà , hôm nay đi ngang thấy vẫn còn đó nên anh mua tặng cho em !

Vũ Anh sung sướng reo lên

- Ô , chỉ nói sơ qua như thế mà anh cũng nhớ !

Khanh gạt gù nói :

- đó là bằng chứng , những gì em nói anh không bao giờ quên đâu ! những lời em khuyên anh , anh đã hiểu và xin tuân lệnh nghe theo em ! hahaha.

Vũ Anh vui vẻ nói :

- cảm ơn anh thật nhiều nhé !

Khanh gạt đầu

- bây giờ em ra đánh cho xong bản khảo kia đi , chiều nay anh cùng em đi ăn dinner !

Vũ Anh nún nịu nói :

- vậy là ăn trưa anh đãi họ chứ không có phần em à !

Khanh cười nói :

- dĩ nhiên là thư ký của anh phải có mặt chứ ! nhưng chiều nay phải đến lượt em đãi sinh nhật cho anh vì Hoàng Lan nói chính em bảo mọi người không được đãi tiệc cho anh ! hahaha.

Vũ Anh vẫn giọng nún nịu nói :

- tại biết là anh buồn không và không muốn có người quấy rầy chớ

bộ ! làm ơn mắc quán mà . ..

Khanh vui vẻ nói :

- vậy chiều nay có đi ăn không ? ăn tối xong , anh có chuyện muốn nói với em !

Vũ Anh vừa bước đi vừa nói :

- thôi cũng được , anh tặng cho em đôi bông tai này , đi ăn một buổi . . . coi như trả nợ anh đó !

Vũ Anh không đợi Khanh trả lời , nhanh nhẹn bước ra ngoài . Nàng vẫn còn nghe được giọng cười của Khanh bên trong phòng làm việc . Ngồi trên ghế mà lòng của Vũ Anh xao xuyến lạ thường . Khanh có ý gì với nàng mà tặng nàng đôi bông tai này , còn ngỏ lời rằng sẽ "bắt đầu lại cuộc sống mới , đi tìm một tình cảm tốt hơn như lời cô ta đã chúc phúc !" , rồi còn mời nàng cùng đi ăn tối nữa ! chẳng lẽ chàng muốn tỏ lời cùng nàng sao ? Bao nhiêu năm chờ đợi , bao nhiêu tháng âu sầu thất vọng , giờ giấc mơ của Vũ Anh chẳng lẽ sẽ thành sự thật hay sao ? Trong lòng của Vũ Anh hồi hộp đợi chờ . Buổi ăn trưa đã đến , mọi người vui vẻ vừa ăn vừa nói nói cười cười . Vũ Anh chỉ ngồi đấy mơ mộng , nôn nao cho đến giờ về để được cùng Khanh dùng bữa cơm chiều và được nghe chàng nói chuyện riêng với mình . Vũ Anh tin rằng Khanh sẽ ngỏ lời , nhưng nàng cũng không biết có phải vì Khanh thất tình Uyên Oanh rồi muốn nàng làm người lấp đi chỗ trống hay không ! nàng nhủ lòng , "không cần biết gì lý do gì đã khiến cho Khanh tỏ lời với mình , chỉ cần Khanh lên tiếng nói muốn mình làm bạn gái thì mình sẽ gạt đầu không cần suy nghĩ chi ."

Đợi chờ , chờ đợi , sao thời gian qua chậm quá . Vũ Anh cứ trông ngóng đến giờ về , những lá thư đơn sơ mà nàng đánh đi đánh lại vẫn cứ trật hoai . Cái máy điện tử hôm nay quả thật rất rối hay vì nàng rối lòng đây ! Cuối cùng thì giờ ra về cũng đã đến , Khanh đứng cạnh bên nàng vui vẻ nói :

- em đã xong chưa ? mọi người đã về hết rồi , chúng ta cũng nên đi về chứ , vì anh đó quá rồi !

Vũ Anh vui vẻ gạt đầu

- vâng , anh đợi em một tí nhé !

Nàng cất hết mọi giấy tờ vào tủ , khóa lại cẩn thận rồi bước theo Khanh ra ngoài . Khanh đưa nàng đến một nhà hàng thật sang trọng , vừa bước vào vừa nói :

- anh nghe nói ở đây bít- tết ngon lắm !

Vũ Anh nhỏ giọng nói :

- em đâu có mang đủ tiền để trả chứ !

Khanh vui cười nói :

- anh chỉ hù em thôi , chứ đàn ông con trai ai để cho con gái như em trả tiền chứ ! em không vào ăn là lỗ đấy nhé !

Vũ Anh vui vẻ cùng Khanh bước vào , họ ngồi ăn vui vẻ ! chuyện trò , nào là việc của công ty , chuyện của ba mẹ Vũ Anh , sang đến chuyện của gia đình Khanh . Vũ Anh nói cười mà trong lòng nôn nao , chừng nào đây , chừng nào chàng mới chịu ngỏ lời với nàng . Sau buổi ăn Khanh chở nàng đến công viên , đứng trên cây cầu gỗ nhỏ thật tình tứ . Vũ Anh yên lặng đứng cạnh bên Khanh . Chàng nhìn xuống ao nước , yên lặng . Bỗng Khanh lên tiếng nói :

- Vũ Anh , xin tha lỗi cho anh . . .lúc xưa anh thật đối xử với em không công bằng , anh . ..

Vũ Anh nhìn Khanh dò xét :

- anh , anh muốn nói gì ?

Khanh lắc đầu ,

- thôi , không có gì . ..

Vũ Anh vui cười , nhìn Khanh mơ màng nói :

- em biết là anh muốn nói gì rồi !

Khanh nhún mày nhìn Vũ Anh

- em biết ? thật à ?

Vũ Anh tươi cười nói :

- nhìn nét mặt như "khó nói" của anh , thôi thì để em nói trước nhé , bấy lâu nay em cũng muốn nói rõ ý mình cho anh biết !

Khanh chăm chú nhìn Vũ Anh , gật đầu ra vẻ đồng ý cho Vũ Anh nói.

Vũ Anh đưa mắt nhìn về phía trước , dịu dàng nói :

- em biết mình đã thương anh từ lâu lắm rồi , hôm nay biết rằng anh cũng thương yêu em nên em mới dám mở lời . Em xin chấp nhận lời anh . ..

Khanh kinh ngạc nhìn Vũ Anh , hỏi :

- em thương anh ? chấp nhận lời anh ? mà lời gì ?

Vũ Anh nhún nhó

- người ta là con gái mà bắt nói toạc ra sao ? thì chấp nhận làm bạn gái của anh đó ! em thật sự rất yêu thương anh , nghe rõ chưa !

Khanh vẫn chăm chú nhìn Vũ Anh , rồi như chợt hiểu ra , chàng nhẹ giọng nói :

- em đã nghĩ sai rồi Vũ Anh ạ !

Vũ Anh nhìn Khanh , nói :

- sai , nghĩ sai điều gì ?

Khanh lắc đầu

- anh chỉ muốn nói là anh đã xin ông tổng giám đốc cho anh tạm nghỉ việc một tháng để anh đi du lịch cho thông thả tâm hồn , định nhờ em làm thêm giờ , trông nom dùm cho anh tất cả mọi công việc , tổng giám đốc nói em là thư ký của anh , nếu em giúp anh lo được thì anh mới có thể đi một tháng !

Gương mặt của Vũ Anh tái xanh , nàng run giọng nói :

- chỉ vậy thôi sao ? anh không còn ý gì khác với em ?

Khanh đứng đối mặt với Vũ Anh , chàng để tay lên đôi vai của Vũ Anh , ồm giọng nói :

- xin lỗi em , thật tình anh không biết là em đã . . . đã thương anh và muốn làm bạn gái của anh , thật sự thì anh luôn xem em là một cô em gái mà thôi , anh không muốn nghĩ đến chuyện yêu đương nữa , vì thế anh muốn nghỉ xả hơi một tháng để tâm hồn được yên tĩnh.

Vũ Anh nói như rên

- anh . . . anh nói thật lòng à , em không tin đâu , nào là đôi bông tai , nào là bữa ăn tối riêng tư , còn dẫn em đến đây . . .

Khanh gật đầu

- xin lỗi em , thật tình anh cũng nghĩ em xem anh như anh em trong nhà chứ anh đâu ngờ . . . anh tặng em đôi bông tai vì anh nghĩ em như Hoàng Lan , thấy cái em thích mua cho em vậy mà , còn buổi tối nay là có ý muốn nhờ em làm thêm giờ để anh có thể nghỉ một tháng . . . xin lỗi em !

Vũ Anh nhắm đôi mắt lại , nàng thật sự không thể ngờ được buổi tối hôm nay lại như thế này . Khanh đã làm đổ vỡ hết bao mơ ước của nàng . Vũ Anh vùng bỏ chạy , Khanh liền chạy theo nắm lấy tay Vũ Anh , nàng đứng lại nhưng không dám nhìn Khanh . Chàng nhỏ giọng nói :

- Vũ Anh à , thôi quên hết mọi chuyện đi nhé ! đừng để trong lòng nữa nha , anh vẫn xem em như một cô em gái của ngày nào !

Vũ Anh nhìn Khanh , đôi mắt đầu lẹ nói :

- xin lỗi , em thật là mắc cỡ quá !

Khanh vui vẻ nói :

đừng nói vậy ! anh rất cảm ơn em đã bày tỏ lòng mình , thì ra anh vẫn còn giá trị đó m , vẫn còn được người thương anh , anh phải cảm ơn em mới đúng.

Vũ Anh nhìn sang nơi khác , nhẹ giọng nói :

- anh có thể đưa em về nhà dùm , được không ?
- ngay bây giờ ?
- vâng , ngay bây giờ !

Khanh chở Vũ Anh về nhà , nàng bước xuống xe , gật đầu chào Khanh rồi nhanh nhẹn đi vào nhà . Khanh nhìn theo và cảm thấy như mình đã vô tình xúc phạm đến Vũ Anh . Lại một lần làm sai nữa rồi , lần này chắc Vũ Anh không bao giờ tha thứ cho chàng . Chàng đâu ngờ tặng quà cho Vũ Anh , vì thấy Vũ Anh lúc nào cũng cố tâm làm việc nên hôm nay thấy vui vẻ trong lòng dẫn nàng đi ăn tối , đến công viên , nào ngờ lại xảy ra nhiều điều phiền phức như thế này , nhưng thật sự Khanh không bao giờ ngờ được Vũ Anh đã yêu chàng , nếu trước khi quen với Uyên Oanh mà được nghe Vũ Anh nói tiếng yêu mình chắc Khanh vui lắm , nhưng bây giờ trong tim chàng chưa mờ hình bóng của Uyên Oanh thì sao mà yêu ai được , vả lại lúc nào chàng cũng xem Vũ Anh như cô em gái , từ tình cảm anh em chuyển sang tình trai gái , đâu phải muốn là làm được . Khanh nhẹ lắc đầu rồi cho xe chạy về nhà.

Vũ Anh chạy vào nhà , ngã người xuống giường nức nở khóc . Nàng vừa tự ái , vừa đau khổ vì Khanh đã từ chối tình cảm của mình , và nước mắt cứ theo nhau trào ra đôi mi , ướt đầm chiếc gối , nàng cảm thấy đau khổ vô cùng . Nếu Khanh mang chuyện này nói ra cho mọi người biết chắc nàng không còn mặt mũi để nhìn ai được nữa . Vũ Anh rên rỉ :

- Khanh ơi , sao anh tàn nhẫn với em đến thế , trời ơi . ..
- Vũ Anh lại khóc , khóc thật nhiều , nhưng dù có khóc bao nhiêu cũng không với nổi đau này của nàng . Tiếng chuông điện thoại reo vang , Vũ Anh cầm lên nghe , bên đầu dây kia như có tiếng người
- alô , Anh hả con ?
 - mẹ , mẹ Ơi , con nhớ mẹ nhiều lắm !
 - Vũ Anh , con có sao không , con bệnh à ?
- Nghe tiếng nói dịu dàng của mẹ , Vũ Anh lại khóc
- con không sao , chỉ buồn quá thôi !
 - mẹ biết con ở nhà một mình buồn lắm , cô con đã hết bệnh , ba ngày nữa mẹ và ba sẽ về , trưa ba giờ chiều , con nhớ xin phép về sớm ra phi trường đón ba mẹ ! con thật sự không có chuyện gì ? vẫn khỏe phải không con ?
 - dạ ! con không sao , vậy bữa đó con xin phép về sớm đón ba mẹ !
- Vũ Anh không muốn mẹ mình bận tâm lo lắng , nàng cúp điện thoại

rồi lại nước nở khóc . Từ nay trở về sau , nàng sẽ vĩnh viễn không còn mơ mộng nữa . Những giấc mơ , những hy vọng đã bị nước mắt của nàng cuốn trôi mất rồi.

Khanh cứ nằm trằn trọc , không làm sao ngủ được . Chàng cứ nhớ đến Vũ Anh , nàng thật sự yêu chàng hay sao ? nhớ lại câu nói của Vũ Anh , trái tim chàng cảm thấy là lạ làm sao đấy . Tình cảm của họ là tình anh em hay tình trai gái ? chẳng lẽ chàng cũng thương Vũ Anh mà lại không biết vì bấy lâu nay chàng nào thắc mắc địa vị của Vũ Anh quan trọng như thế nào trong lòng chàng

Khanh cứ nằm trằn trọc , không làm sao ngủ được . Chàng cứ nhớ đến Vũ Anh , nàng thật sự yêu chàng hay sao ? nhớ lại câu nói của Vũ Anh , trái tim chàng cảm thấy là lạ làm sao đấy . Tình cảm của họ là tình anh em hay tình trai gái ? chẳng lẽ chàng cũng thương Vũ Anh mà lại không biết , vì bấy lâu nay chàng nào thắc mắc địa vị của Vũ Anh quan trọng như thế nào trong lòng chàng . Bây giờ nằm nghĩ lại những ngày Vũ Anh kề cận bên Khanh , giúp đỡ cho Khanh vượt qua những chuỗi ngày thật buồn , chính Vũ Anh đã mang đến cho Khanh niềm hy vọng mới . Những gì Khanh chia sẻ với Vũ Anh , Khanh nào có nói với em gái của chàng bao giờ . Trái tim Khanh bỗng thổn thức gọi "Vũ Anh , Vũ Anh" , nhưng Khanh không dám nghĩ đến nữa , chàng sợ vì không biết trái tim mình rung động vì tình thương của Vũ Anh hay vì muốn có người thế chỗ của Uyên Oanh . Khanh muốn gọi điện thoại cho Vũ Anh ngay bây giờ , chàng nhìn lên đồng hồ thì đã quá năm giờ sáng rồi , chắc Vũ Anh đang trong giấc mộng . Khanh chợt nghĩ "không biết trong mộng Vũ Anh có gọi tên mình không ?" Ngày mai , phải đợi đến ngày mai để đối mặt với Vũ Anh , để Khanh có thể nói chuyện rõ ràng với nàng hơn.

Rồi ngày mai cũng đã đến , Khanh vào công ty làm việc rất sớm , không phải vì siêng làm mà chỉ vì cả đêm chàng cứ thao thức chờ trời sáng để gặp Vũ Anh . Khanh ngồi bên góc cạnh bàn của Vũ Anh , cầm lên tờ hợp đồng mà Vũ Anh đang đánh máy dở dang , vừa đọc vừa đợi chờ . ..

Cường bước vào công ty , nhìn Khanh vui cười nói :

- lần đầu tiên tớ thấy người vào làm việc trước tớ , hahaha.

Đoàn cũng vừa đến , nhìn Khanh vui vẻ hát đùa :

- một mai qua cơn mê , xa cuộc đời thất tình , ta lại về công ty . ..

Khanh vui vẻ nói

- tụi bây nói nhiều quá , tớ vào sớm mới có được giây phút yên tĩnh

để thuyết kế ra sáng kiến hay cho công ty !

Không đợi họ lên tiếng , Khanh bỏ vào phòng riêng , vừa bước đi vào phòng làm việc vừa dặn Cường :

- Cường , khi Vũ Anh đến , bảo cô ta vào gặp tớ , tớ cần bàn chút việc !

Khanh cứ đứng trong phòng riêng nhìn ra cửa sổ đợi chờ , thấy dáng Vũ Anh bước vào , lòng của Khanh bỗng dưng vui hẳn lên . Hôm nay trông dáng Vũ Anh thật bé nhỏ , dịu dàng . Quen biết từ thuở nhỏ mà hôm nay Khanh mới để ý từng nét của Vũ Anh . Mái tóc dài , với dáng hình mảnh mai , chiếc áo đầm màu vàng , nàng trông giống như một cành hoa cúc xinh đẹp và dễ thương vô cùng . Khanh cũng không hiểu vì sao trái tim chàng đánh thình thịch như thế này .

Khanh vội ngồi vào ghế , lấy đại quyển báo , cố gắng làm như mình đang chăm chú đọc . Vũ Anh gõ cửa rồi bước vào , vẻ mặt nghiêm trang nói :

- anh cần bàn chuyện với em phải không ?

Khanh để quyển báo xuống , nhìn Vũ Anh nói :

- đúng rồi , anh muốn nói chuyện . ..

Vũ Anh không ngồi , nàng đứng đối diện với Khanh , cắt ngang lời chàng :

- anh không cần phải lo lắng nhiều , em suy nghĩ cả đêm rồi , em nhận lời làm thêm giờ dùm anh , anh có thể nghỉ ngơi một tháng để đi du lịch !

Khanh vội vàng lắc đầu

- anh không định nói chuyện đó , anh đã không còn ý định đi du lịch nữa !

Vũ Anh nhìn Khanh , ngạc nhiên nói :

- tại sao vậy ? à mà thôi em không hỏi đâu !

Khanh vẫn nhìn Vũ Anh , nói :

- em cũng không biết tại sao lại không muốn đi nữa ! chuyện anh muốn nói là chuyện của ngày hôm qua . ..

Vũ Anh liền nói :

- em cũng có chuyện muốn nói với anh cho rõ ràng , nhưng giờ làm việc em . ..

Khanh vui vẻ nói :

- hôm nay giám đốc bận đi họp , chúng ta cũng chẳng có chuyện gì cần làm gấp , mình có thể chuyện trò được mà , nếu cần chúng ta có thể rời công ty để . ..

Vũ Anh liền lắc đầu

- không cần thiết đâu , chuyện em muốn nói rất ngắn gọn.

- em muốn nói với anh điều gì ?

Vũ Anh ngồi xuống ghế , nhẹ giọng nói :

- em hy vọng chúng ta nên quên đi chuyện của đêm qua , đươ .c không anh ? em quá vội vàng nói ra lời yêu thương bây giờ nghĩ lại thật mắc cỡ quá , em hy vọng chúng mình quên hết những gì em đã nói hôm qua , anh đã nói lúc nào cũng xem em như một đứa em gái thì từ nay em cũng sẽ xem anh như một người anh trai , đồng ý nhé !

Khanh nhìn Vũ Anh dò xét , một lúc lâu mới nói được

- em thật tình muốn như vậy ? quên hết chuyện đêm qua ?

Vũ Anh không dám nhìn Khanh , nàng quay đi nhìn ra phía ngoài , nói :

- đúng đó , và hy vọng anh đừng mang chuyện đó nói với bất cứ ai , có được không ? từ nay em hứa sẽ cố gắng làm một cô em gái ngoan ! à , sẵn đây xin phép anh cho em nghỉ việc sớm vài giờ ngày thứ sáu vì phải ra phi trường đón ba mẹ của em , còn không được thì em gọi cho ba mẹ em biết . ..

Khanh nhíu mày vì không hiểu sao Vũ Anh lại trở nên khách sáo như thế , chàng hỏi :

- dì dượng thứ sáu này trở về à ? sao đến hôm nay em mới nói , ba má anh chắc cũng muốn đến đón dì dượng !

Vũ Anh liền lắc đầu nói :

- em chỉ mới biết hôm qua , Mẹ em gọi điện cho em ! không nên làm phiền dì dượng , mẹ nói em một mình đi đón được rồi vì về một không muốn đông người !

Khanh gật gù

- vậy cũng được , nhưng anh biết em không thích lái xe , thôi để bữa đó anh lái xe chở em đi đón dì dượng !

- không dám làm phiền anh . ..

Khanh nhìn thẳng vào mắt Vũ Anh , nói :

- sao em lại khách sáo như thế ? nếu em nói từ nay xem anh là anh trai thì ra vẻ như thế này làm gì ?

Vũ Anh nhìn Khanh một lúc rồi nói :

- vậy cảm ơn anh trước nhé , thôi để em trở ra ngoài làm việc !

Vũ Anh không đợi Khanh lên tiếng , nàng bỏ ra ngoài đóng nhanh cửa lại . Khanh ngồi xuống đây vẻ thất vọng . Khanh lấy tay đánh mạnh vào trán , than van :

- Tại sao mình lại không thể nói với Vũ Anh về sự suy nghĩ của mình , nhưng nói thì nói làm sao đây ? anh đang mù mờ không biết tình của chúng ta là tình cảm loại gì trời , ta đúng là kẻ khờ !

Khanh lắc đầu rồi tự mình thầm nói " vậy cũng tốt , chính ta cũng chẳng biết rõ thì tiếng tới làm gì , bây giờ còn Vũ Anh là cô em gái vậy cũng tốt rồi !" Tuy nói thế nhưng trong lòng Khanh thấy tiếc làm sao , vì cơ hội đó mà chẳng nói ra được lời nào . Thôi thì để thời gian , chàng cũng cần một thời gian suy nghĩ cho kỹ càng về chuyện tình cảm khó hiểu này và khi chính chắn rồi chàng nhất định sẽ tìm cơ hội nói chuyện rõ ràng với Vũ Anh.

Vũ Anh ngồi xuống ghế , cố gắng không khóc . Nàng bắt nàng phải kiên cường lên , phải sống thực tế , không chạy theo ảo ảnh nữa . Những lời nói trong văn phòng của Khanh , Vũ Anh khó khăn lắm mới nói được như thế , vậy thì nàng phải cố gắng làm cho bằng được , không thôi Khanh sẽ cười chê nàng . Lòng dằn lòng "phải quên , phải quên , ta phải quên !"

Thời gian đã chậm chậm trôi qua , thứ sáu đã đến . Hôm nay Khanh mượn xe ba của chàng đi làm vì chiếc xe này to hơn , có đến sáu chỗ ngồi . Vũ Anh ngồi cạnh bên chàng không nói lời nào . Đi đến phi trường , trong lúc đợi chờ Khanh khơi chuyện này kia để nói còn Vũ Anh chỉ nói vài câu khách sáo "cám ơn này nọ" chứ không nói thêm gì nữa . Ba Mẹ của Vũ Anh từ trong bước ra ngoài , bên cạnh của mẹ nàng còn có thêm một gã đàn ông lạ mặt . Khanh và Vũ Anh bước đến , mẹ của nàng ôm Vũ Anh ấm giọng nói :

- có nhớ mẹ không ?

Vũ Anh nủn nịu nói

- nhớ mẹ nhiều rồi , chỉ có ba và mẹ là không nhớ con thôi , tình tứ quá đi hà !

Ba của Vũ Anh vui cười vỗ đầu nàng , ôn tồn nói :

- mẹ của mày đi với ba mà cứ lo cho mày riết , chẳng tình chút nào cả !

Mẹ của Vũ Anh vui vẻ nói :

- già rồi còn tình gì nữa !

Quay sang Khanh bà nhẹ giọng nói :

- cám ơn con cùng đi với Vũ Anh đến đón dì dưỡng nhé !

Khanh vui vẻ lắc đầu nói đùa :

- dì đừng cám ơn con , đây là bổn phận mà , không đi là con phạm tội đó.

Ba của Vũ ANh nhìn về phía gã đàn ông lạ mặt đứng cạnh bên ông ta , vui vẻ giới thiệu :

- đây là Thắng , con trai của chú Lương bạn thân của ba ngày xưa đó , qua tân gia ba tình cờ gặp lại . Thắng , còn đây là con gái của bác , đó là thắng Khanh , con của dì con Vũ Anh !

chàng trai tên Thắng nhìn Vũ Anh tươi cười nói :

- rất hân hạnh được biết mặt Vũ Anh , bên đó nghe cô Hai nhắc tên em hoài ! Thắng quay sang nhìn Khanh , vui vẻ nói : - cũng rất hân hạnh biết anh !

Vũ Anh chỉ gật đầu chào không nói gì . Khanh cũng thế , chàng cảm thấy không chút cảm tình gì với gã tên Thắng này . Ánh mắt của hắn nhìn Vũ Anh , thật chàng muốn đâm cho hắn một cái vào mặt , nhưng lại không hiểu sao chàng có ý nghĩ đó.

Ngồi trên xe , Khanh lách đàng trước , Mẹ của Vũ Anh ngồi cạnh bên , sau tới Thắng , ba của Vũ Anh , rồi đến Vũ Anh.

Mẹ của Vũ Anh quay ra sau vui vẻ nói :

- Thắng là thuyết kế gia ở Tân Gia Ba đó nha , nó theo ba mẹ về đây du lịch , ba mẹ bảo nó ở chung với chúng ta cho vui , nhà rộng nhiều phòng thì đâu gì bất tiện , nhưng nó cứ muốn tìm khách sạn , thắng à , cháu suy nghĩ lại đi , lời mời của hai bác vẫn còn đó . ..

Khanh như nín thở đợi chờ câu trả lời của gã cô trai tên Thắng . Vừa nghĩ đến một gã đàn ông cao ráo , tuổi chẳng hơn Vũ Anh bao nhiêu , ở chung một nhà thì máu ghen của Khanh như nổi dậy.

Thắng vui cười nói :

- Bác đừng cho con là thuyết kế gia gì đó , thối thẹn quá bác ơi ! con thật cảm ơn bác , ba con cho con cùng về với bác để có bác chỉ giúp dùm cho con biết đó đây là quá phiền bác rồi . Con ở khách sạn được mà , thật cũng xấu hổ quá , quê hương của mình mà mình không biết thứ gì . ..

Ba của Vũ Anh vui vẻ nói :

- bà sao cứ ép nó hoài , đàn ông con trai ai cũng muốn có tự do mà bà ! hà hà hà , Thắng à , cháu đừng nghĩ vậy , tại từ nhỏ cháu đã rời quê hương nên bây giờ không nhớ đâu là đâu thì có gì là lạ ! Trong tuần thì bác có thể đưa cháu đi vòng quanh thành phố , còn cuối tuần thì Vũ Anh có thể dẫn cháu đi tham quan mọi nơi !

Thắng nhìn sang Vũ Anh , vui vẻ hỏi :

- vậy có bất tiện gì cho Vũ Anh không ?

Vũ Anh nhìn Ba ngạc nhiên , rồi nhìn Thắng nhẹ giọng nói :

- tôi không biết nhiều nơi lắm . . .

Ba của Vũ ANh liền bảo :

- nó lớn hơn con hai tuổi , phải gọi là anh , xưng em chứ sao lại tôi , tớ !

Thắng nhìn Vũ anh với ánh mắt trêu mếu , vui cười nói :

- không sao đâu Vũ Anh à , đối với thành phố này anh là kẻ mù rồi , Vũ Anh dẫn đi đâu thì anh chỉ đi theo đó , không dám than van là nhiều nơi hay ít nơi đâu.

Vũ Anh cảm thấy con người Thắng cũng thật thà lắm , và lại ba nói là con trai của bạn thân ba thì từ chối làm sao được . Vũ Anh chỉ tủm tỉm cười , không nói gì.

Khanh ngồi lách xe đằng trước không nghe Vũ Anh từ chối , lòng nóng như lửa đốt nhưng không dám lên tiếng . . .

- Vũ Anh à , có thời gian thì dẫn anh con đi tham quan thành phố đi con !

Gia đình của Vũ Anh cùng với Thắng ngồi trong phòng khách trò chuyện . Lời nói của mẹ không làm sao Vũ Anh có thể từ chối được .

Nàng nhẹ giọng nói :

- anh Thắng mới về đây hôm qua , sáng nay mẹ bảo dẫn đi tham quan , anh cần nghỉ mệt đó mẹ ạ !

Thắng vui vẻ nói :

- nếu được Vũ Anh bỏ thời gian ra đưa dùm anh đi tham quan mọi nơi , đi lúc nào anh cũng sẵn sàng !

Vũ Anh tinh nghịch nhìn Thắng , nói đùa :

- anh thật không mệt sao ? anh đừng á ngại , mẹ tôi lúc nào cũng lo xa lắm , anh cứ tự nhiên lên tiếng từ chối !

Thấy cử chỉ thơ ngây của Vũ Anh , Thắng cũng vui đùa

- Em thấy không , sáng sớm là anh gọi taxi đến đây ngay , anh là đàn ông con trai mà , đâu yếu điệu như thực nữ mà cần nghỉ ngơi và lại được một cô gái xinh đẹp đưa đi dạo phố , mệt cũng ráng mà đi.

Mẹ của Vũ Anh đứng lên , ấm giọng nói :

- Để bác vào bếp làm đồ ăn sáng ! Thắng à , con cứ xem hai bác và con Vũ Anh là người một nhà đi , đừng có khách sáo nha chưa , ở khách sạn ăn uống bề bộn lắm , sáng , trưa , chiều , đến nhà bác dùng cơm.

Thắng vui vẻ nói :

- con cảm ơn bác , bác làm con không muốn rời quê hương nữa.

Vũ Anh thúc thít cười , nói :

- mẹ Ơi , ở khách sạn , ăn cơm nhà hàng , ngon lành thấy mồ , con thấy có bề bộn chi đâu . hihhi

Mẹ của Vũ Anh nhìn nàng , nói :

- con nhỏ này , phá quá ! tiệm ăn tuy nấu ngon nhưng nhiều chất bột ngọt , ăn ngày này qua ngày kia . . .sẽ bị lũng màng óc đó !

Vũ Anh vẫn vui cười nói :

- mẹ nói vậy thì có mẹ quảng cáo cho nhà hàng của cô con bên tân gia ba . . .hihihi . . .chắc ế quá.

Thắng vui vẻ nói vào

- không đâu Vũ Anh Ơi , từ ngày bác gái ở bên đó phụ việc cho cô Hai , khách tới rất đông vì thức ăn bác gái nấu quả thật là ngon lắm , anh đi làm tuy xa quán ăn nhưng trưa là mò đầu tới dùng.

Vũ Anh làm ra vẻ bất bình , nói :

- vậy là không công bằng rồi ! mẹ à , con gái của mẹ Ở nhà ăn toàn thức ăn với "bột ngọt" , người ta thì được ăn ngon không có bột . ..

Mẹ của Vũ Anh vừa bước vào bếp vừa nói :

- vào phụ mẹ đi , ở đó cào nhào hoài . Khi đi mẹ có dặn là con phải qua nhà dì Nga ăn cơm đó mà , dì Nga nấu ăn giỏi hơn mẹ gấp ngàn lần , chắc là muốn đi nhà hàng nên không chịu qua chứ gì !

Vũ Anh đứng vui vẻ nói :

- nhưng không phải là của mẹ nấu !

Thắng nhìn theo hai mẹ con Vũ Anh . Gia đình Thắng toàn là đàn ông con trai , chàng sống chung với một người cha và ba đứa em trai , mẹ của chàng đã qua đời lúc chàng vừa lên 10 tuổi . Hôm nay nhìn hình ảnh gia đình của Vũ Anh , trong lòng Thắng rộn lên một niềm vui . Ba của Vũ Anh là người rất hiểu biết , ở Tân Gia Ba Thắng đã rất kính nể ông ta . Thắng cũng rất mến Mẹ của Vũ Anh vì bà là một người đàn bà hiền lành , rất tế nhị , bây giờ nhìn thấy cô con gái ngây ngô của họ , Thắng càng mến thương gia đình này nhiều hơn . Thắng về nước không phải đi du lịch mà vì công việc , chàng nhận lãnh thiết kế một nhà hàng sang trọng tại thành phố , vì thế chàng có thể phải ở nơi đây dài hạn . Rất mai mảng là được cùng về với Ba Mẹ của Vũ Anh , bằng không chắc chàng sẽ thấy rất đơn độc vì tuy là quê hương xứ sở nhưng đối với chàng quả thật là lạ xa.

Khi đến khách sạn đêm qua , Thắng nào ngủ được , chàng trông cho đến sáng để được đến nhà làm quen với Vũ Anh . Thắng đâu phải là một gã con trai xấu xí , bên Tân GIa Ba chàng cũng có rất nhiều phụ nữ trẻ đẹp muốn quen biết chàng , nhưng không hiểu sao lần

đầu tiên gặp cô bé có đôi má lún đồng tiền này , nụ cười của cô bé như đã hốt hồn chàng vậy.

Ăn sáng xong , Vũ Anh đưa Thắng dạo công viên . Ba Mẹ của Vũ Anh không đi cùng vì họ muốn đến nhà thăm gia đình của Khanh . Thắng lấy xe , Vũ Anh chỉ đường , nàng vui vẻ nói :

- chà , anh lấy xe cũng ngẫu quá há !

Thắng đùa lại

- không dám ngẫu đâu cô bé , trong bụng run cầm cập nhưng bên ngoài phải làm mặt ngẫu để thôi cô bé không chịu đi chung !

Vũ Anh vẫn vui vẻ nói đùa

- không chịu cũng đành phải chịu , anh ở bên bỏ bùa bỏ vốn gì mà ba mẹ tôi quan tâm anh dữ vậy hả ?

Thắng gật gù

- phải công nhận là cô hai nói rất đúng

- nói đúng cái gì ? Vũ Anh hỏi

- nói rằng cô bé ngang ngạnh lắm , hay đồ nạt mấy cậu con trai lắm , lạng quạn coi chừng bị cô bé ăn thịt . hà hà hà

Vũ Anh nhìn Thắng nói :

- anh làm như tôi là chó sói vậy !

- hà hà hà , không đâu , chỉ là một cô bé mơ mộng thôi !

Vũ Anh cười , nói :

- anh chưa biết tôi nhiều mà cho là tôi mơ mộng rồi , còn nữa lớn hơn người ta chỉ hai tuổi mà mở miệng ra là "cô bé" , xí anh lớn lắm sao !

Thắng vẫn vui cười nói :

- nghe cái cách nói chanh chua mà giọng ngọt ngào của Vũ Anh thì không gọi là cô bé chứ gọi là gì . hì hì hì

Vũ Anh nhìn ra phía bên ngoài , nói :

- không cãi với anh nữa , anh làm ơn lấy xe đang hoàn đó nha để tôi an tâm mà nhớ đường đi đến nơi đến chốn.

Thắng đưa tay lên trán , vui vẻ nói :

- xin tuân lệnh cô bé !

Chỉ một tay trên bàn lấy nên chiếc xe hơi lạng một chút , Vũ Anh la :

- á , anh làm ơn cẩn thận đi mà ! tôi còn bé lắm đó nha . hì hì hì

Với cái tính trẻ con của Vũ Anh , cộng thêm cá tính vui vẻ , hoạt bát của Thắng , nên Cuộc đi chơi của họ trở nên rất vui vẻ . hai ngày liền Vũ Anh đưa Thắng dạo phố , họ trò chuyện với nhau rất hồn nhiên vui vẻ.

Ngày thứ hai vào làm , Khanh có một cuộc họp vào buổi sáng nên mãi đến trưa chàng mới đến công ty . Vừa bước vào thì nghe Loan nói với Bích

- Bích , hôm nay Vũ Anh rất khác thường đó nha !

Bích hỉ hả cười

- thì dĩ nhiên rồi , có người mang hoa đến tặng , rủ đi ăn trưa , một người bảnh trai như thế tặng hoa rồi còn mời đi ăn , nếu là tao thì tao cũng khác thường đó !

Loan vui vẻ nói :

- họ trông cũng xứng đôi quá há , tên Thắng thấy sao mà hay làm sao . ..

Loan chưa nói dứt lời nhưng nhìn thấy Khanh , nàng im bặt . Khanh liền hỏi :

- sao công ty vắng quá vậy ?

Bích vui vẻ nói :

- tại anh về không đúng giờ , họ đi ăn trưa chưa về đó mà !

Khanh nhìn Bích rồi nhìn Loan , nói :

- còn hai cô sao lại ở đây ?

Loan thở dài , làm ra vẻ thiếu não , nói :

- tại không ai mời chúng tôi đi ăn cả , đành phải mang theo phần cơm nhà mà ăn tại đây thôi !

Khanh lắc đầu không nói , chàng nhìn sang bên bàn của Vũ Anh , trên bàn có một bình hoa hồng vồn vện chímột cành hoa , Khanh nghĩ :

- hà tiện , tặng sao tặng chímột cái !

Khanh không ngờ là chàng nói thành tiếng và Bích đã nghe , nàng vui vẻ nói :

- người ta tặng một cái còn hơn có người chẳng tặng bạn gái nào !

Loan cũng vui vẻ nói vào

- một cái có ý nghĩa là "only you" đó cụ Oí ! mà nè anh Khanh , chàng Thắng đó có phải là bạn trai của Vũ Anh không vậy ?

Khanh nhúm mày nói :

- sao cô tò mò quá , Vũ Anh chỉ biết hẩn mới đây thôi , chúng tôi cùng gặp nó hôm thứ sáu , chỉ ba hôm trai với gái kỉ gì !

Bích vui vẻ nói :

- Ồ , chỉ quen sơ mà có hoa cho người đẹp , anh ta thật là một chàng trai hào hoa và lịch sự quá ! họ quen nhau trong trường hợp nào vậy anh Khanh ?

Khanh không trả lời câu hỏi của Bích , chàng bỏ vào phòng đóng cửa lại . Loan quay sang nhìn Bích thắc mắc . Bích nhìn Loan , nhún vai nói :

- ai biết đâu , cái mặt hăn quạu như vậy chắc hồi sáng bị cấp trên chửi rửa rồi chứ gì.

Loan và Bích cùng cười vui vẻ . Khanh mở cửa văn phòng , ló đầu ra nói to :

- cô Loan , khi nào Vũ Anh về đến bảo cô ta vào gặp tôi ngay !

Loan liền nói :

- tôi là thư ký của giám đốc chứ không phải của anh đâu mà ra lệnh !

Khanh nhăn mặt , nhưng nhẹ giọng nói :

- làm ơn đi mà , nếu Vũ Anh không có thì bảo Cường vào gặp tôi cũng được !

Loan vui vẻ nói :

- nhờ cái câu "làm ơn đi mà" của anh đấy nhé , thôi được , họ về đến tôi sẽ bảo họ vào gặp anh !

Khanh nghe có người gõ cửa , nghĩ đó là Cường nên to tiếng nói :

- vào đi !

Vũ Anh bước vào nhìn Khanh hỏi :

- anh cần em làm gì à ?

Khanh buông viết xuống , nhìn vào mắt Vũ Anh nói :

- em đi ăn trưa vui không vậy ?

Vũ Anh nhún mày , nói :

- chuyện đó có liên quan gì đến công việc ?

Khanh lắc đầu

- không liên quan gì , thôi cho anh xin lỗi ! hôm nay tổng giám đốc la . . .mà thôi đi !

Vũ Anhgồi xuống với vẻ quan tâm cho Khanh , nói :

- Ông ta la anh à ?

Khanh không trả lời câu hỏi của Vũ Anh , chàng hỏi lại :

- em chưa quen nhiều với Thắng mà đã cùng đi ăn trưa với anh ta rồi !

Vũ Anh như tự ái , nói :

- anh đừng vội nói như thế nhé ! em là con gái đàn ông đó , anh ta là con trai bạn của ba em thì cũng như là bạn của em rồi , quen nhau không lâu nhưng em thấy con người ảnh vui vẻ nên ở gần cho vui cũng nên ! mà chuyện đó nào có dính dáng gì đến anh ?

- không gì , anh chỉ không muốn nhìn thấy em bị mang tiếng mà thôi

, khi nãy bước vào công ty nghe nói em hẹn hò tại đây đi ăn trưa với

. ..

Vũ Anh tròn mắt nhìn Khanh , nói :

- họ nói em hẹn hò với con trai ?

Khanh vội lắc đầu :

- không nói thẳng là vậy , anh chỉ lo dùm cho em ..

Vũ Anh thở dài , nói :

- em biết rồi , không bao giờ được xem công ty là nhà của mình . . .

nói chuyện của anh đi , ông chủ la gì vậy ? la anh hả ?

Khanh gật đầu

- nói anh lúc này sao bê bối với công việc quá ! chắc bị khai trừ . ..

Vũ Anh với vẻ bất bình , nói :

- khai trừ ! xí , bộ Ông không thấy rằng nhờ tài nói chuyện của anh mà công ty càng ngày có thêm càng nhiều khách hàng hay sao , tại ban thiết kế không có đề tài quảng cáo nào mới nên họ không muốn ký dài hạn , chứ nào lỗi ở anh !

Khanh liền nở nụ cười nhìn Vũ Anh

- em không còn giận anh nữa và đang bênh vực cho anh đó phải không ?

Vũ Anh thật thà nói :

- em không giận gì anh đâu ! em rất là mừng anh không đem chuyện "em tỏ tình với anh" ra nói với ai . Tuy là em buồn và thất vọng ghê lắm nhưng qua nhiều đêm suy nghĩ , em sẽ không để tình cảm riêng tư ảnh hưởng đến tình anh em của chúng ta.

Khanh liền chụp cơ hội , nghiêm trang nói :

- Vũ Anh , em đừng nên buồn và thất vọng . ..

Vũ Anh không để Khanh nói hết lời , nàng lắc đầu nói :

- em đã nói , chúng mình nên quên hết đi há , xóa đi khoảng thời gian đó nha . Tổng giám đốc thật sự định khai trừ anh hay là anh dọa em ?

Khanh đứng lên , cố tình tránh né ánh mắt của Vũ Anh , chàng không muốn nàng nhìn thấy vẻ thất vọng của chàng.

- anh chỉ hù em thôi , ông ta bảo anh nên đi du lịch một tháng , lúc này công ty cũng rảnh rồi và hy vọng khi anh trở về sẽ bỏ toàn tâm toàn lực cho công ty !

Vũ Anh cũng đứng lên , nói :

- vậy thì tốt rồi , anh cứ nghỉ xả hơi một tháng đi ! ở đây có anh Cường , còn có giám đốc nữa anh đâu cần gì phải lo !

Khanh nhìn Vũ Anh , nói :

- em thật muốn anh nghỉ ở nhà một tháng ? không muốn nhìn mặt anh còn giận anh hả ?

Vũ Anh bật cười

- nhiều lúc em thấy anh còn trẻ con hơn là em nữa , em suy nghĩ rất nhiều , em thấy mình trưởng thành hơn xưa rồi , không giận hờn gì cả ! trong chuyện tình cảm khi ngã thì phải đứng dậy tiếp tục đi , còn nữa chuyện riêng tư em không nên bỏ vào chuyện công ty , vì thế em bảo đảm với anh là muốn anh đi du lịch không phải vì không muốn thấy mặt anh !

Khanh định nói gì nhưng nghe tiếng gõ cửa , Cường bước vào làm Khanh không nói thêm được gì . Cường vui vẻ nói :

- ê , sáng bị chủ la rầy hay sao mà bị giờ định ăn hiếp lại lớp nhỏ đây !

Vũ Anh vui vẻ nói :

- chúng ta sắp có chủ mới rồi anh Cường ơi !

- hả ? chuyện to lớn vậy sao ?

- đúng đó , cũng có thể là anh sẽ lên làm chủ của em , nhưng đừng có ham mà ngồi chiếc ghế đó lâu nha .híhíhí

Khanh lắc đầu

- em phá thật , đã trở lại cô bé nhiều chuyện như xưa rồi à !

Vũ Anh nhìn Khanh , vui vẻ nói :

- xí , nếu em không nhiều chuyện thì làm sao mọi người có tin tức để mà nghe !

Cường không hiểu , nói :

- hai người nói lộn xộn cái gì vậy ? Khanh , mà bị đuổi sao mà vui quá vậy ? buồn quá điên hả ?

Khanh liền nói :

- tao được nghỉ một tháng , chủ bảo nên đi du lịch cho thông thả ,

- chà sướng quá ta , sao ông chủ không cho tao cùng nghỉ để du lịch với mà ! hà hà hà

Vũ Anh vừa bước ra ngoài vừa nói :

- hai anh cùng nhau đi du lịch coi chừng thiên hạ ngỡ hai người là bóng lại cái đó ! hìhìhì ờ vậy cũng tốt đó , không có hai anh , tụi này tự do party !

Cường vui vẻ nhìn theo Vũ Anh , nói :

- Khanh , hôm nay tao thấy Vũ Anh hơi khác thường đó nha ! nó vui vẻ lại nhiều đó !

Khanh nhíu mày nói :

- bộ có thời gian cô ta không vui hay sao ?
- Ờ , thì lúc mày cặp kè với con Oanh rồi bị thất tình , tao thấy lúc đó nó cũng buồn , chắc cũng thất tình như mày ! bây giờ sao nó lại tự dưng yêu đời lại vậy ? vì một cành hoa hồng trưa nay sao ?
- mày đừng lộn xộn nữa ! bây giờ bàn chuyện công ty đi !
- bộ mày định đi du lịch thật ?

Khanh gật đầu

- không nghỉ cũng không được ! ông chủ bắt tao phải nghỉ phép một tháng !

Cường cười to

- mày thật mang vận số hên , đi làm mà được chủ tự động bắt nghỉ phép , không chịu khai trừ mày !
- Ông là bạn của ba tao , chắc ba tao có nhún tay vào vụ này ! bây giờ giao giấy tờ lại cho mày . ..
- sao không bảo Vũ ANh làm chuyện này , nó là thư ký của mày mà !

Khanh lắc đầu

- trong lúc tao buồn , Vũ Anh đã thay tao làm nhiều quá rồi , giờ tao không muốn nó vì tao mà làm thêm giờ nữa , mày ráng phụ đi , vả lại hiện nay công ty cũng đang chậm . ..
- đúng đó , tao nghĩ tổng giám đốc nên để tao qua ngành đó , tụi ở lâu hai chẳng tìm ra cái thuyết trình gì để quảng cáo cả ! muốn quảng cáo một món hàng nào phải cho ra một đặt sắt gì về món hàng đó chứ . ..

Cả hai ngồi nói chuyện về công ty . Vũ Anh ngồi bên ngoài làm phận sự của mình . Nàng đã cố gắng lắm mới bình thản nói chuyện vui cười với Khanh như thế . Thôi thì từ nay trở về sau , nàng sẽ chấp nhận cái vị trí làm "em gái" trong lòng của Khanh . Thời gian trôi qua cũng khá nhanh , mới đó mà đã đến giờ về . Thăng ở đâu chui ra đứng trước mặt nàng nói :

- cô bé vừa làm vừa mơ nên đã quên giờ về !

Vũ Anh nhìn Thăng , nói :

- tôi biết anh chỉ hai , ba ngày nay thôi mà anh tự động đến mời tôi đi ăn trưa , giờ đến đón tôi về , làm vậy không được đâu nha , họ hiểu lầm thì tội cho tôi ! anh không th[^] ? tự động như thế này , ông chủ của tôi thấy được nghĩ rằng tôi hò hẹn trong công ty , lỡ tôi bị đuổi việc thì sao !

Thăng thành thật nói :

- anh đứng ở ngoài đợi lâu lắm rồi , đợi cho tất cả mọi người đi ra , nhưng cô bé vẫn chưa ra nên anh mới chui đầu vào ! chuyện đi đón cô bé là bác trai nhờ đấy nhé , còn hồi trưa này cũng chính bác trai chỉ đường và nhờ dẫn cô bé đi ăn trưa dùm , nhưng cái hoa là tự anh muốn mua tặng cô bé !

Nhìn thấy Thắng nói một hơi , Vũ Anh bật cười

- thật tôi không tài nào nói lại anh !

Thắng vẫn vui vẻ nói :

- vậy thì theo tôi về nhé , nếu về trễ không còn thức ăn bác gái nấu thì anh không tha cho cô bé đâu !

Vũ Anh vừa đi vừa vui vẻ nói :

- tôi chưa thấy ai như anh , không là bạn bè thân thuộc mà nói chuyện như là quen tôi lâu lắm rồi vậy !

Thắng nhìn Vũ Anh với ánh mắt tình tứ nói :

- vậy bây giờ chúng ta làm bạn nhé !

Vũ Anh vui cười lắc đầu

- anh đừng có hòng !

Khanh đứng bên trong nhìn họ mà trái tim thắt lại . Chàng cảm thấy như mình vừa bị mất một món gì đó thật quý giá vô cùng .

Tình Thơ Ngây

Chương 5

Khanh ở nhà , chàng cứ loay hoay với mấy cuốn sách , chẳng màng tới ai cả . Mọi người trong nhà cũng thấy lạ nhưng không ai dám nói động gì đến chàng . Mẹ của Khanh nghĩ con mình chắc vẫn còn buồn về vụ bị bạn gái bỏ mấy tháng nay , nhưng là con người ai lại chẳng trải qua , rồi thời gian sẽ làm Khanh trở lại bình thường thôi . Nghĩ thế nên bà cũng chẳng quấy rầy gì Khanh.

Khanh nằm nhà và cứ mãi nghĩ đến Vũ Anh . Chàng cố gắng không nghĩ đến nàng , nhưng sao nhìn vào chỗ nào chàng cũng thấy bóng dáng Vũ Anh . Khanh nhớ cái ngày cô bé chạy vụt vào phòng chàng , xé nát tờ giấy thuế của chàng , nhớ ánh mắt tình nghịch của nàng , từng cử chỉ giận hờn , vui vẻ của Vũ Anh như cuốn phim đang chiếu trong đầu chàng . Mấy hôm nay Vũ Anh không đến nhà chơi với HOàng Lan nữa , chàng hỏi Hoàng Lan thì con bé nói "chị Vũ Anh

bạn đưa anh Thắng đi dạo chơi rồi , đâu có thời gian với em , và lại em nghĩ chỉ đi chơi với anh Thắng vui hơn nhiều !" Thắng Hiền cũng nói vào "em nghĩ anh ta có mục đích đó , muốn cua chị Vũ Anh !" Những lời nói đó làm cho Khanh nóng giận vô cớ . Chiều đến là Khanh nông nao trông ngóng Vũ Anh , nhưng nàng nào có đến . Hôm nay gọi vào công ty , thắng Cường cứ nói chuyện của công ty , chẳng cho chàng chút thời gian nói với Vũ Anh , rồi nào là chuyện khách hàng , hợp đồng không ký ,chàng nào có chú tâm nghe , nhưng khi Cường nhắc đến Vũ Anh là chàng nín thở để nghe , nghe xong cảm thấy buồn và thất vọng vô cùng . Thì ra mỗi trưa Thắng vẫn đến đưa Vũ Anh đi ăn trưa , chiều ghé trước nàng về , nghe nói đâu họ rất vui vẻ bên nhau . Bây giờ trưa nào trên bàn làm việc của Vũ ANH cũng có một cành hoa mới . Cường ba loa cao nhào rằng Thắng làm cho bọn con gái trong công ty chê trách bọn đàn ông con trai làm việc ở đây không biết ga lăng con gái . Khanh chẳng có tinh thần mà nghe nữa , chàng cúp điện thoại , rồi nằm lẳng trên giường . Chỉ mới hai tuần mà sao chàng nhớ Vũ Anh thật nhiều quá . Khi nhắm mắt cũng nhớ đến nàng , sáng mở mắt ra cũng liên tưởng đến nàng . Khanh nhớ lại từng giây từng phút bên cạnh của Vũ Anh , từ bé thơ cho đến ngày đầu tiên Vũ Anh vào làm việc , nhớ đến những lúc xưa trò chuyện với Uyên Oanh . . . chàng cứ nhắc mãi cái tên Vũ Anh , có lần lúc Oanh cũng rất bức mình , và đến bây giờ . ..

- Trời ơi , ta đã yêu Vũ Anh khi nào vậy ? tại sao đến bây giờ ta mới chịu hiểu . . . giờ Vũ Anh đâu thềm ngó ngàn gì tới ta nữa , chán thật !

Khanh tự nói với mình rồi lại thở dài . Muốn gọi đến Vũ Anh nhưng lại không biết nói gì đây , biết Vũ Anh có nhà mà tiếp điện thoại của chàng không , thế là Khanh lại nằm lẳng trên giường . Cảm một tháng dài chàng không làm được gì . Cứ nằm lên nằm xuống rồi lang thang dạo phỏm một mình như một kẻ thất tình.

- Khanh à , ra ăn cơm !

Lại tới giờ cơm tối , ăn với ngũ thật là chán quá . Khanh mong tới ngày mai để trở lại với công ty , để chàng được nhìn thấy Vũ Anh , chỉ muốn nhìn thấy nụ cười và nghe cái giọng nún nịu của nàng mà thôi , bấy nhiêu cũng đủ làm lòng Khanh vui rồi.

- Vũ Anh , có điện thoại của con kìa !

Tiếng nói của mẹ Vũ Anh từ bên ngoài phòng khách vọng vào , nàng vui vẻ nói :

- ai gọi con giờ này vậy mẹ ?

Mẹ của nàng dịu dàng nói :

- của anh Thắng con đó !

Vũ Anh vừa nhắt ống nghe lên vừa rừ rì nói :

- Ồi , không phải của con đâu !

Vũ Anh tăng hẳn một cái nhẹ rồi nhẹ giọng nói :

- alo , anh Thắng hả , tìm em có chuyện gì không ?

Tiếng của Thắng bên kia đầu giây , ầm áp nói :

- cô bé đang nằm mơ mộng phải không , có phải nằm mơ thấy anh không cô bé ?

- xí , nếu nằm thấy anh thì phải gọi là "nằm chiêm bao" chứ hổng dám mơ đâu !

Giọng cười dòn của Thắng bên kia đầu giây

- hahaha , cô bé thật là quá chanh chua , cô bé bận không vậy ?

- anh này hỏi thật lạ đó nha , dĩ nhiên là bận rồi , anh gọi em là cô bé mộng mơ thì đang bận mơ đó mà . Hihihi , có chuyện gì cần nhờ giả mà hỏi tôi bận hay không bận vậy ?

- không có gì nhờ cô bé cả , chỉ muốn mời cô bé dùng với anh một bữa cơm tối . ..

Vũ Anh vui vẻ nói :

- có người mời ăn phree dĩ nhiên là muốn đi rồi , nhưng không được đâu , mẹ nói thức ăn bên ngoài bột ngọt nhiều lắm , ăn rồi hổng còn trí nhớ để mộng mơ nữa , hihihi.

- hahaha , cô bé giỏi nói đùa , nếu ok thì anh hứa bảo người ta nấu riêng biệt cho cô bé , không bỏ chút bột ngọt nào !

- hihihi , vậy thì được nhưng mẹ em đã nấu ăn rồi . ..

- không sao đâu , anh đã xin phép bác rồi , bác nói bác nấu đủ cho bác trai ăn thôi , phần em thì phải theo anh !

- xí , hổng dám đâu . ..

- hahaha , vậy đi nhé , 15 phút sau anh đến đón em , tạm biệt nhé cô bé hay mơ.

Vũ Anh cúp điện thoại xuống mà cười thầm trong bụng , có người mời ta đi ăn thì đại gì từ chối , vả lại hôm nay mẹ nấu toàn đậu hủ , ăn hoài chán quá , có người đỡ nạn cũng đỡ . Nàng vui vẻ trang điểm sơ rồi bước ra khỏi phòng . Vui vẻ đến ngồi bên cạnh ba nàng bên ghế , nói :

- một lát anh Thắng đến đi ăn cùng với con !

Ba của Vũ Anh gật gù nói :

- mầy thật tốt phước , có người mời đi ăn còn ba phải ở nhà ăn đậu hủ , thằng Thắng ba thấy cũng tốt lắm , có vẻ nó thích con đó . ..

Vũ Anh cố tình nói sang chuyện khác

- hihhi , mẹ sợ ba ăn mở nhiều lên cao máu nên con phải bị lây ăn toàn đậu hủ , ba à , ráng thể thaomột tí đi mà . ..

Có tiếng chuông cửa , Vũ Anh biết ngay là Thắng nên vội đứng lên nói :

- thôi con đi nha ba , mẹ Ơi . . .con đi nha mẹ !

Vũ Anh mở cửa , Thắng bước vào chào ba của nàng rồi nhanh chân bước theo Vũ Anh . Chàng đưa Vũ Anh đến một nhà hàng cũng hơi xa thành phố . Vũ Anh nhìn chung quanh , thấy lạ vì nàng chưa từng đến đây bao giờ . Quanh cảnh nhà hàng rất tình tứ , trên mỗi chiếc bàn đều có một bình hoa và một cây nến , cảnh trí như mờ ảo , mộng mơ vô cùng Thắng vui vẻ hỏi

- em đã đến đây lần nào chưa ?

Vũ Anh thành thật lắc đầu nói :

- em từng tự hào rằng biết hết tất cả nhà hàng trong thành phố nhưng chưa bao giờ em biết có cái nhà hàng nhỏ và xinh như thế này ở tại đây ! "Diễm Tình" tên nghe cũng tình quá ta ! anh ở đâu tìm ra được thế ?

Thắng vui vẻ kéo ghế mời Vũ Anh ngồi , chàng ấm giọng nói :

- anh hỏi ông chủ nhà hàng mà anh đang thiết kế , ông ta giới thiệu đó mà !

Cô chiêu đãi viên bước đến tiếp đãi nồng nà , họ gọi món ăn rồi Vũ Anh nhìn chiêm ngưỡng phong cảnh chung quanh Sau khi ăn xong , Thắng nhìn Vũ Anh với ánh mắt thật sáng , ấm giọng nói :

- Vũ Anh , chúng ta quen nhau cũng đã hơn một tháng , anh biết lúc này nếu anh tỏ rõ lòng mình thì hơi quá sớm . ..

Vũ Anh liền nói :

- biết là sớm thì xin anh đừng có nói nhé ! hihhi.

Thắng nghiêm trang , ôn tồn nói :

- nhưng anh sợ không nói hôm nay thì anh sẽ không có cơ hội để nói . Vũ Anh , ngay cái ngày đầu tiên gặp em , anh đã cảm thấy như chúng mình quen nhau từ lâu lắm vậy ! anh xin nói thật lòng , anh rất thích cái tính vừa ngọt ngào vừa chanh chua của em , không hiểu sao anh lại cứ nghĩ về em mãi , lúc đi ngủ cũng vậy , lúc đi làm cũng thế , khi gọi về nói chuyện với gia đình , anh cũng cứ huyên thiêu nói về em ! Anh rất hy vọng em cho anh cơ hội để anh có thể tiến

thêm một bước nữa . . . anh . . .

Vũ Anh nhìn vào ánh mắt của Thắng , nàng thấy được cái thành thật của chàng , cái ánh mắt ấm áp kia đã làm nàng như sợ hãi , Vũ Anh vội vã nhìn sang phía khác , yếu ớt nói :

- khi không anh trộm một tràn như thế , thật không nên tí nào !

Thắng vẫn nhìn nàng , giọng vẫn ấm , nói :

- anh không biết tại sao lại có cái linh cảm rằng anh không nói với em đêm nay thì anh sẽ không có cơ hội để nói nữa nên anh mới sỗ sàng nói nhiều đến thế , hy vọng em . . .

Vũ Anh cười nhẹ , giọng nhỏ nhẹ nói :

- sao lại sẽ không còn cơ hội , cái gì của anh thì sẽ là của anh , còn gì không phải anh có mãi chạy theo tìm kiếm cơ hội cũng chẳng là của riêng anh !

Vũ Anh chợt nhớ đến cái đêm tỏ lòng cùng với Khanh , bao nhiêu tủi hờn lại tràn về với nàng . Câu nói đó Vũ Anh không cố tình dùng cho Thắng mà nàng đang tự nói với lòng nàng . Giọng Thắng lại vang lên

- nhưng nếu anh không thử một lần thì làm sao anh biết được em nghĩ thế nào ! nếu em lắc đầu từ chối thì anh sẽ vô cùng thất vọng , nhưng anh thà thất vọng còn hơn là cứ hoài trong bóng tối . Vũ Anh em nghĩ thế nào , có thể choa nh biết không ?

Vũ Anh lại nhìn Thắng , nàng thật sự không muốn từ chối vì nàng không muốn nhìn thấy cái thất vọng của Thắng , nàng cũng đã một lần bị người ta chối từ nên nàng hiểu lắm , nhưng nàng lại chưa quên được Khanh thì sao nàng lại dám gạt đầu với Thắng.

Vũ Anh nhẹ nhàng nói :

- anh muốn em phải trả lời ngay đêm nay thì khó lắm , vì chính em cũng không hiểu em , vì thế anh cho em thời gian suy nghĩ được không ?

Thắng liền móc trong túi quần ra một cuốn băng nói :

- đây là một cuốn băng , khi ở TGB anh tự đàn và thâu vào đây , anh để dành chỉ tặng cho duy nhất một người con gái mà anh thấy rằng anh rất cần tình yêu ở cô ta , đó là những lời đàn tạc trong đáy lòng anh , nếu em nghe và hiểu anh , và chấp nhận tình cảm của anh còn không muốn nhận thì em có thể trả lại cho anh bất cứ lúc nào.

Vũ Anh không nói gì , đưa tay đón nhận cuốn băng bỏ vào bóp . Cả hai rời khỏi nhà hàng . Thắng đưa Vũ Anh về nhà , lúc ấy ba mẹ nàng đã ngủ nên Thắng xin phép về ngay . Vũ Anh bước vào phòng riêng , bỏ cuốn băng vào máy và mở lên nghe , nàng ngả mình

xuống giường nằm yên lặng lắng nghe.

Khanh cảm thấy Vũ Anh hôm nay lạnh lùng với chàng làm sao ấy .

Cả một tháng trời ngồi nhà với một tâm trạng cô đơn , với một nỗi nhớ , và trông mong đến ngày trở lại công ty chỉ cốt được gặp Vũ Anh . Nhưng rồi Khanh lại thất vọng vì Vũ Anh chẳng tỏ ra một chút nào mừng vui khi nhìn thấy chàng . Khanh ngồi trong phòng mà mắt cứ nhìn ra bên ngoài ngăm nhìn Vũ Anh , chàng rù rì "chẳng lẽ ta đã muộn rồi sao !" Khanh đứng lên đi tới đi lui trong phòng làm việc như đang suy nghĩ hay tìm cách để nói chuyện với Vũ Anh , chàng muốn tỏ lòng với nàng nhưng phải nói thế nào đây ?

Vũ Anh gõ cửa rồi bước vào , nàng vừa trao cho Khanh giấy tờ cho Khanh vừa nói

- hôm nay anh có buổi họp bốn giờ chiều nhưng đã được đổi lại bốn giờ ngày mai , còn đây là giấy tờ hợp đồng của hãng Bánh Cúc Mai , cần anh ký vào !

Nói xong Vũ Anh quay mặt bước đi , Khanh ngơ ngàng nhìn theo . Chàng thật chẳng hiểu vì sao Vũ Anh lại có thái độ lạnh lùng với chàng như thế . Khanh cứ chờ đợi đến giờ về , nhưng khi đồng hồ reo vang thì Khanh lại chẳng được vui . CHàng chẳng thích nhìn thấy cái anh chàng Thăng đi đi lại lại đưa đón Vũ Anh chút nào . Cũng như sáng hôm nay , ở dưới đường chàng đã nhìn thấy Vũ Anh từ trong xe của Thăng bước ra , họ nói nói cười cười một lúc lâu mới có thể nói lời tạm biệt . Khanh càng nhìn càng nổi máu ghen lộn "không , không thể để mất Vũ Anh được !" Khanh như cương quyết . CHàng bước ra đi đến bàn làm việc của Vũ Anh , nhẹ giọng hỏi :

- hôm nay em định làm thêm giờ à ?

Vũ Anh nhìn lên cười , nói :

- có anh về rồi thì làm thêm giờ mà chi , anh là chủ thì phải làm nhiều giờ hơn em chứ !

Mãi đến bây giờ Khanh mới cảm thấy vui được một tí vì mãi đến giờ này chàng mới nhìn thấy nụ cười của Vũ Anh . Nhìn thấy sự yên lặng của Khanh , nàng nhú mày nhìn Khanh , hỏi :

- anh Khanh , anh làm gì nhìn em lạ vậy ?

Khanh như giật mình , nhìn qua phía bên cửa nói :

- anh thấy lạ vì giờ này người ta chưa đến đón em !

Vũ Anh vẫn không hiểu sao Khanh nói lạc đề tài như thế , nhưng nàng vẫn giữ nụ cười , nói :

- anh muốn nói đến anh Thăng phải không ?

- hẳn không đến đón em sao ?

Vũ Anh chậm rãi xếp lại đóng giấy tờ , vẫn vẻ mặt vui vui , nói :

- anh đã trở về làm việc nên em không dám để anh tự động bước vào đây !

Khanh nhú mào

- tại sao vậy ?

Vũ Anh nhún vai

- không tại sao cả , vì trước khi anh lấy vacation , anh có nói không muốn người làm của anh hò hẹn trong công ty đó mà !

Khanh nhú mào

- anh nói vậy khi nào ?

Vũ Anh nghiêng đầu nhìn Khanh

- tuy anh dùng khác câu nhưng cũng cùng một ý mà thôi !

Khanh vội lắc đầu

- anh thật sự không ý đó , có phải vì thế mà em giận và cả ngày hôm nay lạnh lùng với anh không ?

Vũ Anh khút khích cười

- ai ở không đâu mà giận anh , vả lại em cũng nào có lạnh lùng . ..

Khanh liền ngắt ngang lời Vũ Anh

- không lạnh mà một câu chào hỏi cũng không có !

Vũ Anh vừa sách bóp lên vừa nói

- anh rõ là già rồi lắm lắm mà , khi bước vào nhìn thấy anh là em đã chào . ..

Khanh liền nói :

- "chào anh !" rồi ngó vào máy điện tính , vậy đâu phải chào !

Vũ Anh bước đi , Khanh cũng bước theo ra ngoài , đứng bên ngoài vừa chờ thang máy Vũ Anh vui vẻ nói :

- vậy anh phải muốn em chào như thế nào ? chào mừng ông chủ mới trở về ạ , hay là . ..

Khanh cảm thấy thất vọng vô cùng , sao Vũ Anh lại nỡ lòng nói với chàng những câu nói đó , rõ là Vũ Anh đã biết Khanh không bao giờ nghĩ mình là ông chủ , chàng bực bội nói :

- không cần thiết như thế , anh cứ tưởng mình quen nhau từ thuở bé thì ít ra cũng phải quan . ..

Vũ Anh liền cướp lời Khanh

- vậy à , để bây giờ em chào hỏi lại nhé , anh Khanh , anh nghĩ xa hơi một tháng có vui không ? đã đi chơi những đâu , làm cái gì . ..

Khanh với ánh mắt nóng giận nhìn thẳng vào mắt của Vũ Anh , thật

không ngờ Vũ Anh lại vô tình như thế ! nhưng khi nhìn vào đôi mắt xinh đẹp kia , ánh mắt trêu đùa ấm áp , thì cái nóng giận của Khanh như đã tan biến thành một giòng nước mát . Khanh lắc đầu nói :

- thì ra từ nãy đến giờ em đang chọc ghẹo anh đó hả !

Vũ Anh vui vẻ bước vào thag máy , Khanh cũng lẩn thẩn bước vào .

Vũ Anh cười nói :

- cảm một tháng không có người cho em ghẹo buồn quá hà ! em dĩ nhiên là biết cả tháng nay anh nằm nhà tương tư thì hỏi làm gì để khơi lại cái buồn của anh !

Khanh kinh ngạc nhìn Vũ Anh

- sao em lại biết ?

Vũ Anh nhún vai , vui vẻ nói

- dĩ nhiên là phải biết vì tình báo nổi tiếng nhất hiện nay của gia đình em là thằng Hiền đó !

Khanh cảm thấy giận thằng em trai của mình vô cùng nhưng cũng có thể nhờ nó mà Vũ Anh biết được là chàng ở nhà chứ chẳng đi chơi với cô nào cả nên Khanh bật cười . Nhìn thấy Khanh cười Vũ Anh cũng cười . Cả hai bước xuống đường , Vũ Anh nói

- thôi tạ biệt anh nhé , ngay mai gặp !

Khanh liền nói :

- để anh cùng đứng đây đợi anh chàng của em , nếu lỡ anh ta quên em thì . . .

Vũ Anh thút thích cười

- anh ta không quên em đâu , ban sáng anh đã nói hôm nay bận không thể đến đón em , em định đến trạm đón xe ô tô bus !

Khanh cảm thấy như tâm thần vui vẻ hẳn lên , chàng ấn giọng nói :

- vậy để anh đưa em về nhé

Vũ Anh lắc đầu

- không làm phiền anh đâu , nhà anh ngược đường với nhà em , em đi xe buýt được mà !

Khanh không muốn để cơ hội vượt khỏi tầm tay một lần nữa , chàng như nghĩ ra được một lý do nên tỏ vẻ nài nỉ :

- anh đã bao giờ nói phiền gì đâu , vả lại anh buồn quá muốn có người tâm sự , không biết em có rảnh . .

Vũ Anh như hiểu được nỗi niềm của chàng nên ầm giọng nói :

- anh thật sự cần người nói chuyện ?

Khanh chỉ gật đầu không nói . Vũ Anh vui vẻ gật đầu

- vậy cũng được , hôm nay em không có chuyện gì để làm , đi dạo

với anh cũng làm một chuyện tốt . hihihi . mà anh muốn đi đâu ?

Khanh liền vui hẳn lên , nói :

- em nói đi dạo , vậy thì đi dạo nhé , đến tận đá của tụi mình được không ?

Vũ Anh gật đầu và cả hai cùng bước đi . Cầm một đoạn đường dài Khanh muốn bắt chuyện để nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu nên im lặng và đến khi cả hai đứng trước thung lũng của ngày xưa , cái chỗ mà thời thơ ấu Khanh thường cùng Vũ Anh kéo nhau ra chơi đùa , Vũ Anh thì lại nghĩ chàng vẫn còn thất tình với Uyên Oanh nên ầm giọng nói :

- anh KHanh à , anh hãy cố gắng đừng buồn nữa , ai cũng phải trải qua một đoạn thất tình đó mà , em tin rằng thời gian sẽ chữa lành vết thương của anh , em thật sự kính phục anh vì mãi đến giờ mà anh vẫn còn nhớ Uyên Oanh , anh quả là một người quá chung tình ! Khanh ngạc nhiên nhìn Vũ Anh

- em nghĩ là anh vẫn còn thất tình Uyên Oanh ?

Vũ Anh hỏi lại

- không phải sao ? vậy sao anh lại buồn hoài thế ? Thăng Hiến và Hoàng Lan đều nói anh năm nhà dữ diệt tối ngày , hàng đêm còn lang thang trên phố nữa !

Khanh lắc đầu , nói :

- không phải vì thất tình mà vì tương tư , tương tư một người mà anh chưa từng nghĩ đến !

Vũ Anh tròn mắt nhìn Khanh

- tương tư ? ai thế ? anh nói gì thê . t khó hiểu quá , chưa từng nghĩ sao lại biết mình tương tư !

Khanh không trả lời câu hỏi của Vũ Anh , chàng hỏi lại nàng

- chuyện tình cảm giữa em và Thăng thế nào rồi ?

Vũ Anh không khỏi ngạc nhiên về câu hỏi của Khanh . Anh chàng này thật lạ kỳ , hôm nay trách nàng sao không ân cần chào hỏi , rồi lại như ghen hờn khi nói đến Thăng , nài nỉ muốn cùng nàng dạo phố , rồi lại nói là anh ta tương tư . . . bây giờ lại đánh lạc đề câu hỏi . . . chẳng lẽ anh ta muốn ám chỉ . . . Vũ Anh lắc đầu không dám nghĩ đến . Nàng ngẩng lên nhìn Khanh , nói :

- vẫn bình thường thôi !

Khanh nhú mày

- vậy là nghĩ làm sao , có gì hay chưa có gì với nhau ?

Vũ Anh nói như muốn dò xét lòng Khanh

- đêm hôm qua anh Thắng nói muốn bước đến với em , anh đã ngỏ lời , anh nghĩ em có nên đồng ý không ?

Lời nói của Vũ Anh như mũi dao nhọn đâm thẳng vào trái tim Khanh . Chàng bàng hoàng nhưng cố làm tỉnh nói :

- cái anh nghĩ anh không nghĩ nào có quan trọng , cần thiết nhất là em nghĩ thế nào , tình cảm của hai người . ..

Vũ Anh nhìn thẳng vào mắt Khanh , nói :

- em thật cũng không rõ lắm nhưng khi gần bên anh em thấy lòng mình thoải mái lắm , nếu anh bảo em đừng đồng ý thì em sẽ không gật đầu !

Khanh ngó sang phía khác , không dám nhìn thẳng vào mắt Vũ Anh , chàng yếu giọng nói :

- tại sao lại nghe lời anh đến thế , nếu em đã yêu anh ta thì nên gật đầu , còn như không thì . ..

Vũ anh nhún vai

- vì từ nhỏ cho đến lớn , ý kiến của anh rất quan trọng đối với em , em luôn tin vào sự suy tính của anh đó mà , anh nói vậy thì em nên gật đầu với Thắng phải không ?

Khanh yên lặng một lúc rồi nói :

- em nói vậy là em đã thương anh ta rồi phải không ? vậy em nên gật đầu !

Khanh giận mình sao không nói giống như mình đang nghĩ mà lại thốt ra lời nói kỳ khôi như thế . Tại sao lại không thể bảo "Vũ Anh , đừng gật đầu đồng ý vì anh thật sự không muốn sống thiếu em , anh yêu em , Vũ Anh ơi !" .

Vũ Anh nhìn Khanh một lúc rồi nói :

- được , thôi trời tối rồi , anh đưa em về nhé nếu không mẹ lại lo cho em.

Khanh gật đầu bước đi , không nói lời nào . Vũ Anh vô cùng thất vọng vì sao Khanh không nói rõ lòng mình . Khanh thật sự có tình cảm với chàng hay chỉ là sự lo lắng cho một người em gái ? khó hiểu quá , thật là khó hiểu , nhưng thôi tìm hiểu làm gì để lại thất vọng thêm một lần nữa , trong khi có một chàng thanh niên , đẹp trai , ga lăng hết sức , vui vẻ hào phóng đang tỏ tình với mình thì bận tâm chi với một mối tình đơn phương . Nói thế nhưng sao tim của Vũ Anh vẫn thấy đau vô cùng . Nàng lặng lẽ đi theo Khanh và cũng chẳng nói lời nào .

Tình Thơ Ngây

Chương 6

Tuần lễ trôi qua , Khanh như người bị thất tình , chẳng nói năng gì với ai . Có lẽ mọi người đã quen rồi cái lối sống này của Khanh nên cũng chẳng có ai thắc mắc chi . Riêng Vũ Anh thì rất đổi nghi ngờ , nhưng Nếu Khanh có tình cảm với nàng thì chàng phải là người tỏ tình cảm trước mới được vì nàng đã một lần bị đau lần này nàng không còn tự tin nữa . Nhưng cảm một tuần rồi mà Khanh vẫn chẳng nói gì trong khi Vũ Anh đã tạo quá nhiều cơ hội cho chàng . Mỗi đêm Vũ Anh thường đến nhà của Khanh trò chuyện với Hoàng Lan và Hiền , đó chỉ là cái cớ chứ thật tình Vũ Anh chỉ muốn cho Khanh cơ hội để nói rõ lòng mình , nhưng mỗi khi nàng đến Khanh điều trốn vào phòng chẳng thèm ngó ngàng gì đến ai.

Khanh chẳng còn gì để nói nữa , chàng cảm thấy mình thật quá vô dụng , lại vô tình đánh mất đi cái hạnh phúc cho riêng mình . Mỗi khi nhìn Vũ Anh vui vẻ , nói cười bên Thắng , trái tim Khanh như nhói đau . Đêm nào cũng như đêm ấy khi Vũ Anh rời khỏi nhà chàng thì chàng cũng âm thầm đưa tiễn nàng về nhà để được nhìn thấy Vũ Anh vào trong an toàn rồi Khanh từng giờ đứng lặng yên bên ngoài nhìn lên phòng ngủ của Vũ Anh cho đến khi căn phòng chìm trong bóng tối , và Khanh lại thì thầm

- chúc em ngủ ngon Vũ Anh nhé !

Thế rồi chàng lại thần thờ bước đi. Khanh như một kẻ thất tình khờ khạo , người ở cạnh bên mà lại chẳng thốt nên lời.

Đêm hôm nay Khanh không đưa được Vũ Anh về nhà vì nàng đâu có đến . Chàng cứ ngồi nhà chờ đợi , đợi mãi đến chín giờ tối và biết chắc rằng Vũ Anh đã không đến . Ba Mẹ chàng đã ngủ , HOàng Lan nói điện thoại , Hiền thì đang luyện phim . Khanh cảm thấy thật quá cô đơn , chàng rảo bước xuống phố và lại lang thang đến quán "Hẹn Hò" , chàng đứng bên ngoài cười to

- có ai để hẹn đâu mà vào !

Nói thế nhưng chàng vẫn đi vào quán . Ngồi một mình nhìn quanh bao cặp ngồi vui vẻ , tình tứ trò chuyện bên nhau càng làm cho Khanh cô đơn hơn . Khanh đứng lên nhờ điện thoại gọi cho Cường , chỉ có nó là lúc nào cũng rảnh rỗi mà nói chuyện với Khanh thôi.

15 phút sau thì Cường có mặt , anh ta ngồi xuống ghế lắc đầu nói :
- mày thiệt ba trợn , gọi tao ra cái quán hò hẹn này làm gì , tao chẳng phải là gái đâu mày , có gì cần nói thì nói lẹ lên để tao còn về nhà ngủ . ..

Khanh cào nhào

- mày chỉ biết có ngủ thôi , làm bạn với mày chẳng lợi lộc chút nào !

Cường nhìn Khanh , nhíu mày hỏi :

- lại thất tình con nhỏ nào hả ? dạo này thấy mày tiêu điều dữ nha !

Khanh thở dài , cầm lên lia bia uống một hơi , đặt ly xuống bàn , buồn bã nói :

- có lẽ số kiếp tao cứ hoài bị thất tình !

- mày thất tình thật sao ? con nhỏ nào vậy ? đừng nói với tao là mày vẫn còn nhớ con nhỏ Uyên Oanh đó . ..

Khanh lắc đầu

- nói ra mày không tin đâu

Cường thắc mắc

- ai ?

Khanh gục đầu

- là Vũ Anh !

Cường tròn mắt

- Vũ Anh ? cô bé láng giềng hồi xưa của mày ? thư ký của mày ?

Khanh lắc đầu

- không phải của tao đâu , bây giờ sắp là của người ta rồi !

Cường nhún vai

- dễ ẹt , mày có nhiều cơ hội hơn "nó" , tao cũng thấy dường như Vũ Anh rất quan trọng mày , tụi bây gặp nhau mỗi ngày , ra vào văn phòng mày mỗi ngày , cứ lựa hôm nào tỏ tình với nàng là xong ngay !

Khanh buồn bã nói :

- không dễ như mày nghĩ đâu !

- có gì là khó ? bộ mày đã tỏ tình và bị Vũ Anh từ chối rồi à ?

Khanh lắc đầu

- không phải vậy mà là ngược lại

Cường nhíu mày

- tao không hiểu

Khanh mang hết đầu đuôi câu chuyện kể cho Cường nghe . Chàng vẫn nhớ rất rõ cái đêm Vũ Anh nói thật lòng mình và chàng đã từ chối nàng ra như thế nào , cái đêm mà chàng đã để lại một vết

thương trong tim Vũ Anh để rồi mang tự mang lấy một điều hối hận vì sau khi đó chàng mới phát hiện ra tình cảm của mình dành cho Vũ Anh chẳng phải là tình anh em , nhưng mọi thứ đã muộn màng rồi vì Vũ Anh đã có một người tốt hơn chàng đang ở cạnh bên nàng.

Cường nghe xong chỉ biết lắc đầu

- mà thật là ngu quá , nếu tao là mày , không hiểu rõ thì cũng không nên thẳng thắn quá độ để rồi bị chửi hèn hò với thẳng được rửa như tao , nhưng không sao , bây giờ cứ tìm cơ hội xin lỗi và nói rõ lòng mày với Vũ Anh , để xem cô ta nghĩ thế nào !

Khanh lắc đầu

- muộn rồi !

- sao lại cứ câu muộn rồi !

Khanh giọng như đầu gối , nói

- vì người ta đã cầu hôn và Vũ Anh đã gật đầu đồng ý !

- sao mày biết ?

- chính Vũ Anh nói cho tao biết và cũng chính tao bảo nàng hãy gật đầu đồng ý nếu như thương thẳng đó !

Cường lại lắc đầu

- mày thật là ngu còn hơn tao nữa , vậy coi như mày phải thất tình dài hạn rồi !

Ngay lúc đó Thăng và Vũ Anh bước vào , gương mặt của hai người rất vui vẻ , nhưng khi Vũ Anh nhìn thấy Khanh và Cường , nàng tròn mắt ngạc nhiên , hỏi :

- hai người sao vào đây ?

Cường cười to

- anh không phải bóng lại cái đầu mà hẹn hò với nó , tại nó có vấn đề nên tìm người trò chuyện thôi , Vũ Anh à , còn nghĩ tình anh em thì em nên giữ kín chuyện này giùm anh nha !

Vũ Anh và Thăng cũng cười . Vũ Anh vui vẻ nói :

- vậy anh phải đãi em một bữa cơm mới có thể bịt miệng em được !

- Ok , thôi xin phép tất cả tôi về đây !

Cường đứng lên , Khanh cũng vội đứng lên , cố gắng ra vẻ bình thản nói :

- anh cũng xin phép về , ngày mai gặp !

Vũ Anh chưa kịp nói lời nào thì Khanh đã đi khỏi quán , Cường cũng vội vã bước đi . Trong lòng Vũ Anh lại có thêm nhiều thắc mắc nhưng cái mắc này biết chừng nào mới rõ . Bao lâu cũng được , nàng nhất định phải tìm hiểu cho được Khanh , phải tìm cho được cơ hội để

hiếu rõ con tim của chàng.

- Anh hai , cuối tuần này có cùng gia đình ra đảo chơi không ?

Hoàng Lan vui vẻ ngồi xuống ghế , cạnh bên Khanh . Chàng như không quan tâm gì đến vụ đi chơi ngoài đảo , mắt vẫn để vào trang báo , nói :

- cuối tuần anh không rảnh

Hoàng Lan nhún vai nói :

- không rảnh thì thôi , tưởng anh rảnh thì cùng gia đình đưa gia đình Vũ Anh đi chơi một chuyến vì tuần sau là họ đi TGB rồi !

Khanh nhìn lên ngạc nhiên nói :

- có thật không ? sao anh không biết ! anh không tin đâu

- xí , ai gạt anh hồi nào ! thôi em đi ra phở một lát

Khanh lại nhún mày

- khoan đã , nếu chuyện em nói là thật thì tại sao Vũ Anh không đưa đơn xin phép nghỉ vacation với anh ?

- em có nói là chị Vũ Anh đi đâu mà xin phép nghỉ vacation !

- em . ..

Hoàng Lan . cười

- nhưng cũng có thể là anh sẽ nhận được một ngày gần đây thôi !

Khanh lắc đầu

- anh không hiểu

- vì dì dưỡng định di cư qua bên đó thì sớm muộn gì chị Vũ Anh cũng sẽ đi theo và lại anh Thắng cũng ở bên đó cơ mà ! dì dưỡng đi trước , còn chị Vũ Anh ở lại đi sau cùng với anh Thắng , theo em nghĩ thì đưa đơn từ chối cũng phải cho chủ hai tuần lễ để tìm người thế chân nên chỉ không cùng dì dưỡng đi được !

Khanh thấy như tay chân cứng đờ , nếu chuyện của H . L vừa nói là thật thì chàng thật sự sẽ mất Vũ Anh sao ? cả giọng nói , tiếng cười , cả khuôn mặt tinh nghịch của nàng , chàng cũng sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy . Khanh ngớ ngẩn nói :

- sao em lại biết nhiều thế

Hoàng Lan nhún mày

- anh hỏi thật lạ , tụi em là con gái với nhau thì dĩ nhiên là em phải biết rồi , và lại vụ này ai lại chẳng biết , chỉ có anh cứ tối ngày lơ thơ lẩn thẩn , chẳng chú ý gì đến ai nên không biết không hay thôi !

Khanh thở dài

- biết để làm gì

Hoàng Lan đứng lên nói

- em đi phổ nha !

Khanh ngồi đó với một tâm trạng cực cùng đau khổ . Hạnh phúc đang ở trong tay lại tự mình đánh mất rồi . Vũ Anh đã vĩnh viễn thuộc về người ta rồi sao , chàng thật sự sẽ mất Vũ Anh sao ? cuối tuần gia đình đi đảo chơi , cơ hội lại đến , lần này chàng nhất định không bỏ qua , phải tìm cơ hội một mình với Vũ Anh vì nàng chưa đi thì Khanh vẫn còn cơ hội nói rõ ràng tất cả , dù biết rằng nàng rất có thể từ chối tình cảm của mình nhưng thà nói ra chứ bằng không Khanh lại phải hối hận mãi vì tại sao cơ hội có đó mà không chụp lấy.

Chuông điện thoại reo lên nhưng Khanh chẳng màng đến , chàng cứ ngồi đấy rêu

- Hiển , điện thoại của mày đó !

Hiển bước ra nói

- tại sao anh biết là của em , không phải đâu vì em bận rồi cần đi ra ngoài gấp , có ai tìm em thì bảo gọi đến nhà thằng Nguyên !

Nói thế là Hiển bỏ ra ngoài đóng kính cửa lại . Khanh vừa bốc điện thoại vừa cắn nhẩn

- Ở nhà không chịu nghe bảo nhẩn người ta gọi đến thằng khi Nguyên

Bên kia đầu giây như có một giọng nói của một cô gái

- a lô , ai đầu giây vậy , có phải em không Hiển

Khanh trả lời cộc lốc

- không phải !

- Ồ , anh Khanh hả , em là Vũ Anh đây nè , bộ hôm ai ai chọc ghẹo gì anh sao mà khó chịu vậy ? hihhi

Khanh bỗng dưng thấy bối rối , chàng thầm nghĩ tiếng của Vũ Anh mà lại nhận không ra để ăn nói cộc lốc với nàng như thế thật bậy quá

- Vũ Anh hả ,

- thì đúng rồi , có Hiển ở nhà không anh ?

Khanh cảm thấy thất vọng vì Vũ Anh chẳng phải tìm chàng , Khanh nói như nửa trách nửa đùa :

- ngoài Hoàng Lan ra em chỉ gọi cho thằng Hiển , không bao giờ thấy em gọi cho anh đấy nhé

- hihhi , HOàng Lan là để tâm sự , còn Hiển thì để em nghe tin , còn tìm anh là để tìm job , vậy ai ngu mà tìm anh chứ !

- Ồ bộ anh lúc nào cũng hay sai vặt em hay sao ?

- đúng đó ông chủ ạ , hihhi , nè anh , có Hiển ở nhà không vậy ?

- Hiễn nó ra ngoài rồi !

- Ồ , lúc em có chuyện cần nhờ giúp đỡ thì ai cũng ra ngoài hết , ba mẹ cũng không có ở nhà , chán thật !

Khanh nhú mày

- em cần giúp chuyện gì ? sao không hỏi anh , anh đương ở nhà đây mà !

Giọng cười của Vũ Anh làm tim Khanh cũng rộn vui

- anh làm chuyện này không được đâu vì từ nhỏ đến lớn lên em chưa bao giờ thấy anh biết làm

- chuyện gì thì nói ra xem sao

- sửa xe đó , anh biết không ? em thì em biết là anh hồng có biết gì về xe cả ngoài trừ lấy xe đi làm thôi , hihihi.

Khanh ôn tồn nói

- em đừng khi dễ anh nhé , trong lúc học đại học anh có một thời mà em không bao giờ biết đâu nhé , một tay sửa xe thợ chiến đó , nhìn chiếc xe là biết ngay đó bệnh gì ! mà xe em bị hư à , không có Hiễn ở nhà , vậy để anh đến xem sao

Giọng Vũ Anh thật ấm

- được mà , anh đến đây giúp em đi , nếu không được thì ít nhất cũng có thể kể chuyện một thời của anh mà em chưa từng biết để nghe đỡ buồn , hihihi

Khanh cũng vui vẻ đáp lời

- vậy anh sẽ đến ngay , chào em !

Khanh úp ống nghe xuống mà trong lòng vui hân lên . Ông trời cũng chưa hẳn quên chàng , đã giúp chàng có một cơ hội tốt . Tuy không biết sửa xe nhưng có cơ hội thì phải chụp lấy nên Khanh lách xem một lèo thật nhanh đến nhà của Vũ Anh . Khi đứng trước cửa nhà thì chàng lại cảm thấy bối rối . Căn nhà này chàng đã đến chơi từ lúc bé thơ , nào có gì đâu mà sao đêm nay chàng đứng đây với trái tim đập mạnh như thế này . Hoàng Lan nói rất đúng , mình nhát gan thật !

Vũ Anh ra mở cửa , tuy nàng mặc chiếc áo đầm dài màu tím như thường ngày nhưng đêm nay trông nàng rất xinh đẹp . Có phải khi yêu ai rồi thì lúc nào mình cũng nhìn ra nét đẹp của người ta hay sao . Khanh bật cười cho cái nghĩ lôi thôi của mình , xe không biết sửa không hcuẩn bị tinh thần mà cứ nghĩ đâu đâu.

- Anh KHanh , anh đến đây sửa xe dùm em hay đến chữa bệnh ?

Nghe tiếng nói của Vũ Anh , Khanh giật mình

- anh có bệnh gì mà chữa

- bệnh thất tình đó , hihhi , làm gì đứng đây trân trân không nói gì hết

- hìhìhì , xe ngoài sân mà em bảo anh vào nhà sao ?

Vũ Anh như chợt nhớ ra

- Ờ há , vậy chúng ta ra ngoài , chiếc xe kỳ cục của em , lâu lâu em mới cần đến nó mà nó lại hư , chán thật

- xe hư sao em không gọi taxi . ..

Nói đến đây thì Khanh bỗng im bặt vì thấy mình ngu quá , nếu Vũ Anh gọi taxi thì Khanh làm sao có cơ hội đứng đây với Vũ Anh chứ , giờ đến đây còn bày cho Vũ Anh gọi taxi , ngớ ngẩn thật !

Vũ Anh đứng trước chiếc xe của mình , vui vẻ nói

- em cũng định đi xe bus nhưng trời tối quá rồi , một mình thì làm sao dám ra ngoài đứng mà gọi taxi trong giờ này , anh thật sự có biết sửa se không ?

- xe me bị gì , đưa chìa khóa cho anh mở máy xe xem sao

Vũ Anh tròn mắt

- chìa khóa ?

Khanh gật gù

- Ờ thì chìa khóa , anh mở máy xe xem xét vấn đề , còn phải mở nắp thùng ra , có thể là em hết xăng hay gì đó

Vũ Anh bỗng ôm bụng cười to

- vậy mà anh lo lo nói rằng mình có một thời sửa xe thời chinh chiến gì đó , hể nhìn là biết bệnh nó ngay . . .bánh xe bị bể nằm chình ình một đồng mà anh lại không thấy !

Khanh cũng bật cười cho cái tài nói láo không sách vở của mình , nhưng anh vẫn đơ?

- thai bánh xe cũng cần chìa khóa vậy !

Vũ Anh cười to hơn

- Ông ơi , thai vỏ xe thì cần chi đến chìa khóa , ông định thai xong vỏ xe tôi rồi lấy đi luôn hay sao , hà hà hà.

Khanh ngẫm nghĩ như nói một mình

- Ờ , thai vỏ xe ai cần chi chìa khóa

Vũ Anh ôm bụng cười giòn , ngồi bệt xuống sân ,

- anh làm em đêm nay cười đau bụng đó

Khanh như thấy bức mình , Vũ Anh thật khi dễ tài sửa xe mình quá , phải nghiêm trang trở tài trước mặt người đẹp

- em vào trong đi , để anh ở đây tài xế một mình được rồi

Vũ Anh đứng lên , tinh nghịch nói

- với cái tài của anh không cần thợ phụ à ?hihihi

Khanh nhăn mặt

- không cần !

Vũ Anh thấy Khanh như bắt đầu muốn giận nên nàng không dám đùa nữa

- để em phụ một tay nhá , vỏ xe mới ba mua để phía sau thùng xe , em không biết thay vỏ xe nhưng anh cần phụ tùng gì nói cho em biết là em đưa anh vì anh Thắng có để một thùng đồ nghề của anh ở đây nè , em mang ra đây định sử dụng một mình nhưng sợ biết phá chửi hỏng biết làm.

Khanh nhìn thùng đồ nghề của Thắng cạnh bên chiếc xe , lần này bối rối thật , là con trai mà giờ có thay vỏ xe lần nào đâu mà biết tên các phụ tùng đồ nghề nhưng làm sao Khanh có thể thua thằng Thắng đó được chứ , nên chàng nói đại

- những món đồ đó dơ lắm , khi anh cần anh tự lấy khỏi cần em nhún tay vào

Vũ Anh thản nhiên ngồi xuống , chống hai tay lên cằm nói

- Ok , vậy em ngồi đây quan sát . hìhìhì

Khanh không dám cãi nhưng có Vũ Anh ngồi đó chàng càng rối hơn , nhưng vẫn cố gồng bình tĩnh chiêm báng xe lên cao , vặn ốc , tháo bánh xe ra . Có lẽ đây là lần đầu tiên thay vỏ xe nên Khanh làm thật vụng về và chậm chạp . Vũ Anh vẫn yên lặng ngồi đó không nói gì nên Khanh lấy lại được chút bình tĩnh . Khi chàng thay vỏ mới vào vì cái vụng về nên bị kẹt cái tay vào bên dưới nên Khanh la to

- Ui da !

Vũ Anh nhảy nhóm người lên hét to

- anh có sao không vậy ? đã bảo là để em phụ với mà !

Khanh rút tay ra

- anh không sao , sơ ý thôi

Vũ Anh liền nắm lấy bàn tay đau của Khanh mà lòng dạ thấy đau vô cùng , nàng lo lắng nói

- anh làm sao chảy máu rồi kìa , thôi đừng làm nữa , vào nhà để em băng lại cho anh !

Khanh nhìn đôi bàn tay ấm của Vũ Anh và không còn thấy đau chút nào , trái tim chàng đập mạnh hơn , như thấy hơi quê cào nhào

- để anh làm cho xong rồi vào băng lại cũng còn kịp !

- anh cứ để đó đi , khi nào anh Thắng đến anh sẽ tiếp tục làm
Khanh rút tay đau lại và như ghen nên nóng bừng cả mặt , nói to

- anh nói không sao mà , cứ để anh làm xong rồi vào !
 Vũ Anh xụ mặt không hiểu vì sao Khanh bỗng dưng to tiếng với mình

- anh . . .em thấy thì đã xong rồi , để đó đi , vào em băng lại cho rồi
 chúng ta ra dọn dẹp cũng đâu muộn
 nhìn nét mặt không vui của Vũ Anh , Khanh thấy hối hận , nàng rõ là
 lo lắng cho ta mà ta lại nóng nải vô cớ với nàng , vì thế Khanh gật
 đầu và bước theo Vũ Anh vào nhà.

Vũ Anh lấy nước rửa , thuốc sát trùng , khăn , băng vải , ân cần lau
 sạch máu trên tay Khanh , rồi vừa nhẹ nhàng băng lại vừa ấm giọng
 nói :

- nhà em đã hết thuốc trụ sinh để sức rồi , băng đỡ anh nhá , khi về
 nhà anh lấy bảo Hoàng Lan lấy thuốc trụ sinh sức lên cho anh và
 băng lại !

Khanh nhìn bàn tay bé bỏng của Vũ Anh mà ấm lòng , nói

- em băng như vậy tốt rồi , và lại nhà anh làm sao có thuốc mà sút ,
 hơi đâu em lo !

Vẫn nhẹ nhàng băng bó , Vũ Anh nói :

- dĩ nhiên là lo rồi , mất cái nhôm sắt đó sét từ đời nào rồi , không
 thuốc trụ sinh diệt di trùng thì chết sao , anh đừng có ỉ y quá nha ,
 hay là chúng ta đi mua thuốc . . .

Khanh cười

- hìhì , giờ này còn tiệm nào mở cơ ?A cho em mua thuốc chứ , để
 ngày mai đi !

Vũ Anh gật đầu không nói . Khanh nhìn vào ánh mắt ân cần lo lắng
 của Vũ Anh mà trái tim chàng như ngưng đập , sao mà đẹp quá ,
 chàng muốn mở rộng vòng tay mình ôm nàng vào lòng , hôn lên mi ,
 lên mắt , lên gương mặt xinh đẹp của Vũ Anh.

Băng xong , Vũ Anh ấm giọng nói

- anh cẩn thận nha , đừng đụng nước nhiều vết thương sẽ lâu lành
 lắm đó

Lời nói nhẹ nhàng của Vũ Anh làm Khanh không thể kìm lòng , khi Vũ
 Anh định lấy tay ra thì Khanh dùng tay không đau nắm chặt lấy tay
 nàng , nhìn vào đôi mắt long lanh của nàng

- Vũ Anh , anh . . .

Khanh chưa nói thêm được gì thì Thằng bước vào , nói :

- Vũ Anh à , khi này em nhắn máy gọi anh đến liền , có chuyện gì
 không mà ở nhà lại không khóa cửa thế này !

Vũ Anh liền rút tay lại , Khanh cũng giật mình lấy tay vào , đứng lên

thật nhanh . Thằng lúc này mới nhìn thấy Vũ Anh ngồi trên ghế sa lông còn Khanh thì vừa đứng bật dậy . Nhìn họ như hai kẻ như vừa bị bắt quả tang đang trộm tình chi đó . Khuôn mặt Vũ Anh đỏ bừng còn Khanh thì lại không dám nhìn nàng , cả hai không nói gì và Thằng cứ đứng trước mặt họ , nhìn mãi một lúc Vũ Anh mới lấy lại bình tĩnh , lên tiếng nói

- em gọi anh vì định nhờ anh đến thay vỏ xe dùm cho em , nhưng anh không có ở nhà nên em gọi nhờ anh Khanh , rồi tay anh lỡ bị đau nên em giúp anh băng bó vết thương , chỉ vậy thôi !

Khanh vẫn không nói gì , chỉ gượng cười rồi đưa bàn tay đau lên cho Thằng xem như là một cái bằng chứng những gì Vũ Anh nói là thật . Thằng tin là vậy vì ở ngoài đã thấy vỏ xe hư , đồ nghề ở tứ tung mọi nơi , nhưng cử chỉ của hai người làm Thằng hoài nghi , nhưng chàng vẫn bình tĩnh , vui vẻ nói :

- vậy à , em đã băng dùm anh xong rồi thì tốt , cảm ơn anh đã đến thế tôi nhé !

Khanh vội lắc đầu

- không có gì , thôi để tôi ra ngoài dọn dẹp , dùng đồ nghề của anh .

..

Vũ Anh vội nói

- anh đừng lo chuyện đó mà , tay anh đau rồi , để đó chút em dọn , cảm ơn anh đã thay vỏ xe dùm em nhé !

Khanh nhìn Vũ Anh gật đầu

- vậy anh về nhé , gặp lại sau

quay sang Thằng Khanh cũng khẽ gật đầu

- chào anh !

Thằng cũng lịch sự gật đầu lại

- khi khác gặp !

Thằng đứng đó nhìn Vũ Anh tiễn Khanh ra về , khi nàng khép cửa lại , Thằng vui vẻ nói :

- đây là lần đầu tiên "cô bé của anh" gọi nhờ vả anh mà anh lại sui sẻo không có ở phòng trọ để đến giúp cô bé

Vũ Anh tươi cười nói

- Ý anh nói sai rồi đấy nhé , hai chữ "cô bé" đã sai còn dính vào "của anh" lại càng sai hơn . ..

Thằng gật gù

- anh biết , em còn đang suy nghĩ , nghĩ cho chính chắn rồi mới quyết định , phải không ? hìhìhì , bây giờ anh bù lại nhé , mời em đi

xem phim với tựa đề "Lưỡi Tình" được không ?

Vũ Anh vui vẻ nói :

- khi nãy định ra phố nhưng xe hư , bây giờ khuya rồi ra phố cũng không còn vui nữa , có người mời đi xem phim , đại gì từ chối !

Thăng như nhớ ra điều gì

- à , hai bác đâu em ?

- nãy giờ mới nhớ hỏi thăm ba mẹ em hả ?

- hìhìhì

- ba má đến thăm dì Thảo rồi , chắc khuya lắm mới về !

- vậy chúng ta đi , nếu không hai bác về tới mình trễ xuất khuya đó .
hihihi.

- đi thì cũng phải từ từ nhưng anh hứa phải giúp em dọn dẹp bên ngoài cửa . ..

- Ok !

- vậy được em trang điểm một tí nhé !

Vũ Anh vào phòng vội trang điểm sơ rồi cùng với Thăng ra ngoài định dọn dẹp đâu vào đó , cả hai nhìn nhau ngạc nhiên vì bên ngoài đâu còn gì để dọn . Khanh đã dọn đâu vào đó rồi , tất cả mọi thứ đã được trở về vị trí cũ , bánh xe hư được để quạ một góc , thùng đồ ghề cũng đang hoàn trở lại . Thăng vui vẻ nói :

- hôm nay số anh hên thật đấy nhé , thôi chúng ta đi nào !

Vũ Anh gật đầu không nói gì , nàng bước lên xe của Thăng mà trong lòng cảm động vô cùng . Tay của Khanh đau vậy mà chàng vẫn dọn dùm cho nàng . Khanh dạo này đối với nàng tốt lắm , khi nãy nếu Thăng không bước vào thì có lẽ Khanh đã tỏ lòng với nàng rồi chẳng ? không , không nên mộng mị nhiều , Vũ Anh nhẹ lắc đầu . Khi Thăng cho xe chạy ngang tiệm thuốc , Vũ Anh thấy họ còn mở mở nên vội vàng nói

- anh de xe lại tiệm thuốc đó dùm em đi

Thăng ngạc nhiên hỏi

- để làm gì ?

Vũ Anh thành thật trả lời

- vì ban nãy băng cho anh Khanh mà không có thuốc trụ sinh sức cho anh , anh ngờ tiệm thuốc đóng cửa ? A nên không chịu đi mua , em mua bây giờ để sáng mai đi làm đưa choa ? nh luôn thể !

Thăng không dám làm sai ý người đẹp nên cũng de xe lại , ngừng ngay trước cửa tiệm thuốc , nói :

- anh nghĩ anh chắc đã mua rồi , bây giờ ta không đi sẽ trễ xuất

phim . .

Vũ Anh vừa mở cửa bước xuống xe vừa nói

- em chạy vào mua rồi chạy nhanh ra , không trễ xuất đầu , chứ còn để anh mua hả , còn khuya đi , em biết tính anh Khanh , chẳng bao giờ ảnh lo cho thân ảnh đâu !

Vũ Anh vào mua rồi vội vàng chạy ra . Cả hai đi đến rạp , tuy không trễ giờ nhưng không ai nói đến ai lời nào . Thằng thấy sự ân cần lo lắng của Vũ Anh dành cho Khanh mà nghi ngờ . Chàng nghĩ thầm "phải cố gắng , bằng không ta sẽ mất Vũ Anh , không thể để mất đi một cô con gái dễ thương như nàng !" .

Vũ Anh gõ cửa và bước vào phòng làm việc của Khanh . Khanh ngồi sau bàn viết , Vũ Anh nhìn Khanh vui vẻ nói :

- anh KHanh , tay anh còn đau không ?

Khanh nhìn Vũ Anh rồi nhìn cái tay đau của mình , mỉm cười

- vẫn hơi đau , vết thương nào cũng cần thời gian mới lành được mà em !

Vũ Anh liếc nhìn cái tay đau của Khanh , nhẹ giọng nói

- nhìn thấy là biết anh chưa thay băng và không thoa thuốc rồi chứ gì.

Khanh chỉ cười hìhì , không nói . Thật sự là tối hôm qua khi mẹ chàng nhìn thấy đã muốn gỡ băng ra và thoa thuốc cho chàng , nhưng Khanh đã một mực từ chối . Khanh không muốn ai đụng vào vì chính tay Vũ Anh băng cho chàng cơ mà , chàng không muốn thay đổi gì nữa , chàng không muốn đánh mất đi cái mùi hương của Vũ Anh.

Vũ Anh lắc đầu , vừa đặt chai thuốc và một mớ vải băng lên bàn vừa nói

- anh thật là lừa quá dối , em đã ghé qua tiệm thuốc mua cho anh nè , em biết chắc là anh không chịu sức vào thuốc trụ sinh và thay băng mới !

Khanh nhìn chai thuốc và mớ băng vải , chàng cảm động vô cùng , không muốn Vũ Anh nhìn ra những cảm xúc trong lòng nên vội nói đùa

- cô y tá ơi , có một chút mà cô là chi rắt rồi thế , bộ sợ anh chết rồi làm ma nhát cô hả . . .hìhìhì

- xí , ai mà sợ ma nhát , lo cho anh chỉ thế vì sợ lỡ anh chết rồi sẽ không có ông chủ nào giống như anh để tha hồ làm biển .híhíhí

- em quả thật là ác mà , toàn nghĩ lợi cho mình.

Vũ Anh nhăn mày

- em mà ác hả , nếu ác thì đâu thèm quan tâm cho anh , đêm qua vì ghé mua thuốc cho anh mà anh Thắng và em mém trễ xuất phim . ..

Vũ anh bỗng im bất , nàng đâu đâu cần phải khai báo rõ ràng như thế . Khanh nghiêm mặt lại , nhìn thẳng vào mắt Vũ Anh , giọng của chàng thật cay đắng

- cảm ơn nhé , mà thôi đi cô ơi , mai một đùng vì anh mà trễ nãi chuyện đi chơi khuya của em và "bồ" em.

Giọng nói của Khanh chua chát quá làm Vũ Anh cảm thấy đau , nàng quay mặt vừa bước đi vừa nói

- đừng cảm ơn em , em chỉ làm theo bổn phận nếu không sửa se cho em thì anh đâu bị đau tay . Cảm ơn !

Vũ Anh bước ra khỏi phòng đóng mạnh cửa lại . Khanh ngồi đấy nhìn chai thuốc và băng vải , chàng cảm thấy mình thật quá bất công . Tại sao lại cay đắng với Vũ Anh như thế , rõ là Vũ Anh có quan tâm đến mình mà . Đi bên cạnh Thắng mà Vũ Anh vẫn nhớ và lo lắng cho chàng , vậy mà không chịu hưởng , thật là một kẻ chết bầm . Khanh tự trách mình , nhưng trách thì cũng có giúp được gì , Vũ Anh giận chàng thật rồi . . . chỉ còn cách ra ngoài xin lỗi . ..

Chưa kịp đứng lên thì Vũ Anh mở cửa bước vào , nhẹ giọng nói

- anh đưa tay đau ra đây , để em băng cho cái băng mới , từ đêm hôm qua đến bây giờ . . . không thay băng sẽ nguy hiểm !

Khanh liền đứng lên đưa bàn tay đau ra trước mặt , vui vẻ nói :

- em dễ thương thật !

Vũ Anh nhìn thấy nụ cười của Khanh cũng vui vui lại phần nào , nhưng làm ra vẻ còn giận , nói

- xí , không ai dám dễ thương đâu , tại sợ tay anh bị gì rồi em sẽ bị mang tiếng là vì sửa se cho em mà anh ra chuyện !

Khanh cười

- hìhì , vậy thì phải cảm ơn cái vụ mang tiếng đó , nếu không có nó thì làm sao em chịu vào đây băng bó dùm.

Vũ Anh bật cười

- anh thật là hết nói nổi mà !

Vũ Anh đứng cạnh , nhẹ nhàng sờ vết thương , tháo băng củ ra , sức thuốc và thay vào băng mới . Khanh đứng đó tưởng chừng như mình đang nằm mộng . Bàn tay nhỏ bé của Vũ Anh sao mà huyền diệu quá , chỉ đụng sơ vào là vết thương chẳng còn thấy chút đau nhứt gì nữa . Khanh nhắm mắt lại để tận hưởng cái hạnh phúc ấy .

Vũ Anh tưởng rằng Khanh đau nên nhắm mắt , nàng làm nhẹ nhàng và chậm hơn vì không muốn nhìn thấy Khanh đau . Một lúc sau , Vũ Anh nói :

- anh có thể mở mắt ra rồi , đã băng lại xong rồi nè . . .con trai gì mà nhát gan quá !

Khanh mở hí một con mắt ra , miệng vẫn nụ cười tươi

- hìhìhì , bộ chỉ có con gái mới biết nhát gan thôi sao ?

- không phải , mà chỉ anh thôi !

Khanh lúc này mới mở to đôi mắt nhìn Vũ Anh . Câu nói lững lờ của nàng làm cho trái tim chàng ngừng đập . Phải chi mà Vũ Anh nói rằng "em không phải thương ai hết , mà chỉ thương anh thôi !" thì quả là thật tuyệt vời . Vũ Anh nhìn ánh mắt mơ hồ của Khanh , mặt nàng cũng đỏ bừng lên . Cái câu nói "không phải , chỉ anh thôi" hàm ý gì đây , trời ơi , sao ta bậy quá , ăn nói vô lễ lỗi như thế . Vũ Anh liền quay lưng đi , nói :

- em ra ngoài làm việc !

Khanh vội vàng nói :

- Vũ Anh . . .

Vũ Anh quay lại nhìn Khanh , làm ra vẻ tinh nghịch nói :

- Ông chủ à , chồng thư ngoài kia cần thư ký đánh máy , hihihi , mộng làm y tá đã xong thì phải trở với hiện thực , giấc mơ nào cũng phải tàn mà ông chủ ! hìhìhì

Câu nói đùa vô tình của Vũ Anh như đánh thức chàng , phải rồi , giấc mộng nào cũng phải tàn , Vũ Anh là vợ chưa cưới của người ta , ta làm sao kỳ cục thế này ! Khanh lại tự trách mình . Vũ Anh nhìn Khanh chờ đợi , nhưng không hiểu vì sao Khanh cứ đứng yên không nói . Vũ Anh đành lên tiếng hỏi :

- nói chơi thôi mà , anh cần em chuyện gì ?

Khanh vội lắc đầu

- không có gì , anh chỉ muốn hỏi ngày mai em có cùng gia đình ra đảo chơi không ?

Vũ Anh vui cười

- dĩ nhiên là sẽ có mặt em rồi , đi chơi mà không chịu thì khờ khạo quá . Đi một đàng học một trận khôn mà anh , còn anh có đi được không ?

Khanh muốn nói "được , dĩ nhiên có mặt em là sẽ có anh" nhưng chàng lại thốt ra một câu ngoài ý muốn

- anh cũng chưa biết nữa , còn em quả là giỏi đi chơi

Vũ Anh cười hì hà

- đi chơi mà không giỏi thì làm một người mai một chết xuống sẽ bị lạc đường !

Khanh nhú mày

- hà ?

- hihihi , em nghĩ mình nên ra ngoài nhiều một chút để biết đó biết đây , mai một chết xuống địa ngục không có bị đi lạc đường !

Khanh nghe câu nói đùa con nít của Vũ Anh làm chàng cười nôn ruột , Vũ Anh là vậy đó lúc nào cũng pha trò được cả , không biết rồi ngày nào chàng sẽ bị mất Vũ Anh thật đây , hy vọng là sẽ không bao giờ . Chợt chàng nghĩ đến lời của HOàng Lan , Khanh liền hỏi :

- Vũ Anh à , nghe nói dì dưỡng định dời qua TGB nội trú hả ?

Vũ ANH thành thật gật đầu

- đúng rồi , cô của em ở có một mình bên đó , cô không thích ở việt nam vì nơi đây có quá nhiều kỷ niệm , cô sợ không tiếp ứng được , bây giờ cô bệnh nhiều , ba mẹ em phải qua bên đó phụ giúp cô lo chuyện làm ăn !

Khanh chăm chú nhìn Vũ Anh

- còn em , em có định đi không ?

Vũ ANH nhún vai

- chưa biết nữa , em đang chờ đợi xem có điều lạ gì xảy đến hay không

Rồi Vũ Anh bật cười

- hihihi , nói chơi thôi , rất có thể là em sẽ theo ba mẹ vì thời bây giờ không phải là thời trong chuyện Bạch Tuyết và bảy chú Lùn nữa . .
.chờ đợi hoàng tử hỏi một câu !

Khanh yên lặng nhìn Vũ Anh . Vũ Anh ơi , em nói vậy nghĩa là sao ? HOàng Tử của em là anh hay là thằng Thằng kia ? Khanh không dám hỏi câu như thế , nhưng bạo dạn hỏi thế này :

- Hoàng tử là Thằng anh ta chưa hỏi em cùng đi sao ?

Vũ ANH nhú mày , tại sao Khanh lại hỏi câu đó chứ , chả lẽ chàng không biết hàm ý của câu nói vừa rồi hay sao ? Vũ ANH chỉ chờ đợi một lời nói của Khanh mà thôi , một tiếng yêu thương của Khanh trao ra thì Vũ ANH sẽ ở lại đây mãi , sẽ không bao giờ rời xa chàng . Nhưng Khanh lại nói ra một câu quá đau lòng , chàng thật sự muốn gán ta cho Thằng sao ? nếu vậy thì . . . còn gì để nói đâu !

Vũ Anh nhún vai

- có thể lắm , hihihi , thôi em ra ngoài !

Khanh nhìn Vũ Anh bước đi và thấy giận mình vô cùng . Khi không tại sao lại cho rằng hoàng tử trong lòng Vũ Anh là Thăng chứ ! nếu thật sự là vậy thì cái chai thuốc đó , bằng vải đó , sự ân cần lo lắng đó . . . là của công chúa bạch tuyết dành cho chú Lùn sao ? không , nhất định là Vũ Anh có tình cảm với chàng , không nhiều thì cũng ít , phải nhất định tìm cơ hội tỏ bày , để chậm trễ sẽ bị mất Vũ Anh.

- Dì dưỡng sao lâu tới quá vậy , đứng ở đây nóng quá !

Tiếng than của Hiền làm Hoàng Lan bức thêm , nàng nhíu mày nói

- cũng tại anh Hai hết , bây giờ chỉ có tám giờ sáng , chúng ta đến sớm cảmột tiếng đồng hồ chứ nào phải dì dưỡng và Vũ Anh đến trễ đâu !

Hiền cũng bức mình , nói :

- đúng đó , nếu anh hai không hối thúc thì bây giờ em có thể còn nằm trên giường phê đã rồi

Mẹ của Hiền vui vẻ nói

- lớn rồi mà còn mê ngủ quá , tuổi trẻ các con thật không có chút lòng kiên nhẫn nào cả !

Hoàng Lan vội nói

- không phải vậy đây mẹ , mẹ đừng có bênh vực ảnh ! tại anh hai ham đi chơi còn hơn tụi con nữa , tại ảnh hối nên con muốn trang điểm sơ sơ cũng chẳng xong nữa . Bây giờ ra đứng đây phơi nắng , tại anh hết đó anh hai !

Khanh không màng đến sự phiền hà của các em . Khanh nào ham mê đi chơi , chỉ vì trong lòng Khanh chỉ nôn nóng muốn gặp Vũ Anh nên sáng sớm chàng đã làm sáo trộn cả nhà . Tất cả mọi người nào có biết chuyển đi chơi ra đảo này đối với chàng rất quan trọng . Cả đêm Khanh không ngủ được , chàng chuẩn bị biết bao nhiêu là lời nói để nói với Vũ Anh . Với cái tính mê ngủ của Hiền , cái điệu của Hoàng Lan , Khanh sợ sẽ ra đến bến tàu trễ này rồi không có tàu ra đảo thì sẽ phá hoại mục đích của chàng . Khanh vui vẻ nhìn Hoàng Lan nói :

- nếu tao không hối thúc thì giờ này tụi bây vẫn còn trong mùng , tới 12 giờ trưa chắc mày mới chịu đi trang điểm , cái điểm sơ sơ của mày ít nhất cũng tốn hơn hai tiếng đồng hồ , đưa dì dưỡng đi chơi bữa cuối mà trễ thì coi sao được , thà sớm có hơn không ?

Mẹ của Khanh gật gù nói :

- anh hai con nghĩ đúng đó , đi sớm thì mình đứng ở bến tào này đợi còn hơn đi trễ . . .

Hiển reo lên :

- đến rồi , dì dưỡng đến rồi kìa !

Mọi người đưa mắt nhìn phía trước . Đúng là gia đình của Vũ Anh đã đến , ba của Vũ Anh dìu mẹ của nàng bước xuống taxi , nhưng còn Vũ Anh đâu ? Khanh nhíu mày . Cả hai bước đến bên cạnh gia đình Khanh , Hoàng Lan vui vẻ hỏi một câu làm cho Khanh thấy em gái mình dễ thương vô cùng.

- dì dưỡng à , chị Vũ Anh đâu rồi ?

Mẹ của Vũ Anh vui vẻ nói :

- nó bận chút chuyện , lát nữa sẽ tới mà !

Mẹ của Vũ Anh vừa nói thì có chiếc xe taxi khác trở vào cạnh lề đường , bước xuống xe không chỉ mình Vũ Anh và có cả Thắng .

Khanh vô cùng thất vọng , tại sao Vũ Anh lại rủ Thắng cùng đi ? là chuyển đi chơi cuối cùng của hai gia đình mà sao Vũ Anh lại cho kẻ thứ ba đi cùng chứ . Hiển nheo mắt nói :

- hai người họ tình quá ta , dưỡng à , tại sao cũng có anh Thắng vậy ?

Ông dưỡng cười hì hà

- là dưỡng mời nó đi cùng cho vui , tụi nó kết như vậy , sớm muộn gì thằng Thắng cũng là người một nhà . Hìhìhì.

Câu nói của ông dưỡng làm trái tim của Khanh tan nát ! Nét mặt tái hắc đi . thật vậy sao ? sớm muộn gì họ cũng là người một nhà ? ta trẻ con đồ rồi sao ? Vũ Anh thật sự đã nhận lời của Thắng và ta đã thua cuộc ? mục đích của chuyến đi hôm nay coi như là kết thúc rồi .

Khanh đành phải chấp nhận làm người thua cuộc , chỉ tại mình đã thờ ơ với hạnh phúc trước mặt , giờ còn dám than phiền chi nữa .

Khanh nhìn họ vui vẻ bước đi cạnh bên nhau , tuy đã chấp nhận rằng mình là kẻ thua cuộc nhưng trong lòng vẫn đau vô cùng . Vũ Anh bước đến vui vẻ nói :

- anh Khanh , anh cũng đi nữa à ? em cứ tưởng là anh bận không cùng gia đình đi được chứ !

Khanh thấy giận Vũ Anh vô cùng , sao mà nàng vô tình như thế . Rõ là mấy hôm trước nàng ra vẻ rất chú tâm và lo lắng cho chàng , sao hôm nay lại ơ hờ như vậy ? Rõ là nàng biết rằng Khanh sẽ có mặt vì nàng nhưng sao lại tỏ ra hững hờ như không biết thật ra Vũ Anh có thương chàng hay không , hay đang chọc tức chàng đây ? Không , tính của Vũ Anh từ nhỏ đến lớn , không bao giờ nàng làm ra bộ vẻ gì để trêu chọc kẻ khác , vậy thì đúng rồi , Vũ Anh thật chẳng có chút

tình cảm gì còn lại cho Khanh HOàng Lan đứng cạnh bên Khanh , kêu nhẹ chàng , nhỏ giọng nói :

- anh hai , chị Vũ Anh hỏi anh kìa

Khanh giựt mình , gượng cười

- hi , dù bận nhưng chuyển đi chơi cuối này với dì dượng dĩ nhiên anh phải có mặt !

Hiển vui vẻ nói to :

- có gì thì vào trong tàu rồi nói , em đứng đây đợi anh chị hơn một tiếng đồng hồ rồi , nóng quá đi !

Thế là tất cả mọi người vui vẻ đi vào mua vé , Khanh bước đi sau cùng , đôi mắt của chàng cứ bám theo Vũ Anh mãi . Hôm nay Vũ Anh mặc chiếc quần jean màu xanh bạc , cái áo sơ mi trắng rất đơn sơ , với cái băng đô màu hồng trên tóc , chỉ có thế mà sao nhìn nàng như một cô bé 18 vậy , thật dễ thương . Cô bé ngây thơ này xem chút nữa đã là của Khanh rồi . Chàng lắc đầu , không dám nghĩ đến nữa.

Vũ Anh và Thắng đi đằng trước , nàng cô tình cho Thắng đi theo vì muốn nhìn ra cử chỉ của Khanh . Tuy Khanh có chút buồn bã , nhưng chàng chẳng có chút gì gọi là ghen hờn cả , thật ra chàng có yêu thương mình không ? suy đoán của nàng chắc chỉ là sự suy đoán lơ mờ mà thôi.

Khi bước xuống tàu , Mẹ của Vũ Anh bày ra rất nhiều món ăn , bà vui vẻ nói :

- tất cả chắc chưa ăn sáng , dì có mang theo thức ăn đây này , chúng ta cùng ngồi vào ăn đi !

Hiển vui ra mặt

- dì thật hiểu ý con , đói bụng quá rồi , hồi sáng anh hai nôn đi , hồi thúc mọi người nên chẳng ai ăn xó gì được !

Vũ Anh đưa mắt nhìn Khanh , chàng vội vã nhìn sang hướng khác . Tất cả ngồi vào bàn , trong khi ăn thì ba của Vũ Anh lên tiếng hỏi Khanh :

- Khanh à , dì dượng có chút việc muốn nhờ cháu , không biết cháu có rảnh không !

Khanh nhìn ông dượng , nói :

- dượng cần gì ở cháu , dù bận cháu cũng sẵn sàng mà !

Ba của Vũ Anh vui cười nói :

- dì dượng định dư cư qua TGB , cháu ở ngành quảng cáo , chắc biết nhiều người , nhờ cháu xem bán cái nhà hộ dì dượng !

Khanh ngạc nhiên nhìn ông dưỡng

- bán nhà ?

Mẹ của Vũ Anh nói :

- dĩ nghĩ kỹ rồi , không còn ở đây thì để cái nhà trống làm gì , mai một dĩ dưỡng có về thì đến khách sạn ở . ..

Mẹ của Khanh không đồng ý nói :

- em nói gì vậy , có về chơi thì phải đến nhà anh chị Ở chứ !

Mẹ của Vũ Anh gạt đầu , cười hiền hòa

- phải rồi , dĩ nhiên phải đến nhà anh chị ! mà Khanh , cháu đừng có bán vội nha , đợi con Vũ Anh đi rồi hẵng bán . ..

Ba của Vũ Anh liền lên tiếng

- thì bây giờ mình phải đánh tiếng trước , để người ta ra vào xem rồi trả giá cả , khi con mình lên máy bay thì lúc người ta dọn vào , bán cái nhà đâu phải dễ bà , phải không Khanh ?

- Ông thật là . ..

Khanh gượng gạt đầu . Trong óc của Khanh bây giờ không còn chứa được tiếng âm thanh nào của ai cả , bao suy nghĩ đều dồn vào Vũ Anh . Vậy là Vũ Anh nhất định ra đi rồi , vĩnh viễn chàng sẽ mất Vũ Anh . Khi Khanh nhìn lên thì mọi người đã vui vẻ nói sang chuyện khác . Dĩ dưỡng và ba mẹ nói với nhau , Thắng và Hiền bàn chuyện xe hơi , Hoàng Lan và Vũ Anh nói chuyện thời trang , còn Khanh ? chàng thấy mình cô đơn vô cùng . Khanh lẳng lặng chui ra phía bên ngoài đứng hóng gió . Khanh đứng đấy không biết bao lâu , chàng muốn cho gió bay đi hết tâm tư của mình . Vũ Anh bỗng đứng cạnh bên nói :

- Hôm nay anh làm sao đó , dường như anh không vui ?

Khanh ngạc nhiên nhìn Vũ Anh , nàng đứng bên ta tự bao giờ ?

Khanh lắc đầu nói

- không , anh đang nghĩ về quá khứ , về cái tuổi thơ của chúng ta !

Vũ Anh vui vẻ nói :

- ngày đó vui thật anh nhỉ , bây giờ chúng ta ai cũng đã đổi thay !

Khanh gạt gù

- phải đó , ước gì . ..

Nói đến đây Khanh im bặt . Vũ Anh nôn nóng hỏi :

- anh ước cái gì ?

Khanh vội lắc đầu ,

- không gì cả !

Lại một lần nữa , Vũ Anh thấy thất vọng vô cùng , nàng buồn bã nói

:

- anh nghĩ em có nên đi TGB không ?

Khanh nhìn phía trước nói :

- sao lại hỏi ý anh , vậy chừng nào em xin nghỉ việc ?

Vũ Anh nhíu mày , nàng đã cho chàng cơ hội , chỉ một tiếng cản ngăn của chàng thôi , là Vũ Anh sẽ . . . nhưng Khanh nào ngăn cản , chính chàng còn muốn nàng rời đây sớm nữa là khác . Vũ Anh buồn bã nói :

:

- có thể ngày mai , xin nghỉ việc ít nhất cũng phải cho chủ hai tuần để tìm người mới chứ , anh yên tâm đi , em không phải là người vô trách nhiệm đâu !

Khanh vội lắc đầu

- ý anh không phải vậy . ..

Vũ ANh gượng cười , nói

- em biết mà . . . nếu như có người . ..

Thẳng bước đến thật quá đúng lúc , không biết chàng đứng đó tự bao giờ , chàng vui vẻ nói :

- Vũ Anh à , bác gái gọi em vào trong kìa !

Vũ Anh đưa mắt nhìn Khanh , ánh mắt của Khanh thật lạng lừng nên Vũ Anh thật vô cùng thất vọng , nàng khẽ nói :

- thôi em vào trong.

Cuộc đi chơi của họ là thế đó . Cả một ngày trời Khanh chẳng thém nói đến ai . Vũ Anh bận rộn vui đùa cùng Thăng , Hiền chơi với Hoàng Lan , người lớn thì nói chuyện với người lớn . Còn Khanh , chàng cứ thả bộ theo dòng nước , không mục đích , không hứng thú với tất cả mọi cái trên đảo.

Cuối cùng rồi ngày mai cũng đến . Vũ Anh quả nói được là làm được , nàng đã đến mảnh giấy xin nghỉ việc trên bàn của Khanh . Mọi người đã biết nên bàn tán xôn xao tìm thời gian để làm cái tiệc chia tay với Vũ Anh.

Chỉ còn hai tuần nữa là Vũ Anh rời khỏi quê hương , phải làm sao đây ? không lẽ chàng phải mất Vũ ANh thật sao ? Bây giờ Khanh mới thấy rằng mình rất cần có Vũ Anh , nhưng nói làm sao đây ? Làm sao nói với Vũ Anh ? rồi cái tiệc chia tay cũng đã đến . Vũ Anh thông báo rằng ngày một nàng sẽ rời khỏi . Mỗi ngày Khanh càng thấy đau khổ hơn , nhớ Vũ Anh nhiều hơn .

Tình Thơ Ngây

Chương 7

Hôm nay vào làm việc , không nhìn thấy Vũ Anh , cả ngày chàng chẳng làm nên trò trống gì cả ! đầu óc cứ ở nơi đâu . Cường bày ra một cách cho chàng , cứ viết thư tỏ rõ nỗi lòng , nếu Vũ Anh đọc được và vẫn muốn đi thì nàng thật không có tình cảm cho chàng , còn như ngược lại thì . . . có thể chỉ còn độc nhất một cách đó mà thôi , nhưng thật là trẻ con quá , 30 tuổi ngoài rồi mà còn viết thư tỏ tình nữa sao , thật là trẻ con quá , tuy miệng lẩm bẩm thế nhưng chàng vẫn lấy bút mực ra , tờ giấy trắng và bắt đầu viết . Viết đi rồi viết lại , bao nhiêu trang giấy đã lọt vào thùng rác , cuối cùng trong thư chỉ vồn vẹn một bài thơ . Khanh gật gù , vừa bỏ vào bì thư vừa nói

- chỉ bài thơ này Vũ Anh cũng đủ hiểu nỗi lòng của ta rồi !

Khanh suy đi nghĩ lại , nhờ bưu điện gửi đến nàng hay chính mình cần phải mang đến ? nếu dùng đường dây bưu điện thì sẽ bị trễ nải , còn mình đi đưa thư . . . thì kỳ quá . Khanh bước ra khỏi phòng làm việc , xuống bãi xe và cho xe chạy thẳng đến nhà của Vũ Anh . Chàng cứ đi đi lại lại trước cửa nhà , và cuối cùng Khanh bỏ lá thư ấy vào thùng thư của Vũ Anh . Khanh nhanh chân định bước đi thì

Thăng đi đến , vui vẻ chào

- chào anh ,

Khanh gật đầu chào lại , Thăng vui vẻ nói

- không ngờ chỉ còn một ngày nữa là tôi cùng Vũ Anh xa nơi này !

Khanh thầm nghĩ "đừng tự tin như thế anh bạn !" , giọng Thăng vẫn vui vẻ vang lên

- anh có đưa tiễn chúng tôi không ?

Khanh nhìn thẳng vào mắt Thăng nói :

- vậy là Vũ Anh đã nhận lời ?

Thăng nhún mày

- nhận lời ?

Khanh thản nhiên nói

- lời cầu hôn của anh đó !

Thăng vui vẻ nói :

- dĩ nhiên rồi , nếu không nhận lời thì nàng đâu theo tôi rời khỏi đây làm gì , thôi tôi vào trong , anh có cùng vào không ?

Khanh lắc đầu từ chối

- cảm ơn , tôi đã gặp Vũ Anh rồi ! chào anh !
Thắng cũng lịch sự gật đầu chào Khanh . Khanh bước đi là trong lòng
nên nóng , chiều hôm nay , nhất định là chiều hôm nay Vũ Anh sẽ
đến , nàng phải đến bằng không ta sẽ mất đi tất cả !
Thắng mở thùng thư của Vũ Anh ra , nhìn thấy lá thư mà người gửi
lại là Khanh . Chàng suy đi nghĩ lại , không biết có nên mang vào cho
Vũ Anh không ? chắc chắn đây là lời tỏ tình , chàng thấy được Vũ
Anh có tình cảm với Khanh và nếu đây là cách tỏ tình của Khanh thì
nhất định Vũ Anh sẽ không rời khỏi đây , và Thắng sẽ mất đi cơ hội
theo dõi nàng . Một người con gái dễ thương và tinh nghịch như Vũ
Anh rất hiếm có , khi đã tìm thấy được sao Thắng lại có thể buông
tay . Gần gũi Vũ Anh bao ngày Thắng thật sự rất thương quý tánh nết
của Vũ Anh . Nhưng nếu giấu lá thư này thì chàng quả là một người
hèn . . là sao cũng được , miễn đừng mất Vũ Anh !
Thế là chàng mở phong thư ra đọc.

Vũ Anh ,
Chiều hôm nay trời đất sẽ ngơ ngẩn
Sương xuống đầy mờ tỏa bóng lung linh
Như mời anh kể lễ chuyện ân tình
Anh đợi : mong rằng em sẽ đến
Anh xin em , xin em giờ hứa hẹn
Của tình anh cùng với cảnh thiên nhiên
Để cho anh tình tự với người tiên
Trong sương bóng thì thăm lời mây nước
Anh cảm thấy chiều nay anh nói được
Lời ái ân bày tỏ nỗi lòng anh
Đã bao lần muốn nói . . chỉ làm thinh
Không gian sáng phời trên tình trơ trẽn
Mỗi đêm về bóng hơi che bến lữ
Như thấy em thấp thoáng giữa sương mờ
Anh mơ lúc cùng nhau gặp gỡ?
Nói với em mà anh như cảm thấy
Anh tự nói với chính lòng anh vậy
Lời dễ dàng như lúc cách xa em.
Và phải không ? em đáp lại em đêm
Em đáp lại dịu dàng và cảm động
Anh mơ ước trên con đường mơ mộng
Lòng bên lòng và tay ở trong tay

Hai ta đi biệt lập giữa sương dày
Tình êm ả lâng lâng hơi bóng vương
Hai bên đường hân hoan sương điểm bướm
Cánh phân vân hòa nhịp với lòng ta
Và như mừng , như đón , ở xa xa
Hơi nước trắng giăng trời từng tấm lụa . ..
Nếu em hiểu rõ lời trong thơ , chiều nay hãy đến gặp anh nơi chốn
củ , cái hòn núi nhỏ của thời thơ ngây . Anh sẽ bắt đầu đợi em năm
giờ chiều . . .mong chờ em đến , Vũ Anh ạ !

Khanh

Thăng đọc xong nhíu mày . Rõ ràng quá rồi , đây là lá thư tỏ tình
chứ gì nữa . Chàng bỏ vào túi áo , gõ cửa và bước vào bên trong nhà
của Vũ Anh.

Vũ Anh dọn dẹp căn nhà mà lòng buồn vô hạn . Ngày ra đi cũng đã
đến rồi , Khanh một lời chia tay không có , cú điện thoại cũng không
có . Bao nhiêu mơ ước đã tan rã hết rồi , cái tình thơ ngây xin trả về với
chuỗi ngày ngây thơ ấy . Nàng phải nhớ bên nàng còn có Thăng .
Tuy biết Thăng là một người đàn ông trội hơn trung bình , nhưng
chàng đã không làm cho Vũ Anh có thể quên được hình bóng của
Khanh . Vũ Anh ngồi giữa gian nhà mà cảm thấy mình thật quá yếu
đuối . Nàng cần phải rời xa nơi này một thời gian , phải quên Khanh ,
nhất định phải quên.

Khanh ngồi ở hòn đá nhỏ của chàng , chờ đợi , đợi chờ mãi và
Vũ Anh đã không đến . Đã ba giờ khuya rồi . Thế là Vũ Anh đã dứt
khoát , nàng đã không còn tình cảm gì cho chàng . Cũng tại ta tất cả
, Vũ Anh bỏ ta đi là phải lắm rồi , mền yêu chi một kẻ thật ngu si .
Khanh đứng giữa trời hét thật to

- Vũ Anh !

chàng nhắm nghiền đôi mắt . Có thể là ta mang số kiếp cô đơn nên
cứ mãi là người tình thất bại . Khanh ngồi xuống thì thầm

- Vũ Anh , anh xin cầu chúc cho em luôn được hạnh phúc , cô bé
mộng mị của anh !

Trời đã sáng rồi , Thăng xách hộ Vũ Anh chiếc vali . Vũ Anh xách túi
xách lên và luyến tiếc nhìn xung quanh căn nhà . Căn nhà chứa đầy
quá khứ của tuổi ấu thơ , chưa thật nhiều giấc mơ và cũng quá nhiều
nước mắt . Hôm nay ra đi không hẹn ngày về . Vũ Anh bước ra bên
ngoài , đóng cửa lại . . .như nhốt hết tất cả mơ ước lẫn đau khổ vào
trong căn nhà nhỏ nhỏ này . Vũ Anh cảm thấy mình đã lớn , và làm

người lớn thì không được quyền sống trong mơ nữa , phải bỏ quên quá khứ , phải bước tới với cuộc đời mới . Nhưng nói thì dễ quá mà nàng làm có được không ? Nước mắt lưng trong , Vũ Anh cùng Thăng bước lên ra phi trường.

Các bạn làm chung công ty đã đến đó tiễn đưa Vũ Anh . Gia đình Khanh cũng có mặt , nhưng nàng tìm kiếm mãi , sao không thấy Khanh . Đôi mắt thật buồn , Hoàng Lan ôm Vũ Anh nói :

- hy vọng chị sẽ trở về một ngày gần đây nhé !

Vũ Anh nhẹ giọng hỏi Lan

- sao anh KHanh không có ở đây ?

Hoàng Lan nhìn vào mắt Vũ Anh , dịu giọng nói :

- có lẽ vì anh không dám nhìn thấy chị ra đi , từ chiều hôm qua cho đến sáng nay chẳng ai thấy ảnh , không biết là ảnh bỏ đi đâu rồi !

Hiển cũng nói vào

- anh hai thật tệ quá , nhưng em nghĩ ảnh đang trên đường đến đây ! chị Vũ anh à , chị đi rồi không có ai chịu mướn em làm thám tử nữa.

Vũ Anh cười với Hiển nhưng trong nụ cười dường như chưa thật nhiều nước mắt . Tiếng loa đã vang lên

- ai đi qua TGB xin hãy bắt đầu vào trong.

Thăng nắm lấy tay Vũ Anh nói :

- chúng ta đi nào !

Vũ Anh vẫn đứng yên , mắt vẫn nhìn chung quanh , nói :

- đợi một lát nữa nhé , có lẽ anh Khanh đang trên đường đến đây , em không tin là ảnh không đến đưa tiễn em.

Thăng nhìn vào đôi mắt đầy vẻ đau khổ của Vũ Anh mà lòng quặn đau . Vũ Anh thật sự yêu thương Khanh rất nhiều , nhưng chàng cũng thật sự không muốn mất Vũ Anh . Tiếng người nói trong loa lại vang lên . Mẹ của Khanh dịu giọng nói :

- dì nghĩ chắc nó không đến kịp đâu , thôi con vào trong đi , nhớ lâu lâu rủ ba mẹ con về thăm dì dưỡng nhé con.

Vũ Anh "dạ" một tiếng thật nhỏ , nàng nói lời chia tay với tất cả rồi cất bước ra đi , vừa đến cửa nàng không quên ngoái đầu lại tìm kiếm một lần cuối , nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Khanh . Với đôi mắt thật buồn , Vũ Anh thì thầm

- tạm biệt nhé anh !

Vào đến bên trong , Vũ Anh vẫn đưa đôi mắt mờ lệ nhìn ra bên ngoài . Khanh đã không đến , chàng không đến vì không muốn đưa tiễn

nàng hay vì một lý do khác ? Khanh thật sự có yêu thương mình không ? câu hỏi ấy nàng đã tự hỏi lòng bao nhiêu lần rồi , nhưng mãi đến bây giờ vẫn không có câu trả lời . Đã bảo là phải quên , sao cứ nghĩ đến hoài . Vũ Anh tự trách mình.

Thằng đứng đấy nhìn Vũ Anh , khuôn mặt ngây thơ của cô bé bây giờ nhòa lệ , buồn làm sao . Có lẽ số chàng không may mắn nên đã không nắm được trái tim nàng . Thế xác của Vũ Anh đang bên cạnh chàng nhưng hồn nàng đang ở tận nơi đâu ? ta không phải là người đàn ông tệ hại , tại sao ta lại làm những chuyện hèn hạ để dành một tình yêu ?

Thằng móc trong túi ra một lá thư trao cho Vũ Anh , chàng tôn tôn nói :

- Vũ Anh , anh xin lỗi đã làm một chuyện hèn hạ mà chính anh cũng không bao giờ tha thứ cho mình . Chỉ vì anh rất yêu thương em , không muốn mất em nên mới ra nông nỗi này . Nói ra có thể em không tin , nhưng anh rất sợ trở về TGB lần này vì sợ sống với nỗi cô đơn mỗi khi nhớ đến em , nhớ nụ cười , tiếng nói của em . Tuy chỉ quen biết em không lâu lắm nhưng tình cảm anh dành cho em dường như được tụ tập lâu lắm rồi . Anh không biện hộ cho cái sai của mình , chỉ nói lên lời nói thật lòng anh . Đây là thư của Khanh gửi cho em hôm qua , anh đã đọc và cất đi , giờ trả lại cho chủ nó.

Vũ Anh đọc bài thơ của Khanh mà nước mắt tuôn trào . Câu hỏi "Khanh có yêu thương mình không ?" , nay câu hỏi ấy đã có lời giải đáp . "Có , Khanh đã yêu thương mình và đã tỏ tình cảm của anh ta đây mà !" Vũ Anh vui mừng , lệ tràn ra mi , đáng lẽ ra nàng phải ôm lá thư kia chạy ra bên ngoài , trở về với Khanh chứ , nhưng sao nàng lại không thể cất bước ? Vì Thằng chẳng ? Vũ Anh đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt . Anh ta quả thật có lỗi với mình , nhưng những lời nói chân tình , thật thà đó , làm sao Vũ Anh có thể giận hờn hay phiền trách . Nhìn đôi mắt buồn của Thằng mà Vũ Anh nghĩ đến bản thân mình . Lời tỏ tình này của Khanh có đến muộn không ? Ngày xưa nàng cũng đã âm thầm yêu Khanh , kết quả thì chỉ có thể nhìn Khanh ung dung hưởng hạnh phúc bên cạnh Uyên Oanh . Vũ Anh thấm thía nỗi đau ấy , và đang chia sẻ cùng với Thằng . Nàng thì thầm

- phải làm sao đây ? xóa được hình bóng Khanh hay không ? có nên vứt bỏ mối tình thơ ngây này để đón nhận một tình yêu mới hay không ?

Có tiếng người nói to :

- XIN TẮT CẢ CHUẨN BỊ LÊN MÁY BAY

Thắng đưa tay ra , nói :

- em có còn cùng anh sang TGB không ?

Vũ Anh nhìn bàn tay của Thắng , nhìn lại mảnh giấy đang giữ trong tay . Cuối cùng nàng cũng đã gật đầu.

- anh kia , dậy đi chứ , nơi này công cộng không ngủ được đâu !

Có tiếng người nói bên tai , Khanh choàng tỉnh dậy . Không ngờ chàng đã ngã người trên tán đá này ngủ một giấc đến sáng rồi .

Khanh ngồi dậy gật gù

- xin lỗi , xin lỗi . ..

Nhân viên cảnh sát vừa lắc đầu vừa nói

- anh có say rượu thì nên về nhà mà ngủ tiếp , trời đã sáng rồi đừng để tôi phải bắt anh vào bót !

Khanh đứng lên , đôi mắt lơ mờ , với giọng buồn ngủ nói

- xin lỗi

Rồi Khanh bước đi . Chàng đã ở đó một đêm , cứ chờ đợi mãi mà Vũ Anh không đến và thiếp đi lúc nào không hay . Nhìn lại đồng hồ mang trên tay , đã chín giờ rồi . Giờ này chắc Vũ Anh đã rời xa quê hương , đã cùng vị hôn thê của nàng đi tạo dựng hạnh phúc . Vũ Anh , sao em tàn nhẫn quá , mà không , Vũ Anh nào có tội , chỉ có chàng là kẻ ngu dốt nên là kẻ tàn nhẫn nên bây giờ mới đau khổ như thế này . Khanh không muốn về nhà vì sợ đối diện những ánh mắt buồn của mọi người trong gia đình . Chàng biết Vũ Anh như một phần tử trong gia đình , ai cũng yêu mến Vũ Anh nên mọi người nhất định sẽ mãi nhắc hoài cái tên Vũ Anh kia . Chàng cuộc bộ đi đến công ty . Hôm nay chủ nhật không ai đi làm nên mọi bề vắng vẻ , vừa mở khóa cửa bước vô vừa lẩm bầm : vậy tốt lắm , ta rất cần yên tĩnh.

Khanh bước vào phòng làm việc của mình , ngồi nhìn ra phía bàn viết của Vũ Anh . Bàn ghế còn đó mà người thì đã bay xa . Khanh gục đầu xuống bàn một lúc thật lâu , khi giật mình dậy chàng lại nhìn đồng hồ treo trên tường . Đã một giờ rồi , nếu mọi người đi đưa tiễn Vũ Anh , chắc giờ này cũng đã về . Tuy lẩm bầm "không nhắc đến cô bé nữa" mà tay Khanh vẫn quay số gọi về nhà , chàng chỉ muốn biết Vũ Anh lên đường có bình an không , nàng có buồn không khi thiếu bóng của Khanh đưa tiễn , hay nàng vui mừng vì không có mặt Khanh.

Tiếng của Hiền vang lên

- alô , ai đó ?

Khanh buồn bã nói :

- là anh đây !

- anh hai hả ? anh đi đâu từ hôm qua đến giờ vậy , má lo cho anh đó !

- Anh ở công ty , vì có chút chuyện nên . . .à mà Vũ Anh đi có bình an không cô ta đã đi lúc mấy giờ . ..

Giọng Hiền như trách móc

- chỉ đi hồi chín giờ sáng rồi , còn anh bận gì bận cũng phải đi đưa tiễn chị Vũ Anh chứ . ..

Rồi như có người giật điện thoại , tiếng HOàng Lan vang lên

- anh Hai , anh đúng là một con người tàn nhẫn , độc ác !

Khanh buồn bã nói :

- sáng nay anh đã chửi rủa anh rồi , không đợi đến phần em đâu !

Hoàng Lan bên kia đầu giây như không hiểu nói :

- hả ? thôi mặc kệ anh , nói chung là Vũ Anh , chỉ rất đau lòng khi không thấy anh , chỉ đi mà cứ quay đầu lại tìm bóng dáng anh.

Khanh nói như vẽ trách hờn

- đi bên cạnh vị hôn phu của mình , hạnh phúc quá mà còn tìm kiếm anh làm gì , đừng nói bậy nữa !

Bên kia đầu giây , giọng Hoàng Lan lại vang lên

- anh nói cái gì ? ai là vị hôn thê của ai ?

Khanh thản nhiên nói

- thì là anh Thắng đó , cô bé Vũ Anh của chúng ta bây giờ chắc hạnh phúc lắm rồi !

- Anh nói gì em thật không hiểu , anh Thắng nào phải là vị hôn phu hôn diết gì của Vũ Anh đâu !

Đến phiên Khanh không hiểu , chàng hỏi dồn

- em nói cái gì ? Thắng không phải là vị hôn phu của Vũ Anh ? họ có gì với nhau không ? họ có hứa hẹn gì với . ..

- Anh hai , anh đang lẩm bầm cái gì đó . CHị Vũ Anh nào có hứa hẹn gì với anh Thắng . Em chỉ nghe chỉ nói rằng anh Thắng chỉ hỏi muốn làm bạn trai của chị , chỉ có thế mà chị còn chưa gật đầu nói chi đến việc cầu hôn !

Khanh thật sự không hiểu

- vậy tại sao Vũ Anh ra đi ?

Hoàng Lan với giọng nói thật bức mình

- anh thật là ngu quá , chỉ đi là vì anh thôi , tại chỉ không quên được một thần tượng thờ ấu thơ của chỉ , em thật không hiểu nổi anh tốt ở chỗ nào mà . . .alô . . .alô . . .anh hai , anh đâu mất rồi ?

Khanh buông điện thoại và đã chạy ra chỗ đậu xe , chợt nhớ là xe còn ở công viên . Khanh liền đó taxi chạy thẳng ra phi trường . Đến nơi , chàng nhìn chung quanh , bóng người đầy chật , đông đảo quá làm sao mà tìm kiếm cho ra Vũ Anh . Khanh nhớ lại lời của Hiền "chỉ đi hồi chín giờ sáng rồi" , giờ này ít nhất cũng đã 2- ba chiều rồi , còn đâu mà tìm kiếm . Khanh thì thầm

- Vũ Anh , chúng ta thật không duyên nợ hay sao ? anh vĩnh viễn mất em rồi !

Khanh thở thần bước đi . Chàng đi đến bên ngoài rào của sân bay , nhìn từng chiếc phi cơ cất cánh . Trong những chiếc phi cơ chắc hẳn có bóng dáng người mà Khanh yêu thương . Dù cho Khanh có la hét thâu chín tầng mây cũng không lọt vào được bên trong những chiếc máy bay đó . Chàng ngồi xuống thềm , ngực mặt . Đôi mắt Khanh cảm thấy mờ đi , chẳng lẽ là Khanh đã khóc ? Khanh chưa bao giờ biết khóc , làm một người con trai cứng rắn như chàng thì không bao giờ có nước mắt , nhưng sao hôm nay trong mắt chàng lại ướt . Thì ra là Khanh đã khóc . . .Khanh không ngăn đầu lên , cứ ngồi đó ngạt đầu thì thầm trong đau khô?

- Vũ Anh , Vũ Anh , Vũ Anh . . .

Không biết Khanh đã ngồi ngực đầu nơi đó bao lâu nữa , bỗng có bàn tay đánh nhẹ lên vai chàng . Khanh ngẩng đầu lên , vì ánh nắng mặt trời đang chiếu thẳng vào mắt Khanh , chàng nheo mắt nhìn Vũ Anh , thật sự là Vũ Anh sao ? có phải vì suy nghĩ nhiều nên hoa mắt hay không ? Chàng không tin đôi mắt của mình nên nhắm lại rồi mở ra lần nữa . Đứng trước mặt chàng quả thật là Vũ Anh . Giọng nói của nàng thật nhẹ nhàng

- anh Khanh ..

Đúng là giọng nói của Vũ Anh rồi . Khanh bật đứng dậy , đôi mắt vẫn còn ướt , run giọng nói :

- thật là em sao Vũ Anh , em chưa bỏ anh mà đi phải không em.

Vũ Anh bỏ chiếc vali xuống đường , với vẻ nũng nịu nói :

- đáng đời anh lắm , bây giờ anh đã hưởng đủ mùi vị đắng của tình yêu rồi chứ gì !

Đúng là giọng nói tinh nghịch của Vũ Anh rồi Khanh ôm vội Vũ Anh vào lòng . Ôm thật chặt như sợ nàng sẽ bay đi mất . Vũ Anh đẩy nhẹ

Khanh ra , đôi mắt của nàng bỗng nhạt nhoà nước mắt , nàng ầm giọng nói :

- anh này kỳ ghê , sao ôm em như thế này mình đang đứng ở ngoài đường đó !

Đôi mắt chàng đã đỏ thật , giọng nói run run

- anh mặc kệ , thật là em rồi , phải là em rồi !

Vũ Anh nhìn gương mặt bơ phờ của Khanh mà xúc động , nàng đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt của Khanh ầm giọng nói :

- xém chút là em làm nên tội với anh rồi , em cứ ngỡ rằng anh không hề có tình cảm cho em , bức thư anh gửi , mãi đến hôm nay anh Thắng mới trao cho em . .và chính em , chính em mém chút nữa tự tay mình đánh mất hạnh phúc của mình rồi !

Khanh nắm lấy bàn tay bé bỏng của Vũ Anh , chàng lắc đầu ,

- không , em không lỗi gì cả , tất cả lỗi là ở nơi anh , xin lỗi em !

Có tiếng còi xe rồi tiếng la

- coi chừng . .

Khanh vội kéo Vũ Anh vào lề , nàng đã ngã vào lòng của Khanh lần nữa . Vũ Anh đứng bật ra , đôi má đỏ ửng , nói :

- bây giờ chúng ta tính làm sao đây ?

Khanh không muốn tính gì cả , chàng chỉ muốn được ngắm nhìn Vũ Anh của chàng thôi . Giọng nủn nịu của Vũ Anh lại vang lên :

- anh Khanh , anh làm sao rồi , lệ tính dùm em đi !

Khanh âu yếm nhìn Vũ Anh

- em cần tính cái gì?

Vũ Anh nhẹ giọng nói :

- bây giờ em đã không có nhà ở rồi , phải làm sao đây máy bay đi TGB đã cất cánh từ lâu rồi , có muốn theo anh Thắng đi TGB cũng hỏng xong , ở lại thì nhà . .

Khanh cắt ngang lời của Vũ Anh ,

- còn lâu anh mới cho em theo cái thằng đó , còn tính gì nữa , đi về ở nhà của anh vậy !

Vũ Anh tròn mắt , nói :

- về nhà của anh ? vậy chúng ta phải nói làm sao với dì dưỡng ?

Không được đâu , quê lắm à !

Tay của Vũ Anh vẫn nắm trọn trong bàn tay Khanh , chàng vui vẻ nói :

- thì cứ nói thật là em yêu anh nên không thể rời xa anh . .

- xí , anh đừng nằm mộng nữa !

Khanh nhìn vào đôi mắt của người yêu , nhẹ giọng hỏi :

- em có yêu anh không ?

Vũ Anh tinh nghịch nói :

- còn dám hỏi em câu đó hả , vậy chứ anh có yêu em không ?

Khanh cười hìhà

- không yêu thì đau đầu khổ đến như vậy cô bé ạ !

Vũ Anh thấy mình thật quá hạnh phúc . Nàng không phải là cô bé , nàng là một thiếu nữ đang trong vòng tay hạnh phúc , nhưng mặc kệ , là cô bé cũng được , chỉ vồn vện làm cô bé của Khanh mà thôi.

Giọng ấm áp của Khanh vang lên

- chúng ta đi nào !

Vũ Anh giật mình

- đi đâu ? về nhà của anh thật à ? không được đâu , hay là anh đưa em ra khách sạn ở đỡ đi nha !

Khanh xách vali của Vũ Anh lên , tay bên kia nắm chặt bàn tay nàng , vừa đi chàng vừa vui vẻ nói :

- không được đâu , em có biết khách sạn phải tốn đến bao nhiêu tiền không hả ?

Vì Khanh kéo đi nên Vũ Anh đành bước theo , nàng tròn mắt , nói :

- cái gì ? anh thiệt hà tiện quá đi , nhất định phải cho em ở tạm khách sạn , về nhà anh em không ..

Vẫn đi bộ một cách thản nhiên , Khanh vui vẻ nói :

- em đâu phải là khách đâu mà cứ đòi ra khách sạn , có nhà sao không ở mà cứ như con nít đòi ra khách sạn hoài ! hìhìhì

- Nhà nào ?

Khanh tỉnh bơ nói :

- thì nhà của em đó !

Vũ Anh không hiểu , đứng lại nhìn Khanh

- em tưởng anh đã bán cho người ta rồi !

Khanh nhìn Vũ Anh vui vẻ nói :

- chưa bán được , tại mấy hôm rày anh bận nên chưa bán nhà dùm cho dì dưỡng được !

Vũ Anh nheo mắt

- anh bận gì ?

Khanh vẫn thản nhiên nói :

- thì vì em nên anh bận đi lang thang vì thất tình .hìhìhì

Vũ Anh thúc thích cười

- anh mà cũng biết thất tình vì em nữa sao !

Khanh nghiêm nét mặt nói :

- em có biết vì em anh mất ăn mất ngủ bao nhiêu ngày rồi không ? đi lên đi , anh cho em 15 phút vào nhà thay quần áo rồi chúng ta còn đi nữa !

Vũ Anh vẫn đứng yên , thắc mắc

- đi đâu ?

Khanh kéo nàng đi , vừa đi Khanh vừa nói :

- đi ăn chứ đi đâu , từ chiều hôm qua đến nay chưa có cái gì trong bụng , bây giờ sao thấy đói quá ! nhanh lên nếu không anh sẽ không đãi cô bé của anh bít- tết đâu nhé !

Tay trong tay , Vũ anh bước theo Khanh . Nhìn đôi mắt âu yếm của Khanh dành cho mình , nàng thầm nói "vâng , em sẽ đi theo anh dù đến chân trời góc bể vẫn đi" . Hạnh phúc vô cùng khi được đi cạnh bên người mình yêu , được nghe chàng gọi "cô bé của anh" . Ngay bây giờ Vũ Anh không muốn làm người lớn nữa , nàng muốn mình cứ mãi là "cô bé của Khanh" .

Tình Thơ Ngây

Chương 8

Khanh bước vào công ty với một khuôn mặt rạng ngời . Mọi người nhìn chàng như không hiểu , Đoàn liền đoán mò :

- cô thư ký củ đi mất rồi , anh sẽ được thêm một lần tuyển chọn thư ký mới nên tâm hồn phơi phới chứ gì !hàhàhà

Cường nhìn thẳng vào Khanh , nghiêm túc hỏi :

- thật vậy hả ?

Khanh ngồi lên góc bàn của Vũ Anh , vo tròn đôi tay vào nhau , vui vẻ nói :

- tao đâu mê sắc như thằng Đoàn chứ !

Đoàn cầm lên sắp giấy tờ đưa đến trước mặt Khanh , nói :

- tụi bây mà không mê sắc đẹp của phụ nữ thì là bóng lại cái rồi ,hìhìhì , mà đừng có nói vội , hãy xem qua các cô xin việc này đi , cô nào cô nấy cũng xinh như hoa đẹp như mộng.

Cường cũng vui vẻ nói vào

- đưa tao coi , không biết con nhỏ Mỹ Tuyền có bỏ đơn vào đây không !

Khanh giục sắp đơn xin việc trên tay của Đoàn , chàng không màng mở ra xem , vui vẻ nói :

- tội bây không cần xem nữa , tao đã mượn được thư ký rồi !

Mọi người đều mở to đôi mắt nhìn Khanh . Cường lên tiếng trước nhất :

- hả , mày tìm đâu ra mà nhanh như chớp vậy !

Đoàn tò mò

- có phải là Mỹ Tuyền không ? trong hình sao mà nó đẹp quá trời !

Loan đi đến ký lên đầu Đoàn

- xí , cái tính mê sắc của ông chẳng bao giờ bỏ được , cái con nhỏ Mỹ Tuyền tuy là đẹp nhưng chẳng biết làm trò trống gì nên đến hôm nay vẫn chẳng con ma nào mượn !

Đoàn vui vẻ trả lời

- sao bà biết ! bà già rồi đừng ghen tuông chi với những cô gái đôi mươi nửa bà ơi . ..

Loan định ký lên đầu Đoàn , chàng liền né qua một bên la to :

- đầu tôi để thờ ba má đó chứ không để cho bà ký đâu , đúng là ngứa nghề mà , thư ký gặp gì cũng ký !

Mọi người cười giòn giã . Đoàn và Loan bao giờ cũng đối kị nhau , nên lúc nào cũng làm ra trò cười cho thiên hạ . Cường trở về với câu chuyện mượn thư ký của Khanh , hỏi :

- mày Khanh , mượn thư ký mới được rồi hả , chừng nào cho tội tao diện kiến ?

Khanh vẫn ngồi ở một góc bàn đó , vui vẻ nói :

- một lát thôi , bảo đảm cô gái này các người sẽ vừa ý , cô ta làm việc giỏi lắm , vào là có thể bắt tay làm việc ngay !

Tuấn Kỵ đi đến bên cạnh Cường , nói

- chắc y là bà già rồi , chỉ có mấy bà già mới siêng năng làm việc !

Đoàn liền nói vào

- tao không nghĩ vậy , bà già không phải ai cũng siêng đâu mày , không thấy bà Loan thư ký đây sao , tối ngày chỉ giỏi rửa móng tay !

Loan đứng kể bên lại ký lên đầu Đoàn một cái

- sao ông cứ chĩa chọc vào tôi vậy , sao ông không nói con Bích cứ điện thoại cho tình nhân , con . ..

Bích đi vào vòng trung kết của họ , nói to :

- sao bà lại mang tội vô . ..

Mọi người đang nói nói , cười cười thì Khanh đã nhìn thấy Vũ Anh mở cửa bước vào . Khanh thấy Vũ Anh đẹp vô cùng , đêm qua nhắm mắt

cũng nghĩ đến nàng , mở mắt cũng nhớ đến nàng . Khanh nằm trên giường cứ mong chờ trời sáng .Tình yêu sao mà lồi thoi quá , khi thất tình ngũ không được , đã được tình yêu rồi ngũ cũng chẳng xong . ..

Tiếng réo của Hồng làm cắt đứt dòng suy nghĩ của Khanh

- Mày hả Vũ Anh , sao lại ở đây !

Các cô gái trong công ty liền chạy đến quay quanh Vũ Anh . Người thì ngạc nhiên , kẻ thì nhìn nàng với ánh mắt thương hại . Bích nói thật to

- hấn bỏ rơi Vũ Anh hả ?

Vũ Anh tròn mắt , nàng không biết giải thích như thế nào , thì Loan lại nói :

- lúc trước tôi đã nói cái thằng đó ga lăng quá xá , không tin nổi đâu , Vũ Anh à , em ở lại đây luôn sao ?

Vũ Anh gật đầu , nhẹ giọng nói :

- em đến đây làm việc . ..

Mọi người đổ mắt nhìn vào nhóm con trai , nhưng mỗi đôi mắt chỉ nhìn về phía Khanh . Chàng thản nhiên nhúng vai nói :

- thư ký củ và mới của tôi đó !

Cường đập mạnh vào vai Khanh , nói to

- mày giỏi thật !

Hồng nhìn Khanh nở một nụ cười thật tươi , nói :

- bây giờ tôi mới thật nể trọng anh , thấy chuyện bất bình ra tay cứu nạn , anh mượn lại Vũ Anh , thật là hoan hô anh lắm !

Loan cũng nói vào

- bây giờ tôi cũng thật nể anh !

Bích nắm tay Vũ Anh ân cần nói :

- Vũ Anh đừng buồn nhiều nhé , ai cũng phải trải qua một lần thất tình mà , đi làm trở lại là tốt nhất , chúng tôi sẽ ráng giúp chị quên !
Vũ Anh tròn mắt nhìn Khanh như thăm bảo chàng phải giúp nàng giải thích . Tối hôm qua cũng vậy , chàng không giúp nàng giải thích cho mọi người trong gia đình biết rõ lý do vì sao nàng ở lại . Khanh để mọi người hiểu lầm rằng vì Thằng từ hôn , Vũ Anh thất tình và ở lại . Khanh rõ là muốn mang nàng ra làm trò cười cho mọi người mà . Khi rời khỏi nhà , Vũ Anh giận lắm , Khanh vui vẻ nói "cứ để họ nghĩ như thế đi , anh sẽ làm ra bộ đeo đuổi em , được không ?" Nói nghe thì hay lắm , nhưng Vũ Anh không thích đùa như vậy . Sáng nay nàng đã nói với Khanh nàng không thích đùa kiểu đó nữa , muốn mọi người biết rõ lý do , nhưng sao bây giờ Khanh vẫn đứng đó nhúng vai và

chỉ vồn vồn nụ cười . Vũ Anh tức đến đỏ mặt . Nhìn nét mặt của nàng , mọi người càng hiểu lầm thêm . Đến nỗi người nghịch ngợm nhất trong đám cũng tỏ ra lo lắng . Đoàn nói :

- Vũ Anh à , cô đừng có mắc cỡ , ở đây tôi bảo đảm với cô ai cũng đã từng một lần bị người tình chê bai.

Vũ Anh nghe vậy càng đỏ mặt nhìn Khanh . Không ai hiểu rõ vì sao Vũ Anh ở lại , chỉ có Cường là biết rõ nhất , chàng to tiếng nói :

- bây giờ đang giờ làm việc , an ủi thì cũng phải chờ hết giờ làm việc chứ !

Vũ Anh liền vui vẻ gật đầu

- đúng đó , cảm ơn các bạn đã lo lắng cho , sau giờ làm việc chúng ta . . .

Loan vội nói :

- Ông chủ chưa tới mà sợ gì ! Vũ Anh à , không cần gượng cười với tụi này đâu , chúng ta xem nhau là người một nhà , cứ tự nhiên mà khóc !

Cường không nín cười nổi , vui vẻ nói :

- bà nói đùa hay nói giỡn , khi không bảo người ta khóc !

Vũ anh vẫn tròn mắt nhìn Khanh , nhìn thấy cái ánh mắt sắc bén như dao của Vũ Anh chàng liền đứng lên giải dây cho nàng . Khanh nói to :

- thôi tất cả làm việc của mình đi , Vũ Anh vào trong có chút việc cần em làm !

Vũ Anh như thoát được sự bao vây của mọi người , mừng rỡ lẻ làng bước vào phòng làm việc của Khanh . Bích nắm lấy tay Khanh kéo lại , nàng nói thật nhỏ vào tai Khanh :

- anh ráng an ủi nó đi nhé , nhớ hỏi cho ra lý do rồi cho tụi này biết hả !

Khanh lắc đầu cười không nói . Chàng bước vào đóng cửa lại . Vũ Anh giận dữ , nói :

- tại sao anh không nói rõ ràng cho mọi người biết là . . .

Khanh đứng sau cánh cửa , để tay lên miệng chàng

- suýt . . .

Vũ Anh nhú mào

- hả . . .

Khanh lại mở cửa ra , mọi người bên ngoài té ào lên nhau . Thì ra cả bọn đang để tai sát cánh cửa , cô gắng lắng nghe . Bây giờ bị bắt quả tang , ai cũng chạy về chỗ của mình . Cường ngồi trên ghế lắc

đầu cười . Khanh đóng cửa lại , đến bây giờ thì Khanh nín cười hết nổi , chàng cười sã .t sủa.

Vũ Anh tức giận , nói :

- anh chưa cho em biết lý do vì sao anh . ..

Khanh vui vẻ đi đến nắm lấy tay Vũ Anh , nói :

- cứ để cho họ nghĩ em vì thất tình mà ở lại đây !

Vũ Anh nún nịu

- tại sao ?

- bây giờ nói ra chưa có tiện đâu . ..

Vũ Anh nhúu mày

- anh bảo em giấu họ ? chẳng lẽ anh định . ..

Khanh vội lắc đầu

- em đừng nghĩ xấu cho anh mà , bây giờ mà nói ra thì quê cho chúng ta lắm , để từ từ rồi nói được không ? em là thư ký của anh mà , họ biết mình cặp kè sẽ dị nghị đó !

Vũ Anh xụ mặt không nói gì . Khanh ấm giọng nói :

- nếu em không chịu vậy thì anh sẽ ra nói rõ cho họ biết ngay , anh thật không bao giờ muốn nhìn thấy em buồn . Sợ mọi người lời ra tiếng vào sẽ làm buồn lòng em !

Vũ Anh suy nghĩ một lúc rồi vui vẻ gật đầu

- cũng được ! nhưng một thời gian ngắn , nhất định chúng ta phải cho họ biết đó , em không muốn gạt bạn mình.

Khanh gật đầu

- được rồi , em yên tâm trở ra ngoài làm việc bình thường như mọi ngày đi.

Vũ Anh định quay đầu đi thì Khanh đã nắm lấy tay nàng . Vũ Anh quay lại nhìn Khanh , chàng tặng cho nàng một nụ hôn trên môi làm đôi má nàng ửng hồng lên . Nàng tin tưởng người mình yêu mà .

Khanh từ xưa đến giờ có bao giờ gạt lừa mình đâu mà sợ . Anh luôn là thần hộ vệ , là người hùng của nàng cơ mà , mọi thứ anh làm , anh nói đều có lý do chính đáng . Anh luôn tìm cách bảo vệ mình , lo lắng cho mình . Mình không nên thắc mắc , cứ để anh quyết định . . . nghĩ thế nhưng sao trong lòng Vũ Anh như có một cái gì đó , cảm thấy không yên ổn . Hạnh phúc đang cạnh bên ta , sao ta lại thấy bất an ? Vũ Anh cố gạt bỏ đi các tư tưởng đó , nhắm đôi mắt lại để tận hưởng nụ hôn của người mình yêu.

Hoàng Lan đang chuẩn bị ra về thì có tiếng Loan Châu gọi :

- Lan , mày đổi tiền này dùm tao đi !

Lan nhìn Loan Châu , nhỏ này lúc nào cũng đến muộn . Đi ngân hàng đổi tiền mà cứ đợi chờ lúc Hoàng Lan chuẩn bị ra về là bước vào.

Hoàng Lan vui vẻ nói :

- nếu mày không phải là bạn thân của tao thì còn khuya tao mới đợi mày !

Loan Châu vui cười , nói :

- chỉ tại mày là bạn thân của tao nên tao không bỏ mày mà qua quindocu khác . ..

Hoàng Lan vừa lấy vào tiền đô đổi sang tiền việt cho Loan Châu , vừa nói :

- tao không biết trời hại tao hay thương tao nên cho con nhỏ bạn như mày !

Loan Châu vui vẻ nói :

đĩ nhiên là thương mày rồi , không phải chỉ có trời mà còn có tao nữa , và có cả cái anh chàng khùng khùng điên điên hay đợi mày đi ngang ở góc đường !

Hoàng Lan trao tiền cho bạn , nói :

- mày làm ơn đừng ăn nói cái kiểu ba trợn đó được không . Tiền đây nè nhỏ ơi !

Loan Châu nhận tiền vui vẻ nói :

- tao chờ mày ở phía bên ngoài , hôm nay đãi mày ăn kem !

Không đợi Hoàng Lan trả lời , Loan Châu vội vã bước đi. Hoàng Lan lắc đầu. Loan Châu là như thế đó , lúc nào cũng vui vẻ hồn nhiên . Hoàng Lan thấy vui vui trong lòng . Tuy nàng có rất nhiều bạn nhưng quý nhất chỉ có hai người , một là Vũ Anh , hai là Loan Châu. Nhưng tính tình của hai người rất khác nhau , Vũ Anh thì hay mơ mộng đa sầu , còn Loan Châu hay nghịch phá vui cười - không lúc nào thấy con nhỏ biết buồn . Còn Hoàng Lan thì sao? nghĩ tới mình , Lan khẽ lắc đầu , nghĩ chi cho mệt mỏi , làm một người bình thường , không mơ mộng , không nghịch ngợm chi cho mệt . Mà không biết Loan Châu có biết là Vũ Anh đã không đi TGB nữa không . Khi nhỏ nghe tin Vũ Anh đi , nó không đến đưa tiễn vì không muốn híc ha híc hà mất đi nụ cười. Bảo đảm khi biết được tin này chắc chắn Loan Châu vui lắm . Ngày xưa ở sân trường ba người họ mang danh "Tam Nữ Yêu Quái" , Nữ là dành cho Hoàng Lan , Yêu dành cho Vũ Anh , còn Quái dĩ nhiên là phải dành cho Loan Châu vì lúc nào nó cũng quý quái nghĩ ra cách này cách nó chọc ghẹo người tạ Vũ Anh thì mộng mị quá nên ai nhìn vào cũng yêu , còn Hoàng Lan thì . . .nàng bật cười , họ

không thể cho nàng cái đánh nào xứng cả nên chọn chữ "Nữ" mà thôi.

Vừa nhìn thấy Hoàng Lan bước ra , Loan Châu liền nắm tay kéo đi

- mà sao dạo này chậm chạp quá !

Hoàng Lan vui vẻ trả lời

- không phải là chậm chạp mà vì việc làm . ..

Loan Châu vui vẻ bảo

- Ngân Hàng này đông khách quá , thôi mà đừng làm chỗ này nữa !

Hoàng Lan tròn mắt

- trời , đi làm chứ phải đi chơi đâu mà lự chỗ nào vắng vẻ không có người để đi !

Loan Châu vẫn vui vẻ vừa đi vừa nói :

- tao thấy thì làm ở đó mệt lắm đâu có giờ để chơi !

Hoàng Lan lắc đầu

- thôi đi bà ơi , tao đi làm kiếm tiền đâu có giờ rảnh để chơi , chỉ có mà trót sanh ra làm con nhà giàu nên tối ngày chỉ nghĩ đến chơi . ..

Tới đầu đường , Loan Châu đứng lại thụt vào hông Hoàng Lan , khẽ tai nói

- tao không có nói bậy đâu , dường như cái thằng cha khùng này này nào cũng đứng góc đường này chờ mà đi qua để hấn ngấm đó !

Hoàng Lan lắc đầu , nói :

- sao mà mà biết , chỉ tổ đoán mò !

- xí , tao không bao giờ đoán mò đâu , hôm bữa tao thấy lạ nên mượn một thằng trinh thám theo dõi mỗi ngày , nó nói ngày nào hấn ta cũng đứng đó đợi mà đi ngang nhìn mông mà rồi sau đó mới bỏ đi !

Hoàng Lan ngạc nhiên nói :

- mà mượn người theo dõi người ta?

Loan Châu khoái chí cười

đĩ nhiên rồi , tao là bạn thân của mà thì phải có trách nhiệm bảo vệ mà chứ !

Hoàng Lan nhìn chàng trai đứng ở góc đường , hấn nhìn rất đàng hoàng , không biết có tin được nhỏ Châu không , vì không quen nhau hấn nhìn ta để làm gì . Mọi ngày nàng đâu thấy hấn ta , chỉ có chiều thứ sáu là thấy mà thôi vì Loan Châu hay để ý tùm lum rồi chỉ chỗ , rồi đoán bậy bạ , nhưng mọi ngày nàng không thấy cũng đúng vì mỗi chiều đi về nhà Hoàng Lan đâu nhìn quanh để ý mọi cảnh vật chung quanh , chỉ lo đi về nhà sớm để ăn cơm . Hoàng Lan nhìn kỹ chàng

thanh niên đó , khuôn mặt sáng sủa thì chắc chắn không phải người điên , hăn ăn mặt rất đàng hoàng , áo trắng quần tây có cả cà vạt nửa nhưng nhìn bề ngoài sao đoán được con người bên trong . Nếu hăn ta có hành động như Loan Châu vừa nói quả thật là một người không đứng đắn chút nào ! Loan Châu thúc

- bây giờ mày tính sao?

Hoàng Lan đưa mắt nhìn Châu

- tính gì ?

- thì tính toán với hăn ta thế nào? híhíhí.

- Không tính gì cả !

Loan Châu la lên

- trời , người ta tương tư mày , mỗi ngày đứng đó ngắm cái mông mày mà mày . ..

Hoàng Lan vội nói :

- mày làm ơn ăn nói lịch sự lại chút coi Châu !

Lan vô cùng mắc cỡ với những danh từ L . CHâu dùng . Lúc nào Loan Châu cũng thế , y như trẻ con , muốn nói gì thì nó . Nhưng lời của Loan Châu cũng làm cho Lan bực mình , nghĩ ngợi giây lát , Lan nói :

- mày theo tao , kỳ này tao phải làm cho ra mình bạch !

Thế là hai cô gái tiếng thẳng đến anh chàng đang dựa cột đèn .

Hoàng Lan đứng trước mặt hăn ta nhẹ giọng nói :

- xin ông làm ơn đừng đứng chờ tôi nơi này và cho chúng tôi cái nhìn khinh sợ như thế !

Chàng trai ngơ ngát nói :

- cô nói gì ?

Loan Châu liền nói vào :

- nếu không biết gì sao chiều thứ sáu nào cũng đứng đây?

Chàng trai lạ mặt vẫn không hiểu , nhưng trả lời

- vì chỉ có chiều thứ sáu là tôi được về sớm . ..

Hoàng Lan nghe nói thế , vậy là anh ta nhận tội rồi , nàng liền cắt ngang lời nói của hăn

- đi học về sớm sao không về nhà mà đứng đây theo dõi chúng tôi !

Loan Châu cũng gật gù

- đúng đó , cậu bé à , còn là sinh viên thì nên gọi bọn này là chị đi , đừng bỏ thời giờ ra đeo đuổi tội chị mà chị !

Hoàng Lan cũng mạnh mẽ gật đầu

- đúng đó , chúng tôi không muốn gây rắc rối cho "cậu bé" đâu , từ rày về sau đừng đứng đây trình rập . ..

Hàng trai trẻ lắc đầu

- hai cô lầm rồi , tôi đứng đây để đợi người . ..

Loan Châu cướp lời

- đừng có ba sạo nữa , trinh thám của tôi cho tôi biết anh đợi tui này đi rồi anh bỏ đi !

Chàng trai cãi lại :

- tôi không hề nói sạo , trinh thám của cô nói sai . ..

Loan Châu nói to :

- chúng tôi sẽ đứng đây đợi với anh xem có ai cho anh chờ đợi không , để lần sau đừng nói láo nữa !

Hoàng Lan nhìn Loan Châu

- cần thiết vậy sao mà?

Loan Châu gật đầu

- cần thế này chứ . . .trị những đứa học sinh dè dặt như cậu bé này thì phải . . .

Châu chưa nói xong thì có một cô học trò với chiếc áo dài trắng băng ngang qua đường , dừng ở chỗ họ đang đứng , dịu dàng nói :

- đã xảy ra chuyện gì thế anh Mạnh ?

Hai cô gái tròn mắt nhìn cô học trò tước mặt . Anh chàng có cái tên Mạnh nhú má

- anh cũng không biết nữa , tự nhiên hai cô bé này nói rằng anh đứng đây rình rập họ !

Cô học trò nhỏ vội lắc đầu , nói :

- hai chị hiểu lầm rồi , anh Mạnh đến đây đón em . . .chiều thứ sáu nào cũng vậy mà !

Hoàng Lan gượng cười

- xin lỗi nha , xin lỗi vì đã hiểu lầm !

Nói thế Lan vội kéo Loan Châu đi. Đi được một đoạn Loan Châu ôm bụng cười sặc sụa. Hoàng Lan tức giận nói :

- mà còn cười được sao ! thật là quê quá đi , người ta đứng đó đón người yêu mà bảo là khùng điên đợi nhìn . ..

Vừa cười Châu vừa nói

- nhìn mông của mà phải không !

Hoàng Lan bỏ đi

- còn dám nói thế nữa !

Loan Châu chạy theo

- thôi đừng giận nữa mà , tại thám tử tao không rành rẽ nên mới . ..

- mà mướn ai mà để người ta nói sạo như thế với mà !

Loan Châu cười cười

- thì thằng bé con ở đầu đường đó , nó đòi năm cục kẹo , tao chỉ có bốn nên nó chỉ nói tới cái lúc hăn nhìn tui mình đi qua , bỏ đi khút cuối là hăn bỏ đi với người yêu của hăn !

Hoàng Lan trợn mắt nhìn bạn

- mày dám gạt tao? thiệt là quê một cục !

Loan Châu vẫn vui vẻ nói :

- tao đâu cố tình , vả lại đâu quen hăn ta đâu gặp lại lần nữa đâu mà lo , thôi đãi mày ăn kem trừ hén !

Nhìn thấy Loan Châu tươi cười , Hoàng Lan cũng không nổi giận hờn , nàng nói :

- tuy không quen nhưng mỗi chiều thứ sáu mình đi ngang đó , thấy hăn thật là quê đó !

Loan Châu lắc đầu

- có gì quê đâu , thì chọn con đường khác để đi , hơi đâu lo , đến tiệm kem rồi , chúng ta vào ăn đi mày !

Bước vào tiệm kem , hai cô bé gọi hai ly kem thật to vừa ăn Châu vừa tía lia cái miệng , nói cười nên chuyện ban nãy đã không ai còn nhớ đến . Khi ra về Loan Châu hỏi :

- mày nói Vũ Anh không đi TGB nữa , vì lý do gì ?

Hoàng Lan cười

- mọi người nghĩ vì thất tình , còn theo tao biết là vì anh tao thôi ! hìhìhì , họ thật xứng đôi lắm đó !

Loan Châu cũng gạt gù

- vậy thì mừng cho Vũ Anh , nó thương anh mày từ lúc nó còn tắm mưa. híhíhí . . . còn mày , chừng nào bước chân vào tình yêu?

Hoàng Lan vui vẻ lắc đầu

- tao nìn cái mộng mị vướng đầu đau khổ của Vũ Anh , cái thất tình triền miên của anh hai tao , tao ngần ngại rồi hổng dám bước vào tình cảm lãng nhẩn đâu mày , chưa dám bước vào , còn mày?

Loan Châu cười cười

- hà hà , tao muốn làm người đầu tiên ở vậy suốt một đời , không cần một gã đàn ông nào trong đời ! còn mày , tao thấy cái tướng của mày , chắc không bao lâu tiếng sét ái tình sẽ đến với mày thôi !

Hoàng Lan vui vẻ nói :

- xí , tao cũng như mày thôi , chẳng cần tình yêu tình quái gì cả !

Loan Châu ha hả cười

- để tao chống mắt mà xem . ..

Hoàng Lan chia tay với bạn , nhà ai nấy về . Lan nghĩ lại chuyện hiểu lầm ban nãy với anh chàng thư sinh đứng ở bệ đường chờ ghệ mà thấy vui vui trong lòng . Thời nay không có gì lạ khi nhìn thấy các sinh viên đứng đầu đường chờ các cô nữ sinh tan trường . Ngày xưa Hoàng Lan , Loan Châu , và Vũ Anh cũng đã một thời như thế . Nàng lại nghĩ đến ái quốc của mình khi thấy cô học trò kia , tại mình sờn sa sờn sát nghe lời nhỏ Châu nhưng chuyện cũng đã lỡ rồi , hy vọng nhỏ Châu tìm được con đường khác để đi , còn không gặp lại hẵn thì một là làm ngơ hai là nói thêm câu xin lỗi là cùng . Hoàng Lan vui vẻ bước vào nhà để gọi Vũ Anh , nhất định kể chuyện ban nãy cho Vũ Anh nghe , rất mừng là Vũ Anh không rời quê hương , nếu không nàng sẽ mất đi một người bạn quý . . . thì nàng sẽ tránh anh hai mình hoài hoài.

Một tuần lễ đã trôi qua mà mọi người trong công ty vẫn cho rằng Vũ Anh ở lại vì thất tình anh chàng tên Thắng . Nhìn thấy họ chửi rủa Thắng là Khanh cười thầm trong bụng , cái thằng mắc dịch , mèm chút nó đã vô tình phá tang hạnh phúc của chàng rồi , bây giờ bị người ta rủa cũng đáng đời lắm . Và Khanh nghĩ lại , cũng tội nghiệp cho thằng Thắng , khi không bị chửi oan.

Khuôn mặt của Vũ Anh lúc nào cũng tươi vui , rực rỡ như hoa nở , vậy mà mọi người vẫn cứ cho rằng cô bé thất tình . Loan đã nói với Khanh hôm qua "anh Khanh à , Vũ Anh nó thất tình nặng mới như vậy đó !" . Vũ Anh càng cười nói vui vẻ bao nhiêu thì các bạn đồng nghiệp càng lo lắng cho nàng bấy nhiêu.

Đoàn đang trong phòng làm việc của Khanh nói về bản hợp đồng của ông Song Lợi thì điện thoại reo lên . Khanh bắt lên

- alô . . .

Giọng Vũ Anh nhẹ nhàng vang lên

- anh Khanh , lát tang sở đợi em ở quán Hẹn Hò nhé !

Khanh nghe giọng nói nhỏ nhẹ của Vũ Anh , chàng quên hẳn Đoàn còn ở đó , chàng nhìn ra phía Vũ Anh đang ngồi , ấp giọng nói :

- vậy thì anh sẽ ở đó đợi em , lần đầu có người hò hẹn anh ở quán Hẹn Hò đó , đợi bao lâu cũng đợi !

Vũ Anh cười khúc khích

- anh coi chừng anh Đoàn biết là em đó !

Khanh giật mình , nhìn Đoàn gượng cười , nói :

- là chuyện làm ăn của tôi , anh ra ngoài đi !

Đoàn gật đầu bước đi. Khanh trở lại với cuộc hẹn hò với Vũ Anh

- vậy em nhớ sáu :00 chiều đến đó nhé.
 Khanh úp điện thoại , Đoàn vui vẻ bước đến gần nói
 - anh có bạn gái mới hả , sao không giới thiệu cho tụi này biết !
 Khanh nhìn Đoàn , nhíu mày
 - tôi tưởng anh đi ra rồi . ..
 Đoàn cười hỉ ha?
 - hahaha , nếu ra rồi thì làm sao bắt quả tang chuyện hò hẹn của hai người , ai vậy , đẹp không cho tụi này nhìn thấy đi chứ !
 Khanh làm bộ giận dữ , to tiếng nói :
 - trong giờ làm việc sao anh lại thắc mắc chuyện riêng tư của tôi !
 Đoàn thấy Khanh có vẻ quạu , vừa bước đi vừa nói :
 - chỉ tò mò thôi , không cho tôi biết sớm muộn gì tôi cũng sẽ biết.
 Khanh lắc đầu. Công ty này càng ngày càng giống một gia đình quá đi. Chuyện riêng tư gì , thăm kính của ai , hể một người biết là cả làng đều biết . Nghĩ đến là Khanh lại cười.
 Đoàn đứng ở bên ngoài la to :
 - tôi có tin tức mới , ai muốn biết thì đến đây !
 Mọi người vội vã đi đến bên cạnh Đoàn . Vũ Anh cũng hiếu kỳ chạy đến . Đoàn nói
 - Ông phó giám đốc của chúng ta đã có bạn gái !
 Mọi người tròn mắt ngạc nhiên . Chỉ có Vũ Anh bật cười
 - tưởng chuyện tăng lương hay gì , chứ còn chuyện riêng tư của phó giám đốc thì biết làm gì !
 Vũ Anh liền bỏ đi và trở lại bàn làm việc . Cường cũng bỏ đi. Loan vui vẻ nói :
 - Ông ba sạo quá đi , ông Khanh cù lần như thế làm gì có bạn gái được chứ , ông làm ơn đừng sạo sự nữa.
 Bích cũng nói vô
 đúng đó , tin tức ông lượm ở đâu vậy ? có tin tưởng được không ?
 Đoàn mạnh dạn gật đầu
 dĩ nhiên rồi , chính lỗ tai tôi nghe đấy nhé , ông ta hò hẹn với cô gái kia ở quán Hẹn Hò , nếu ai không tin thì sau giờ làm việc theo tôi rình họ là biết ngay !
 Loan liếc Đoàn một cái thật bén
 - xí , đừng có làm bộ bịa chuyện để hò hẹn chúng tôi , vả lại tôi hông ở không mà đi rình rập người ta . ..
 Đoàn liền nói :
 - bà lúc nào mà lại ở không , tối ngày cứ dũa móng tay , làm điệu để

đi tìm . ..

Loan ký nahnh lên đầu Đoàn một cái thật đau

- Ông chia tôi cái nửa là đầu ông sưng húp đó !

Mọi người cười rần lên . Bích vui vẻ nói :

- chiều nay tôi cũng bận , không đi đâu , có ai đi thì ngày mai kể lại cho chúng tôi biết mặc mũi cô gái đó nhé !

Người này nói bận , người kia từ chối , người nọ chẳng tin . Thế là chỉ còn lại một mình Đoàn , anh chàng bực dọc nói :

- không ai đi thì tôi đi một mình , nhất định phải làm minh bạch chuyện này , rõ là ông Khanh có bạn gái mà !

Đoàn nhìn Cường , nói :

- mày đi chung với tao đi Cường , có gì mày làm nhân chứng . ..

Cường vội vàng trả lời

- tao đâu ở không như mày . ..

- mày làm gì mà chẳng ở không ? không ai đi thì thôi . . .

Cường nhìn Vũ Anh vui vẻ lắc đầu rồi trở lại với công việc . Giờ về rồi cũng đến , Khanh là người đầu tiên rời khỏi công ty , điều đó càng làm cho Đoàn thêm chút tò mò . Mọi người cũng tranh thủ ra về .

Đoàn kéo Cường đi về phía quán Hẹn Hò . Vũ Anh là người cuối cùng rời khỏi công ty . Vừa bước vào quán thì Đoàn đã nhìn thấy Vũ Anh , chàng vội vàng kéo nàng qua một góc , nói nhỏ vào tai của Vũ Anh :

- bà nói không tò mò tọc mạch mà sao lại có mặt ở đây ?

Vũ Anh nhìn Đoàn rồi tròn đôi mắt nhìn Cường , nói :

- anh cũng ở đây à ?

Cường vội vã nói :

- thằng Đoàn níu kéo anh đó , nó nhất định đòi đi xem bạn gái của thằng Khanh !

Đoàn vui vẻ nói :

- tôi biết là bà cũng muốn biết mà , muốn rình thì mau núp xuống đi . Tôi thấy thằng Khanh ngồi ở đó đợi chờ này giờ rồi !

Vũ Anh nhăn mặt bực dọc nói :

để tôi đến đó . ..

Đoàn vội nhấn Vũ Anh xuống

- bà đừng làm bể mảnh chứ !

Thế là Vũ Anh phải tuân theo lệnh của Đoàn , họ cùng núp ở một góc đợi chờ . Cả ba đợi cả hai tiếng đồng hồ mà chẳng có ai đến.

Khanh ngồi đó nóng lòng chờ đợi , chàng thật không biết vì lý do gì mà Vũ Anh không đến . Khanh cứ mãi nhìn đồng hồ treo trên tường .

Chàng biết Vũ Anh xưa nay không bao giờ thất tính , nhưng hôm nay sao nàng lại trễ hẹn như thế , chẳng lẽ chàng đã làm điều gì sai trái lại làm cho Vũ Anh giận nên bỏ cái hạn chiều nay ? Đang suy nghĩ lung tung thì Khanh bỗng thấy Vũ Anh đứng sau góc cây bên kia , nàng đang dùng dằng với . . .thằng Đoàn ? Khanh càng kinh ngạc hơn.

Vũ Anh dùng dằng với Đoàn

- tôi không thể núp ở đây đợi nữa . . .anh KHanh , anh Khanh , tại em ở đây nè !

Đoàn đứng lên lắc đầu nói :

- bể rồi , người ta chưa đến bà làm bể rồi !

Vũ Anh vội vã đi thẳng về phía Khanh . Đoàn nhìn mặt theo sau , Cường đi theo với một nụ cười thật tươi.

Khanh vẫn chưa khỏi ngạc nhiên , nhìn Vũ Anh hỏi :

- sao mọi người ở đây ?

Vũ Anh chưa kịp trả lời thì Đoàn nói :

- tại tôi bảo cô ta đừng la lớn , chúng tôi không ác ý , chỉ muốn xem cô bạn gái anh ra như thế nào !

Khanh úp úng nói :

- Ủ . . .chắc cô ta không đến nữa đâu !

Vũ Anh liếc Khanh một cái thật bén . Đoàn trề miệng nói :

- thứ con gái như vậy nha , tôi khuyên anh đừng có đụng tới , làm gì mà phách lối dữ vậy ? hẹn người ta mà để chờ cả mấy tiếng đồng hồdù đẹp như tiên nữ cũng chẳng ai thèm . . .

Vũ Anh dậm lên chân Đoàn một cái thật đau

- anh nói vậy sao được chứ . . .chờ đợi người yêu có gì không tốt đâu !

Đoàn kêu to

- Ui da , mấy đàn bà con gái hay bênh vực ầu cho nhau , rõ là cái con nhỏ đó không đúng mà . . .

Cường vội cang

- thôi đừng có ở đây um sùm mà , bể rồi thì ai về nhà nấy hả , tôi về trước đây !

Trước khi đi Cường không quên nháy mắt một cái thật nhanh với Vũ Anh . Cường đi rồi Đoàn nói :

- con nhỏ đó không đến thì bọn tôi về , nó có đến tôi cũng chẳng thèm coi.

Đoàn đi rồi Vũ Anh cũng bỏ đi , Khanh lúng túng chạy theo năn nỉ .

Vũ Anh thật giận Khanh vô cùng , tại sao Khanh lại để người ta nói nặng nằng như thế mà không một lời bênh vực cho nàng . Nhưng nghĩ lại cũng thấy buồn cười , Khanh ngồi đó nóng lòng chờ đợi còn nàng thì núp một bên góc chờ đợi người đang đợi chờ mình . Vũ Anh thật không ngờ chàng có thể ngồi chờ nàng cả hai tiếng đồng hồ . Thế là Vũ Anh lại bỏ lỗi cho Khanh và họ trở nên một cặp tình nhân cứ lén lút hẹn hò.

Sáng hôm sau vào công ty , mọi người cứ mãi nói xấu cô bạn gái làm phách của Khanh . Vũ Anh âm ỉ mà không nói được gì cả . Gương mặt của Vũ Anh ngày càng quạu hơn . Các đồng nghiệp lại hiểu lầm rằng Vũ Anh nhìn thấy Khanh có bạn gái nên tủi thân.

Một hôm Khanh và Cường đang ngồi bàn thảo công việc . Loan gõ cửa rồi bước vào , nói :

- Anh Khanh , anh Cường , chiều hôm nay chúng tôi hùng tiền đãi Vũ Anh ăn một bữa , anh có cùng đi với chúng tôi không ?

Khanh nhíu mày

- sao lại đãi Vũ Anh ?

Loan nhún vai

- tôi đã trải qua một lần thất tình nên tôi hiểu tâm lý đàn bà con gái lắm , hiện giờ Vũ Anh rất buồn , chúng ta nên tìm cách giúp đỡ cô ấy !

Cường bật cười

- bà ơi , làm sao mà bà biết người ta thất tình ? nhìn gương mặt cô ta vui như ngày hội tết , thất là thất làm sao chứ !

Loan liếc Cường một cái thật bén

- mấy ông quả thật là tầm thường , hèn chi đến bây giờ vẫn chưa có con ma nào thèm . Dĩ nhiên là Vũ Anh phải cố gắng vui vẻ rồi , nhưng tận trong đáy lòng . ..

Cường liền cướp lời

- tận trong đáy lòng người ta sao bà biết ? nếu đi ăn thì dĩ nhiên phải có mặt tôi chứ . hahaha.

Loan nói tỉnh

- vậy tốt lắm , năm :30 chiều gặp tất cả ở nhà hàng Tân Tân nhé.

Cường liền nói :

- sang vậy à ?

Loan gật đầu

dĩ nhiên rồi ! hai người nhất định phải có mặt !

Khanh và Cường liền gật đầu. Loan bước đi chừng độ hai , ba bước ,

nàng quay lại nói :

- nhớ mang theo tiền , tất cả chúng ta đều hùng tiền vào để trả đó nhé !

Không đợi ai lên tiếng , Loang bước vội ra cửa. Cường cười to , nói :

- phần của tao thì dĩ nhiên là mày phải trả rồi , nếu không coi chừng cái miệng tao nói bậy bạ thì . . .hàhàhà . . .sao chừng nào hai đứa bày tuyên bố chuyện đó ?

Khanh vui vẻ nói :

- từ từ đi chứ , tao không muốn nói ra vì sợ mọi người hiểu lầm rồi sẽ làm tổn thương đến Vũ Anh !

Cường đứng lên , vừa đi vừa lắc đầu nói :

- mày lo quá xa , tui nó ai cũng rất thích Vũ Anh chắc là không có gì đâu , ông chủ yêu thư ký là chuyện thường xưa nay mà . hàhàhà.

Vũ Anh ngồi bên ngoài vô cùng cảm động . Hôm nay các bạn lại muốn đãi nàng ăn ở nhà hàng thật sang trọng . Đối với những nhân viên thì ai mà giàu có chứ , nhưng họ vẫn không màng về tiền bạc , chỉ muốn giúp nàng . Vũ Anh không ngờ các bạn làm chung công ty rất đối xử thương mến nàng , nhưng họ càng tỏ ra lo lắng bao nhiêu thì Vũ Anh càng cảm thấy khó chịu bấy nhiêu. Nàng nào muốn đối xử nhưng Khanh nói rất hợp lý . Bây giờ nói ra sợ mọi người không hiểu rồi lại nghĩ nàng là cô gái không chính chắn , yêu người này , theo người nọ ! Hy vọng Khanh sẽ tìm ra cách nói rõ cho các bạn hiểu rõ chuyện tình cảm của hai người.

Mọi người ngồi vào bàn và đang gọi món ăn thì Khanh đứng lên xin phép đi "phòng riêng" . Khanh vừa khuất bóng một lúc thì óng loa của nhà hàng vang lên :

- XIN MỜI CÔ VŨ ANH ĐẾN NGHE ĐIỆN THOẠI !

Mọi người kinh ngạc nhìn Vũ Anh . Bích nhíu mày :

- ai biết chị đang ở đây vậy?

Cường cười to Vũ Anh ứng hồng đôi má , ấp úng nói :

- khi này tôi đi có nhắn với ông bảo vệ , chắc ở công ty gọi đến . ..

Vũ Anh vội vã bước đi. Nàng biết đó cú điện thoại đó nhất định là của Khanh . Vũ Anh vội vã cầm ống nghe lên :

- alô , anh Khanh phải không , anh đang ở đâu , đừng chơi trò này , kỳ lắm !

Giọng Khanh vang lên :

- anh phải chạy ra bên ngoài tìm điện thoại công cộng gọi cho em đó . hìhìhì . . .chỉ muốn hẹn em đi xem phim với anh xuất bản :30 tối nay

!

Vũ Anh vui vẻ nói :

- thôi được rồi , anh làm ơn trở vào ăn có được không , anh làm kiểu này nhất định sẽ bể cho coi !

Tuy nói thế nhưng lòng Vũ Anh rộn vui. Khanh là vậy đó , đôi lúc y như trẻ con . Có lẽ vì thế mà cuộc sống của Vũ Anh cứ mãi găng liên với Khanh.

Khi trở vào bàn thì Hồng vui vẻ nói :

- Vũ ANh nè , tụi này đã mua vé định mời chị đi xem xuất bầy :30 với tụi này !

Vũ Anh bối rối nhìn Khanh rồi nhìn Hồng :

- không cần thiết . ..

Loan liền nói vào :

- Dĩ nhiên là cần thiết , lâu quá rồi chúng ta không có dịp đi chung , Vũ anh nhất định phải có mặt đó !

Bích cũng vui vẻ nói :

đĩ nhiên với không dĩ gì , ăn xong chúng ta lôi Vũ Anh đi thì xong chuyện . Vũ ANh à , chị đừng trốn ở nhà hoài , đi ra ngoài chơi có thể giúp chị mau quên hơn đó !

Vũ ANh ấp úng :

- tôitôi . . .

Loan gạt ngang :

- không có tôi tôi gì hết , nói vậy là vậy ! chúng ta cùng đi xem phim xuất bầy :30 !

Vũ Anh nhăn mặt không nói lời nào . Khanh cũng nhăn mặt vì cuộc hẹn hò của họ kể như xong rồi . Cường không nói chỉ vỗ vào vai Khanh một cái thật mạnh rồi cười tộ Mọi người chẳng ai chú ý đến hành động đó của Cường vì từ xưa đến nay ai cũng cho Cường là một người quái lạ , thường cười cho những chuyện chẳng đáng cười chút nào.

Khanh ở ngoài rạp chờ đợi Vũ Anh . Nàng bước ra lắc đầu nói :

- nếu không thấy anh tội nghiệp như vậy thì em đã gây một trận với anh rồi !

Khanh vui vẻ nói :

- tha cho anh đi mà , anh đâu biết họ lôi em đi xem phim đâu !

Vũ ANh nắm tay Khanh vừa đi vừa nhỏ giọng nói :

- họ thật rất dễ thương , em thấy ái náy trong lòng quá ! ngồi bên trong em phải tìm đủ lý do để thoát ra , em nói là em đau bụng

muốn đi về nên họ mới cho em về đó chứ !

- sao em ra sớm quá vậy ?

Vũ Anh ầm giọng nói :

- em biết anh chờ ngoài này nên em đâu nỡ để anh chờ lâu , vả lại em muốn xem đoạn kết của *Thung Lũng Tình Yêu* với anh !

Khanh nhìn Vũ Anh tha thiết , chàng ôn tồn ỏi :

- ngay bây giờ anh thấy mình thật quá hạnh phúc !

Họ âu yếm bước đi bên nhau , nào có ai để ý có ba người đàn ông đang ở phía sau theo dõi. Vũ Anh bước đến nhà toi- let công cộng , nói :

- em cần vào một lát , anh chờ em nhé !

Khanh đứng ngoài chờ đợi thì Đoàn , Hùng , và Cường bước đến nói :

- ha , bắt quả tang rồi , con nhỏ nắm tay anh là ai đó , phải con nhỏ cho anh theo thang hôm nọ không ? tôi muốn nhìn cho rõ mặt nó . ..

Khanh vội vàng nói :

- các người làm gì vậy , đừng như vậy mà !

Khanh nhìn Cường cầu cứu . Cường vui vẻ nói :

- thôi đừng làm khó nó nữa , chúng ta đi thôi !

Đoàn gật đầu :

- không coi cũng chẳng sao , nói thật cái tướng bà đó khủng lồ quá chẳng đẹp để có gì coi !

Đoàn , Hùng và Cường bỏ đi . Vũ Anh bước ra với đôi mắt giận dữ , nàng không nói lời nào với Khanh , bỏ đi thật nhanh . Khanh vội vã chạy theo. Vũ Anh nhất định không đi xem phim , nàng đòi về nhà . Khanh đành đưa nàng về , cả một chặng đường Vũ Anh chẳng một lời với Khanh . Nàng thật không ngờ đến nước đó rồi mà Khanh vẫn còn muốn giấu . Vũ Anh thật không hiểu Khanh đang muốn làm gì , đang nghĩ gì . Chẳng lẽ Khanh sợ các bạn đồng nghiệp chê bai mình làm một ông phó giám đốc mà cô bạn gái chỉ là thư ký thôi sao ? người chưa vợ , kẻ chưa chồng sao cứ lén lút như thế chứ !

Tình Thơ Ngây

Chương 9

Hoàng Lan vừa bước ra khỏi cửa ngân hàng thì nghe tiếng Loan Châu gọi

- Ê Lan , ở đây nè !

Hoàng Lan nhìn phía bên kia đường thấy Loan Châu tay vừa vịn chiếc xe mô tô của Loan Châu tay vừa cầm cây cà rem , Hoàng Lan bật cười . Con nhỏ này sao lúc nào cũng như trẻ con . Hoàng Lan băng ngang qua đường vui vẻ nói :

- hôm nay mới thứ ba , ngọn gió nào ác ôn đưa đẩy mày tới đây vậy ?

Loan Châu vui vẻ nói :

- tao mang càrem đến cho mày ăn nè !

Vừa nói Loan Châu vừa đưa Hoàng Lan cây càrem đang cầm trên tay đến trước mặt Hoàng Lan.

Hoàng Lan trề môi :

- xí , cho mà cũng hà tiện , ai thèm ăn đồ thừa chứ !

Loan Châu cười hề ha?

- ai nói mày càrem này là đồ bỏ , tao nhường cho mày ăn , chưa cảm ơn tao mà còn dám trách oan nữa hả ! vậy thì tao tiếp tục ăn .

hahaha.

Hoàng Lan chậm rãi bước đi , Loan Châu một tay dắt xe bước theo .

Hoàng Lan vui vẻ hỏi :

- ê , nói chuyện đàng hoàn đi , tìm tao có chuyện gì không ?

Loan Châu vui vẻ nói :

- dạo này sao không thấy cái anh chàng ba trợn đứng dựa cột đèn nhìn mông mày nữa á !

Hoàng Lan nhăn mặt

- mày làm ơn đừng ăn nói ba trợn vậy được không , cũng tại mày mà người ta chẳng dám đứng đó đợi người yêu nữa !

Loan Châu cười to

- con trai gì mà nhát quá !

Hoàng Lan nghiêm mặt hỏi :

- mày tìm tao có chuyện gì ?

Loan Châu nhún vai

- không có gì quan trọng , định hỏi mày chiều ngày mai có bận không

- mày hỏi để làm gì ?

Loan Châu vẫn nét mặt vui tươi nói :

- nếu mày có thể về sớm tao nhờ mày vào nhà thương dùm tao !

Hoàng Lan dừng chân tròn mắt nhìn Loan Châu

- hả , mày nói đùa hay nói giỡn , vào nhà thương dùm mày để làm gì ?

Loan Châu đứng vẫn tỉnh bơ ăn càrem , nói

- mày nghe tới nhà thương là mày như bị điện giật vậy đó ! tao cần phải vào nhà thương khám nghiệm !

Hoàng Lan nghiêm mặt nói :

- mày làm ơn đừng nói cà rồn nữa có được không ? tao sợ nhà thương , dưỡng đường lắm ! mày định vào nhà thương khám cái gì ? mày bị bệnh hả ?

- mày nhìn tao khỏe khoắn như vậy , bệnh gì chứ !

Hoàng Lan lắc đầu

- mày cứ cà rồn hoài , không bệnh đi nhà thương để khám cái gì ?

Loan Châu vừa ăn càrem vừa nhúng vai :

- ai biết !

Hoàng Lan vui vẻ nói

- hả ? chắc mày điên rồi đó ! hahaha

- có lẽ là vậy nên ông già tao bắt tao đi gặp ông bác sĩ gì đó . . .ai mà nhớ tên , nói chung là đến bệnh viện THV khám gân thần kinh của tao đó .hìhìhì

Hoàng Lan tiếp tục bước đi

- thôi đi mày ơi , làm ơn đừng ba sạo nữa , mày có khùng đâu mà đi khám gân thần kinh chứ !

- hàhàhà , chắc tại ông thấy tao mê đi chơi quá nên sợ tao sẽ khùng á !

Lan ngừng lại nghiêm chỉnh nhìn bạn

- mày nói hệt hả , ông bảo mày đi khám thần kinh thật sao ?

Loan Châu gật đầu

- Ờ , tao có bao giờ sạo với mày đâu . Thật ra thì cũng chẳng có gì , dạo này tao thường gây gổ với thằng em trời đánh của tao , ba má tao nói tại tao cần phải khám mấy sợi dây nhợ trong đầu . hàhàhà

Hoàng Lan nhíu mày

- chị em trong nhà gây gổ là chuyện thường thôi , tao với thằng Hiến cũng vậy , có gì đâu mà lo chứ !

Loan Châu cười

- bởi vậy mới nói , thằng quỷ nhỏ nó đâu có chịu đi , ông già đã hện rồi nên bắt tao phải đi , không thôi ông cắt đứt tiền lương hàng tháng của tao ! hìhìhì

- có thật không đây ? ở không như mày vẫn có lương mỗi tháng hả ?
Loan Châu ăn hết cây càrem , nhìn Hoàng Lan nói :

- vấn đề không phải là ở đó , tao nghe con Hoàng Nhung nói nó đã đến đó rồi , chẳng có gì khó khăn cả , chỉ cần đến gặp cái ông bác sĩ tinh thần gì đó , nằm dài lên ghế sa lông , nói ba điều bốn chuyện cho ông nghe , rồi ông khuyên cái này cái nọ , chỉ vậy thôi . Không cần phải chích thuốc , uống thuốc gì cả , để ợt mày thấy không ?

Hoàng Lan lắc đầu cười

- chỉ có những người giàu có như gia đình mày với nhỏ H . Nhung là dư thời gian làm những chuyện đó thôi . Đi bác sĩ không để trị bệnh mà để tâm sự , chuyện thật lạ đời !

Loan Châu lại cười giòn

- Ừ há , đi bác sĩ để tâm tình , nghe nói ông bác sĩ này coi cũng bỏ trai lắm đó mày !

Hoàng Lan cũng cười thành tiếng

- vậy sao mày không lẹ chân đi đến đó . ..

- Tao cũng muốn lắm , nhưng chiều mai tao bận đi cấp với nhỏ Huyền , nhỏ Nhung , thằng . ..

H . LAN lắc đầu

- tụi bây coi bộ dư thời gian dư nha , thì mày hẹn lại . ..

Loan Châu lắc đầu

- tao nói ông già hẹn lại nhiều lần rồi , lần này ông bắt tao phải đi nênt tao nhờ mày đi dùm tao !

Hoàng Lan tròn mắt

- cái gì mày có nói giỡn không hả , tao đến đó để làm gì !

Loan Châu tỉnh queo nói :

- thì đến đó để làm tao !

- hả ?

Loan Châu lại cười

- chỉ có mày với nhỏ Anh là hiểu tao nhiều nhất thôi , nhỏ Anh thì đang bận cấp kè với anh Hai mày nó đâu rảnh để giúp tao , nghĩ đi nghĩ lại chỉ có mày là dư thời gian giả làm tao đó.

- trời , ông bác sĩ đó không biết mặt mày sao mà bảo tao giả làm mày chứ , thôi đừng nói sàm nữa !

Loan Châu cười to

- Ông nào giờ có biết tao đâu mà mày lo , mày chỉ cần đến đó , vào phòng khám bệnh của ông nằm dài trên ghế , nói sơ lịch sử của tao rồi mày có quyền ba loa vấn đề cóc nhái gì đó , nói xong thì ra về ,

dể ợt !

Hoàng Lan vội vàng nói :

- tao không đi đâu , nghe mày diễn tả cái dễ ợt là tao thấy rùng mình rồi , khi không đi nằm dài trên ghế của người ta còn phải nói ba điều bốn chuyện gì đó nữa !

Loan Châu cười

- có gì kỳ chứ , hông chỉ vậy mà nếu mày thấy hảnh đẹp trai mày có thể cưa dùm cho tao luôn ! hà hà hà

Lan vẫn lắc đầu

- tao đã nói là không đi mà . . .

Loan Châu nài ni?

- mày làm ơn dùm tao đi , không phải tao mê chơi mà đi cấp đâu , tao đi để giải hoà dùm cho cặp con Nhung với thằng Tấn , nhỏ Nhung năn nỉ tao nên từ chối không xong . Mày giúp tao lần này đi . Ông bác sĩ này chưa hề thấy mặt tao nhưng có quen với ba má tao nên kệt lắm , lỡ ổng gọi cho ba tao nói tao không có đến thì nguy cho tao , mày là con bạn tao tin tưởng nhất , hiểu tao nhất , làm ơn giúp dùm tao đi mà . .

Nghe Loan Châu nài ni Hoàng Lan cũng xịu lòng . Đi gặp bác sĩ tâm lý cũng chẳng có gì khó lắm . Chỉ cần tốn chút thời gian ở đó ba sạo vài câu chuyện là xong chứ gì . Kỳ này có cơ hội làm nử Quái sao lại chẳng làm , nhất định phải nghịch gợ , phá quấy ông bác sĩ này cho nhỏ Châu biết tay . Hoàng Lan bật cười.

- thôi được rồi , tao sẽ giúp mày , nhưng đi chơi nhớ mang quà về trả ơn tao đó nhen !

Loan Châu ngồi lên xe , đạp ga nói :

- vậy thì cảm ơn mày , leo lên tao chở về nhà !

Thế là hai cô bé chạy một mạch về nhà.

Hai cô bé vừa bước vào nhà thì gặp mẹ của Lan ngồi cạnh năm lầy bàn tay của Vũ Anh . Nhìn thấy Hoàng Lan và Loan Châu , bà dịu giọng nói :

- tụi con có biết chuyện này chưa ?

Hoàng Lan nhúu mày

- chuyện gì hả má ?

Hiển đứng đó vui vẻ nói :

- thì chuyện của anh hai và chị Vũ Anh đó , công nhận hai người này kính đáo thật , thám tử như em mà cũng không hay không biết !

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Vũ Anh , Loan Châu bật cười

- hàhà , đến bây giờ mày mới tuyên bố hả Vũ Anh , Hiền nè , em muốn làm thám tử phải theo học chị , chị biết họ cặp kè lâu lắm rồi !
Hiền vội vàng nói :

- chị cũng xấu thật , biết rồi mà sao không cho em biết !

Mẹ của Hoàng Lan cũng nói vào

- chuyện lớn vậy mà tụi nó giấu bác , con biết mà cũng giấu luôn cả bác !

Loan Châu thân mật ngồi xuống cạnh mẹ của Hoàng Lan , vui vẻ nói :

- bác đừng có trách Vũ Anh và con nhé bác , tại anh Khanh đó , ảnh lấy quyền hành cấm không ai nói gì cả , ảnh muốn giữ bí mật đó bác vì chắc trong đầu ảnh muốn thêm vài ba cô gì đó . ..

Khanh vội cắt ngang lời của Loan Châu

- cô đúng là Nử Yêu Quái , không phải Yêu Quái mà là Ma Quái đó !

Loan Châu vẫn nói tỉnh

- bác thấy không , lúc nào gặp con ảnh cũng nói Quái với Ma nên con làm sao dám nói bác nghe chuyện của ảnh !

Mẹ của Hoàng Lan vui vẻ nắm lấy tay Châu , nói :

- con đừng có nghe nó nói bậy , con đẹp gái như thế này , phải là tiên nử chứ yêu quái ma quái gì !

Loan Châu nhết mũi nói :

- nghe rõ chưa "CuTí" hàhàhà.

Hoàng Lan nắm tay Vũ Anh kéo đứng dậy , Lan vui vẻ nói :

- vậy chừng nào có thiệp mời . ..

Vũ Anh vội vã lắc đầu

- đừng nói bậy mà Lan ,

Hoàng Lan tròn mắt :

- Ồ , thì ra anh hai chưa cầu hôn với chị hả ?

Câu Lan hỏi làm cho Vũ Anh càng đỏ mặt hơn . Khanh trợn mắt nhìn em gái vô duyên của mình . Mẹ của Hoàng Lan vui hăng lên , bà nói :

- dĩ nhiên là nó phải cầu hôn với Vũ Anh rồi , lát nữa để mẹ đi gọi cho dì con , không biết dì dượng của con muốn ba mẹ qua bên đó hay dì dượng con về đây nói chuyện . . . để má đi nấu cơm nước cho xong rồi còn gọi qua cho dì . ..

Vũ Anh vội vàng nói :

- dì ơi , đừng nói sớm vậy mà , anh Khanh và con chỉ mới . ..

Hiền vui vẻ nói :

- má làm gì vội vậy ? họ chỉ mới tuyên bố cặp kè thôi mà , anh hai chưa hỏi mà anh có chưa chắc gì chị Vũ Anh gặt đâu , má đừng có vội quá . . . coi chừng anh hai quê độ ! hahahaha

Bà mẹ gặt gù

- vậy à , nếu vậy thì mẹ cũng nên vào nấu cơm , hôm nay phải ăn mừng !

Vũ Anh vội nói

- để con phụ với dì

Loan Châu cũng nói :

- còn con nữa bác ơi !

Lan cũng nói :

- con nữa má

Bà mẹ dịu giọng nói :

- các con cứ ở ngoài đây trò chuyện đi , đã xong tất cả rồi , cái nhà bếp chật lắm vào rồi bận bịu má la tụi bây đó .hìhìhì

Ba của Khanh ngồi trên ghế chỉ nhìn đám trẻ mà thôi , tuy ông không nói gì nhưng trong ánh mắt hiện rõ niềm hạnh phúc . Ông vội đứng lên , vui vẻ nói :

- bà không cho đám nhỏ vô chắc cho tui vào , hahahaha

Bà Mẹ lắc đầu , vui vẻ

- cái ông này !

Thế là cả hai ông bà cùng vào bếp , để bọn trẻ ở ngoài trò chuyện vui đùa.

Hiển quay sang chị Vũ Anh , nói :

- anh hai có hỏi chị chưa ? chắc chưa quá !

Khanh liền đi về phía Hiển , lấy tay phớt nhanh đầu em trai mình , nói :

- mày chuyên môn phá đám , sao biết là tao chưa hỏi !

Vũ Anh chớp chớp mắt nhìn Khanh

- anh hỏi khi nào chứ , mà hỏi cái gì vậy ?

Loan Châu hỉ hả cười

- hahaha . . .anh Khanh , anh thật có phước đó nha , kỳ này anh mà không cầu hôn với nhỏ Anh là lớn chuyện đấy nhé !

Hoàng Lan vội vàng nắm lấy tay Vũ Anh

- vào phòng đi , nhất đ .nh phải kể rõ đầu đuôi cho tụi này nghe !

3 cô gái chạy vào phòng riêng của Hoàng Lan để lại Khanh và HIỂN bên ngoài.

Vào bên trong , Loan Châu nói :

- kể tội tao nghe đi Vũ Anh !

Vũ Anh nhớ lại cảnh sáng hôm nay mà nở một nụ cười thật tươi.

Sáng sớm bước vào công ty thì nghe Đoàn loa loa diễn tả về "cô bạn gái bí mật" của Khanh.

- chúng tôi không nhìn bấy lâu , rõ là cai con nhỏ đó có cái mông bự chần dẩn , thân hình mập ú . ..

Vũ Anh nhìn thấy Khanh đứng đó mà không nói gì , nàng giận run lên nói :

- anh Khanh , anh phải nói rõ ra cô bạn gái đó là ai , nếu không coi chừng anh sẽ mất bạn gái đó !

Khanh vội vã đến bên Vũ Anh , nói to :

- các người làm ơn im lặng nghe tôi tuyên bố !

Mọi người đưa mắt nhìn Khanh . Chàng chỉ vào Vũ Anh to tiếng nói :

- bạn gái tôi mảnh khảnh như vậy mà thằng quỷ Đoàn cho là ú !

hàhà , xin tuyên bố cho tất cả biết Vũ Anh chính là cô bạn gái bí mật của tôi đó !

- hả ?

Mọi người cùng hả một tiếng thật to , ai cũng ngạc nhiên nhìn Vũ Anh rồi nhìn Khanh . Vũ Anh đỏ mặt đấm nhẹ vào eo Khanh

- ai bảo anh tuyên bố như thế chứ !

Cường vui vẻ nói :

- thấy không , tôi nói khuôn mặt Vũ ANh lúc nào cũng tươi cười , thất tình chỗ nào chứ ! hahaha

Loan nhìn Vũ ANh như không tin , hỏi :

- có thật vậy không ?

Vũ Anh mắt cở nhìn xuống chân mà đôi má ửng hồng.

Bích vui vẻ nói :

- nhìn cái mặt đỏ ỏ của nhỏ cũng biết điều ông KHanh tuyên bố là thật rồi !

Câu nói của Bích làm mọi người cười rộn lên . Các bạn đồng nghiệp vui vẻ chúc mừng Vũ Anh và Khanh . Loan tuy có vẻ hơi buồn có lẽ vì trách Vũ Anh sao không chịu nói thật lúc ban đầu nhưng rồi Loan cũng bỏ qua sau khi Vũ Anh thành thật nói rõ lý do và sự lo lắng của nàng . Vũ Anh thật mừng trong bụng là ai cũng không giận nàng về vụ giấu họ bấy lâu nay.

Ngồi trên giường , Hoàng Lan vui vẻ nói :

- vậy anh hai tao cầu hôn chưa ?

Vũ Anh tah^ .t thà lắc đầu

Loan Châu nói :

- không sớm thì muộn thôi , tội bây giờ làm một cặp đũa thơ mộng mà ,
haha , không ngờ mộng của mày trở thành thật rồi !

Tất cả người trong nhà ăn uống vui vẻ . Ai ai cũng chấp nhận
tình cảm của Khanh và Vũ Anh , nhất là mẹ của Khanh cứ nhắc đi
nhắc lại với Khanh "con phải cầu hôn Vũ Anh cho sớm đó nha !" câu
nhắc nhở của mẹ là Khanh cười , Vũ Anh đỏ mặt . Sau buổi ăn cơm
Loan Châu xin phép về , trước khi về Loan Châu không quên móc ra
tấm giấy trong túi quần đưa cho Hoàng Lan , nói :

- đây là giấy hẹn cho ngày mai đó , tên người , địa chỉ đều ở trong
này , mày phải nhớ chiều mai xin phép ra sớm giúp tao đó !

Hoàng Lan chưa kịp trả lời thì Loan Châu đã đi nhanh ra ngoài đóng
cửa lại . Hoàng Lan nhìn mảnh giấy lắc đầu . Hoàng Lan vui vẻ
trở lại trò chuyện với mọi người . Nhìn thấy Vũ Anh hạnh phúc bên
Khanh , lòng Hoàng Lan vui vô cùng . Hy vọng Vũ Anh và Khanh sẽ
mãi được vui và hạnh phúc như hôm nay.

Khanh và Vũ Anh đang ngồi ăn sáng ở tiệm phở cạnh bên công ty .
Khanh vui vẻ nói :

- bây giờ phải tìm thư ký mới rồi !

Vũ Anh ngạc nhiên nhìn Khanh

- tại sao tìm thư ký mới ? cho ai ? bộ chị Loan muốn nghỉ việc hả ?
Khanh lắc đầu

- anh phải tìm thư ký thế chỗ của em đó , bây giờ em là bạn gái của
anh , mọi người đã biết thì làm sao còn làm thư . ..

Vũ Anh vội gạt đi

- sao lại chẳng được chứ !

Khanh vội vàng phân tích

- không phải là chẳng được mà anh sợ trong lúc làm việc anh nghĩ
em là thư ký rồi ra lệnh cho em , em giận thì nguy , không đưa
chuyện em làm thì cũng nguy vì người ta sẽ nói anh thiên di !

Vũ Anh lắc đầu

- anh đừng có coi thường em quá ! công và tư em phân biệt rõ ràng
mà , trong giờ làm việc em là thư ký của anh , dĩ nhiên anh phải đưa
việc cho em làm , có sai anh phải la rầy em chứ , như thế thì người
ta làm sao có thể cho rằng anh thiên di !

Khanh nhướn mày nhìn Vũ Anh

- em thật không giận nếu anh la rầy em ?

Vũ Anh gạt đầu

- vâng , nhưng khi không khi không là hồng được đó nha , em làm sai mới được phép rầy em !

Khanh hỏi lại

- nhất định không giận ?

Vũ Anh gật đầu

- nhất định không giận ! vậy anh không được đuổi việc em đó nha !

Khanh vui vẻ nói :

- dĩ nhiên là không bao giờ anh dám đuổi việc em rồi , một cô thư ký giỏi như em , anh đuổi thì ông chủ của anh cũng muốn lại em thôi !

hìhìhì

Vũ Anh đứng lên

- chúng ta vào công ty đi anh !

Đứng trước cửaA công ty , Khanh nói :

- em vào trước đi , chúng ta vào cùng lúc cũng kỳ lắm !

Vũ Anh mỉm cười mở cửaA bước vào . Đoàn nhìn thấy Vũ Anh ngồi vào ghế , hân liên điểm ,

-một ,2 ,3 ,4 ,5

Khanh xuất hiện sau cánh cửa . Mọi người cười rần lên , Vũ Anh tròn mắt hỏi :

- các người cười gì chứ !

Loan vui vẻ nói :

- tụi này cá với nhau coi Vũ Anh xuất hiện trước hay ông Khanh trước va trong giòng bao nhiêu giây thì kẻ thứ hai sẽ xuất hiện ! hahaha

Đoàn hề hả cười

- vậy là tôi thắng rồi đó !

Khanh đỏ mặt nói :

- các người thật quá lắm , Cường , vào đây có chút chuyện muốn bàn với người !

Khanh vào nhanh trong phòng riêng cho đỡ quê , Cường đứng lên vui vẻ đi vào phòng làm việc của Khanh.

Vũ Anh ngồi bên ngoài vui vẻ làm việc . Đêm hôm qua nàng gọi cho ba mẹ để kể chuyện của nàng . Mẹ của Vũ Anh vui mừng vô cùng . Trong lòng bà lúc nào cũng rất quý mến Khanh . Ba của Vũ Anh ngày hôm đó hay tin Vũ Anh không theo Thắng đi TGB , ông giận lắm nhưng bây giờ hiểu rõ chuyện ông cũng vui trong lòng . Khanh là chàng trai cũng chẳng thua gì Thắng , vả lại là cậu con trai mà ông đã nhìn thấy nó lớn lên như thế nào . Ông cũng cảm thấy yên tâm phần nào vì biết Khanh chẳng phải là một chàng thanh niên xấu tính

. Mẹ của Vũ Anh có hỏi nàng Khanh đã cầu hôn nàng chưa , câu hỏi làm Vũ Anh thẹn cả người . Nàng thật sự rất mong mỗi ngày đó sẽ đến , làm con gái ai lại đi hối thúc người mình yêu ngỏ lời cầu hôn chứ . ..

Đang trong giấc mơ thì nghe tiếng hét của Khanh bên tai

- Vũ Anh , cô làm ăn cái kiểu này đó hả , lá thư chỉ có mấy hàng mà cô cũng đánh trật lất !

Mọi người đưa mắt nhìn Khanh và Vũ Anh . Nàng to tròn đôi mắt nhìn Khanh , nhỏ giọng nói :

- anh làm gì la lớn vậy , đánh sai thì sửa lại . ..

Tiếng Khanh vẫn to như cố ý cho mọi người nghe

- tất nhiên là phải đánh lại rồi , nhưng cứ sai rồi đánh lại , vậy chừng nào tôi mới có hợp đồng đưa người ta ký !

Vũ Anh bực mình to tiếng lại với Khanh

- lâu lâu mới sai một lần , anh làm gì dữ thế !

Nàng giật lá thư trên tay của Khanh , chẳng thèm nhìn đến mặt Khanh . Chàng nhìn lên nói :

- các người nhìn gì chứ , thư ký tôi làm sai tôi la rầy là chuyện thường mà !

Quay sang Vũ Anh , Khanh nói nhỏ vào tai nàng

- bộ giận anh hả ?

Vũ Anh không ngẩng lên nhìn Khanh mà chỉ "xí" một tiếng làm cho mọi người chung quanh bật cười.

Khanh bước trở vào phòng nhưng chưa đầy năm phút , chàng lại bước ra đứng cạnh bên Vũ Anh , khẽ tai nói nhỏ :

- nhớ chiều nay đi xem xuất bả :30 với anh nhé , anh có buổi họp nên sẽ chờ em ngoài rạp !

Vũ Anh nhìn thẳng vào mắt Khanh nói to :

- còn khuya mới đi với anh !

Khanh vội vàng nói :

- em giận thật à ? em thật bướng bỉnh quá , sao ban sáng nói là công tư phân minh mà . ..

Vũ Anh bậm môi

- la thì cũng nhỏ tiếng chút , anh làm chi dữ vậy !

Khanh cười xoa

- cho anh xin lỗi đi mà !

Câu xin lỗi của Khanh làm cho mọi người không thể nín cười được nữa . Loan vui vẻ nói :

- để tui coi hai người công tư phân minh được tới bao lâu . hà hà hà . Khanh gượng cười bỏ vào phòng riêng , Vũ Anh ngồi đó đánh lại tờ thư mà cười trong bụng . Khanh và nàng thật trẻ con quá , nhưng như thế mới vui chứ . Từ ngày Khanh và nàng thành một cặp thì lúc nào nàng cũng muốn được làm trẻ thơ , làm cô bé bướng bỉnh của Khanh . Vũ Anh chỉ hy vọng một ngày nào đó nàng sẽ được làm vợ , làm mẹ . . Vũ Ahh lắc đầu "lại mơ đầu đầu nữa rồi , đánh máy sai mắc công bị Ông chủ la nữa , thật thấy ghét anh quá đi !"

Tình Thơ Ngây

Chương 10

Hôm nay vì lời hứa với Loan Châu nên Hoàng Lan đã xin về sớm . Nàng gọi xe taxi đi thẳng đến bệnh viện . Bước vào Hoàng Lan thấy ớn lạnh , nàng chúa ghét vào nhà thương . nàng thật không hiểu sao bác sĩ tâm lý lại có văn phòng nằm ở đây . Hoàng Lan rùn mình "chắc văn phòng này ở đây để dành cho những thân nhân của các người chết , Lan ơi , mày nghĩ tầm phào gì vậy !" Theo địa chỉ Hoàng Lan đã tìm ra văn phòng của ông Bác sĩ Kế Trình . Hoàng Lan mở cửa đi vào , nhìn thấy Cô y tá ngồi bên góc Hoàng Lan vội hỏi

- xin hỏi bác sĩ Kế Trình có đây không ?

Cô y tá vui vẻ nói :

- cô là bệnh nhân của bác sĩ phải không ? cô viết tên vào đây đi , tôi lấy hồ sơ và sẽ cho cô vào gặp bác sĩ !

Hoàng Lan vội viết tên mình vào , rồi chợt nhớ ra là mình đâu phải Hoàng Lan , mà là Loan Châu cơ . Nàng bật cười , xóa đi và viết lại . Hoàng Lan ngẩng lên nhìn cô y tá , nàng thầm nghĩ trong bụng "chắc cô ta cho rằng mình điên quá , hà hà , thì người điên hoặc người giàu mới vào gặp bác sĩ tâm lý !" .

Hoàng Lan ngồi vào ghế chờ đợi cô y tá gọi tên mình . Một lúc sau cô y tá từ cửa phòng bác sĩ bước ra nói :

- bác sĩ có thể gặp cô rồi , cô vào đi !

Hoàng Lan mở cửa bước vào . Nàng cứ nhắc mình mãi , hôm nay phải làm Loan Châu , phải nghịch ngợm như nó , không phải Hoàng Lan tầm thường nữa . Người bác sĩ đưa lưng về phía nàng , có lẽ ông ta đang bận mở tủ lấy hồ sơ chi đó . Khi ông quay lại , cả hai trở mắt

nhìn nhau.

Hoàng Lan nói to :

- là ông ?

Người bác sĩ trẻ tuổi cũng nói thật to :

- là cô ?

Hoàng Lan nhú mày

- Ông là bác sĩ Kế Trình ?

Bác sĩ trẻ tuổi không trả lời nàng , chàng hỏi ngược lại

- còn cô là Lê Thị Loan Châu ?

Hoàng Lan lắc đầu rồi nhớ lại "mình đang đóng vai trò Loan Châu mà !" rồi nàng gật đầu . Bác sĩ nhú mày

- cô là Loan Châu hay không phải Loan Châu ?

Hoàng Lan thật không ngờ chàng "thư sinh" mà Loan Châu cho rằng mỗi chiều thường đứng chờ nhìn Hoàng Lan lại là bác sĩ tâm lý học Kế Trình , nhưng Hoàng Lan vẫn còn nhớ cô nữ sinh kia gọi anh ta là "Mạnh" kia mà . Hoàng Lan cũng không biết tại sao lại nhớ rõ cái tên đó nữa . Người bác sĩ trẻ tuổi chăm chú nhìn Hoàng Lan

- sao cô không trả lời câu hỏi của tôi ?

Hoàng Lan như tỉnh lại , hôm nay nàng là Loan Châu thì phải tỉnh nghịch chứ , Hoàng Lan nhoẻn miệng cười

- anh là bác sĩ thật sao ? tôi cứ tưởng anh là thư sinh chứ !

Người bác sĩ trẻ tuổi cười nhẹ , lắc đầu nói

- cô và bạn của cô tư tưởng phong phú quá !

Biết là ông ta đang chăm bím mình , nàng bực mình châm lại một câu

- nhìn kỹ vẫn không thấy ông giống bác sĩ tí nào , có phải là giả mạo không ? vì ông có tên là Mạnh chứ nào phải bác sĩ Kế Trình Kế Triết gì á !

người bác sĩ trẻ lắc đầu

- không phải giả mạo , tôi đúng là tên Mạnh , bác sĩ Trình bận việc nên nhờ tôi giúp dùm ông ta hôm nay , cô còn gì thắc mắc nữa không ?

Hoàng Lan tỉnh bơ ngồi xuống ghế sa lông , nói :

- làm sao mà tôi tin cho được , bác sĩ tâm lý chứ bộ bác sĩ khám bệnh ho bệnh cảm đâu mà có thể thay thế khám bệnh , nếu muốn tôi tin thì ông phải nói rõ cho tôi biết lý lịch đằng hoàn !

Từ ngày ra trường đi làm cho đến nay , đây là lần đầu tiên bệnh nhân của anh hỏi lý lịch của anh . Mạnh bật cười

- tôi là bác sĩ , tôi chưa hỏi lai lịch của cô mà cô lại hỏi tôi ?

Hoàng Lan tinh nghịch nói :

- lai lịch tôi có gì để hỏi chứ , bao nhiêu giấy tờ ông đã ở trong tay ông rồi !

Mạnh nhìn Hoàng Lan

- đúng vậy , nhưng còn thiếu . ..

- thiếu gì ?

Mạnh nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của Hoàng Lan , nói :

- bức ảnh , làm sao tôi biết cô thật là Loan Châu ?

Trong lòng Hoàng Lan rất dỗi lo lắng nhưng vẫn cố bình tĩnh , nở nụ cười thật tươi , nói :

- vậy thì tôi quả quyết anh là bác sĩ giả !

Mạnh nhíu mày

- tại sao ?

Hoàng Lan cười tinh nghịch

- bởi vì một bác sĩ tâm lý thì sẽ không nói như vậy , nếu chẳng phải là Loan Châu thì tôi đến đây làm gì ? có lợi gì cho tôi chứ ? vào đây ai cũng nghĩ tôi điên mới tìm tới nhà tâm lý học , giả ai không giả , ngu sao giả người điên !hìhì

Mạnh nghe lời giải thích của Hoàng Lan , chàng cũng cảm thấy mình quá điên rồi . Nhưng không để Hoàng Lan thấy được khuyết điểm của mình , Mạnh liền nói đỡ :

- rất có nhiều chuyện trên đời , người ta làm mà mình không bao giờ ngờ được . ..

Hoàng Lan nghịch ngợm nói

- nhánh cây ông leo đã tét nhánh rồi , đừng ráng níu lại làm gì , hà hà cứ tự nhiên nói câu xin lỗi với tôi đi , bác sĩ tâm lý nhiều khi cũng đi sai tâm lý làm một chuyện thường tình mà !

Mạnh cảm thấy thích thú cách nói chuyện này của cô bé , nhìn bề ngoài trẻ đẹp , lém lỉnh , nghịch ngợm , cô bé đâu trông giống một người cần đến nhà tâm lý học ! nhưng Mạnh nghĩ lại "con nhà giàu đa số là vậy , hể trong nhà có chút chuyện phiền não mà tìm đến đây , đâu có gì là lạ !"

Mạnh vui vẻ nói :

- vậy xin lỗi cô nhé , chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không ? tôi là bác sĩ Đinh Thế Mạnh , hôm nay bác sĩ Kế Trình có chút việc nên giao tất cả bệnh nhân mới cho tôi điều trị , và từ nay tôi là bác sĩ của cô !

Hoàng Lan thúc thích cười

- Đinh Thế Mạnh ! hìhì tên ông nghe lạ lắm , hồ sơ của tôi chắc chắn là ông đã nắm trong tay rồi , vậy khỏi giới thiệu nhé !

Mạnh cười

- ho6` sơ đâu có thể viết hết tính tình củamột người nên tôi rất hy vọng có thể biết thêm nhiều về cô !

H . LAn vui vẻ nói :

- không muốn cũng phải biết vì tôi là bệnh nhân của ông mà !

Mạnh vui vẻ lắc đầu

- cô quả là tinh nghịch , hy vọng cô có thể nói sơ cho tôi hiểu về cô .

..

H . LAn lắc đầu

- không được đâu !

Mạnh nhú mày

- tại sao ?

Hoàng Lan nghiêng nghiêng đầu , nhưmặt đứa trẻ tinh nghịch , nàng vui vẻ nói :

- tôi không biết ông là ai thì sao dám nói tất cả cho ông nghe , hay là vậy đi , ông kể sơ về gia cảnh của ông cho tôi biết , khi biết rồi "hy vọng" tôi sẽ dễ thở hơn và "có thể" sẽ cho ông biết về tôi ! hìhìhì

Mạnh nhìn cô bé trước mặt mà buồn cười . Tuy chàng làmột bác sĩ mới ra trường , nhưng trong bao năm thực tập , chàng cũng chưa bao giờ gặp chuyện thế này . Mỗi khi gặp bệnh nhân , hỏi câu nào thì người ta trả lời câu nấy , còn cô bé này , hỏi câu nào cô ta hỏi lại câu đó . Có đời ai lại đi bảo bác sĩ tâm lý học nói về lý lịch của bác sĩ chưa . Nhưng nhìn đôi mắt nghịch ngợm của cô bé , Mạnh bật cười , nghĩ "không đi đếnh mục đích chắc cô bé không chịu thua đâu !"

Hoàng Lan tủm tỉm cười trong sự im lặng của Mạnh . Không ngờ đóng vai trò của Loan Châu cũng vui quá chứ . Bác sĩ Mạnh trẻ tuổi này học ngành tâm lý thật không thích hợp cho anh ta chút nào . Nghĩ thế Hoàng Lan lại cười.

Nhìn nụ cười nghịch ngợm trên nét mặt của Hoàng Lan , Mạnh lắc đầu nói :

- thú thật cô là người bệnh nhân đầu tiên hỏi về tôi.

Hoàng Lan liền vui vẻ trêu

- có thật không đó ? xin nói rõ tôi là bệnh nhân đầu tiên của anh hay là bệnh nhân đầu tiên hỏi lai lịch của anh ? hìhìhì

Mạnh xăm nét mặt xuống . Nếu là Loan Châu thì nàng đã vui cười và

mạnh dạng tấn công tiếp tục , nhưng Hoàng Lan dù đóng kịch thế nào vẫn còn lại chút yếu ớt của Hoàng Lan , nàng vội vã nói :

- xin lỗi nhé , tôi chỉ đùa thôi , không cố ý chê bai gì bác sĩ cả !

Mạnh đưa mắt nhìn Hoàng Lan . Chàng ngạc nhiên , chỉ thoáng trong vòng mười mấy giây , một cô bé với đôi mắt đầy vẻ nghịch ngợm đã đổi sang một ánh mắt dịu dàng , ăm ắp . Thì ra cô bé này không nghịch ngợm như ta tưởng tượng . Mạnh phì cười . Nhìn thấy nụ cười của Mạnh , Hoàng Lan vui vẻ đùa tiếp

- sao ông không nói mà chỉ cười thế nhỉ ! bác sĩ không thể dùng nụ cười mà thay thế lời nói đâu nhé , tôi không mắc mưu đâu ! hìhìhì

Ngồi đối diện với Hoàng Lan , Mạnh vui vẻ nói :

- vậy Loan Châu muốn biết điều gì ?

Hoàng Lan nhún vai nói :

- đâu biết , bác sĩ có thể nói về . . . ừm . . . như là bác sĩ năm nay bao nhiêu tuổi ? ra trường khi nào ? hiện đang ở đâu gia cảnh thế nào ? v . v . và v . v . như thế đó ! hà hà hà

Mạnh nhún mày , nhưng trên môi chàng nở nụ cười

- nhiều như thế à ? mà sao Loan Châu lại muốn biết nhiều thế dường như là hơi . . .

Hoàng Lan tỉnh bơ nói :

- hơi gì chứ ? bác sĩ nghĩ coi , phải biết tuổi tác xem có già hơn tôi không , méu già hơn tôi mới biết cách xưng hô vì bác sĩ còn là bác sĩ dài dài của tôi mà ! hìhì , ra trường khi nào để xem bác sĩ có kinh nghiệm nhiều chưa , gia đình thế nào . . . hổng phải tôi tò mò đâu nha , à mà chắc chưa , cô nữ sinh mà bác sĩ thần thờ chờ đợi mỗi chiều thứ sáu chắc là bồ của bác sĩ hả , vậy là bác sĩ chưa vợ , mà có con chưa ..

Mạnh liền đưa bàn tay phải lên như muốn đầu hàng , chàng vội nói :

- thôi được rồi , tôi vừa được 30 tuổi , chưa vợ chưa con , đã ra trường tại Hoa Kỳ cách đây hai năm , đã thực tập ở nhà thương này vừa đủ hai năm , cùng với bác sĩ Kế Trình cộng tác được vài tháng , sao . . . đủ chưa , cô còn muốn biết thêm gì nữa không ?

Hoàng Lan ôm bụng cười giòn giã . Nàng không ngờ ông bác sĩ này khai rỏ ràng về ông ta như thế , đúng là một bác sĩ không lão luyện nghề của mình nên đã bị mắc mưu nàng rồi . Mạnh nhún mày

- tại sao cô cười ?

Hoàng Lan với vẻ thật tự nhiên , nói :

- tôi thật không ngờ anh lại khai báo rỏ ràng như thế , nè , anh ở

nước ngoài chắc có nhiều điều lạ lắm , kể tôi nghe với !

Mạnh lắc đầu , cô gái này thật kỳ lạ , mới gọi chàng bằng ông rồi đổi sang anh trong chớp mắt , đi bác sĩ mà cứ hỏi chuyện của bác sĩ cứ chẳng kê khai gì chuyện của mình . Mạnh chưa bao giờ gặp trường hợp nhưng chàng là 1bác sĩ tâm lý thì phải biết cách nói chuyện với bệnh nhân chứ.

Mạnh ôn tồn nói :

- Ba Mẹ của cô có cho chúng tôi biết , cô không thích ở nhà và thường gây gổ với các em , cô hay giấu sự buồn bực qua nụ cười và không bao giờ tiết lộ tâm sự của mình cho ai rõ , phải vậy không ?
Hoàng Lan chăm chú nhìn Mạnh . Không ngờ anh chàng bác sĩ này thẳng thắn như vậy . Gia đình của nhỏ Châu cũng hiểu nó phần nào chứ , vậy mà con nhỏ cứ bảo gia đình chẳng ai thèm chú ý đến nó , thật nhỏ có phước mà không chịu hưởng . Loan Châu là bạn thân với Hoàng Lan từ bé thơ đến bây giờ . Có lúc nào nàng thấy Loan Châu lo lắng hoặc buồn rầu đâu , nhỏ quá sung sướng thì làm sao biết buồn là gì . Tính tình của Loan CHâu rất thoải mái cởi mở , nhưng cũng rất độc quyền vì sanh ra là con nhà giàu thì đứa nào cũng có cái tính đó nên anh chị em trong nhà xích mích nhau là chuyện thường , có gì đâu mà phải đi đến bác sĩ gỡ rối tơ lòng . Còn gia đình mình ? Hoàng Lan cũng hạnh phúc lắm chứ , không sống trong sự giàu sang nên cha mẹ luôn bận lo kiếm tiền về nuôi con . Họ đâu rảnh mà để ý đến tâm tình của các con , chỉ cố gắng dạy cho anh em nàng nên người , và cho ăn học để sau này có được một việc làm tốt để nuôi thân . Vậy mà ba anh em của Hoàng Lan vẫn khôn lớn nên người , nào có thua xúc gì aid đâu ! Mỗi khi có chuyện gì phiền náo , Hoàng Lan chỉ tâm sự với bạn bè , vậy cũng đủ rồi cần gì đến bác sĩ ? vả lại sống một cuộc sống trầm lặng như nàng thì sao mà có nhiều phiền náo được chứ . ..

- cô Loan Châu , sao cô không trả lời tôi ?

Câu hỏi của Mạnh làm Hoàng Lan giật mình , nàng ngơ ngát hỏi :

- anh hỏi cái gì ?

Mạnh lại lắc đầu

- cô quả như sự suy đoán của tôi , không quan tâm chăm chú cho những điều bên cạnh , dường như cô hay chú tâm đến chuyện của người khác để quên đi chuyện rắc rối của mình ?

Vẻ tinh nghịch lại hiện lên trên đôi mắt đẹp của Hoàng Lan , nàng vui vẻ hỏi :

- bộ tôi có rắc rối gì hả ?

Mạnh vui vẻ trả lời

- tôi không biết , và nếu có hy vọng chúng ta sẽ cùng gỡ rối dùm Loan Châu !

Hoàng Lan gật gù

- Ô há , tôi có thắc mắc này , nhờ anh gỡ dùm !

Mạnh vui vẻ nói :

Loan Châu cứ nói cho tôi nghe !

Hoàng Lan vui vẻ tiếp lời

- tại sao anh học bên mỹ mà không ở bên đó làm , về đây làm gì ?

Mạnh lắc đầu

- tôi nói cô có rắc rối gì về cô chứ không phải thắc mắc chuyện của tôi !

Hoàng Lan lí lắc cười

- Ô , về tôi hả ? tôi chẳng có rắc rối gì cả !

Rồi Hoàng Lan nhìn đồng hồ , vội vàng đứng dậy nói :

- tới giờ tôi phải về rồi , tôi có hẹn với bạn , thôi để khi khác tôi gọi lại văn phòng anh , hẹn bàn giải rắc rối của tôi sau nhé !

Mạnh chưa kịp trả lời trả vốn gì cả thì Hoàng Lan đã nhanh tay xách túi xách của mình đi nhanh ra khỏi văn phòng . Mạnh chỉ biết lắc đầu . Cô bé này thật khó hiểu quá , đi bác sĩ tâm lý mà chẳng cho bác sĩ biết gì về mình cả . Mấy tiếng đồng hồ cô ta chỉ dõng dạc nói chuyện đầu đầu , chẳng muốn đề cập đến bản thân mình . Cô bé này ngây thơ chưa hề biết buồn phiền hay cô bé có điều chi rắc rối , phiền muộn và chẳng muốn nói ra ?

Mạnh nhìn vào hồ sơ của Loan Châu . Cha của Loan Châu có đề rõ "Loan Châu được sanh ra tại đất sài gòn , lớn lên trong sự cưng chiều , lúc nào cũng cười , chúng tôi thấy nó buồn hay vui cũng vậy , lúc nào cũng vui cười bất cần đời nhưng sao nó lại thường gây gổ với các em , chẳng thích ở nhà , sợ nó cứ đi chơi rồi hư hỏng cuộc đời , mà không biết nó có hư hỏng hay chưa vì chẳng ai biết được tâm tư của nó , hy vọng bác sĩ có thể giúp khuyên lơn nó . . ."

Mới nhìn sơ qua thì Mạnh thấy chuyện này đâu khó , đa số những đứa con giàu thường có bản tính như thế , có gì là lạ . Nhưng cô bé này có cách nói chuyện rất lạ , vẻ ngây thơ tinh nghịch của cô ta , và theo tâm lý mà đoán , nhìn và nghe cách nói chuyện của cô bé , cô bé chẳng có chút gì gọi là "hạng gái nhà giàu biết ăn chơi" , vì thế người con gái Loan CHâu này đã làm cho Mạnh càng muốn hiểu

biết thêm về cô ta . Chàng nhìn đồng hồ rồi vội vàng bước ra bên ngoài dặn dò cô y tá

- Hường , chị gọi dùm tôi đến nhà cô Lê Thị Loan Châu , tôi muốn làm cái hẹn thứ hai với cô ta nhé !

Cô y tá Hường gật đầu . Mạnh trở vào trong chuẩn bị ra về.

Tình Thơ Ngây

Chương 11

Hoàng Lan bước vội ra ngoài . Nàng rất ghét phong cảnh của nhà thương vả lại vì sợ bác sĩ tên Mạnh đó nghi ngờ nàng chẳng phải là Loan Châu thì phiền lắm . Hoàng Lan nghĩ lại lúc ở trong phòng của bác sĩ mà buồn cười . Anh chàng bác sĩ này còn trẻ quá , bị mắc mưu nàng hoài . Nghĩ lại cũng tội nghiệp cho hắn , cả buổi mà chẳng hỏi gì được . Nàng mong chờ gặp được Loan CHâu nói cho nó tức chơi . Mê đi cấp để bỏ lỏng cơ hội phá anh chàng bác sĩ đẹp trai này . Mà hắn đẹp trai thật chứ , nhất là đôi mắt sáng và đôi chân mày cứ nhíu lại , suy nghĩ gì đâu đó , mà bác sĩ tâm lý thì làm sao cho mình tự do thành thơi , thoải mái chứ ! Anh ta chưa hỏi được câu nào về mình , hà hà hà , chắc chắn hắn sẽ gọi lại nhà làm lại cái hẹn , kỳ này cho nhỏ Châu chết luôn ! hì hì hì . ..

Hoàng Lan đang tươi cười một mình thì nghe có tiếng gọi của Vũ Anh - Lan , đợi tí !

Hoàng Lan nhìn thấy Vũ Anh nên đứng lại chờ đợi Vũ Anh băng qua đường , khi đến bên cạnh Vũ Anh lại hỏi :

- em đi đâu về đó

Hoàng Lan vừa đi vừa kể cho Vũ Anh nghe , cả hai cô gái ôm bụng cười.

- Vũ Anh , phải là cháu không ?

Có một bà già từ trong tiệm đi ra hỏi với theo . Vũ Anh đứng lại nhíu mày nhìn , rồi như nhớ ra , cô vui vẻ nói :

- Thím Tư , là Thím hả ?

- Ờ là thím nè , lâu quá không gặp cháu , bây giờ lớn đại rồi hả ?

- da.

- ba má cháu thế nào ?

- dạ vẫn khỏe , cảm ơn thím . ..

Vũ Anh quay lại nói với Hoàng Lan

- nhờ Lan đến nhà Hàng Tân Tân nói với anh Khanh là chị gặp người quen , sẽ đến trễ giây lát nha Lan.

Lan vui vẽ gật đầu

- được mà ,

Nàng nhìn người thím tư của Vũ Anh , gật đầu chào và đi nhanh về phía nhà hàng Tân Tân.

Khanh và Cường đang ngồi chờ đợi Vũ Anh . Cường vui vẽ nói :

- mày làm thế nào mà dạo này Vũ Anh không còn quạu nữa vậy ?
hàhàhà

Khanh cười to

- đàn bà con gái ai mà hiểu nổi họ , cũng khó mà làm vừa lòng họ lắm , còn mày sao không thấy bồ bịch gì cả , làm ăn bê bối vậy sao ?
hahaha

Cường ha hả cười

- tao đâu có gấp như mày !

Khanh lại nói :

- quen mày thì lâu mà chẳng hề nghe mày nói gì về chuyện riêng tư của mày !

Cường lại cười

- hàhà , tao chẳng như mày đâu , công tư phân biệt rõ ràng , hàhà , tao mà lòi thối về chuyện tình cảm như mày thì chắc bị đuổi việc lâu rồi ! hàhà

Khanh vui vẽ nói :

- Ông chủ dám đuổi mày sao !

Cường chỉ cười không nói . Cường cũng biết điều đó chứ . Cường làm việc ở đó lâu hơn Khanh . Trong công ty có thể nói là Cường biết nhiều hơn cả Khanh nữa , nhưng vì học vấn kém nên cái chức Phó Giám Đốc đã thuộc về Khanh . Cường cũng chẳng hề ganh tỵ vì biết học lực của mình kém như thế nào . Chàng hiểu nhiều , biết nhiều chỉ vì cái tính tò mò , muốn tìm hiểu , muốn không thua xức ai nên việc trong ngoài công ty Cường đều hiểu rõ hơn ai hết . Đến nỗi Giám Đốc nhiều khi còn hỏi ý kiến của chàng rồi mới hành động . .

.và . . . Có một cô gái đang đi thẳng đến phía chỗ của Khanh và Cường nên đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Cường . Chàng vui vẽ nói :

- ê Khanh , con bé tóc dài kia xem cũng xinh quá chứ ! hàhà tao quên , bây giờ mày sao dám nhìn gái nữa ! hàhà

Khanh liền quay lại , nói :

- tại sao không dám nhìn , tao chẳng phải là . . .con Lan ?

Cường vội nói :

- mà quen hả , nhìn cũng hấp dẫn quá chứ , giới thiệu cho tao đi !
khà khà

Khanh vội nói :

- em gái của tao đó , đừng nói tầm bậy !

Hoàng Lan bước nhanh đến cạnh bên Khanh và vừa nghe Cường nói :

- tiếc thật , đẹp thật nhưng mà yên tâm đi tao không thèm của em gái mà đâu !

Hoàng Lan nhú mày . Đàn ông con trai gì mà ăn nói thật vô duyên thế , ai cho của đâu mà nói thèm với không thèm . Lan hất mặt chẳng thèm ngó đến người bạn của Khanh , nàng nói :

- anh Khanh , chị Vũ Anh gặp người quen nên nhờ em nhắn lại chỉ sẽ đến trễ , thôi em về !

Khanh nói :

- mà đi đâu mà gặp Vũ Anh ?

Hoàng Lan tỉnh bơ nói :

- thì đi trên đường lộ đó !

Cường cười to

- con gái thời nay đưa nào cũng như đưa đó , ê Khanh sao không giới thiệu cho tao biết em gái của mà !

Khanh lắc đầu , vui vẻ nói :

- Đây là Hoàng Lan , em gái của tao , còn đây là Cường , bạn đồng nghiệp với anh !

Cường gật đầu chào.

- hân hạnh được biết cô bé . ..

Hoàng Lan hất mặt nói :

- ai thèm biết anh , giới thiệu làm gì !

Cười lại cười

- em gái của mà ngang quá chứ , chắc ăn hiếp mà dử , hèn chi mà lúc xưa nói đến làm quen con gái là mà nhát gan như thỏ . ..

Lan cướp lời

- anh nói vậy là cho rằng tôi dử hả ? hà . . .hà . . .biết vậy thì phải coi chừng đó nhé !

Cường lại cười

- không biết thằng Khanh hoặc Vũ Anh có nói gì về anh cho cô bé

biết chưa . . .

Giọng cười thật thấy ghét và câu nói "cô bé" của Cường làm cho Hoàng Lan bức lên

Khanh nhìn cô em gái , hỏi :

- mày đi làm mới về à ?

Hoàng Lan tạm gạt sự suy nghĩ của mình qua một bên , trả lời Khanh

- phải mà không phải !

Khanh và Cường đều nhú mày vì câu trả lời của Hoàng Lan . Khanh lắc đầu

- tao chịu thua , mày định đi về à ?

Hoàng Lan rất tự nhiên ngồi xuống ghế , nói :

- tại sao lại về , anh có thể bao bạn gái ăn nhà hàng thì cũng có thể bao em vậy !hìhìhì

Khanh lại lắc đầu

- bao mày ăn chắc lủng túi tiền của tao quá !

Cường ngồi khoanh tay , dựa mình ra sau ghế , mỉm cười nói :

- thắng Khanh không bao cô bé thì cứ để anh bao cho !hàhàhà

Hoàng Lan tủm tỉm cười

- Okay , nói được là làm được , vậy hôm nay tôi ăn gì thì anh trả cái này phải không ?

Cường gật đầu , Khanh cười to

- mày đừng mắc mưu nó , nó coi rờm mà ăn đủ lắm đó !

Cường vui vẻ nói :

- quân tử nhất ngôn mà , cô bé này ăn được bao nhiêu mà lo !
hàhàhà

Hoàng Lan liền gọi người hầu bàn đến và tự do gọi món . Nàng gọi toàn những món ăn đắt tiền . Ăn cho hãnh diện . Ai biểu ăn nói vô duyên lại còn bày đặt ra vẻ quân tử , ga lăng con gái nữa chứ .

Hoàng Lan gọi nào là Tôm rang me , Cua hấp gừng , Tôm rang muối , Cải Làng xào Mực . . .toàn là những thứ đồ biển đắt tiền . Cường nghe Hoàng Lan gọi món mà méo mặt . Nhìn khuôn mặt của anh ta mà H . buồn cười.

Vũ Anh đi vào vui vẻ nói :

- cho em xin lỗi đã đến muộn nhé , vì nãy gặp thím tư , thím cứ hỏi chuyện ba má của em nên bỏ đi không được , mọi người gọi món chưa ?

Hoàng Lan tươi cười nói :

- em gọi phần em rồi , còn phần chị thì chưa , à ban nãy anh Cường

nói hôm nay anh đãi chúng ta đó , chị ăn gì thì gọi đi nhá !

Khanh cười to

- cảm ơn mày nha Cường !

Cường cười mà cái mặt méo xẹo . Vũ Anh nhìn Cường rồi nhìn Hoàng Lan , một ý nghĩ đẹp chợt len lỏi trong tư tưởng nàng . Cường là một chàng trai tốt , chưa có người yêu , Hoàng Lan là một cô gái trẻ đẹp cũng chưa yêu ai lần nào . Nhìn kỹ họ cũng xứng đôi lắm , vậy mà tại sao lâu nay nàng không chú ý để cho họ làm quen với nhau ? Cường đã là anh nuôi của Vũ Anh , nàng rất quý mến Cường vì tính tình anh ta rất dảng dãi . Hoàng Lan là cô gái rất tốt , trầm lặng dễ thương , nếu họ thành một cặp thì xứng đôi lắm . Vũ Anh nhất định tìm cơ hội cho hai người quen biết nhau hơn . Nàng vui vẻ nói :

- Hoàng Lan nè , đêm nay chắc em rảnh phải không ?

Hoàng Lan gật đầu

- chị cần gì à ?

Vũ Anh nhìn Cường rồi nhìn Hoàng Lan , nàng vui vẻ mời

- vậy cùng với anh Cường , anh Khanh và chị đi xem phim nhé !

Vũ Anh vẫn tươi cười nói tiếp :

- nếu em không đi thì phiền cho chị đó , bỏ anh Cường ở lại thì chị không làm được đâu !hìhì , dù sao anh cũng là anh nuôi của chị , đi chơi ba người thì lẻ loi lắm , bốn thì hay hơn !

Hoàng Lan nghiêng nghiêng đầu , tinh nghịch nhìn Cường , nói :

- nếu mà anh ta bao luôn chiều phim thì em đi chứ !hàhàhà

Cường vội vàng nói

- tôi nói chỉ bao cô bé ăn thôi chứ nói bao xem phim khi nào !

Hoàng Lan lắc đầu

- con trai gì mà keo kiệt quá chừng đi , thôi em chẳng thèm đi đâu .

..

Cường đưa hai bàn tay ra , nói

- cô bé ăn nhiều quá , hết tiền rồi . ..

Hoàng Lan lắc đầu

- tôi nói chơi thôi , hôm nay em cũng bận nhưng không rảnh mà đi xem phim với mấy người đâu , để hai người tình tứ đi với nhau đi , theo làm gì để người ta gọi mình là kỳ đà cản mũi !

Cường nhú mày

- vậy cô bé cho tôi là kỳ đà cản mũi hả ?

Hoàng Lan tỉnh bơ nói :

- có tịch thì rứt rịch !hìhì

Vũ Anh vội nói :

- nhất định phải đi , lâu quá rồi tụi mình đâu có đi xem phim chung với nhau , nếu anh Cường không đi thì anh Khanh đi với anh Cường đi , để tụi em đi với nhau . ..

Khanh vội nói vào

- còn khuya , nếu con Lan đi thì thằng Cường dĩ nhiên phải đi chung rồi , để tụi nó nói chuyện với nhau cho chúng ta chút thời gian riêng tư ! hà hà hà

Vũ Anh đỏ hồng đôi má vì câu nói của Khanh . Cường cười to

- vậy đêm nay phải đi sao ? còn bị bắt buộc phải bao thêm cô bé tí .

..

Hoàng Lan nói :

- ê , cô bé được rồi nhé , anh mà nói thêm câu nữa thì tôi gọi hầu bàn lại . ..

Cường làm ra vẻ đau lòng , mếu máo nói :

- lâu lâu làm quân tử một bữa , quân tử giữ lời đúng là quân tử đại thật mà !

Hoàng Lan nghĩ thầm trong bụng , bạn của anh Khanh coi bộ cũng không dễ ghét lắm , nhưng nàng chẳng mấy gì thích lối nói chuyện của anh ta . Được dịp đi xem phim chung với họ cũng vui mà còn hơn về nhà cũng chẳng có gì để làm.

Mọi người ăn uống xong , Cường te té cười

- Khanh , em mày ăn nhiều quá , cho mượn tiền để trả coi ! hà hà hà

Hoàng Lan nhoẻn miệng cười

- anh còn nói nữa là tôi không rời bỏ nơi này đây nhé . .hì hì hì

Cường vội vàng lắc đầu , vui vẻ nói

- đầu hàng , tôi không nói động gì cô bé nữa đâu ! hà hà hà

Mọi người nào biết Vũ Anh cố tình cho cơ hội để Cường và Hoàng Lan quen biết nhau . Đi xem phim , đêm nay nàng cứ tìm chuyện để nói với Khanh , nhưng lâu lâu thì đưa mắt nhìn Cường và Hoàng Lan , xem cử chỉ họ thế nào , nếu ban đầu họ vui vẻ nói chuyện thì đó là dịp may . Cường xem phim chẳng nói gì đến Hoàng Lan , và Hoàng Lan cũng thế chẳng chút gì quan tâm đến Cường . Vũ Anh thầm bảo "nhất định phải nhờ đến anh Khanh rồi !ban nầy họ nói chuyện cũng vui vẻ lắm mà , chỉ mới quen nhau lần đầu , ở nhà hàng họ kê nhau nhiều , ban đầu thích nhau mới kê nhau thôi , bây giờ trong rạp họ không nói nhiều chắc là mắc cỡ , phải tìm thêm cơ hội" nàng gật đầu như rất đồng cái kết luận đó !

Cường vừa về đến nhà thì em gái của Cường , Thùy Linh , từ trong phòng chạy ra , níu lấy tay chàng nói :

- anh Cường , sao đêm nay anh về trễ quá !

Cường nhíu mày

- đã biết trễ sao giờ này mày còn chưa đi ngủ ?

Thùy Linh buồn bã nói :

- hôm nay chứng bệnh đau tim của mẹ trở lại rồi . ..

Cường hoảng hốt nói :

- mẹ đã sao rồi ? tại sao em không gọi cho anh ?

Thùy Linh gật đầu nói :

- có , có chứ nhưng điện thoại cầm tay của anh reng hoài mà không ai bắt . . .em nghĩ chắc anh quên mở nó lên rồi . ..

Cường hối hả chạy vào phòng của mẹ , nói

- bây giờ mẹ ra sao rồi , mày gọi bác sĩ chưa ..

Thùy Linh vội vàng nói :

- mẹ đã không sao rồi , anh đừng lo nữa

Cường mở cửa phòng nhìn mẹ say trong giấc ngủ mà thở phào nhẹ nhõm . Chàng đóng nhẹ cửa phòng lại và nói nhỏ :

- chúng ta ra ngoài nói chuyện !

Thùy Linh gật đầu và bước theo anh ra phòng khách . Cường móc điện thoại trong túi quần ra , nhìn nó nhíu mày nói :

- anh quên , tại đi xem phim với mấy người bạn nên anh đã cúp nó mà không nhớ ! mà tại sao má lại trở bệnh chứ , bệnh tim của má đã chữa hẳn lại mấy năm trước rồi mà !

Thùy Linh ngồi xuống cạnh bên anh mình , nhỏ nhẹ nói :

- em cũng không biết nữa , nhưng bác sĩ cũng có nói với chúng ta cái chứng bệnh tim này tuy đã chữa khỏi nhưng vẫn có thể tái đi tái lại bất tình lình mà anh.

Cường nhìn em gái , lắc đầu nói :

- tao cứ tưởng mẹ đã khỏe lại trăm phần trăm rồi , chuyện xảy ra thế nào , kể anh nghe !

Thùy Linh buồn bã nói :

- khi em đi học về , mẹ cũng ngồi nấu cơm như thường bữa , em vào phòng học bài bỗng nghe mẹ gọi "Linh . .mẹ đau !" em chạy ra thì thấy mẹ nằm trên sàn nhà . Mẹ yếu ớt bảo em đỡ mẹ vào phòng và gọi cho anh . Em gọi anh hoài mà không được nên em đã gọi . . .gọi người khác , anh đến với mẹ và gọi bác sĩ an thần đến , cho thuốc mẹ uống , và mẹ ngủ . ..

Cường cắt ngang lời em gái , nhíu mày hỏi :

- người khác là ai ?

Thùy Linh xụ mặt

- anh biết là ai mà sao hỏi em chi , em biết anh không muốn ai nhắc tên anh ấy trong ngôi nhà này.

Cường to tiếng nạt

- mày gọi nó đến ?

Thùy Linh nhăn mặt

- vậy chứ anh bảo em phải làm sao ?

Cường lắc đầu không nói . Thùy Linh dịu giọng nói :

- anh Cường à , hai anh huề nhau đi nhé !

Cường to tiếng nói :

- con ít biết gì chứ , thôi vào phòng ngủ đi , mai mày còn phải đi học !

Thùy Linh xụ mặt , không dám nói thêm lời nào . Cường lại gắng giọng nói :

- tại sao vẫn còn ngồi đó , anh bảo đi vào phòng ngủ có nghe không ?

Thùy Linh đứng lên vội đi vào phòng . Cường ngồi gục đầu trên chiếc ghế sa lông mà trong lòng vô cùng buồn bã . Bên ngoài , chàng như một thanh niên vui vẻ phong độ chẳng thua kém ai , nhưng bên trong , chàng cô đơn , đau khổ mà chẳng có một ai hiểu nổi . Chàng cũng chẳng muốn ai hiểu nổi mình . Chuyện xưa ngày xưa chàng đã cố gắng bỏ nó qua một bên , không dám nghĩ đến . Nay bệnh tim của mẹ trở lại , câu nói của Thùy Linh "hai anh huề nhau đi nhé" làm chàng càng đau khổ hơn , làm cho mọi chuyện của ngày xưa trở về trước mắt chàng.

Cường được sanh ra trong một gia đình giàu có , nào kém chi ai . Ba của chàng là thương gia , mẹ của là một cô gái miền quê rất xinh đẹp . vì sắc đẹp , Ba chàng ở lại dưới quê cùng mẹ chàng xây đắp tổ quyền ương . Khi Cường được 12 tuổi thì Ba của chàng qua đời , để lại Mẹ , Cường , và đứa em trai của Cường với một gia tài khá lớn . Là một cô gái quê thì rất chân thành mộc mạc , và cái mộc mạc kia đã hại gia đình chàng . Mẹ của chàng bị một người đàn ông dụ dỗ . Sau ba năm để tang cho chồng , mẹ chàng tái giá . Ông ta ban đầu rất tận tụy làm ăn , nhưng chừng được năm , sáu tháng ông ấy rượu chè rồi ra tình cờ bạc , làm sụp đổ gia tài của ba chàng để lại . Kể đó ông lại bỏ đi không thương tiếc.

Mẹ của chàng phải gánh vát tất cả , kèm theo cả cái bầu thai trong bụng . Lớn tuổi rồi nên sanh đẻ khó khăn , tốn hao nhiều quá . Cường phải gánh vát tất cả trong ngoài , làm thuê làm mướn để lấy tiền về nuôi mẹ nuôi em . Khi Thùy Linh ra đời , gia đình của Cường dọn lên Sài Gòn , họ định tìm ông chú giúp đỡ . Người chú ruột sẵn lòng giúp nhưng với một điều kiện là hai anh em của Cường phải rời xa mẹ của chàng . Ông ta có bản tính rất cổ hủ , chồng chết người vợ phải ở vậy nuôi con , một khi đi có chồng khác thì người đàn bà ấy chẳng được quyền sống gần con cái của mình , bằng ngược lại , gia đình bên chồng sẽ chẳng giúp cho đồng bạc nào . Hai anh em Cường quyết lòng không chịu . Ở dưới quê thì đất điền , nhà cư ? A đã tiêu tan , còn gì đâu để quay trở lại . Cường lại một mình dang thân với đời . Tìm cách này cách nọ để lo cho gia đình . Chàng cố gắng kiếm tiền để cho mẹ và cho hai đứa em ăn học thành tài . Cũng rất may mắn cho Cường . . . có một hôm đang lao xe mướn cho một ông chủ giàu có , ông ta làm rút một số bạc lớn , Cường lượm được và không tham lam , trả lại cho ông ta , vì thế ông ấy có cảm tình nên giới thiệu chàng đến công ty quảng cáo làm việc . Rồi vì cái tính tò mò , chàng tự mình học hỏi , biết được thêm nhiều nên ngày hôm nay chàng mới có một công việc đàng hoàng , được ngồi văn phòng với người ta . Mẹ của chàng có bệnh đau tim , nhưng đã được chữa trị đàng hoàng , bà đã sống lại được một cuộc sống bình thường , được ở nhà lo cơm nước cho các con . Cường đã cố gắng quên đi dĩ vãng , muốn sống lại một cuộc sống bình thường như bao người đàn ông khác . Cuối cùng chàng cũng được toại nguyện , Chàng đã kết bạn được với rất nhiều người trong công ty , và cả với Khanh , một chàng trai tốt bụng nhưng lúc nào cũng bị tình cảm làm cản trở lối đi . Không bao giờ Cường để cho mọi người trong công ty thấy cảnh khó khăn của chàng . Như câu chàng thường nói "công và tư phải phân biệt rõ ràng !" không bao giờ chàng mang việc công ty về nhà hoặc mang chuyện buồn ở nhà vào công ty . Em trai của chàng ra trường và vì một chuyện tình cảm buồn , không ai muốn nhưng đã xảy ra , anh em của Cường trở thành thù nghịch . Nó vì thế mà bỏ nhà theo ông chú , và người chú đó đã đưa nó sang nước ngoài du học . Khi hay được tin này , Cường giận lắm và hẳn học bảo tất cả người trong nhà không ai được tìm đến nó , không bao giờ cho nó bước trở về ngôi nhà này . Chàng cũng đã định ninh rằng nó sẽ không bao giờ trở về nước , nhưng nó lại trở về . Cường

biết chứ nhưng vẫn làm ngơ và cấm mẹ cùng đứa em gái không được nhìn mặt nó . Bây giờ nó đã trở thành một ông bác sĩ làm ở một nhà thương to lớn , và đã ngỏ lời muốn gia đình về ở chung căn nhà rộng lớn của nó.

Cường đập bàn , to tiếng nói :

- Đình Thế Cường này có nghèo cạp đất mà ăn chứ không bao giờ nhờ giả đến thẳng chó chết đó !

Chiều thứ sáu , Hoàng Lan bước vội ra ngoài , hít một hơi và buông ra hơi thở dài mà nghe nhẹ nhõm cả tâm hồn . Mấy ngày qua việc làm nhiều quá , bận rộn đến nỗi không chút thời gian nghỉ ngơi , tuy việc làm đã bớt nhưng ngày mai nàng vẫn phải đi làm . Hoàng Lan nhìn chung quanh , ủa sao hôm nay nhỏ Châu không đến kìa , chắc là đi chơi vẫn chưa muốn về . Hoàng Lan bước đi , muốn về nhà ngã lưng xuống giường cho thật sớm.

- cuối cùng tôi cũng đã đón được cô rồi !

Tiếng nói của một gã đàn ông làm Hoàng Lan giật mình . Nàng quay lại nhìn ra sau thì trông thấy Mạnh . Nghe Mạnh nói Hoàng Lan thoáng giật mình , chẳng lẽ hẳn đã biết được chân tướng của ta rồi sao ? đã biết ta chẳng phải là Loan Châu

Hoàng Lan nhú mày , hỏi

- anh theo dõi tôi từ khi nào vậy ?

Tuy trong bụng lo lắng , nhưng vẫn làm ra vẻ mặt bình tĩnh , Hoàng Lan tiếp tục bước đi

Mạnh bình thản nói :

- từ ngay cột đèn bên kia , chỗ tôi thường xuyên đến đón . ..

Hoàng Lan pha trò

- người yêu , cô nữ sinh xinh đẹp mà còn trẻ măng kia phải không ? cho tôi khuyên đi nha , anh đã ngoài ba mươi rồi đừng dụ dỗ gái trẻ chi ! hìhìhì

Mạnh bước theo , cười

- càng nói chuyện với cô , tôi càng có thêm nhiều thắc mắc . ..

Hoàng Lan phì cười , té ra anh chàng bác sĩ khờ khạo này vẫn chưa biết ta thật sự là ại Nàng lém lỉnh nói :

- thắc mắc ? tôi cũng có vài điều thắc mắc . . .từ xưa đến nay chỉ có bệnh nhân đi tìm bác sĩ , nhưng nay lại lạ quá , bác sĩ tìm đến bệnh nhân ! hà hà hà

Mạnh nghe Hoàng Lan nói vậy cũng nhú mày . bác sĩ bao giờ tự tìm đến bệnh nhân đâu nói thế nào đây ? Tuy rằng Từ khi ở văn phòng

bệnh viện về nhà , trong đầu chàng mãi nghĩ đến và thắc mắc về cô bé nghịch ngợm Lê Thị Loan Châu này , nhưng chàng không muốn tìm hiểu đến nỗi phải tự mình tìm đến cô ta tra hỏi đâu.

Có phải vì lời nói của bác sĩ Trình , hay vì càng đọc về lý lịch của cô ta , Mạnh càng có cảm tình và thích thú muốn tìm hiểu thêm về cô gái Loan Châu này ? Mạnh chợt nhớ đến buổi chiều thứ sáu hôm nọ , Loan Châu đã cùng bạn chặn đường và gặng hỏi chàng có phải hàng ngày đứng đây theo dõi họ . Mạnh lắc đầu , mỉm cười . Những cô gái này còn quá thơ ngây , mê chơi , giàu sự tưởng tượng . ..

- ê , anh lắc đầu rồi cười cái gì đó !

Câu nói bực bội của Hoàng Lan làm cắt đứt dòng suy tư của Mạnh .
Chàng cười

- tôi lắc đầu là vì tôi cũng chẳng biết vì sao , còn cười là tôi cười tôi mà thôi , cô nói cũng đúng lắm , ai đời bác sĩ mà tự đi tìm bệnh nhân để chữa . ..

Hoàng Lan chớp chớp đôi mắt nhìn Mạnh , với vẻ nghịch ngợm , nói :

- tôi có bệnh hồi nào đâu mà anh đi tìm tôi để chữa bệnh , anh cần bệnh nhân đến nôn nổi này sao , tội nghiệp hông !

Mạnh lắc đầu

- không phải vậy . ..

Hoàng Lan tủm tỉm cười

- hay là . . . tôi nghe nói đa số các bác sĩ tâm lý càng lớn tuổi thì càng . . . có vấn đề . ..

Mạnh cười to ,

- thế cô nói tôi điên hả ?

Hoàng Lan nhí nhảnh nói

- là anh nói đấy nhé , không phải tôi !

Mạnh cười :

- tôi có thể mời cô ăn một bữa không ?

Hoàng Lan tươi cười

- dĩ nhiên là được , anh có quyền mời nhưng đi hay không là do ở tôi thôi !

- có nghĩa là cô sẽ không đi

Hoàng Lan tinh nghịch nói :

- chưa chắc , anh nói ra thử xem anh định mời tôi đi đâu . . .rồi tính tiếp !

- tôi mời , còn nhà hàng nào , cô thấy thích thì chúng ta vào !

Hoàng Lan liền đứng lại chăm chú nhìn Mạnh

- nè , có mục đích gì mà cố ý chịu theo tôi vậy ? hãy nói mau lên , lên , bằng không thì tôi sẽ nói hết cho các bạn bè của tôi nghe chuyện xấu của anh , bọn chúng toàn là con nhà giàu . . .coi chừng anh sẽ mang . ..

Mạnh nhú mảy

- cô chưa biết tôi thì sao lại biết chuyện xấu của tôi

Hoàng Lan nghiêng nghiêng đầu nói :

- có nghĩa là anh có chuyện xấu chứ gì . ..

Mạnh vẫn nhú mảy

- tôi chưa hề nói vậy . ..

Hoàng Lan hí hờn cười

- nhưng chính anh đã nói "sao lại biết chuyện xấu của tôi !" , nếu anh không có gì xấu thì anh sẽ nói như vậy "tôi chẳng có gì để cho cô nói xấu"

Mạnh lắc đầu

- cô đã nghịch ngợm hơn sự tưởng tượng của tôi !

Hoàng Lan nhún vai

- chuyện tưởng tượng tưởng voi của anh nào dính đến tôi , khai thật đi , tại sao lại theo dõi tôi rồi còn mời tôi đi ăn nữa . ..

Mạnh cười hì hà

- xin thú thật , cô là bệnh nhân đầu tiên của tôi sau khi ra ngoài cộng tác với bác sĩ Trình . Tôi không tin rằng mình không đủ khả năng giúp gia đình bệnh nhân của tôi hòa giải . Ngày hôm đó tôi quả thật chưa hỏi được cô câu nào , cô thì chẳng gọi lại làm cái hẹn thứ hai nên tôi đành phải tìm đến cô , hy vọng bên ngoài cánh cửa bệnh viện , cô có thể xem tôi là bạn và tự do nói chuyện với tôi hơi , sao cô nghĩ thế nào ?

Hoàng Lan bán tin bán ngờ , nhưng là một bác sĩ , anh ta gạt mình để làm gì . Thì ra hẳn quá tự tin ở chính bản thân mình . Mà hẳn đã tốn bao mươi mấy năm học dài thì tự tin mình chút cũng chả sao .

Mình cũng bày thật , nghịch ngợm làm gì để gây rắc rối cho một bác sĩ trẻ mới vừa ra nghề chứ ! Hoàng Lan khẽ gật đầu

- thôi tạm tin anh đó , có cái quán phía bên kia đường , chúng ta cùng qua đó nhé !

Mạnh vui vẻ gật đầu . Chàng bước theo Hoàng Lan mà mừng thầm trong bụng . Rất hy vọng là chàng sẽ thành công nhiệm vụ của mình . Sáng hôm nay bác sĩ Trình có giao trọng trách cho chàng , nhờ chàng tìm đủ mọi cách khuyên Loan Châu về nhà . Nghe nói cô ta

giận gia đình chuyện gì đó , tuy nói chuyện vui vẻ trên điện thoại nhưng nàng chẳng về nhà . Cha mẹ của Loan Châu cứ mãi bận rộn về chuyện buôn bán nên , nhất là cha của Loan Châu , ông ra về chẳng cần thiết kêu gọi cô ta trở về nhà , nhưng cùng lúc trong lòng ông ta lo lắng vô cùng , ông ta gọi vào văn phòng bác sĩ nói sau khi gặp rồi rồi , Loan Châu không về nhà nữa , cứ nói là thích ở chơi nhà bạn hơn vì như thế sẽ không còn gây rắc rối với các em nữa . Ông ta đã đổ thừa cho bác sĩ , muốn biết bác sĩ đã nói điều gì mà Loan Châu chẳng muốn về nhà . Ông ta bỏ nhiều tiền ra mà kết quả như thế đó sao ! Bác sĩ Trình hỏi Mạnh , chàng đã thành thật nói tất cả . Ông Trình chỉ lắc đầu nói "những đứa con gái nhà giàu đa số là bị hư hỏng cả !" . Mạnh tuy nói chuyện với Loan Châu chỉ được có một lần , nhưng không hiểu sao chàng dám đứng lên làm bảo đảm rằng Loan Châu chẳng phải là hạng gái hư hỏng , và chính chàng đã nói với ông Trình sẽ tìm gặp cô gái này , thuyết phục cô ta về nhà . Nhìn cô gái trước mặt , trong đôi mắt sáng , nét mặt vui vẻ hồn nhiên lẫn chút tinh nghịch , chàng không thể hiểu nổi cô ta buồn chuyện gì mà bỏ nhà ra đi chiếu theo tâm lý mà nói , khi con người có chuyện gì buồn , dù che dấu đến đâu , chàng vẫn nhìn ra. Cô gái trước mặt , cách ăn nói và gương mặt vui tươi , chẳng động chút phiền não , vậy tâm hồn của cô ta đã mang những tâm sự gì mà không thể cho ai biết ? Ngồi vào ghế , Mạnh chìa tay ra vui vẻ nói :

- chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu không ? tôi tên là Mạnh , còn cô ?

Hoàng Lan lém lỉnh cười

- vậy là từ nay trở đi tôi chẳng còn là bệnh nhân của anh nữa đấy nhé ! còn anh muốn điều tra , tìm hiểu gì , thì phải đợi tôi ăn uống no nê đã.

Mạnh cười to

- cô thật ngoài cái tính nghịch ngợm còn quá háo ăn nữa chứ !

Hoàng Lan vui vẻ nói :

- con người sanh ra là để ăn uống , không ăn đói chết sao , để tôi gọi hầu bàn đến nhé , anh ăn chi cứ tự nhiên vì hôm nay anh trả tiền mà ! hìhìhì

Mạnh tươi cười

- vậy thì cô ăn món gì tôi ăn món nấy !

Hoàng Lan nhìn Mạnh , anh chàng này quả thông minh.

Ăn uống vừa xong , Mạnh nhìn Hoàng Lan , vui vẻ nói :

- tôi có thể làm bạn với cô không ?

Bụng đã no , Hoàng Lan tươi tỉnh hơn . Nàng tươi cười

- anh định giở trò gì đây ?

Mạnh lắc đầu

- không , tôi chỉ muốn làm bạn với cô , hy vọng sau khi làm bạn rồi cô có thể giúp tôi một điều.

Hoàng Lan thản nhiên nói :

- anh làm tôi nớ ra câu nói mà tôi đã học qua khi còn ở đại học . .
.câu anh ngữ cái gì no . .no . .phree . .

Mạnh lại cười

- "no phree lunch" phải không ?

Hoàng Lan lắc đầu , rồi lại gật đầu , cười cười nói

- nhớ rồi , câu tôi học là "nothing is phree" , tôi quên anh từ mỹ về nửa chứ , có mục đích chứ khi không người dưng nước lã , bao ăn uống chi cho tốn tiền !

Mạnh vẫn vui vẻ nói :

- cô đừng hiểu lầm , tôi thật sự chỉ muốn kết bạn với cô thôi , còn giúp hay không giúp tôi thì cũng không sao cả !

Hoàng Lan nhú mày

- vô số người , sao anh lại chọn tôi mà kết bạn ? thật quá vô lý !

Mạnh lắc đầu

- không vô lý chút nào , thú thật tôi đã xem tất cả hồ sơ của cô , và khẳng định một câu là cô là cô gái bình thường như bao cô gái khác , không hề cần đến những nhà tâm lý học giúp đỡ nhưng càng đọc tôi càng thích cái tính nghịch ngợm và thẳng thắn của cô nên muốn kết bạn . Tôi xa nhà ra nước ngoài học đã nhiều năm khi trở về cứ lo hành nghề , bạn bè nào có được mấy người . .

Hoàng Lan khoanh hai tay lên bàn , nhìn vào mắt Mạnh , hỏi :

- làm bạn với con gái , bồ anh không ghen sao ?

Mạnh nhú mày

- tôi có bồ khi nào ?

Hoàng Lan cười to

- hà hà , đàng ông các anh người nào cũng giống y người đó , khi nói chuyện với các cô thì ai cũng chối rằng mình chưa có bồ.

Mạnh lắc đầu , nghiêm nghị nói :

- đó là câu nói hệt của tôi , tôi chưa hề có bạn gái !

Hoàng Lan cười mĩa mai

- vậy cái cô nữ sinh anh thường chờ đợi mỗi chiều thứ sáu là "bồ của

tôi" hả hà hà hà

Mạnh liền nở một nụ cười thật tươi

- không ngờ cô vẫn nhớ mỗi chiều thứ sáu tôi thường đứng đợi chờ một nữ sinh !

Hoàng Lan có vẻ hơi quê , liền nói :

- tại hôm đó nhỏ Cha . . . nhỏ bạn tôi nóng tánh làm quê quá cỡ nên tôi nhớ luôn đó mà !

Mạnh vẫn cười , một nụ cười làm Hoàng Lan bực mình , chẳng biết anh ta nghĩ gì.

Mạnh nói :

- cô nữ sinh đó là em gái của tôi , chẳng phải bồ bịch gì . Nếu chúng ta làm bạn rồi thì trước sau gì cô sẽ gặp em tôi mà !

Hoàng Lan nhí nhảnh nói :

- là bạn hay là bồ gì thì nào có ăn nhằm gì đến tôi !

Mạnh nhìn vào đôi mắt to đen của Hoàng Lan , chàng nhẹ giọng hỏi :

- vậy chúng ta có thể làm bạn được không ?

Hoàng Lan gật đầu

- cũng được , vậy anh muốn nhờ tôi chuyện gì ?

Mạnh vẫn nhìn thẳng vào mắt Hoàng Lan , ôn tồn nói :

- muốn Loan Châu trở về nhà , vì sự bỏ nhà của Loan Châu đã làm tổn thương đến tai tiếng của bác sĩ Kế Trình và tội

Hoàng Lan hoảng hốt

- nghiêm trọng vậy sao ?

Mạnh gật đầu

- ba của Châu có gọi nói chuyện với chúng tôi , ông cho rằng Châu buồn chuyện gì đó và chính chúng tôi là nguyên nhân cho Châu bỏ nhà ra đi.

Hoàng Lan vội lắc đầu , bao nhiêu vẻ tinh nghịch đã biết mất trong đôi mắt của nàng . Loan Châu thì vẫn thường bỏ nhà đi chơi xa , vài tuần nhiều khi đến cả tháng , gia đình cũng chẳng ai nói gì . Tại sao bây giờ họ lại cho rằng LChâu phiến gia đình mà bỏ đi . Phải gọi nhỏ Châu nói cho nó biết mới được . Mạnh nhìn thấy được cái lo lắng của Hoàng Lan , chàng lại nghĩ "cô bé này nghịch ngợm nhưng vẫn còn có sự lo lắng cho người khác" Nghĩ thế Mạnh càng thích thú , muốn tìm hiểu thêm về LChâu Thấy Mạnh nhìn mình mãi , Hoàng Lan cố gắng tìm cách rút lui . Nàng đứng lên , ra về trẻ con , nhe hai hàm răng trắng đều ra cười , nói

- tôi ăn no rồi , thôi tôi về nhé , còn chuyện anh nhờ để từ từ tính !

hìhì

Mạnh vội đứng lên nói :

- đi vội vậy sao ?

Hoàng Lan nhúng vai

- thì dĩ nhiên rồi , chẳng lẽ anh bắt tôi phải trả tiền sao ?

Mạnh lắc đầu

- không đâu , nhưng . ..

Hoàng Lan quay gót vừa bước đi vừa nói

- nhưng với nhị gì chứ , cảm ơn buổi cơm chiều của anh nhé , bác sĩ

Mạnh ! hìhìhì

Mạnh nói to

- chiều thứ sáu tuần tới , tôi đợi Châu ở đây nhé , chúng ta có thể tiếp tục câu chuyện . ..

Hoàng Lan không quay đầu lại , vẫn bước đi vội vã , nhưng nói thật to

- rảnh thì tôi đến , không rảnh thì thôi , nếu anh thật sự là bạn tôi thì đừng nên theo dõi tôi nhé , tôi chúa ghét những hạng người đó !

Mạnh cứ đứng đó nhìn theo Hoàng Lan . Cô bé nói một hơi rồi khuất bóng . Con gái thời nay thật lém quá . Chàng xem đồng hồ trên tay rồi cũng vội vã rời khỏi quán.

Đứng trước cửa nhà , căn nhà mà Mạnh đã từng cùng Mẹ , người anh , và đứa em gái sống chung thuở trước . Khi trở về nước , nếu không vì người mẹ đáng kính , đứa em gái ngoan hiền thì chàng sẽ chẳng bao giờ bước chân trở lại ngôi nhà phiền náo này.

Sáng thức dậy , Hlan cào nhào.

- thứ bảy mà cũng phải đi làm , người ngoại quốc đâu ai đến sở hôm nay chứ !

Hoàng Lan vẫn còn buồn ngủ , ráng tuột xuống giường để chuẩn bị đi làm thì Loan Châu gọi điện đến

- alô , Lan , là mày hả ? tao Châu nè !

Hoàng Lan nhắc điện thoại lên , với giọng buồn ngủ nói :

- mày ba chớp quá đi , lỡ người bắt điện thoại là má tao thì sao ?

Loan Châu cười to

- thì tao sẽ đổi giọng lại , dạ con chào bác ạ , sáng hôm nay bác có khỏe không ?

Hoàng Lan như tỉnh lại đôi chút

- thiệt hết nói nổi mày rồi , sao cả tuần tao tìm mày không được vậy , đêm qua gọi điện thoại cầm tay của mày cũng không ai bắt , đi chơi

giờ mới về đó hả ?

Loan Châu vui vẻ nói :

- chưa có về , gọi định chửi mày một trận . . .mày chơi tao há !

Hoàng Lan không hiểu , nói :

- tao chơi mày khi nào ?

Giọng tinh nghịch của Loan Châu vang lên bên tai

- mày giả làm tao bằng cách nào mà ông bác sĩ chi chi đó gọi lại nhà đòi hẹn gặp lại tao , ông già cứ gọi điện thoại cầm tay của tao , nói tao phải đến khám bệnh lần nữa . . .tao đành phải "củaph" điện thoại của tao , mày giả điên thật hay sao mà ổng đòi gặp tao nửa vậy !

Hoàng Lan lắc đầu

- cũng ta .i mày tất ca ? , hần ta thâ .t không tha cho tao đó , cứ theo đòi làm bạn với tao vì muốn tìm hiểu thêm về mày , mày làm ơn trở về nhà đi !

Loan Châu

- . .

Hoàng Lan hỏi :

- bây giờ mày đang ở đâu vậy ? sao không về nhà

- Vũng Tào

- cha tắm biển sướng quá mà , mày thì đi chơi thoải mái còn tao phải ở đây giả làm mày mệt thật đó . .

Loan Châu vui vẻ nói :

- không thèm vòng vo với mày nữa , tao đang giúp tụi con Nhung làm đám cưới . .

Hoàng Lan kinh ngạc

- hả , mày nói gì ? tụi nó làm đám cưới ?

- thì phải rồi , tụi nó bỏ nhà tự ý kết hôn , haha , tao thấy hành động phi thường đó của con Nhung , dĩ nhiên là tao phải tận tình giúp chúng rồi !

Hoàng Lan lắc đầu , nói qua điện thoại

- Châu ơi Châu , mày đừng để cho tụi nó làm chuyện tầm bậy nhen , cưới hỏi thì phải có mặt mẹ cha đôi bên chứ !

Giọng Loan Châu kháo kinh

- ai biểu cha mẹ nhỏ Nhung ham giàu phụ khó chi , thẳng bồ nó đang hoàn , hiền như vậy mà ông bà già nó chê vì cái nghèo , tao thấy bất bình ra tay nghĩa hiệp . .

Hoàng Lan lắc đầu , nhỏ Nhung thật bậy quá , còn nhỏ Châu không can mà còn dính vào.

- tại sao mày không nói cho tao biết , dám gạt tao là mày đi . ..
Loan Châu cười qua ống điện thoại

- nếu khai mày biết thì để gì mày cho tao đi giúp tụi nó chứ , thôi gạt qua bên đi , kể tao biết chuyện gì đã xảy ra tại văn phòng bác sĩ mà ông đòi gặp tao nữa vậy ?

Hoàng Lan thở dài , nghĩ đến hoàng cảnh của Nhung , nàng cũng buồn ma vui cho bạn mình . Còn nhỏ Châu nữa , thật tình là nó muốn mang họa vào thân mà.

- dĩ nhiên là rất phiền rồi , tại giúp mày mà tao mang họa ! mày bỏ đi , ba của mày đổ lỗi cho mấy ông bác sĩ đó , hể tìm tao khuyên tao trở về nhà !

- hahaha , mày gọi bác sĩ thần kinh của tao là hể hả ? hahaha.

HLAn bực bội nói :

- nói tới mày là mày cười ha hả hả !

Loan Châu ra giọng năn nỉ :

- thôi đừng giận nữa , chuyện gì kể tao nghe đi , mày giúp tao , tao biết ơn mày nhiều mà !

Hoàng Lan lắc đầu , muốn giận Loan Châu giận cũng không nổi.

- mày sẽ không bao giờ đoán ra được ông bác sĩ của mày là ai đâu !
Giọng hiếu kỳ của LCHâu vang lên

- là ai vậy ? hà hà phải . . .cha cha . . . cái thằng khùng khùng điên điên hay đợi mày mỗi chiều thứ sáu nhìn mông mày không ? hahaha.

Hoàng Lan nhú mày

- sao mày đoán hay vậy ?

Loan Châu giật mình , giọng nói thật kinh ngạc

- ê , gạt tao hả ?

- tại sao gạt mày chứ !

- hahaha , ông bác sĩ đó già hay trẻ vậy mày , bạn bè của ba tao chắc ông già cú hí rồi !

Hoàng Lan vội vàng nói :

- không có già đâu , ông bác sĩ già giao trách nhiệm cho ông bác sĩ trẻ rồi , hể thật là chàng thư sinh Mạnh thường đứng góc đường chờ đợi nữ sinh , người yêu của hể đó nhưng hể nói là em gái chứ không phải người yêu . Ngộ ghê chưa , trái đất này quả thật quá bé nhỏ !

Loan Châu cười ha ha?

- mày nói y như thật vậy . ..

- là thật mà , tao buồn cho mày , đánh mất đi cơ hội chọc ghẹo hể ,

hắn vừa mới ra trường thôi , hôm tao mang danh mày quậy hắn một buổi , bây giờ ra chuyện tùm lum , mày mau về sài gòn đi mày ơi
- tao không về được đâu , chuyện con Nhung chưa xong làm sao về được chứ ! tao đã hứa với ông nội trong tuần này sẽ làm cái hẹn thứ hai với ông bác sĩ . . .ê mà mày nói thiệt hả , hahaha , chàng thư sinh đó là bác sĩ điên điên thiệt hả ? hahaha

- là thật , mày nên gọi giải thích mọi việc đi , tao không giúp mày gì nữa đâu nha

Loan Châu hoảng lên

- không được , mày phải giúp thêm cho tao , mày làm ơn gọi hắn hẹn lại dùm tao , cứ chọn cái ngày nào mày rảnh . ..

- hả , mày nói chơi hay nói đùa , tại sao phải chọn ngày nào tao rảnh !

Loan Châu với giọng nói thật vui :

- thì ngày nào mày rảnh , mày mới đi coi bác sĩ dùm tao , giả làm tao để có cơ hội trò chuyện với gã bác sĩ đẹp trai . ..

Hoàng Lan trề môi

- hồng dám đâu , tao chỉ hứa giúp mày một lần thôi . ..

Hoàng Lan bắt đầu nghe giọng nài nỉ của Loan Châu bên kia đầu giây :

- mày làm ơn thêm lần nữa đi , đóng kịch dùm tao , mày đâu cần gặp lại hắn tuần này , tuần tới cũng được mà , tao lo vụ con Nhung xong tao sẽ về sài gòn liền ! tao giúp nhỏ Nhung , mày giúp tao .

Người ta nói , giúp người , người khác giúp lại ta , hìhì mày giúp tao mai một người khác giúp mày ! hàhàhà

Hoàng Lan lắc đầu

- giờ tao cần phải đi làm , chuyện của mày để tao suy nghĩ lại !

Loan Châu cười giòn

- tao biết mày sẽ giúp tao mà , cảm ơn mày trước hèn , mà nè , khi nào về sài gòn rồi tao sẽ tìm đến mày , nhớ kể đầu đuôi chi tiết cho tao nghe về cái anh chàng bác sĩ điên điên của tao , ý lộn . . .của mày nhen ! hàhàhà

Loan Châu cúp điện thoại . Hoàng Lan chỉ biết lắc đầu . Con nhỏ này sạo sự quá , rảnh rỗi quá chừng nên cứ chen vào chuyện của người khác . Quạ hay phúc cho Loan Châu thì Hoàng Lan còn chưa biết , nhưng với cái tính tài lanh của nó , sớm muộn gì cũng sẽ mang phiền phức đến cho nàng . Hoàng Lan vui vẻ nói "có bạn như nó thật là phiền , nhưng không có nó thì buồn bỏ sừ !"

Hoàng Lan vẫn đi làm bình thường . Đến giờ về , Hoàng Lan bước ra thì gặp Vũ Anh đang đứng chờ mình bên ngoài . Hoàng Lan thích cười nói :

- hôm nay thứ bảy , chị rảnh dữ hả ? người yêu của chị đâu rồi ? hìhìhì
Vũ Anh vui vẻ nói :

- định rủ cưng đi sắm quần áo !

Hoàng Lan vui vẻ nói :

- đi phố à , dĩ nhiên là Ô . K . rồi , nhưng cần phải ăn uống no nê mới được ! hahahaha

Vũ Anh gật đầu

- dĩ nhiên rồi , chị cũng đói bụng nữa , chúng ta đi tìm quán ăn nào rồi cùng đi phố.

Hoàng Lan và Vũ Anh đi đến cái quán nhỏ trong phố . Vũ Anh thật không tin vào đôi mắt của mình . Nhìn xuyên qua cửa kính , bên trong quán ăn nàng thấy Khanh đang ngồi ăn với một cô gái Vũ anh vội vàng đưa tay chỉ vào quán ăn nói với Hoàng Lan

- Lan nè , có phải anh Khanh không ?

Hoàng Lan nhú mày

- đúng rồi , anh đang ngồi ăn với . . . một cô gái ? là ai vậy , chị biết không ?

Vũ Anh đứng lại , trái tim nàng như ngừng đập , nàng cứ chăm chú nhìn vào quán qua khung kính . Vũ Anh cảm thấy đau nhói ở tim.

Hoàng Lan vội vàng nói

- chúng ta vào trong xem sao . . .

Vũ Anh nắm tay Hoàng Lan lại , nói :

- không , đừng như vậy !

Hoàng Lan cãi lại

- nhưng . . . phải như vậy , em không tin anh hai dám làm chuyện có lỗi với chị đâu , anh rất thương chị mà !

Vũ Anh gật gù

- chị biết , chị cũng tin rằng anh không bao giờ làm chuyện có lỗi với chị đâu , thôi chúng ta đi , đừng vào !

- tại sao lại không vào ?

Vũ Anh dịu dàng nói

- vì chị tin tưởng anh , anh có quyền dao du với bạn là con gái chứ , thôi chúng ta đi tìm quán ăn khác để ăn nhé !

Vũ Anh lôi Hoàng Lan đi . Vào quán phở ở bên đường , hai cô gọi hai tô phở . Hoàng Lan ngồi ăn bình thản nhưng Vũ Anh ăn thật khó vào

. Nàng cố gắng bảo lòng , phải tin tưởng Khanh chứ , nhưng tại sao Khanh đi ăn với người ta mà dấu nàng ? không , không bao giờ Khanh làm vậy , nhưng nàng tin tưởng ở Khanh , và có thể tin người đó không ?

Hoàng Lan nhìn khuôn mặt buồn bã của Vũ Anh , khẽ thở dài

- Vũ Anh à , chị đã bảo anh Khanh không phản bội chị đâu mà , đi ăn với bạn là con gái thì cũng thường thôi , chắc có thể cô ta đang ký hợp đồng với công ty quảng cáo , ảnh ăn cơm chung vì chuyện công

. ..

Vũ Anh buồn bã nói :

- chị hy vọng là vậy , mà thôi , chúng ta nói chuyện khác nhé , em thấy anh Cường thế nào ?

Hoàng Lan nhíu mày

- anh Cường ? sao lại hỏi em như vậy , ai mà biết !

- anh ta có nhắc em với chị đó !

- hẳn chứ rửa gì em phải không ?

Vũ Anh vội lắc đầu

- không đâu , hay là vậy , ngày mai rảnh anh Khanh , anh Cường , em và chị đi . ..

Hoàng Lan chăm chú nhìn Vũ Anh

- đừng nói với em là chị định làm bà mai nhé

Vũ Anh tươi cười nói

- chị thấy anh Cường cũng được lắm , ảnh dảng dĩnh , đẹp trai , cởi mở , hiền . ..

Hoàng Lan la lên

- hẳn mà hiền hả , làm ơn đi chị Oi , nếu tụi em mà sống chung một mái nhà thì cái thành phố này sẽ đảo lộn đó , đừng làm bà mai ẩu tả nhen !

Vũ Anh cười nhe.

- nếu em không thích thì thôi.

Hoàng Lan vui vẻ nói :

- em đã nói rồi , không bao giờ em muốn vướng vào chuyện tình cảm đâu , đau đầu lắm , đừng làm mai mối uống công chị lém đó ! hìhìhì Hai người trò chuyện và dạo phố sắm sửa quần áo . Vũ Anh cố gắng không nghĩ đến chuyện ban nãy , nhưng trong óc nàng sao cứ hiện rõ hình ảnh của Khanh và cô gái đó . Nàng có nhìn lầm không ? thật là cô ta sao ? cô ta đã trở về nước rồi sao ? tại sao ? vì gia đình cô ta ? hay vì Khanh ư ? còn Khanh , tại sao lại không cho nàng biết ? nếu

tình cảm của chàng vẫn nguyên vẹn cho nàng thì sao lại chẳng thành thật với nàng.

Tình Thơ Ngây

Chương 12

Hoàng Lan bước ra ngoài phòng khách , tay dụi mắt nói :

- sáng sớm chủ nhật mà các người làm gì ồn quá vậy !

Vũ Anh liền đi đến nắm tay Hoàng Lan , nhỏ nhẹ nói :

- cứng dậy rồi thì thật hay quá , chị và anh Cường đến đây rủ anh Khanh và em đi chèo thuyền !

Hoàng Lan tròn xoe đôi mắt , nói :

- hả ?

rồi nàng nhìn lên , đúng là tên Cường ă nói vô duyên kia rồi ! Hắn đang ngồi với một nụ cười thật dễ ghét . Đôi mắt của hắn . . á . .

.Hoàng Lan nhớ ngay là mình còn đang mặc bộ đồ ngủ , vội chạy vào phòng . Vũ Anh liền chạy theo.

Khanh trong phòng đi ra , chàng đã chuẩn bị xong , nhìn Cường nói :

- tao thật không hiểu tại sao Vũ anh lại rủ mày theo ! ủa , Vũ Anh của tao đâu ?

Cường ngồi trên ghế sa lông , tay khoanh tròn , ngả người ra sau ghế , nói :

- chạy theo em gái mày vào trong rồi !

Khanh cào nhào

- không biết Vũ Anh làm chuyện gì nữa đây . ..

Rồi chàng chợt nhớ , vội vàng nói :

- chuyện tối hôm qua , tao nói mày nghe , mày không có nói với Vũ Anh phải không ?

Cường cười

- tao không ở không mà lo chuyện của mày , tao thấy mày sao lôi thôi quá , cứ nói cho Vũ Anh nghe , giấu nó làm gì !

Khanh lắc đầu

- tao phải tìm đúng thời cơ mới dám nói , mày đừng có nói ra ẩu tả đó nha ! à , hôm nay Vũ Anh tự nhiên đổi chương trình vậy ? tao phải đến nhà . ..

Cường cười to

- bồ mày đang định làm mai em gái mày cho tao đó ! sáng sớm gọi đến nhà tao bắt tao phải đến đón nó rồi chở nó đến nhà mày , làm anh nuôi như tao thật khổ quá !hàhàhà

Khanh trợn mắt

- cái gì ? Vũ Anh định làm mai con Lan cho mày ?

Cường khoái chí gật đầu

- thì đúng rồi , tao đã nói không thêm cua em gái mày đây , bộ em mày ể . ..

Cường chưa nói hết câu thì Hoàng Lan và Vũ Anh bước ra , Hoàng Lan nhìn thẳng vào mắt Cường , gặng giọng nói :

- anh nói gì , nói lại lần nữa tôi nghe coi !

Cường vẫn vui vẻ nói :

- cô bé thật muốn anh lập lại lời nói ban nãy ?hàhàhà

Đôi mắt Hoàng Lan như té lửa , như muốn thiêu chết Cường vậy mà anh chàng vẫn tươi cười tinh bơ . Vũ Anh vội nói :

- anh Cường là vậy đó , hay nói dờn chơi lắm.

Vũ Anh nắm lấy tay Hoàng Lan rồi nháy mắt ra hiệu cho Khanh .

Chàng nhú mày không hiểu

- em đang làm gì vậy Vũ Anh ?

Vũ Anh lắc đầu

- mấy anh thật làthôi trễ giờ rồi , chúng ta đi thôi !

Thế là Vũ Anh kéo Hoàng Lan ra ngoài . Khanh và Cường lót tót theo sau . Ngồi vào xe , Khanh và Vũ Anh ngồi phía trước để Cường và Hoàng Lan ở phía sau . Cả hai chẳng ai nói tới ai . Cường nhìn nét mặt giận dữ của Hoàng Lan càng thấy thích thú hơn , còn Hoàng Lan thì vẫn chưa ngời cơn giận trong lòng , cái anh chàng thấy ghét này , là ai chứ mà dám nói ra9`ng nàng ể . . .mà từ đó đến giờ , rất nhiều người đàn ông hay trêu chọc mình , nàng nào có để ý , nhưng sao mỗi lời anh chàng này nói ra Hoàng Lan đều ghét cay ghét đắng . Nếu không phải vì Vũ Anh năn nỉ , nói đủ thứ thì Hoàng Lan không muốn cùng họ đi chơi thế này đâu.

Cả một đoạn đường dài , chẳng ai nói lời nào . Khi đến hồ Mộng Lai , Khanh và Vũ Anh vào mướn thuyền , để lại Cường và Hoàng Lan bên ngoài chờ đợi . Vừa bước ra ngoài Vũ Anh vui vẻ nói

- không ngờ dĩ bắt mang theo nhiều trái cây như thế này , một lát chị mang một bao , em một bao nhé Lan !

Cường liền trêu

- sao hai em háo ăn thế , khi nãy bác nói có cả phần anh nữa đấy

nhé !

Vũ Anh vui vẻ nói :

- dĩ nhiên là không dành phần của anh đâu . Một lát nữa tụi mình sẽ mượn hai chiếc thuyền , anh và Lan chèo một chiếc và cho mang theo bao trái cây , em và anh Khanh . ..

Hoàng Lan chòm người ra phía trước la to :

- cái gì ? chị nói đùa hay giỡn chơi vậy ? tại sao em phải đi chung thuyền với hần !

Cường vội nói :

- cô bé làm như tôi thích chung thuyền với cô lắm vậy !

Hoàng Lan liếc Cường một cái thật bén . Vũ Anh vội vàng phân trần :

- họ không còn thuyền lớn , chỉ còn hai chiếc thuyền nhỏ , mỗi chiếc chỉ đủ cho hai người tình nhân . ..

Hoàng Lan lắc đầu

- vậy em không đi đâu

Cường lại cười to

- coi đây mà cô bé chết nhất dư ta !

Hoàng Lan giận dữ nói :

- ai nói là tôi chết nhất !

- còn không phải sao ? không có anh hai , chị hai thì không dám đi chung với anh à ? bé sợ cũng đúng , lạng quạn anh cho bé xuống nước . . .hàhàhà

Hoàng Lan giật bao trái cây trên tay Vũ Anh , nói :

- được , chúng ta cùng đi nào , để xem ai cho ai xuống nước hồ cho biết !

Thế là Hoàng Lan te lét đi trước , Cường liền theo sau . Khanh đứng nhìn và lắc đầu . Hôm nay con Lan sao lại nóng tính như thế ?

thường ngày ở nhà ai chọc ghẹo nó cũng chẳng sao , vậy mà hôm nay thẳng Cường nói cái gì nó cũng nổi nóng vậy ? làm gì mà con Lan ghét thẳng Cường như thế ? còn Vũ Anh , nàng thật đang làm mai mối cho con Lan với thẳng Cường ? bộ Vũ Anh không thấy họ chẳng hợp gì nhau hay sao ?

Vũ Anh nắm tay Khanh nói nhỏ :

- anh , chúng ta đi nào !

Khanh nắm tay Vũ Anh . Chàng nhủ thầm "chuyện của tụi nó thì tụi nó tính , chuyện của mình lo còn chưa xong đây này !" .

Tối đêm qua Vũ Anh gọi cho Khanh , mún dò trước hỏi sau , nhưng Khanh chẳng nói gì . Trong lòng Vũ Anh lo lắng đủ chuyện và cuối

cùng nàng đã nghĩ ra cách chèo thuyền trên hồ Mộng Lai , một công hai chuyện , một là muốn được cùng Khanh trò chuyện kín đáo , hai là tạo cơ hội cho Cường và Hoàng Lan trò chuyện cùng nhau . Khi vào mướn thuyền nàng đã lên tiếng hỏi hai chiếc thuyền nhỏ , Khanh ngạc nhiên đưa mắt nhìn nàng . Vũ Anh chỉ khẽ nói :

- lát nữa em nói anh nghe !

Khi ra bên ngoài Vũ Anh lại dối Hoàng Lan vì biết nếu Hoàng Lan biết sự thật sẽ từ chối ngay và giận nàng cho mà coi . hai cặp , ai xuống thuyền nấy.

Cường và Hoàng Lan ngồi đối diện với nhau . Hoàng Lan tỉnh bơ ồm bao trái cây , mở ra ăn . Cường thì phải lấy cây chèo thuyền đi . Đến giữa hồ thì Cường không chèo nữa , bỏ mặt chiếc thuyền nằm đó .

Hoàng Lan tỉnh bơ nói :

- làm giỏi quá , sao không chèo nữa vậy ?

Cường nói cục ngún

- ngu gì làm !

Hoàng Lan nhú mày

- anh thật chẳng biết ga lăng con gái tí nào !

Cường nhìn Hoàng Lan , ánh mắt đờm chút trêu cợt

- bé muốn anh ga lăng à ?

Nhìn ánh mắt của Cường , Hoàng Lan lại nổi nóng

- xí , ai muốn !

- bé à , lần đầu tiên anh ga lăng bé , bé ăn một hơi không còn tiền để trả , quê thật ! anh đã hứa với lòng , thà mất lòng bạn anh chứ không thèm ga lăng bé nữa đâu ! haha và lại anh đâu thèm cua bé mà ga lăng bé làm chi cho uổng công . . bây giờ phần ai nấy làm , bé này giờ ngồi ăn rồi thì bây giờ đến phiên bé chèo thuyền , anh ăn , nhìn bé ăn này giờ anh thèm quá rồi bé ơi !

Câu nói của Cường và những tia mắt trêu ghẹo làm Hoàng Lan không thể chịu nổi nữa . Nàng quăng bao trái cây xuống hồ , nói :

- anh thèm đi vớt lên mà ăn !

Cường như càng thích thú hơn , nói to :

- bé này xả rất bừa bãi chứ chẳng phải tôi nhé ! hà hà hà

Chiếc thuyền của Khanh và Vũ Anh bơi tới . Hoàng Lan chưa kịp nói gì thì thuyền họ đã lướt qua . Nàng hậm hực nói :

- chị Vũ Anh , tối nay biết tay em !

Và những chiếc thuyền khác , từng cặp từng cặp đi qua , chẳng ai để ý đến họ . Hoàng Lan nghĩ trong lòng "chắc họ nghĩ tụi này bộ bịch

đang gây lộn nên không nhúng tay vào chứ gì !" Hoàng Lan rùng mình , khẽ lắc đầu . Còn khuya mới cho hẵn của mình ! Trong lúc suy nghĩ Hoàng Lan đâu chú ý đến Cường , bao trái cây đang trôi ra xa , Cường chồm người xuống cố gắng với nó . và "đùng" cả hai rơi tòm xuống nước . Hoàng Lan không biết bơi , cùng sự ngạc nhiên nên uống nước không ít . Cường thấy vậy hoảng hồn kéo Lan vào bờ . Lên tới bờ , Hoàng Lan vẫn nhắm kính đôi mắt , Cường hoảng sợ đặt nàng nằm xuống , tát , tát nhẹ vào mặt Hoàng Lan , nhỏ giọng nói :

- Hoàng Lan , Hoàng Lan , tỉnh lại đi !

Nghe có tiếng người rù rì , nàng như thở lại được rồi . Và khi mở to đôi mắt thì thấy gương mặt Cường đang kề sát mặt mình , nàng giận dữ đưa tay tát vào mặt Cường một cái thật mạnh , nói :

- anh dám hạ nhục tôi à !

Cái tát của Hoàng Lan qua nhanh chóng nên Cường không né được . Chàng lãnh đủ , một bên má in đủ năm ngón tay của Hoàng Lan . Đôi mắt Cường trở nên hung dữ , nắm chặt cánh tay của Hoàng Lan , nhìn thẳng vào mặt nàng nói :

- tôi đã cứu cô mà cô còn dám đánh tôi , rõ là cô kiếm chuyện , quẩn cái bao trái cây xuống nước , tôi định vọt lên nhưng cô ngồi không yên nên cả hai đều ướt xuống nước , nếu không vì thằng Khanh và Vũ Anh là bạn tôi thì tôi sẽ cho cô một bài học đích đáng rồi , nhận chìm cô luôn !

Nói xong , chàng đứng dậy bỏ mặt Hoàng Lan nằm đó . Nàng lồm cồm ngồi dậy.

Hoàng Lan tức giận ập úng

- anh . . .anh . . .

Vũ Anh và Khanh đang trò chuyện , Vũ Anh nhỏ nhẹ nói :

- chiều hôm qua dường như em thấy anh ở quán ăn . . .với khách hàng phải không ?

Khanh hoảng hốt nhìn Vũ Anh

- em thấy rồi à ?

Vũ Anh nhìn sâu vào đáy mắt của Khanh

- không nhìn thấy rõ , người đó là ai thế ?

Khanh ập úng nói :

- không phải chuyện công ty . . .cô ấy . . .

chưa nói hết câu thì nghe tiếng gọi của Cường

- Khanh , Vũ Anh !

Khanh nhìn lên nhíu mày

- tụi nó lại làm trò gì đây !

Vũ Anh tròn xoe đôi mắt rồi vội nói :

- dường như thuyền họ bị lật rồi !

Khanh nghe vậy vội chèo trở lại bờ . Tấp vào , Vũ Anh vội leo lên bờ chạy đến bên cạnh Hoàng Lan . Nhìn nét mặt giận dữ và bộ quần áo ướt sũng của Cường và Hoàng Lan mà Vũ Anh không thể nín cười được . Khanh nhú mào

- tại sao tụi bây để đến lật thuyền vậy !

Cường chỉ Hoàng Lan :

- là cô ta

Hoàng Lan đưa tay chỉ Cường

- là anh ta !

Vũ Anh vội nói :

- là ai cũng vậy , bây giờ quần áo ướt hết rồi , anh Khanh anh Cường à , ra đẩy thuyền vào đi rồi chúng ta về ngay để Hlanh lạnh . ..

Cường nói :

- anh cũng lạnh vậy . ..

Hoàng Lan to tiếng nói :

- váy trời cho anh lạnh chết luôn !

Cường nhìn Khanh , giận không thua gì Hoàng Lan

- em gái mào ác quá , coi chừng tao . ..

Khanh vội kéo Cường đi

- nó là con nít , hơi đâu nói , theo tao đẩy thuyền vào !

Hoàng Lan ngồi xuống hai tay ôm vào người . Vũ Anh đến cạnh bên nói :

- đã xảy ra chuyện gì vậy Hoàng Lan ?

Hoàng Lan nhìn Vũ Anh :

- em giận chị rồi , không thèm nói nữa !

- đừng giận mào , tại chị . ..

Hoàng Lan lắc đầu

- em đã nói với chị rồi , từ ban đầu em đã thấy hấn và em đâu có hạp mào chị cứ mai mồi hoài à !

Vũ Anh xụ mào

- xin lỗi nha . ..

Nhìn nét mào buồn bã của Vũ Anh , Hoàng Lan không thể giận được nữa , nàng cười nhẹ.

- thật không sao giận chị nổi.

Khi trả lại thuyền , bốn người lên xe đi về . HOàng Lan nhất định

không ngồi phía sau chung với Cường nên Vũ Anh đành ra sau ngồi với Hoàng Lan . Về đến nhà Cường không vào chào hỏi ai cả , anh chàng nói vài lời với Khanh rồi cười với Vũ Anh , thế là hắn leo vào xe của hắn biến mất , không thềm chào hỏi Hoàng Lan một lời nào . Hoàng Lan hất mặt , ai thềm hắn chào chứ , một người đàn ông chẳng biết gả lằng con gái chút nao , thật đáng ghét ! Nàng bỏ đi vào nhà để Khanh nhìn Vũ Anh thắc mắc.

Cường bước vào nhà với nét mặt thật quạu . Mở cửa thì nhìn thấy Mạnh , chàng càng giận hơn . Bước đến trước mặt Mạnh , Cường to tiếng nói :

- mày đi ra khỏi nhà tao ngay !

Mạnh dử dằn không kém

- anh chẳng phải là chủ nhà thì không có quyền đuổi tôi !

Cường nắm lấy cổ áo của Mạnh to tiếng hét

- tao có quyền tống cổ mày ra khỏi nhà !

- anh dám !

Mẹ của Cường vội la

- tụi bây là anh em chứ nào phải kẻ thù , đừng đánh nhau nữa ,

Cường thả em con ra , có gì từ từ nói !

Cường buông lỏng tay áo , Mạnh vùng ra khỏi , nói :

- tôi không nói chuyện với những thằng du côn như anh đâu !

Cười cười to , giọng cười thật hải hùng

- hahaha , du côn ? còn mày , đồ cái thứ ăn bám , mang cả tình

nghĩa đi bán để đổi lấy cái bằng bác sĩ , tốt gì hơn tao !

Mạnh giận dử hét

- anh không có quyền nói tôi như thế , cái bằng bác sĩ là tự trí không của tôi . ..

- hahaha , thật nực cười !

Nhìn thẳng vào mắt Mạnh , Cường lại hét

- có đi ra khỏi đây không ?

Mạnh nhìn Cường , vẫn giận dử nói :

- tôi cũng chẳng thềm đến đây làm gì !

Nhìn sang mẹ , Mạnh nhẹ giọng nói :

- mẹ và con Linh suy nghĩ lại đi , muốn về sống chung với con thì gọi cho con đến rước . ..

Nói thế là Mạnh bỏ đi . Cường nhìn mẹ rồi nhìn đứa em gái . Thùy

Linh sợ nên nép vào phía sau của mẹ mình . Cường gằn giọng hỏi :

- mẹ định theo thằng khốn nạn đó ?

Mẹ của Cường buồn bã nói :

- dĩ vãng đã qua rồi , con không tha thứ được cho nó sao ? chẳng lẽ vì một đứa con gái mà anh em con mất hoà đến ngày hôm nay sao Cường !

Cường cười một nụ cười đầu uất hận

- tha cho nó ! chính nó quên tình nghĩa mẹ con , tình nghĩa anh em !

Cường nói xong đi thẳng vào phòng để lại người mẹ và đứa em gái nhìn theo mà đau lòng . Bà mẹ quay sang Thùy Linh , nói :

- tội nghiệp cho anh con , nó cứng rắn nhưng lại quá nhiều tình cảm , xem trọng tình nghĩa , nó đã chịu đựng đủ điều cho gia đình ta , vì vậy nó thương em trai nó mà cũng rất hận em trai nó nên về nhà là hung dữ như thế.

Thùy Linh hiểu mẹ muốn nói gì , nàng cũng đưa mắt nhìn về phía Cường , buồn bã nói :

- mẹ đừng suy nghĩ nhiều nữa , từ từ tính nha mẹ !

Khanh ngồi trong văn phòng nhưng chẳng làm gì được . Sáng hôm nay tâm trí của chàng cứ suy nghĩ đủ điều . Phải nói làm sao với Vũ Anh đây ? nếu nói ra Vũ Anh có tin mình hay không ? Quàng cảnh của Uyên Oanh thì cũng tội nghiệp quá . Nhớ đến buổi chiều hôm nọ , nghe giọng nói của Uyên Oanh trên điện thoại mà chàng cứ ngỡ mình nghe lầm . Uyên Oanh đã hẹn Khanh ra quán nước trò chuyện . Khanh thật không biết Uyên Oanh hẹn mình để làm gì ? Chẳng lẽ nàng muốn . . . ? Khanh lắc đầu , không đâu ! một người con gái sang giàu và khiêu hãnh như cô thì không bao giờ làm như thế . Nhớ đến ngày hôm đó đôi mắt của Uyên Oanh thật buồn , thật yếu đuối , không giống Uyên Oanh của ngày trước một chút nào cả.

- Anh Khanh , xin lỗi đã làm phiền đến anh !

Khanh vội vàng lắc đầu

- không gì đâu , anh thật quá ngạc nhiên khi biết em đã về nước.

Uyên Oanh buồn bã nói :

- em muốn gặp anh vì . ..

Sự ấp úng của Uyên Oanh làm cho Khanh càng muốn biết nàng định nói gì.

- chuyện gì mà em lại ấp úng thế.

- anh có còn xem em là bạn không ?

Khanh cười nhẹ.

- dĩ nhiên rồi , nếu không thì anh đã không có mặt nơi này rồi.

Uyên Oanh cười , một nụ cười mang đầy tâm sự.

- em muốn xin lỗi anh , tuy thời gian . . .ngày đó vì em quá con nít , đã bỏ đi mà không một lời với anh , chỉ vì em sợ đi vào con đường tình yêu rồi sẽ không lối thoát ra . . .và bây giờ em đã biết , em không nên đánh mất tình yêu của anh như thế . . .em . . .

Khanh vội lắc đầu , chàng thật không thể tin những gì mình vừa nghe thấy

- em có nói đùa không vậy ?

Uyển Oanh nhìn Khanh , nét mặt vẫn thật buồn

- em không nói láo đâu . .em thật tình biết lỗi của mình . . .

Khanh lại lắc đầu

- chuyện đã qua lâu rồi , em nhắc lại làm gì . Bây giờ cuộc sống của em ra sao ? Ba em vẫn khỏe chứ ?

Đôi mắt của Uyển Oanh bỗng rơi xuống một giọt lệ làm Khanh hoảng hồn

- anh không cố tình làm em buồn . . .xin lỗi . . .

Uyển Oanh vội lắc đầu

- không , anh nào có lỗi gì , chắc là anh vẫn chưa biết , gia đình của em . . .tan nát hết rồi !

Khanh nhú mày

- anh không hiểu . . .

Uyển Oanh thở ra

- anh thật không nghe thiên hạ đồn về gia đình em sao ?

Khanh lắc đầu

- không nghe và cũng không biết . Từ ngày em bỏ đi , Ba của em cũng không còn ký hợp đồng với công ty của anh nữa , nói thật , ông chủ của anh không mấy gì thích sự nắm quyền của bà vợ sau này của Ba em , nên . . .chúng tôi đã không qua lại làm ăn với công ty của gia đình em.

Uyển Oanh nhỏ giọng nói :

- cũng tội nghiệp cho Ba em . Em thật không hiểu sao Ba lại có thể thương một người đàn bà như thế , ngày xưa em thường chống đối với Ba vì em cũng chẳng ưa gì bà ta . Nhưng ai cấm cản nỗi con tim phải không anh ? người có không , có mưu trí bao nhiêu đi nữa , khi đi vào con đường tình yêu thì lại quá dại khờ . Đã từng tuổi đó rồi mà ba em . . .vẫn trở thành một người đã mất tất cả vì yêu . Ba cho người đàn bà đó nắm quyền , bà ta đã phá tiêu tang những sản nghiệp mà bấy lâu nay ba đã cố công tạo dựng . Em vì một phút nông nổi đã bỏ ba đi , lỗi cũng ở nơi em một phần . Khi trong tay Ba

chỉ còn vốn vẹn căn nhà thì bà ta cũng bỏ Ba đi luôn . Mới ban đầu em nghe và giận lắm , không muốn về nhà , ở bên Út em cố tình quen nhiều người đàn ông để trả thù "Tình Yêu" vì nó đã làm tang vở những tài sản của em , nhưng càng quen biết nhiều thì em càng cảm thấy "chỉ có anh mới là người thành thật và đáng quý nhất" . Em thấy rằng chỉ có tình yêu chân thật mới tồn tại mãi chứ tiền của thì có và mất thật chẳng mấy hồi . Càng nghĩ em càng hiểu cho Ba em hơn . Em chưa làm được gì thì hay tin ba bị tai nạn , xe đụng và đã làm gãy đôi chân của Ba . Em . .Em trở về và sống cạnh Ba để lo lắng và săn sóc cho Ba.

Khanh nhìn người con gái tràn trụa nước mắt trước mặt mình , nghe những lời nàng nói và vẫn không tin . Một câu chuyện thật quá ư là không thật . Tại sao chuyện xảy ra buồn như vậy mà chàng lại không hay biết gì ? Phải , Ba của Uyên Oanh cũng giàu có ở Sài Gòn nhưng nổi tiếng thì cũng không nổi lắm nên chuyện của ông không đồn ra xa cũng chẳng gì lạ . Thật tội nghiệp cho họ , Khanh khẽ lắc đầu - buồn cho em , thật xin chia buồn với gia đình ẹm ..

Uyên Oanh , đôi mắt vẫn còn long lanh những giọt lệ sầu
- cảm ơn anh , hiện giờ gia đình em cũng không đến nỗi nghèo túng lắm đâu

- vậy bây giờ gia đình em sống ra sao ?

Uyên Oanh cười buồn

- Em về đây đã một tháng rồi , em bán căn nhà to lớn đó , lấy ra chút đỉnh mua một căn nhà nhỏ hơn , tiền còn lại thì để lo cho Ba . Em đã điền đơn xin việc làm khắp nơi , giờ chỉ chờ đợi , em cũng có xin làm tại công ty của anh đang làm . ..

Khanh to mắt nhìn Uyên Oanh

- tại công ty của anh làm ?

Uyên Oanh gật đầu , cố gắng pha trò

- đúng , anh đừng lo sợ , em không nạp đơn xin làm thư ký của anh đâu . hìhìhì , em bên Út có học ngành thương mại , thiết kế , em đã xin vào ban thiếu kế những mẫu quảng cáo , đã một tuần rồi mà họ chưa cho em biết . ..

Khanh gật gù đầu

- em đừng có vội , xin việc thì ít nhất cũng phải chờ một tháng mới .

..

Uyên Oanh cười

- em đâu có biết , em nôn nóng cứ ra vào xem thùng thư nhà mình

mỗi ngày , đây là lần đầu tiên em điền đơn xin việc mà anh !
Khanh nhìn thẳng vào đôi mắt to đen của Uyên Oanh . Đôi mắt đầy vẻ kêu nghạo của ngày xưa , giờ chỉ còn lại những giọt nước mắt đang lấp lánh trong tròn mắt , Khanh nhìn mà nghe lòng mình xót xa.

- có phải em muốn anh về công ty . ..

Uyển Oanh vội cắt ngang lời Khanh

- không đâu anh , ý em không phải thế , em chỉ muốn tâm sự và nói chuyện với anh thôi , không ý gì khác . Em chỉ muốn biết tình cảnh anh hiện nay ra sao mà thôi !

- anh vẫn bình thường , cảm ơn em

Uyển Oanh như lại ấp úng

- anh đã . . . đã lập gia đình chưa ?

Khanh lắc đầu.

Uyển Oanh lại cười , nửa đùa nửa thật , nàng nói :

- còn người yêu ? nếu anh cũng chưa có thì chúng ta có thể nối lại nhịp cầu tình yêu của ngày xưa . Em lúc nào cũng tôn trọng nân niu những kỷ niệm ngày xưa của chúng ta.

Khanh nghe mà quýnh lên . Uyển Oanh đang nói thật hay đùa vậy ? Chàng thật không tin nổi , Uyển Oanh chủ động ngỏ ý với ta sao ? một người con gái đẹp như thế này đang tỏ tình với ta đó . Rồi bỗng nhiên Khanh lại như thấy gương mặt của Vũ Anh bên ngoài với đôi mắt thật buồn . Khanh lắc đầu

- em đừng đùa với anh chứ , anh . ..

Khanh cũng chẳng hiểu sao mình lại ấp úng như thế này , còn Uyển Oanh với đôi mắt đầy niềm tin ngời nhìn chàng như đang chờ đợi , nàng muốn chàng nói sao đây ? Khanh đành nói thật

- anh đã có người yêu

Uyển Oanh chợt thật buồn , nàng như cố gắng đùa giỡn :

- em nói đùa mà , dĩ nhiên làm anh đã có người yêu , anh hiền và tốt như vậy , không có ai yêu mới là một chuyện lạ , cô ta thật may mắn lắm.

Nhìn Uyển Oanh cƯỜn , Khanh thấy nhẹ nhõm trong lòng . Chàng cười

- nếu sau này em được nhận vào công ty làm việc thì em sẽ gặp cô ta thường xuyên.

Uyển Oanh hiểu kỳ hỏi :

- cô ta là ai ?

- tên là Vũ Anh

Uyển Oanh chợt nhớ

- à . . .là thư ký của anh phải không ? chúc mừng !

Khanh bây giờ bỗng thấy nguồn nguồn làm sao ấy . Nói đố một câu

- anh cũng hy vọng có một ngày em sẽ tìm được hạnh phúc !

Uyển Oanh cười

- chuyện đó để sau này mới tính , em phải xem bản lĩnh của mình như thế nào !

Khanh nhú mày không hiểu rõ lắm với câu nói vừa rồi của Uyển

Oanh . Nàng lại tiếp lời

- em rất hy vọng anh sẽ làm bạn với em , vì ở đây là quê hương nhưng em sống nơi này đâu được bao nhiêu ngày , vì thế bạn bè chẳng có . . .chỉ có anh . . .là bạn thôi.

Khanh vội gật đầu . Tưởng gì chứ làm bạn với một người tuyệt đẹp thì sao lại từ chối cho đành.

- anh lúc nào cũng xem em là bạn cả . Khi em có chuyện gì cần , cứ gọi cho anh , giúp được anh sẽ giúp em ngay !

Uyển Oanh lại nói :

- anh nói thì phải giữ lời nhé , là bạn bè rồi thì đừng quên qua lại với gia đình em nhé !

Khi Khanh đưa Uyển Oanh về nhà , nàng có mời chàng vào nhưng chàng đã từ chối khéo . Khi quay đầu đi , Uyển Oanh còn nói theo

- có cơ hội , em xin mời anh cùng bạn gái anh đến chơi với gia đình em nhé.

Khanh thở dài , bây giờ phải nói sao với Vũ Anh đây ? chàng nào có làm gì lỗi đâu mà lại lo sợ như thế này . Bạn là con gái chàng có cũng không ít , Vũ Anh biết tất cả mà , nhưng sao chàng lại thấy khó nói với Vũ anh về câu chuyện này như thế ?

Cường bước vào , nói :

- mày làm cái gì đó Khanh ? tao gõ cửa cả buổi mà chẳng thềm lên tiếng !

Khanh lắc đầu

- chẳng làm gì cả !

Cường hìhì cười

- lại rối trí vì ba cái chuyện yêu đương nữa rồi !

Khanh thở phà

- mày đừng giỏi nói , sau này mày vướng vào rồi mày cũng sẽ như tao !

- haha , tao thì công tư phân minh , chẳng lồi thối như mày đâu !
 Khanh nhìn Cường
 - vào tìm tao có chuyện gì ?
 Cường tỉnh bơ nói :
 - chuyện của em gái mày !
 Khanh nhú mày
 - mày định của em gái tao ?
 - haha , còn khuya . Em mày chẳng thứ thiệt , nhưng không vì đó mà tao không của đâu , haha chơi với bạn mà của em bạn là thằng khốn nạn , còn chơi với bạn mà . ..
 Khanh ngã người dựa vào ghế , nói
 - còn chơi với bạn mà của vợ bạn là thằng có hạn , mày muốn gì đây ? em gái thì tao còn nhường , Vũ Anh thì còn lâu !
 Cường cười to
 - hahaha , mày chưa hỏi cưới em nuôi tao mà dám to miệng gọi bà xã hả ? tao ra coi nó biết !
 Khanh ngồi thẳng người lên
 - đừng nó chơi nữa , có chuyện gì thế ?
 Cường thẳng thắn nói
 - tờ đơn mà tao điền , muốn xin cái chức giám đốc ở ngành kế trình quảng cáo , mày lấy lại dùm cho tao !
 Khanh nhú mày
 - tại sao ?
 - tại vì con bồ củ của mày cũng xin vào chỗ đó , có 1 người ăn học ai thèm chọn tao , cũng tại mày xúi bậy , tao không muốn bề mặt nên mày cần lấy lại dùm cho tao !
 Khanh lắc đầu
 - chưa gì mày đã rút lui , thật chẳng giống cái tính nào giờ của mày !
 Cường đứng lên
 - mày đừng nói nhiều , làm dùm tao đi ! à , còn chuyện nữa , mày nói với Vũ Anh làm ơn đừng làm mai em gái mày cho tao nữa , tao sống không cần tình yêu đâu . hà hà hà
 Khanh nhìn Cường đi ra mà lắc đầu . Cái thằng bạn thân khó hiểu của chàng , thật sự chẳng ai hiểu được nó . Cường lớn hơn Khanh hai tuổi nhưng cả hai chẳng thích xưng anh , em , giống con gái quá nên cứ mày tao . Cường làm ở đây lâu hơn Khanh , biết nhiều việc hơn mọi người nhưng học lực quá kém , chỉ vừa xong tiểu học .
 Khanh cũng hằng thắc mắc vì về sự học hành của bạn , nay nghe

nó nói vậy , chàng nhíu mày "vì sao Cường lại bỏ ngang sự học hành , và với học lực kém như thế , sao nó lại có thể lọt vào công ty này ? và lại rất giỏi với công việc của nó nữa chứ , đúng là một thiên tài . Thằng bạn này của chàng khó hiểu . Khanh không nghĩ đến nữa và cố chú tâm đến chuyện tìm cách nói với Vũ Anh là Uyên Oanh đã trở về . Nếu Uyên Oanh không nói ra câu "còn người yêu ? nếu anh cũng chưa có thì chúng ta có thể nối lại nhịp cầu tình yêu của ngày xưa . Em lúc nào cũng tôn trọng nân niu những kỷ niệm ngày xưa của chúng ta ." thì bây giờ Khanh đâu có thấy khó xử như thế này mặc dù Khanh đã từ chối Uyên Oanh.

Khi ra về , ngồi trong xe với Khanh mà Vũ Anh thấy khó chịu vô cùng . Sự im lặng của Khanh làm cho nàng lo lắng , thắc mắc đủ điều .

Cuối cùng nàng cũng lên tiếng

- anh à , khi nào anh rảnh , nhờ anh mang chiếc đồng hồ này sửa lại dùm cho em nhé !

Vũ Anh tháo đồng hồ đang mang trên tay xuống . Khanh nói :

- em cứ bỏ vào hộp tủ kia đi , đưa em về nhà rồi anh sẽ ghé qua bác năm nhờ ông sửa cho em . Nhưng cái đồng hồ này đã hưa và củ rồi , để anh mua cái mới cho em.

Vũ Anh lắc đầu

- không cần đâu , em chỉ nhờ anh đưa bác năm sửa lại dùm thôi , em thích nó lắm , tuy là củ nhưng đó là bảo vật của em . Khi em vừa tốt nghiệp trung học , ba má mua tặng cho em , em đã giữ nó cho đến bây giờ . Em quý nó không vì nó đẹp mà vì tình của ba mẹ em mà thôi.

Khanh gật đầu

- vậy để anh đi sửa lại cho em . à , có chuyện này anh muốn . ..

Vũ Anh nhìn Khanh

- anh muốn gì ?

Khanh vừa lái xe vừa nói

- Uyên Oanh đã trở về nước , em còn nhớ Uyên Oanh không , con ông . ..

Vũ Anh cắt ngang lời Khanh

- em biết , bạn gái củ của anh phải không ? cô ấy ra sao rồi ?

Thế là Khanh đã bạo gan nói tất cả cho Vũ Anh nghe , nhưng không gan đến nỗi nói hết chi tiết , chàng chỉ chừa lại cái câu nói "nếu anh chưa có bạn gái . . ."

Vũ Anh thoáng chạnh lòng , nàng thốt lên

- sao tội nghiệp cho chị ta quá vậy . Dù sao cũng là bạn bè , chỉ cần gì anh hãy giúp đỡ chỉ đi nha . . .giúp người đang gặp nạn là đều cần thiết phải làm.

Khanh quá ngạc nhiên với những câu nói của Vũ Anh . Nhưng lại cười , đâu có gì ngạc nhiên , Vũ Anh là như vậy đó . Nghịch ngợm có nhưng tình cảm có càng nhiều hơn . Lúc nào cũng nghĩ cho người khác . Vũ Anh hay sang sê , nhưng cũng rất bướng bỉnh vì thế mà chàng cứ hồi hộp không dám nói . Bây giờ nói ra rồi nghe nhẹ nhõm tâm hồn . Khanh vui vẻ nói :

- em không sợ người ta cướp đi bạn trai của em sao ?hàhàhà

Vũ Anh nhìn Khanh , với nụ cười hiền hoà

- em tin tưởng ở nơi anh . Nói thật em đã nhìn thấy anh và Uyên Oanh , trong lòng em nghi đủ chuyện và đợi chờ anh nói em nghe . Em biết nếu anh thành thật nói ho em rõ thì anh vẫn còn yêu em . Vì trong tình yêu , anh sẽ không bao giờ dấu được gì khi đối diện với người mình yêu .Có phải anh sợ nói ra em sẽ hiểu lầm anh không ? nhưng anh không thể giấu em nên cứ làm ra vẻ khó chịu.

Khanh cười

- em làm thầy bói khi nào vậy ?

Vũ Anh nghiêm chỉnh nói :

- anh à , nếu chị Uyên Oanh cần gì thì anh hãy giúp chị ta nhé , là một nhà giàu bỗng trở nên nghèo vô cùng . . .sẽ làm cho con người chán nản . Nếu chị ta cần gì ở em , em cũng sẵn sàng giúp đỡ.

Khanh cười

- em lúc nào cũng chen vào chuyện người ta , giúp người coi chừng người hại , chuyện em giúp thằng Cường của con Lan , nó bảo anh đừng có cho em giúp nữa , họ không hợp nhau đâu !

Vũ Anh lại cười

- em thì thấy họ hợp nhau lắm , chưa bao giờ em thấy Hoàng Lan giận dữ với một người con trai như thế !

Khanh lắc đầu . Chàng thật không hiểu bọn con gái chút nào . Rõ là họ không thích hợp cho nhau mà Vũ Anh vẫn mún tiếp tục làm mai mối.

Hlan ngồi trên ghế sa lông sơn móng tay , nghĩ đến chiều thứ sáu hôm nọ thấy vui vui . Loan Châu đã về và cũng như thường lệ vào ngân hàng tìm Hoàng Lan . Loan Châu đã kể một cuộc tình mỹ mãn của Nhung nhưng rồi nhỏ thở dài nói "tao đã giúp tụi nó rồi , hưởng xong tuần trăng mật , khi trở về sài gòn , nó bị ba má nó chửi thì . .

.hahaha ráng mà chịu !" Hoàng Lan lắc đầu , Loan Châu lúc nào cũng làm mà không nghĩ đến hậu quả . Hoàng Lan kể rõ mọi chuyện cho Loan Châu nghe , nghe xong nhỏ Châu càng khoái và mong gặp bác sĩ Mạnh hơn . Mạnh như lời đã nói , chờ Hoàng Lan ở cái quán củ bên đường . Loan Châu bước vào , Mạnh chưa nói được lời nào thì cô bé vui vẻ tự giới thiệu "Tôi là Hoàng Lan , bạn của Loan Châu , haha không ngờ anh là bác sĩ chứ !"

Nghe LChâu giới thiệu như vậy Hoàng Lan giận vô cùng . Thật không ngờ nhỏ Châu phá quá . Nhưng Loan Châu nói muốn xem Lchâu đóng kịch là HLAN có giống không . Càng lúc thì Hoàng Lan càng mến Mạnh hơn , một người bác sĩ trẻ quá hiền và quá tin người . Nàng muốn nói thật cho Mạnh biết nhưng Loan Châu đã ngăn lại , nói :
- tao với mày cá đi , để xem mày là tao giỏi hay tao đóng vai mày giỏi hơn !

Loan Châu nói vậy mà Hoàng Lan cũng nghe lời . Đã gạt Mạnh hơn tháng nay rồi , nghĩ cũng bậy quá . Nhưng nhìn cái vẻ Loan Châu đóng vai Hoàng Lan , ngồi đâu ngồi lằm lì ở đó , chỉ mỉm cười , nói năng chỉnh tề , Hoàng Lan thắc mắc "chẳng lẽ mình tệ như thế sao ?" càng thấy Loan Châu đóng vai mình , HLAN càng thích hơn vì khi nhìn thấy Loan Châu cô gắng thả . t là cố gắng không nghịch ngợm , ngồi ì một chỗ , và khi Mạnh đi rồi nhỏ tía lia phê bình , tinh nghịch làm cho Hoàng Lan cười giòn giã.

Điện thoại reo lên . Hoàng Lan nhìn đồng hồ , tối rồi còn ai gọi đến vậy ? Cuối tuần Ba Má nàng và Hiền đã về quê thăm nội , Khanh thì đi chơi với Vũ Anh , Loan Châu thì khỏi phải nói nó không rảnh mà gọi cho Lan vào tối thứ bảy đâu . Hlan bắt điện thoại lên

- alô

Một giọng nói thật quá xa lạ.

- xin hỏi có ông Khanh ở nhà không ?

à , thì ra là tìm anh Hai

- anh ta không có ở nhà , có gì xin cứ nói , tôi sẽ nhắn lại

- cô là gì

Vô duyên , Hlan nói thầm . Trả lời cục cằn

- là em gái

- vậy xin cô đến quán MyMy chờ người về

- hả ? Hoàng Lan như nghe không rõ?

- cô biết quán MyMy ở đâu không ?

- có phải cái quán nằm trên đường Lê Văn Kiệt không ?

- đúng , xin đến đón người nhà của cô , tôi là chủ quán , ông Cường đã quá say rồi , không đi đứng được , quán tôi đã đến giờ đóng cửa , xin cô đến gấp . Ông ta chỉ nói được số điện thoại này , xin cô đến đón người , bằng không chúng tôi sẽ phải để ông ta nằm đường .
Hoàng Lan chưa kịp nói thêm gì thì điện thoại đã bị cúp . Hoàng Lan "xí" một tiếng . Hơi đâu lo chuyện người dưng , cái anh chàng đáng ghét , năn đường là đúng lắm . Rồi một suy nghĩ thoáng qua đầu của Hoàng Lan . Nàng đứng lên lấy chìa khóa và túi xách , bước ra khỏi nhà

Cường mở to đôi mắt hoảng hốt la

- á , trời ơi !

Vì bị một gào nước thật lạnh đổ xuống đầu làm chàng choáng váng . Cường nhìn quanh , mở to đôi mắt ra nhưng vẫn chưa biết mình ở đâu , chỉ biết là đang lạnh quá thôi . Chàng lấy hai tay vuốt mặt thì nghe giọng cười của một cô gái . Cường vội nhìn về hướng tiếng cười thì gặp ngay Hoàng Lan đang đứng đấy với một gào nước trên tay .

Cường bỗng giật dủ nói :

- cô thật là quá đáng ! dùng gáo nước lạnh để trả thù à !

Hoàng Lan vẫn khúc khích cười

- anh còn nói nữa thì sẽ có thêm một gào nước nữa xuống đầu . ..

Cường lồm cồm đứng lên

- không gây với cô nữa , tôi đang ở đâu đây ?

Hoàng Lan bình thản để gào nước vào thùng , nói :

- đang ở dưới bếp nhà tôi , mau chóng cám ơn tôi đi !

Cường , tuy đã tỉnh lại phần nào nhưng vẫn còn hơi chóng mặt , bước đến chiếc ghế cạnh đó ngồi xuống , nói :

- tại sao tôi ở đây và tại sao lại ở trong nhà cô ?

- vì tôi là vị cứu tinh của anh đó , không có tôi coi như anh bị nằm đường rồi !

Cường lắc đầu

- tôi không tin , cô bắt tôi về đây để làm gì ?

Hoàng Lan đi đến trước mặt Cường , đưa ra ngón tay chỉ vào mặt mình , đôi mắt mở to :

- tôi bắt anh ? đừng ở đó mần mơ nữa !

- tại sao tôi lại ở nhà cô ?

Hoàng Lan hất mặt

- xí , tại anh say quá là say , họ gọi tìm tôi để nhờ đưa anh về nhà , nếu không có tôi họ đã quăng anh ra ngoài đường rồi , thật là ơn

mắc quán mà !

Cường thắc mắc

- cô ghét tôi như vậy sao lại giúp tôi , và lại sao họ biết số mà gọi cho cô ?

Hoàng Lan tỉnh bơ nói

- anh cho họ số điện nhà tôi , tôi không muốn nói nhiều nữa , bây giờ anh tỉnh rồi có thể tự động ra về , nào xin mời !

Cường nhìn HLA ,

- cô đã làm gì tôi ?

Hoàng Lan mỉm cười

- ai thèm làm gì anh trong lúc say rượu chứ , nhưng con gái trả thù .
. .đợi 10 năm vẫn chưa muộn !

Cường đứng lên nhưng vẫn còn choáng váng , chàng ngồi xuống , giọng ấp úng

- cô . . .cô . . .nói vậy là ý gì ?

HL nhí nhảnh trả lời

- chẳng ý gì khó hiểu cả , lúc say người ta thường tỏ rõ lòng mình , những bí mật . . .gì gì đó . . .à , anh hãy về nhà gát tay lên trán xem đã nói gì với tôi trong lúc say . . .tất cả bí mật của anh tôi đã biết hết rồi . . .hãy đổi cách ăn nói với tôi lại đihí hí . . .coi chừng sẽ bị thiệt hại đến bản thân đó !

- cô . . .cô đã biết những gì . . .tôi đã nói gì . . .

Cường chưa nói dứt câu thì cả hai nghe tiếng ồn ào bên ngoài .

Hoàng Lan bỏ mặc Cường ngồi đó , cô bước vội ra phòng khách . Thì ra là Khanh . Hoàng Lan vui vẻ nói :

- anh về đúng lúc thật , hãy mang bạn của anh về nhà đi !

Khanh nhíu mày không hiểu , chưa hỏi được câu nào thì đã nhìn thấy Cường từ sau bếp đi lên.

- thằng Cường ? sao mày ở đây ?

- tao . . .

Hoàng Lan cướp lời Cường

- là em chở anh ta về dùm , không biết nhà đành chở hẳn về đây thôi !

Khanh nhìn Cường

- mày say rượu ?

Cường vội nói

- mày làm ơn chở tao về đi !

Cường tự động đi ra cửa , chưa kịp mở cửa thì áo chàng đã bị

Hoàng Lan níu lại , chàng quay lại nhìn đôi mắt long lanh đầy vẻ trêu người , Hoàng Lan nói

- ê , anh còn chưa cảm ơn tôi .hìhìhì

Cường đành nói

- cảm ơn !

Rồi bỏ đi ra ngoài . Khanh bước theo Cường , nhíu mày không hiểu. Cường đi rồi Hoàng Lan ngồi xuống bốc điện thoại gọi cho Loan Châu . Câu chuyện này nhất định nhỏ Châu rất thích nghe.

Thật ra thì Hoàng Lan định đến đó tìm cách trả thù Cường đã vô ý cố tình làm cho nàng té xuống hồ hôm nọ . Nàng đã mang theo nào là nước sơn , cọ , dầu cù là , định vẽ râu ria , trang điểm anh chàng này cho bỏ ghét . Nhưng khi bước vào nhìn thấy trong cơn say Cường như đau khổ lắm . Chàng cười một mình , rồi lại khóc một mình . Có lẽ vì vậy mà chủ quán múon chàng ra về . Khi Hoàng Lan ngồi cạnh Cường thì chàng lại nghĩ là Khanh , không mở đôi mắt lên nổi , gục đầu xuống bàn mà cứ nói lung tung . Hoàng Lan thật không hiểu nhiều lắm , nhưng trong cơn say của Cường Hoàng Lan đã nhìn thấy được một con người thật sự của Cường . Anh ta cũng yêu Mẹ , yêu các em của mình lắm chứ . Cái câu Cường nói với giọng nói say sưa đã làm cho Hoàng Lan không còn thấy Cường đáng ghét nữa.

- tao nói t hậ t với mày nha Khanh , Má tao chẳng phải là một người đàn bà vĩ đại , chồng chết ở vậy nuôi con . . .bà lập gia đình , ổng gạt tụi tao , gạt má tao . . .nhưng má tao là một người mẹ rất hiền lành , rất tốt . . .còn con em gái tao nữa , nó múon thi vào đại họctao luôn múon cho bà có một cuộc sống thật thoải mái trong lúc tuổi già ,nhưng một thằng khốn như tao thì làm sao được . . .cái thằng em khốn nạn của tao . . .nó bây giờ giàu sang rồi . . .tao chẳng hề ganh tỵ với nó . . .tao không muốn tha thứ cho nó . . .tao ích kỷ . . .tao làm phiền má tao . . .cản trở việc thi vào đại học của em gái tao . . .hahaha , một thằng đàn độn , chẳng chút chữ nghĩa như tao . . .cái chứa giám đốc đó tao đâu có thềm nếu chẳng vì họ . . .hahaha nhưng ai thềm mướn một thằng chưa xong tiểu học , một thằng như tao . . .chịu thua nó sao . . .bác sĩ tốt lắm sao ? phải , dĩ nhiên là tốt hơn cái thằng thất học như tao . . .

Hoàng Lan nghe mà không hiểu lắm nhưng vẫn thấy xõng sang trong lòng . Thì ra anh ta mang nhiều mặc cảm và tự ái đến như vậy .

Cường có vẻ cô đơn lắm . Thôi thì hoà bình với hắn đi . Dù sao hắn cũng chưa làm gì đáng ghét cho lắm và lại hắn là bạn của anh mình

thì mình cũng nên rộng lượng bỏ qua . Có thêm người bạn còn hơn thêm một kẻ thù . Thế là Hoàng Lan đã ngồi nơi đó nghe Cường nói lung tung , rồi cố trầm giọng năn nỉ đưa một kẻ say về nhà . Hoàng Lan đã hỏi nhưng anh chàng say quá chén nên chẳng biết nhà mình nằm nơi nào . Hoàng Lan đành đưa Cường về nhà của mình . Nói là huề với hăn nhưng trả thù một tí cũng chẳng sao vì thế Hoàng Lan đã dìu Cường vào bếp , lấy gáo nước lạnh đổ từ trên đầu Cường xuống làm cho chàng hoảng lên và tỉnh lại ngay . Nghĩ đến là Hlan lại cười.

Sáng thứ hai Hoàng Lan vẫn đi làm như thường bữa . Khi ra về , vừa bước ra khỏi ngân hàng thì có một bàn tay nắm cổ tay nàng lại , nói :

- tôi đãi cô ăn !

Hoàng Lan nhìn thấy Cường , đứng lại , hất tay chàng ra , tròn mắt hỏi :

- sao anh biết tôi làm ở đây ?

Cường nhúng vai

- là Vũ Anh nói !

Hoàng Lan nhú mồm

- tại sao muốn đãi tôi ăn ? bộ cái tướng tôi nhìn thấy giống kẻ ham ăn lắm sao !

Cường nói :

- tại tôi muốn biết khi say rượu tôi đã nói những gì với cô !

Hoàng Lan nhìn Cường , ánh mắt đầy vẻ chiến thắng , nói :

- chỉ vậy thôi sao ?

Cường gằn giọng hỏi :

- cô còn muốn gì nữa ?

Hoàng Lan tươi cười bước đi

- bây giờ tôi chưa thấy đói bụng , không thèm ăn !

Cường vội vã bước theo

- vậy chứ cô muốn gì ?

- anh thật muốn biết là tôi đã biết được bí mật gì ở nơi anh à ? nếu vậy thì đừng cào nhào với tôi nữa , ráng mà chịu thôi đi nhé !

hahaha

Nghe giọng nói đầy vẻ tự hào của Hoàng Lan làm cho Cường càng thêm tức ,

- chịu cô ? còn khuya ! cô xí gạt tôi thôi chứ cô biết khi móc gì chứ !

- nếu anh thật sự tin tôi chẳng biết được gì thì hỏi Vũ Anh , tìm đến

tôi làm gì . . .à , để tôi nhớ chút chút coi . . .Cái Chỗ "Thành Phố Đầy Sao" là cái chỗ nào vậy ta ! hahaha

Cường quay đầu bỏ đi , và khi nghe Hoàng Lan nói đến cái tên "Thành Phố Đầy Sao" mà chỉ có chàng mới biết , Cường đành đứng lại , cố gắng bình tĩnh quay đầu lại , nhẹ giọng nói :

- cô muốn gì đây ?

Hoàng Lan nhí nhảnh nói :

- tôi chẳng muốn gì nữa , trước hết chỉ muốn đếm tham quan thành phố sao trời đầy sao gì gì đó của anh thôi , vì nghe anh kể cũng thấy thú vị lắm !

Cường lắc đầu

- không được !

- xí , làm như bí mật lắm , không dẫn thì thôi . . .ngày mai tôi cùng rảnh rồi , định vào thăm Vũ Anh . . .à , quên nữa . . .bí mật của anh rồi sẽ bị bật mí . . .

Cường nhìn vào đôi mắt của Hoàng Lan , nói :

- cô sẽ không bao giờ làm vậy !

Hoàng Lan nhìn Cường

- tại sao ? anh dám thử để ngày mai . . .

Nhìn đôi mắt long lanh đầy vẻ chiến thắng của Hoàng Lan , Cường đành lắc đầu . Ai chứ con bé rắc rối này dám làm thật lắm . Cường không bao giờ muốn người trong công ty biết nhiều về chàng . Mà con bé này biết được những gì ? trong cơn say , Cường đã nói gì ? Vì đêm đó cãi vả với Mạnh , rồi mẹ lại bên vực cho nó nên Cường đã bức tức , bỏ đi uống rượu , giờ mới thấy sự tai hại của men rượu là như thế nào ! Không chịu con bé này chắc nó sẽ không tha cho Cường đâu , thằng bạn của chàng ở đâu lôi ra một cô em gái kỳ cục như thế này . . .

- nè , anh nghĩ sao hả , dám thử không ? hìhìhì

Cường nhẹ giọng nói :

- thôi được , chúng ta đi . Nhưng tôi và cô không quen nhau lắm , theo tôi cô không sợ tôi sẽ làm điều thiệt hại với ô sao ?

- hahaha , anh đừng ở đó hù tôi , anh hai tôi không bao giờ làm bạn với những tên khốn đâu . . .hàhà , và lại anh quên sao , nếu anh chẳng phải bình thường đôi chút thì Vũ Anh đã không làm mai mối cho tôi với anh rồi !

Cường vừa đi vừa lắc đầu

- gặp cô quả thật là sui sẻo , cưới vợ chắc ngày trước ngày sau tôi tự

vận quá !

Hoàng Lan vui vẻ bước đi

- anh yên tâm đi , cho dù anh chán đời muốn cưới tôi , tôi cũng chẳng thèm đâu , bộ trên đời này hết đàn ông hay sao mà tôi lại đi yêu đương với bạn của anh hai tôi chứ ! hìhìhì

Đi đến hiếc xe cũ kỹ của Cường , Chàng hỏi :

- cô dám leo lên không ?

Hoàng Lan tỉnh bơ nói

- tại sao lại không dám !

Nàng đã tự động leo vào . Cường lại lắc đầu . Con gái gì mà dạn quá . Chàng chở Hoàng Lan đi ra xa thành phố một chút , ngừng ngay tại một công ty cũ kỹ nào đó . Cường dừng xe và bước xuống , Hoàng Lan cũng bước ra , nhìn thẳng lên cao , nói :

- chỗ này là Thành Phố Đầy Sao của anh đó hả ? vậy mà tôi tưởng . .

..

Cường cười to

- cô tưởng gì chứ ? một hòn núi thơ mộng , một thành phố lấp lánh ánh đèn ?hàhà , đây chỉ là một công ty bị bỏ hoang thôi , đã cất hồi thời chiến , chưa ai phá vỡ nó , nào cô dám cùng tôi vào không ?

haha nhát gan rồi chứ gì , cô bé !

Hlan nhúm mày

- nhát gan ? còn lâu , anh vào được thì tôi nhất định vào được , chúng ta đi nào !

Hoàng Lan tuy ngoài miệng nói tỉnh như vậy chứ trong bụng run gần chết . Cái chỗ gì mà quá điêu tàn , tuy là nhà lầu cao , cũ kỹ nhưng bức tường gạch vẫn còn chắc lăm , chỉ là quá dơ bẩn vì lâu ngày không ai ở , nàng vừa sợ trèo cao vừa sợ ma nữa chứ . Trong lòng cứ thì thầm "mới xế chiều thôi , chắc không có ma đâu !" Đường như là Cường nghe được lời thì thầm của Hoàng Lan nên thấy đôi mắt của Cường như cười chọc ghẹo . Hoàng Lan tức lên và cố mạnh dạn bước theo Cường . Cả hai đi từng nấc thang lầu lên đến sân thượng , Hoàng Lan nhìn chung quanh . . .cao quá , vắng vẻ quá . . .cái tội tò mò của mày đã hại mày rồi Lan ơi , nàng rù rì.

Cường cười to :

- coi vậy mà cô bé cũng gan dạ quá chứ !hahaha

Hlan nhúm mày

- đây là Thành phố đầy sao của anh ? đúng là ba má tôi nói không sai , chỉ có kẻ khờ mới tin người say !

Cường tỉnh bơ nằm dài trên nền gạch . Lấy tay gối đầu , nhìn lên bầu trời , nói :

- những con người giàu có như cô thì làm gì biết thương thức những cái này !

Hoàng Lan đứng nhìn xuống Cường đang nằm dài trên nền gạch , nói

- anh có vẻ không thích những người giàu , mà ai nói rằng gia đình của tôi giàu !

- vậy thì cô cứ ngồi xúong đây mà thương thức !

Hoàng Lan ngồi xuống , nhìn chung quanh , có thấy cái gì đâu mà thương thức . Ở trên cao như vậy , nhìn xúong đã thấy chóng mặt rồi , còn nhìn lên thì nào có thấy gì đâu . Cường như hiểu nàng muốn nói gì nên chàng nói :

- cô bé nên thử thả một tí , ở trên này khi nhìn xuống , cô sẽ thấy thiên hạ , cư ?a nhà , tất cả đều rất nhỏ bé , nhưng khi nhìn lên , một bầu trời rộng , cô bé cũng sẽ thấy mình quá bé bỏng , như một cái chấm trong bầu trời . Cái gì cũng chẳng nghĩa lý , chẳng cần thiết để quan tâm đến nên phải thử thả mà ngắm màu sắc của bầu trời. Hoàng Lan nhìn lên bầu trời , những cụm mây kết lại thành những mẫu hình thật đẹp . Anh ta nói rất đúng , càng nhìn thì HLAN càng thấy màu sắc của mây trời đẹp biết bao.

- anh nói cũng đúng lắm !

Cường thử thả nói :

- về đêm , cô sẽ cảm thấy mình rất gần sao trời . ..

Hoàng Lan cười nhẹ.

- vì thế cho nên anh gọi đây là "thành phố đầy sao" phải không ?

Cường ngồi bật dậy

- bây giờ cô phải cho tôi biết , cô đã biết những gì về tôi !

Hoàng Lan tươi cười nói :

- lúc anh say rượu anh nói lung tung , ai hiểu gì nhiều chứ !

Cường nhíu mày

- cô đã gạt tôi ?

Hlan mỉm cười :

- ai gạt anh khi nào ? mà nè , anh có bí mật gì vậy ?

Cường nói với vẻ bức bối

- cô . . .con gái , chẳng đứa nào thành thật cả !

Hoàng Lan nhí nhảnh cười

- tôi đâu có gạt anh hồi nào , tôi nói là tôi không hiểu nhưng không

có nghĩ là không nghe được những gì anh đã nói ! hìhìhì

Cường nhìn thẳng vào đôi mắt của Hoàng Lan

- tôi đã nói những gì ?

Hoàng Lan từ từ nói :

- thật ra thì tôi thấy anh cũng chẳng có gì đáng ghét lắm , bề ngoài kỳ cục chứ trong lòng anh cũng xem nặng tình cảm lắm . Anh chỉ vì hay mặc cảm , tự ty . ..

Cường nhú mày

- cô hiểu gì về tôi mà lại ba loa như thế !

- tôi không thích nói dòng do đâu . Anh là bạn của anh hai tôi , tôi hôm nay đã xem anh là bạn nên nói thật , tôi không hiểu gì , chỉ biết là anh rất thương má và các em của anh , nhưng anh hình như là đang ghét ai đó , và rất mặc cảm vì mình ít học ! Theo tôi thì chẳng phải ai cũng đi học mới có thể tạo dựng sự nghiệp , mọi người đều có quanh cảnh khác nhau.

Hoàng Lan kể lại cho Cường nghe những gì Cường đã nói trong cơn say.

Cường cười to

- hahaha , đừng nói với tôi trong men say tôi đã chinh phục được bé rồi nhé !

Tiếng cười của Cường làm Hoàng Lan đỏ mặt . Nàng đang nói hệt lòng mình , thật muốn làm bạn với Cường , vì Hoàng Lan đã hỏi Khanh và Vũ Anh về Cường , biết thêm chút đỉnh nên trong lòng thật chẳng còn thành kiến với Cường nữa . Hôm nay nàng nói thật lòng mà Cường lại xúc phạm nàng như thế , Hoàng Lan đứng bật dậy

- tôi nói cho anh biết vì tôi có nghe chị Vũ Anh nói tốt về anh , và lúc anh say rượu tôi thấy anh rất cô đơn , nhưng cũng kiên cường lắm , tôi đã thay đổi cách nhìn của tôi về anh . Tôi nhí nhảnh , sạo sự muốn kết bạn với anh cho vui , nhưng những lời vừa qua , anh đã xóa đi cái tình bạn mà chưa được kết của chúng ta rồi ! Tôi về đây !

Cường vội vàng đứng lên , nắm lấy cổ tay của HLAN

- xin lỗi , tôi . . .tôi . . .cô bé làm tôi ngỡ ngàng quá !

Hoàng Lan rút tay lại , nhú mày

- ngỡ ngàng ?

Cường gật đầu

- đúng vậy , khi nghe Hoàng Lan nói về tôi , không ngờ chỉ trong phút chốc cô bé hiểu rõ ràng bản thân tôi như vậy . Đúng , tôi là một thằng miền quê cùng mẹ dắt em lên thành phố sinh sống , chữ nghĩa

chẳng bao nhiêu . ..

Cường ngồi xuống và bắt đầu kể cho Hoàng Lan nghe cảnh sống của chàng . Sự học hành và sự may mắn của mình.

- . . .cô thấy không , nếu không nhờ cái may đó thì tôi chẳng được vào công ty to lớn mà làm việc đâu . Tôi chẳng có tài gì cả thì làm sao mà trở thành giám đốc được chứ !

Hoàng Lan trầm tĩnh nói :

- tôi có nghe chị Vũ Anh nói anh có nộp đơn xin vào cái chức vụ đó , còn có cô Uyển Oanh nữa . ..

Cường cười

- trúng mà chơi với đá , cô thấy không , tôi chắc chắn là thua cuộc rồi , với tiền lương tôi bây giờ chỉ đủ nuôi sống gia đình , chứ đâu đủ mà lo cho em gái tôi vào đại học . ..

Hoàng Lan thắc mắc

- dường như anh còn có đứa em trai . . .là bác sĩ . ..

Đôi mắt Cường bỗng hăng lên nét hung dữ nói :

- cô biết nó nữa à ?

Hoàng Lan vội lắc đầu

- không biết , tôi thật không biết , và cũng không biết vì sao anh em anh giận nhau như thế , chỉ nghe anh nhắc qua trong lúc . ..

Cường gật gù

- tôi tin , thôi đừng nhắc đến nó nữa , gia đình tôi chẳng cần đến đồng tiền của nó !

Hoàng Lan thấy nét mặt của Cường không vui liền nói sang chuyện khác

- à , tôi có thể giúp anh đó , tôi có quen vài người bạn học lớp ban đêm , hay là vậy đi , tôi giới thiệu anh vào học thêm lớp ban đêm , như vậy anh sẽ không còn mặc cảm là thiếu học nữa , anh nghĩ sao ?

Cường nhíu mày nhìn Hoàng Lan , rồi lại cười

- cô quả là tào lao . . .thôi được , nhưng nếu có gì khó khăn tôi sẽ tìm cô bắt làm thầy !

Hoàng Lan cười vui vẻ?

- nếu anh cần gì tôi giúp được sẽ giúp anh , tôi đã xem anh là bạn rồi !

Cường nói đùa

- tôi đã nói không muốn có tình cảm lồi thối với em gái bạn mình !

hàhàhà

Hoàng Lan hất mặt nói :

- xí , anh làm như tôi thèm có tình cảm lồi thối với bạn anh mình lắm , tôi chỉ nói xem anh là bạn thối , không tình ái lồi thối !

Cường cười to

- cô bé đúng . . .chưa như canh !

Cường và Hoàng Lan huề nhau và làm bạn , một tình bạn rất bình thường . Cũng như Mạnh , Hoàng Lan và Loan Châu , cả ba đã trở thành bạn bè rất vui vẻ . Chỉ tội nghiệp cho Mạnh , cứ nghĩ rằng Hoàng Lan là Loan Châu còn Loan Châu lại là Hoàng Lan.

Reng , reng , reng . Điện thoại nhà của Loan Châu vang lên . Loan Châu vui vẻ trả lời

- alô , ai đó

Giọng nói quen thuộc của Mạnh

- tôi là bác sĩ Mạnh , xin hỏi có cô Loan Châu ở nhà không ?

Nghe tiếng của Mạnh , Châu vội vàng nói

- Um . .anh tìm Loan Châu để làm gì ?

Giọng vui vẻ của Mạnh

- à , cô phải Hoàng Lan không ?

- Um . . .phải thì sao ?

- thì hay lắm , Lan và CHâu có thể đến bệnh viện rồi !

- hả ?

- hà hà , LCHâu có hứa với tôi hôm nay sẽ vào cùng tôi giúp cho mấy đứa em ở bệnh viện , nếu có cô đi thì càng tốt !

- nó hứa với anh . . .

- đúng rồi , chúng tôi có tổ chức một buổi tiệc vui cho các trẻ em nằm ở bệnh viện này , Châu có hứa sẽ đến . . .

- vậy à

- Lan cũng đến nhé , thôi nhờ Lan nhắc lại dùm với Châu , tôi phải vào bệnh viện ngay bây giờ . Chào Lan nhé !

Loan Châu cúp điện thoại mà cẩn thận , "quỷ nhỏ này , dám dùng tên ta hứa đại hứa đùa , giờ làm sao đây , phải gọi cho nó !"

Châu gọi nhưng Hiền nói rằng Hoàng Lan đã đưa ba má đi chợ đâu rồi . Châu ngồi suy nghĩ một hồi lâu rồi cũng xách bóp ra khỏi nhà .

Mẹ của Châu vội hỏi :

- con lại đi đâu đó !

- con đi vào nhà thương làm việc thiện !

Mẹ của Châu tròn mắt nhìn nàng ,

- thật à ? không đi rong với chúng bạn của con . . .

Châu cười , hôn lên má mẹ.

- thật , thôi con đi nhá , có cần con thì gọi vào nhà thương xx , ô .kay . bai má !

CHâu rời khỏi nhà mà Mẹ của nàng vẫn không khỏi ngạc nhiên . Con gái của bà đã không còn hư hỏng nữa sao ? chuyện này phải tìm ông nhà nói cho ổn mừng . Thế là bà vội la

- Ông à , tôi có chuyện vui kể ông nghe . ..

Vũ Anh và Khanh hôm nay phải làm thêm việc vì hộp đồng nhiều quá , cần phải làm cho xong các thủ tục rồi đưa lên cấp trên . Vũ Anh ngồi đánh máy , còn Khanh bên trong cần cù đọc rồi ký . Khi Vũ Anh mở cửa bước vào văn phòng thì cũng là lúc nàng nghe tiếng điện thoại trong văn phòng Khanh reo lên

- alô

-

- cô ấy có sao không ?

- . . .

- muốn tôi vào ?

- . . .

- ngay bây giờ ? vâng , tôi đến ngay !

Khanh buông điện thoại xuống . Vũ Anh liền hỏi

- chuyện gì vậy anh ?

- Uyên Oanh xảy ra tai nạn rồi , đang nằm nhà thương , Ba của cô ta nhờ anh đưa ông ta đến đó ngay !

Vũ Anh vội nói :

- cô ta có sao không ? anh đi mau đi , để chuyện nơi này em lo cho !

- Cám ơn em , chắc không có nguy hiểm gì , anh cũng không biết , thôi anh đi nhé !

Khanh bỏ đi . Vũ Anh ngồi bệt xuống ghế . Nàng lo lắng vô cùng .

Tuy không quen thân lắm với Uyên Oanh nhưng nghe Khanh nói về gia cảnh hiện nay của Uyên Oanh làm Vũ Anh cũng thấy buồn cho Uyên Oanh . Nhưng dạo này Uyên Oanh rất thường gọi đến nhờ Khanh , hết chuyện này đến chuyện nọ , làm cho nhiều lúc Vũ anh cũng bức bối vì ghen ghen trong lòng . Đôi lúc cũng có chút thăm Uyên Oanh trong bụng , nhưng . . . Vũ Anh buồn bã nói "tôi chỉ buồn rồi nói bậy bạ , chứ tôi đâu có muốn chị xảy ra tai nạn , xin trời phụ hộ cho Uyên Oanh !" .

Uyên Oanh băng qua đường không cẩn thận bị một chiếc xe đụng vào . Tất cả vết thương trong mình không sao , nhưng đôi mắt đã không nhìn thấy được và trí nhớ thì có khác . Bác sĩ nói trong vòng

một tuần , sau khi vết thương trên đầu lành lại thì sẽ giải phẫu đôi mắt , 95% sẽ nhìn lại được . Bác sĩ không hiểu sao Uyên Oanh chỉ nhớ mỗi mình tên Khanh . Họ chỉ đoán rằng có lẽ nàng có cái kỷ niệm gì đẹp với Khanh nên chỉ thể giữ lại được hình ảnh của Khanh trong đầu . Uyên Oanh buồn bực và đăng đặt đòi gặp Khanh Thật sự thì đầu óc của Uyên Oanh rất tinh táo , chỉ tại nàng cố tình làm như thế.

Tình Thơ Ngây

Chương 13

Nửa tháng trôi qua , Uyên Oanh chẳng thiết gần ai , nàng chỉ muốn Khanh ở bên cạnh . Đôi mắt của Uyên Oanh đã có lại ánh sáng , như trí nhớ thì chưa bình phục . Cha của Uyên Oanh nài nỉ Khanh đóng vai trò như Uyên Oanh đã nhớ . . là một người bạn trai . . của nàng . Khanh từ chối không đành nên đã nhận lời , nhưng lại không dám kể tất cả cho Vũ Anh nghe . Chàng chỉ nói Uyên Oanh không có bạn bè , người thân cận kề , chỉ có một người cha mà đôi chân của cha Uyên Oanh đi đứng không được tiện , và ông ta đã nhờ chàng ở cạnh săn sóc cho Uyên Oanh . Vũ Anh nghe mà tội nghiệp cho Uyên Oanh nhưng nàng không khỏi ghen hờn . Vì Uyên Oanh mà Khanh đã không còn nhiều thời gian cho nàng nữa . Nhưng rồi Vũ Anh lại trách mình sao lại ích kỷ vô tâm thế . Khanh giúp đỡ một người bạn là chuyện phải làm , nàng không có quyền giận hoặc ghen hờn . Hôm nay nghe Khanh nói Uyên Oanh đã được bác sĩ cho về nhà nằm dưỡng bệnh , Vũ Anh vui mừng lắm . Nàng nghĩ rằng về nhà rồi , cô ta sẽ không phiền Khanh nữa . Nhưng đã nhiều lần Khanh hẹn đi xem phim với nàng , và lần nào Khanh cũng trêhẹn chỉ để Vũ Anh ngồi bên ngoài rạp chờ đợi , cũng chỉ vì Uyên Oanh , cô ta gọi đến nài nỉ nhờ Khanh giúp đỡ . . cô ta cứ nó đã nhớ lại được phần nào , cần sự giúp đỡ của Khanh . Vũ Anh càng lúc càng thấy nghi ngờ nhưng rồi lại tự trách mình sao quá vô tâm với người thất thế như vậy . Phải tin tưởng ở Khanh . Phải thương hại cho Uyên Oanh , cô ta vì bị thương nên cái chứa giám đốc kia đã về Cường rồi . Bây giờ cô ta chẳng còn lại gì ngoài tình bạn của Khanh . Nhưng ngồi bên ngoài , trước rạp hát đợi chờ Khanh mà Vũ Anh nghe lòng buồn vơi vơi .

Chàng lại trễ hẹn nửa rồi , lại để cho nàng đợi chờ . . . chờ đến cả hai tiếng sau Khanh mới xuất hiện . Chàng vội chạy đến cạnh Vũ Anh

- xin lỗi anh lại trễ hẹn

Vũ Anh dặn lòng không khóc , nhưng nước mắt cứ tuôn trào . Nàng đứng lên bỏ đi . Khanh chạy theo

- anh đã nói xin lỗi rồi à !

- anh có biết anh trễ hẹn với em đây là lần thứ mấy không ?

- anh xin lỗi

Vũ Anh nhìn Khanh , đôi mắt long lanh ngấn lệ.

- anh chỉ được câu xin lỗi thôi sao

Khanh vội giải thích

- hôm nay là sinh nhật của Uyên Oanh , cô ta và ba của cô ta muốn anh ở lại . . . cùng họ trò chuyện và . . .

- và anh đã quên cái hẹn với em ?

Khanh vội lắc đầu

- không có , anh . . .

Khanh nào dám kể cho Vũ ANh nghe là Uyên Oanh biết chàng có hẹn , cô ta đã cản chàng lại , nói rằng tinh thần quá yếu không muốn ngày sinh nhật của mình lại bị lẻ loi cô độc , cha của nàng đã nài nỉ Khanh ở lại . Cố gắng lắm Khanh mới tìm được cách rời khỏi.

- anh thế nào ?

Câu hỏi của Vũ ANh làm Khanh giật mình

- anh . . . anh thấy tội nghiệp cho Uyên Oanh mà thôi , em ghen à ?

Nước mắt đã trào ra mi

- em chẳng ghen tuông gì cả , thôi chúng ta về

- không xem phim à ?

Vũ Anh buồn bã lắc đầu

- đã trễ xuất rồi , chuyện đó cũng chẳng gì là quan trọng , em chỉ muốn biết anh còn yêu em không !

Khanh nắm tay Vũ Anh xiết nhẹ.

- trong lòng anh lúc nào cũng có hình bóng em , em nhất định phải tin ở nơi anh , tin ở tình yêu của chúng ta . Bây giờ Uyên Oanh gặp nạn , anh không thể làm ngơ , chỉ thương hại cho cô ta . . . em hiểu không Vũ Anh ?

Vũ Anh nhìn Khanh , nét mặt thành khẩn của Khanh làm cho nàng không thể giận KHanH được . Nàng nắm lấy tay Khanh , khẽ nói :

- thôi chúng ta về anh nhé

- em không còn giận anh nữa ?

Vũ Anh cười nhẹ , nước mắt vẫn còn đọng trên mi
- em làm sao có thể giận anh lâu được . Em tin a nh mà !
Khanh nắm tay Vũ Anh cùng nhau bước đi dạo phố . Vũ Anh nói vậy nhưng trong lòng đầy nỗi lo âu . Tin vào tình yêu của họ ? được không ? Vũ Anh rất tin tưởng Khanh , nhưng nàng có thể tin là Uyên Oanh sẽ không giứt hạnh phúc trong tay của nàng không ? dù sao thì Khanh cũng đã một thời gian có tình cảm rất sâu đậm với Uyên Anh , không , không thể nghĩ xấu cho Khanh , nếu chàng thật sự không còn yêu thương Vũ ANh nữa , nàng tin rằng chàng sẽ thành thật với nàng . Nhưng người đời thường nói "tình yêu là mù quán" , "nước chảy đá mòn" . . Vũ Anh không dám nghĩ đến nữa.

Mỗi ngày CLhâu càng có tình cảm nhiều hơn với Mạnh . Dạo này nàng hay vào nhà thương chơi đùa cùng mấy đứa trẻ bệnh đang nằm ở nhà thương điều trị . Gần chúng , nàng cảm thấy hạnh phúc thật nhiều . Nàng thật không ngờ trên đời này lại có những đứa bé đáng thương như thế . Nàng thường nghĩ mình rất bất tài chỉ sống nhờ đồng tiền cha mẹ , nhưng bây giờ , giúp bọn nhỏ vui cười , nàng thấy mình là người cũng rất hữu ích lắm . Khi không thấy Loan Châu , Mạnh có vẻ buồn vì chàng nghĩ chàng đã không thay đổi được LChâu Nàng vẫn thích la cà rong chơi và chẳng giữ lời hứa với chàng . Làm bạn đã bao ngày , chàng càng thích tính tình của Loan Châu và cả Hoàng Lan nữa . Mạnh cũng không biết Loan Châu có gì đặc biệt nhưng chàng như thể Không tách rời nàng được . Khi chàng trách hờn thì cô bé tinh nghịch tìm đủ chuyện bào chữa cho mình . Mạnh thích nhất là câu "vì anh" , Mạnh nhớ lại câu nói của nàng , "tôi sợ vào nhà thương lắm , tôi muốn đến "vì anh" nhưng nghĩ đi nghĩ lại tôi thấy mình chết nhát quá , đành làm thinh dù biết là anh sẽ trách tôi , thôi năn nỉ mà , đừng giận tôi nhen ! hìhìhì" Nghe mà không thể giận cô ta được . Còn Hoàng Lan ? giờ gần Hoàng Lan , chàng cũng rất thích Hoàng Lan . một cô gái rất thích giúp đỡ các trẻ em tìm ra nụ cười . Mạnh nghĩ "ta đang thích ai đây ? một Loan Châu tinh nghịch , trẻ thơ hay một Hoàng Lan dẳng dị với nụ cười duyên dáng ? có lẽ ta yêu thích Loan Châu hơn !"

Hoàng Lan thật tình không biết rằng Loan Châu đã có tình cảm với Mạnh hoặc Mạnh có tình cảm với mình hơn cả tình bè bạn . HOàng Lan nhiều lần bàn với Loan Châu phải nói thật cho Mạnh biết sự thật nhưng Loan Châu đều cản lại . Hoàng Lan cứ nghĩ vì cái tính nghịch ngợm của Loan Châu , chưa bề mách thì chưa bỏ cuộc vui , chứ

Hoàng Lan nào biết Loan Châu sợ Mạnh biết ra sự thật sẽ không còn làm bạn với họ nữa . Lchâu cũng chẳng biết vì sao tình bạn của Mạnh lại quan trọng với nàng như thế . Còn Hoàng Lan , nàng chưa hề thắc mắc về tình bạn giữa nàng với Mạnh.

Uyển Oanh gồi trên giường nhìn bên ngoài cửa sổ . Hôm nay trời mưa buồn vô hạn . Nhớ lại những cảnh đời thời bé thơ của nàng , lòng đau như cắt . Đâu ai biết UOanh sống cô đơn như thế nào . Mọi chuyện đau buồn đến với nàng thật quá bất ngờ . Đâu ai bao giờ có thể tưởng tượng được một cô gái luôn sống trong sang giàu , giờ lại nghèo như thế này đâu . UOanh có liên lạc với các bạn gần xa , nhiều lắm là chỉ được một câu "chia buồn" mà thôi . Có lẽ ngày xưa nàng quá ngang tàn nên giờ chẳng ai ngó ngàng đến . Chỉ có Khanh , từ ngày biết được quàn cảnh túng thiếu của gia đình nàng hiện nay , chàng chưa hề khinh khi nàng , trái lại còn quá nhiệt tình giúp đỡ cho nàng . Cái nhiệt tình ấy đã làm cho UOanh không muốn rời xa Khanh . UOanh nhất định làm lại cuộc đời , tìm lại hạnh phúc cho đời mình . Tình cảm của UOanh dành cho Khanh mỗi lúc càng đậm đà hơn tuy nàng biết Khanh đã có người yêu . Nhưng nàng vẫn tin rằng Khanh chưa quên được hình bóng nàng trong tim của chàng , và cũng biết con người như Khanh sẽ không bao giờ phản bội bạn gái của mình . Vì thế UOanh nhất định làm ra một chuyện thật đại dột . . mang thân mình ra để đổi lấy tình yêu , dù đó chỉ là tạm bợ . Nàng đã tự ý để một chiếc xe đụng vào mình , muốn đau một lần và sẽ có một vết thương để được có Khanh cận kề chăm sóc cho nàng . Trong một phút , một giây nàng không nghĩ rằng mình rất có thể bị xe đụng chết , nàng chỉ nghĩ đến việc "Khanh sẽ cận kề chăm sóc cho mình" . Bây giờ nghĩ lại , Oanh thấy mình ngu xuẩn quá , nhưng Oanh thật không còn cách nào khác hơn . Nàng thật sự rất cần Khanh bên cạnh vì hiện tại nàng chỉ còn lại một mình Khanh mà thôi.

Có tiếng người gõ cửa.

- vào đi

Ba của UOanh ngồi trên chiếc xe lăn , ông cho xe vào phòng của UOanh . Ông nhìn con gái của mình lúc lâu rồi ấm giọng hỏi :

- dạo này con thấy đỡ chưa ?

UOanh gật đầu

- con đã đỡ lắm rồi , tuy còn hơi mệt . ..

Ông vẫn nhìn thẳng vào đôi mắt của UOanh

- thật con vẫn còn mệt , chưa khỏe hẳn ?

UOanh như thấy được ông Cha đã nhìn ra mưu ý của mình nên vội vàng nói :

- ba không tin con à ?

Rồi nàng như cảm thấy giận và không biết mình giận mình hay giận cha nên mai mỉa

- ba yên tâm , tuy con còn yếu nhưng con rồi sẽ đi tìm việc làm , không ở nhà mà ngồi không . ..

Ông vẫn nhìn Oanh , lắc đầu

- con đã hiểu lầm ý ta . Ta chẳng cần con đi làm để nuôi ta . Bạn bè của Ba không ít đâu , họ sẵn sàng giúp ta , nhưng ta muốn tự mình làm lại từ đầu không cần ai giúp đỡ , bằng như ta nói lên một tiếng , họ cũng sẽ sẵn lòng cho ta một chút vụ để làm mà sống . Cái mà Ba lo lắng nhất là tình cảm của con.

UOanh ngồi trên giường gục đầu như hối hận những lời mình vừa thốt ra . Mọi chuyện đâu thể hờn trách ba được , vì yêu ba đã mất tất cả , và nàng cũng vì yêu đã làm một chuyện thật dại dột . Nhưng nàng tin chắc rằng kết quả chuyện tình yêu của nàng sẽ tốt đẹp hơn ba mình vì người UOanh yêu là một người thật thà.

- Oanh , con hãy nghe ba nói , ba đã nhìn ra được âm mưu của con . Sau buổi sinh nhật của con , ba đã thấy tất cả rồi , có phải con chưa hề bị mất trí nhớ hay không ? con chỉ lợi dụng nó để lấy lại một tình yêu.

Nghe giọng trầm ấm của Ba mà UOanh thấy giận vô cùng . Tại sao Ba lại cho chuyện nàng làm là một âm mưu chứ.

- Ba , tại sao ba lại có thể nói ra lời như thế với . ..

Ông lắc đầu

- vì ta là ba của con , ta không muốn sau này con phải sống trong hối hận , trong cô đơn như ta hiện nay . Con đã không có mẹ yêu thương , dạy dỗ từ nhỏ , còn ta chẳng tròn trách nhiệm của một người cha , ta không dám bắt con làm theo ý nghĩ của mình . Chỉ muốn khuyên con đừng mù quáng vì tình nửa con ạ , đừng vì tình mà làm ra chuyện nôn nóng . Thăng Khanh tuy nó là một đứa con trai tốt nhưng nó đã có người yêu , nó ở cạnh bên con chỉ vì ta lên tiếng nài nỉ nó , Oanh , con có hiểu ý ba không ?

UOanh lắc đầu

- không , con không tin đâu , ba đi ra đi , con không muốn nghe nữa

. ..

- Oanh à . ..

UOanh úp mặt vào gối.

- Ba đi ra đi , con cần sự yên tĩnh !

Ba của UOanh lặng lẽ đẩy chiếc lẵng ra ngoài . Ông biết dù nói gì đi nữa , UOanh sẽ chẳng nghe ông đâu . Từ ngày tai nạn xảy ra , tài sản đã bị tiêu tan , đôi chân cũng trở nên tàn tật , ông chẳng có còn gì vui để sống trên đời này nữa , nhưng đứa con của ông . . .1 đứa con gái thật tội nghiệp . Ngày xưa ông đã vì muốn làm ra thật nhiều tiền mà chẳng chút thời gian cho nó , rồi đến khi ông lượm lặt được chút tình yêu , ông lại bỏ bê nó . Bây giờ ông thấy hối hận vô cùng , muốn được gần gũi con , nhưng như đã muộn rồi . Hiện nay ông đã trở thành gánh nặng cho nó , phải chi ngày xưa ông nghèo một chút mà được gần gũi nó , dạy nó lẽ thiệt điều hay . . .nhưng thời gian nào có đi ngược lại bao giờ . Dù cuộc sống có đau buồn đến đâu , ông cũng sẽ cố gắng vì ông muốn bù đắp lại cho nó , không muốn rời xa đứa con gái của mình khi nó chưa có được hạnh trong cuộc đời.

UOanh ngồi úp mặt vào gối nước nức khóc . Ta đã làm sai điều gì rồi chẵn ? không , không thể rời xa được . Những gì của ta sẽ phải là của ta . "Khanh ơi , em không thể sống thiếu anh , em không muốn trở về với cuộc sống đơn lẻ và chán chường của ngày xưa nữa . Em cần có anh !"

Hoàng Lan đi bên cạnh Loan Châu mà cẩn thận

- đã đi hết nửa ngày rồi mà mày vẫn bắt tao đi như vậy sao !

Loan Châu vui vẻ nói :

- mày sao yếu ớt hơn cả tao nữa . Chúng ta phải mua cho được 25 con gấu trắng , tao đã hứa với các bạn trẻ của tao rồi !

Hoàng Lan cũng vui vẻ cười nói

- tao thật không hiểu nổi mày nữa , mày thay đổi tính tình bao lâu rồi vậy ? trở thành1 người quá hữu ích cho xã hội ! hìhìhì

Loan Châu hỉ hả cười

- mày đừng sợ tao nữa . Bao giờ mày đến bệnh viện tao sẽ dẫn bọn đàn em của tao ra mắt mày , thấy chúng là bảo đảm mày sẽ thương chúng ngay !

Hoàng Lan xụ mặt

- tao biết bọn trẻ dễ thương lắm , nhưng tao rất sợ vào nhà thương , nghe cái mùi nhà thương là tao . .vì thế tao vào đó chơi với bọn trẻ đâu có được !

Loan Châu cười to

- vậy thì mày cần phải giúp tao tìm ra cho đủ 25 con gấu trắng , tặng cho chúng . . . đã có 23 con rồi , chỉ cần tìm ra tiệm nào bán hai con gấu nữa . . .

- tao bỏ công đi tìm với mày từ sáng đến giờ rồi ! bây giờ cho tao ngồi nghỉ một lát đi !

Loan Châu lại cười.

- được rồi , mày ngồi quán này đi , để tao băng qua đường vào cái tiệm tạp hóa kia xem họ có bán loại gấu nhung trắng này không !

Nói xong Loan Châu bỏ đi . Hoàng Lan vào quán kế bên đường , ngồi xuống để bao gấu nhung bên cạnh . Nàng gọi hai ly nước đá chanh .

Hoàng Lan cười thầm trong bụng . Hôm nay rõ là Loan Châu vui hơn mọi hơn . Từ khi Loan Châu bỏ thời gian làm việc từ thiện ở nhà

thương , cô bé đã trở thành một người khác , hữu ích hơn . Tuần vừa qua Loan Châu cùng những đứa bé nằm ở đường đường tạo ra một

ngày lễ rất đặc biệt "ngày lễ không tên" . Loan Châu hứa sẽ tìm cho đủ 25 con gấu trắng để trưng trong phòng bệnh viện trẻ em , tượng

trưng cho 25 đứa trẻ để thương trong trắng như chung Hoàng Lan bỗng nghĩ đến Cường . Anh ta cũng thay đổi rất nhiều , mỗi khi đến

chơi với Khanh tình cờ gặp Hoàng Lan , Cường không nói nhiều

nhưng để lại cho Hoàng Lan một nụ cười thật ấm áp . Có lẽ anh ta

vẫn thầm cảm ơn nàng đã đốc thúc anh ta học những lớp học ban đêm , giờ Cường đã không còn nhiều mặc cảm nữa , và lại còn thêm

cả cái chức giám đốc nữa . Cuộc đời thật là khó đoán trước , ai sẽ ngờ rằng một người chưa thể được lên học đến trung học mà vẫn

được một cái chức trọng như thế . Hoàng Lan cười , sao lại không

thế , nếu họ có cố gắng thì họ sẽ thành công thôi . Hoàng Lan cũng

nhớ đến những lúc tình cờ đi dạo phố gặp Cường đang đi học lớp

ban đêm về , anh ta nào là tay xách tay mang những món ăn có mùi vị thật ngon . Hoàng Lan nhìn rồi cười nhẹ . Cường vội vàng giải

thích :

- sao đi học ra là tôi thấy đói , họ nói tới giờ đóng cửa rồi , tôi nài nỉ lắm mới mua được bao nhiêu đây xách về !

Hoàng Lan lại cười , nhẹ giọng nói :

- vậy sao anh không nhanh chân về nhà ăn thôi nó nguội hết !

Cường đưa bao thức ăn lên nhìn , rồi nhìn Hoàng Lan

- cô bé nói đúng , để về nhà ăn thì nguội hết ! cô mún ngồi bên đường cùng dùng với tôi không ?

Hoàng Lan nhúu mày

- tôi không ý đó . .

Cường cười to

- tôi đâu nói cô bé ý hay không ý gì , ăn một mình buồn múon rủ có người cùng ăn thôi ! sao có múon nghe tôi kể về chuyện trong lớp học của tôi không ? hà hà hà

THẾ là Hoàng Lan cùng Cường ngồi bên góc đường vừa ăn vừa trò chuyện thật vui . Không có ai thì tình bạn giữa Cường và Hoàng Lan thân thiết lắm . Nhưng khi có mặt của Khanh thì Cường chỉ cười chứ không bao giờ nói lời nào với Hoàng Lan . Cái anh chàng này cũng ngộ làm sao ấy.

- Loan Châu , em đang ngồi mơ cái gì đó !

Hoàng Lan nhìn lên , thì ra là Mạnh đang đứng trước mặt nàng .

Hoàng Lan cười

- nhỏ Ch . . .chanh chua , Hoàng Lan bạn của anh đó , đòi đi tìm mua gấu nhung cho các trẻ em ở bệnh viện của anh !

Mạnh cười

- bệnh viện nào phải của anh , anh không giàu như các em tưởng tượng đâu . À thì ra Lan cũng có ở đây nữa sao , cô nhỏ đâu ?

Hoàng Lan chỉ phía bên kia đường

- đang lục tìm gì đó !à , còn anh đi đâu đó

Mạnh tự nhiên ngồi xuống ghế , đối diện với Hoàng Lan

- buồn rồi đi rong đó mà , gọi đến nhà tìm em định rủ em rồi chúng ta cùng rủ Hoàng Lan đi chơi nhưng ba má em nói em đi chợ từ sáng rồi !

Hoàng Lan tinh nghịch nói :

- buồn mới tìm chúng tôi hả , đúng là bác sĩ tâm lý dỏm nói chuyện thật vô tâm !híhíhí

Mạnh lắc đầu , vui vẻ nói :

- em thật lúc nào cũng nghịch ngợm như lúc nãy . Đạo nầy các em của em đến văn phòng anh , họ không còn thanh phiền về em nữa , nhưng anh thì . .

Hoàng Lan nhú mày

- tại sao lại không ? chắc tụi nó sợ nói ra nhiều quá anh lại nhét vào đầu nó tùm lum những cái tâm lý con người chi chi đó làm mất thời gian . .

Mạnh cười to

- dù một bác sĩ tài giỏi đến đâu cũng không trị hết cá tính nghịch ngợm của . .

Hoàng Lan khẽ chớp đôi mắt , với giọng ngây thơ nói :

- trời sanh em với cá tánh đó rồi anh , anh không thích à ?

Mạnh lại cười

- giờ hai tay đầu hàng , chịu thua người đẹp . ..

- Lan . . .tao tưởng mày đi với con Châu mà !

Hoàng Lan nhìn lên , chết rồi . . .là tiếng của Khanh , anh hai của mình . Hoàng Lan thốt lên

- Anh hai ?

Giờ phải tính sao đây . Cạnh bên anh hai có cả Cường nữa . Cả hai đứng đối diện với Hoàng Lan , sau lưng của Mạnh . Hoàng Lan cứ nhìn Khanh rồi nhìn Cường , anh ta cứ nhìn phía sau lưng của gã đàn ông đang ngồi đối mặt với Hoàng Lan . Nàng không chú ý đến nét mặt của Mạnh cho lắm , nhưng khi nhìn lên thì thấy Mạnh nhìn chăm chăm vào Hoàng Lan . Nàng thật không biết Mạnh đang nghĩ gì . Và khi Mạnh quay lại nhìn , chàng đứng lên và nét mặt của chàng từ ngạc nhiên biến thành . .mặt . . . kỳ lạ lắm . . .rất khó coi . Cường cũng thế , anh ta nhìn Mạnh rồi hăng lên một nét rất hung dữ trong đôi mắt . Cường nhìn Hoàng Lan to tiếng nói

- Hoàng Lan , tôi thật không ngờ cô lừa dối tôi ! cô quen biết nó mà dối trá tôi ! cô thật là hiểm ác !

Mạnh quay sang nhìn Hoàng Lan

- Loan Châu . . .tại sao anh gọi cô là Hoàng Lan !

Khanh nhíu mày

- Hoàng Lan , là chuyện gì vậy ? mặt của mày sao thế !

Nhìn Mạnh , Khanh hỏi :

- anh là ai sao gọi nó là con Châu !

Mạnh càng không hiểu , nhìn vào mắt Hoàng Lan nói :

- anh ta là ai ?

Cường đi đến trước mặt Hoàng Lan và Mạnh , cười to :

- hahaha , Hoàng Lan , tôi cứ tưởng cô là một người tốt ! hahaha thì ra cô hèn hạ giúp nó làm chuyện Lưu Bình Dương Lễ sao ? đồ hèn !

Cường định bỏ đi thì Khanh níu lại

- mày nói gì vậy Cường !

Hoàng Lan cũng nhìn Cường khó hiểu . Cường cười to

- tao cho mày biết , thằng đó là em trai của tao đó , một bác sĩ tâm lý lừng danh ! hahaha , chơi tâm lý với tao à ! Đồ khốn nạn !

Cường bỏ đi . Khanh không hiểu gì nhìn Hoàng Lan . . Nàng lắc đầu không hiểu . Khanh gật đầu chào Mạnh rồi quay sang Hoàng Lan

- lát tối chúng ta về nhà nói chuyện sau ! tao đi à nha !
 Khanh đi rồi , Hoàng Lan nhìn Mạnh . Đôi mắt chàng rực lửa nhìn Hoàng Lan . Biết rằng mọi chuyện đã bị lộ nên Hoàng Lan ấp úng nói :

- em . . .tôi . . .em . . .chúng em thật không cố tình gạt anh , em thật là Hoàng Lan , còn người . . .
 Mạnh gặng từng chữ?
 - cô không phải là Loan Châu ?
 Hoàng Lan im lặng gật đầu
 Mạnh lại nói :
 - các người đã gạt tôi , làm bạn với tôi để xem coi một bác sĩ như tôi ngu si cỡ nào ?
 Lan vội lắc đầu
 - không , không phải . . .
 Mạnh nhìn Hoàng Lan như muốn giết chết nàng tại chỗ?
 - mỗi thù này tôi nhất định sẽ trả !
 Mạnh bỏ đi để Hoàng Lan đứng đấy không biết làm gì . Không không được mà cười cũng chẳng xong . Nàng phải giải thích sao đây , trong lúc cần nhỏ Châu nhất thì nó lại đang loay hoay với tiệm hàng bên kia , nó nào thấy cho cái cảnh rối loạn này . Và nữa , Mạnh và Cường là hai anh em sao ? Mạnh là người em trai mà Cường hay nói mỗi khi Hoàng Lan nhắc đến "cạp đất cũng không nhìn nhận nó !" Tuy không nói nhưng Hoàng Lan biết được Cường thật rất hận em trai của mình nhưng Hoàng Lan thật tình không hiểu vì sao . Bây giờ nghẫm lại lời nói của Cường , cái gì là trò Lưu Bình Dương Lễ . . .anh ta ý gì đây ? Hoàng Lan càng gần Cường thì càng thích làm bạn với anh ta , một con người rất thẳng thắn và siêng năng làm việc , luôn muốn tiếng thân . Hoàng Lan rất nể nang phẩm giá con người của Cường . Còn Mạnh , tình bạn giữa nàng và Mạnh tốt lắm và từ bây giờ chắc sẽ không còn nữa . Anh ta là một bác sĩ tốt , tuy còn trẻ , mới hành nghề nhưng chàng rất yêu nghề của mình và quan tâm bệnh nhân , không chỉ bệnh nhân tâm thần của chàng mà cả các trẻ em tàn tật bệnh hoạn trong nhà thương , vì thế Hoàng Lan rất mến Mạnh , và chẳng tìm ra ở anh ta một khuyết điểm nào.

Hoàng Lan chợt rơi nước mắt và chẳng hiểu vì sao . Loan Châu đứng bên cạnh từ khi nào Hoàng Lan cũng không hay . Giọng CHâu không còn tinh nghịch nữa , với giọng nói buồn

- Lan à , mày đừng có khóc nha , tại tao tất cả nên mày bị Mạnh nói

oạn Nếu anh muốn trả thù thì cứ tìm tao mà trả , mà chẳng lỗi chi cả !

Hoàng Lan nhìn lên Châu , nước mắt bỗng rơi xuống nhạt nhòa đôi mi . Loan Châu như hiểu ý bạn , khẽ gật đầu

- tao nghe rõ hết rồi , tao nép một bên đã nghe , xin lỗi mày vì quá nhút nhát nên tao không ra mặt tiếp mày một tay để minh bạch , ngày mai tao sẽ gặp anh Mạnh . ..

Hoàng Lan lắc đầu , buồn bã nói :

- không cần thiết đâu , thôi chúng ta về ! chúng ta đừng nên gặp Mạnh trong lúc này.

Loan Châu gật đầu . Thế là cả hai cô bạn dắt nhau về nhà . Khi Loan Châu rời khỏi thì Hoàng Lan chui vào phòng ở mãi trong đó không nói không rằng gì đến ai . Nàng cần thời gian để một mình suy nghĩ .

..

Vũ Anh ngồi làm việc mà đôi mắt cứ nhìn vào bên trong phòng của Khanh . Đạo này Khanh ít nói lắm , chàng như có điều gì giấu nàng thì phải . Chẳng lẽ . . .mà không đâu . Vũ Anh vội vàng xua đi sự nghi ngờ trong trí óc . Khanh mở cơ ?A phòng bước ra , vội nói với Vũ Anh :

- anh có chuyện , cần ra ngoài một lát !

Vũ Anh tròn đôi mắt

- chuyện gì vậy anh ?

Khanh ấp úng . ..

- Ờ . .um . . .chuyện của công ty . . .em không biết đâu !

Vũ Anh nhìn Khanh

- ban nãy em vừa chuyển điện thoại của một cô gái vào cho anh . . .giọng của cô ta nghe . . .quen lắm , là ai thế anh ?

Khanh gượng cười

- à . . .anh đã nói với em rồi mà . . .là thư ký của ông Đạt , anh cần đến đó ngay . . .lát anh trở về đón em . ..

Chưa nói hết câu Khanh đã ba chân bốn cẳng chạy một mạch đi rồi .

Vũ Anh bỗng thấy lòng mình làm sao ấy . Thật quá nghi ngờ về lời nói của Khanh . Tại sao thư ký của ông Đạt lại năm lần bảy lượt tìm Khanh chứ ? cô ta còn nói trống với nàng "cô là thư ký của anh Khanh hả , nói ảnh tôi có nhắn máy thu âm trong điện thoại riêng của ảnh đó , không thì tôi sẽ . . .mà thôi , cứ nói tôi cần nói chuyện với anh ta bàn việc !" Vũ Anh mang chuyện đó nói lại cho Khanh thì

anh lại nói là của cô thư ký ông Đạt , cô ta tìm anh vì chuyện của công ty hai bên . Nhưng càng nghĩ Vũ Anh càng đặt rất nhiều câu hỏi trong đầu .Vũ Anh mở cửa đi vào phòng làm việc của Khanh , là thư ký riêng thì dĩ nhiên là Vũ Anh biết số mật mã của máy thu âm trong điện thoại riêng của Khanh rồi . Nàng nhanh tay bấm số và những gì nghe được làm cho Vũ Anh thấy quá lòng bùng đôi lỗ tai . Nàng chạy ra ngoài lấy bóp đi nhanh ra cửa công ty . Loan chạy theo nắm tay Vũ ANh lại , nói :

- giờ làm việc , nhỏ chạy đi đâu đó , sao nét mặt thế này !

Vũ Anh nài nỉ :

- em cần phải đi làm một chuyện , cần phải chính mắt nhìn thấy , chị Loan làm ơn giúp em công việc ở . ..

LOanh nhìn vào đôi mắt đầy đau khổ của Vũ Anh , nhẹ giọng nói :

- có phải là chuyện của KHanh và cô Uyển Oanh không ?

Vũ Anh nhú mày

- tại sao chị lại . ..

- sao lại không biết , chỉ có cô là khờ khạo thôi , tin hẵn quá ! thôi đi ngay đi , nhưng nếu nhỏ có thấy điều gì ngoài ý muốn thì cũng nên bình tĩnh lại nhé !

Vũ Anh gật đầu và đi nhanh ra ngoài . Ngồi trên chiếc taxi mà trong lòng không yên được , những câu nói trong máy thu âm kia như nói đi nói lại trong đầu nàng

"anh Khanh à , em thật không hiểu là bạn gái của anh sao cứ bắt em ở nhà , không cho vào công ty giúp cho anh , cũng không cho ra công viên dạo chơi . Nài nỉ hoài mà chẳng chịu em . Chẳng lẽ anh chê Uyển Oanh của anh rồi sao . Em buồn chán quá , trong người dù yếu lắm , đôi mắt còn đau vô cùng nhưng em nhất định đi ra công viên Hoa Mỹ chơi , hôm nay có tụ tập rất nhiều anh hùng võ sĩ ở đó diễn đàn cho bà con xem , nếu anh còn thương em thì đến đó chơi với em , còn như không thì đừng đến , yêu anh nhiều nhưng em có chết cũng không gọi cho anh nữa"

Những lời nói đó của Uyển Oanh , Vũ Anh nhớ không sót một chữ . Trời ơi , Khanh , có thật như thế không ? không , anh cu tí của nàng chẳng phải là một con người phản bội , chẳng bao giờ ! Khi Vũ Anh bước xuống xe , đi vòng công viên Hoa Mỹ . . .và nàng đã nhìn thấy Uyển Oanh đang đứng đó cùng Khanh xem môn võ thuật gì đó và tay của Uyển Oanh đang ôm trọn ngang eo của chàng . Đôi mắt của Vũ ANh như tối sầm lại . Sự thật đây rồi , trái tim nàng như đứng lại ,

chẳng còn đập nữa . Khanh cũng đã nhìn thấy Vũ Anh , vội lấy tay của Uyên Oanh xuống , định chạy đến bên Vũ Anh thì Uyên Oanh níu chàng lại , nói điều chi đó , rồi Khanh chẳng đến bên nàng , chàng chỉ đưa đôi mắt thật buồn nhìn Vũ Anh . Nước mắt bỗng tuông trào . Vũ Anh bỏ chạy , chạy thật nhanh để không còn nhìn thấy cảnh tượng đó nữa . Nàng dường như có nghe tiếng gọi của Khanh nhưng rồi cũng xa mất . Âm thanh của Khanh chẳng còn vang vọng nữa nhưng sao nước mắt của nàng vẫn rơi ngậm trên đường . Vũ Anh ơi , mi khờ dại quá , đem một lòng một dạ yêu kẻ chẳng ra chi . Khanh ơi , sao anh lại ác với em như thế , tàn nhẫn quá , tại sao , tại sao hỡi anh . . . Vũ Anh rên rỉ . Chạy về đến nhà , Vũ Anh ngã mình xuống thềm nhà trước sân nước nở khóc.

Tình Thơ Ngây

Chương 14

Hoàng Lan ngồi chống cằm nhìn ra cửa sổ . Cả một tuần lễ rồi Cường chẳng nhìn đến Hoàng Lan . Đi ra đường chạm mặt nhau , Cường cũng chẳng thèm nhìn đến , đối với Cường Hoàng Lan như một kẻ rất đáng ghét . Hoàng Lan nghĩ hoài không ra , vì sao bỗng dưng Cường lại ghét ta đến như thế ? chỉ vì cùng lúc ta quen cả hai anh em mà không biết họ là anh em hay sao ? dù có thù hận đến đâu , anh em ruột rà thì vẫn mà là anh em , cứ sao họ lại như hai kẻ chẳng đội trời chung vậy . Còn về phần Mạnh , Hoàng Lan đã cố gắng phân trần mọi sự việc , anh ta đã mềm lòng nhưng vẫn cho chuyện Hoàng Lan và Loan Châu giấu sự thật là quá đáng . Loan Châu đã giận dữ nói với Mạnh "Tuy biết rằng lỗi này ở chúng tôi nhưng đã thân nhau như vậy rồi thì cái lỗi kia đâu đến nỗi không thể tha thứ chứ . Anh làm như ngon lắm vậy , được ! không thèm làm bạn với tội này thì thôi , ai cần !" Hoàng Lan nhớ lại mà bật cười . Nhỏ Châu không bao giờ thay đổi được , mình làm lỗi mà bây giờ đi giận ngược lại với người ta . Hoàng Lan lắc đầu thì thầm "không thèm nghĩ đến họ nữa , ai cần bọn đàn ông trên thế gian này !"

- Hoàng Lan , mở cửa đi !

Nghe tiếng gọi và tiếng đập cửa của Khanh , Lan nhú mào . Ông ta lại làm rối lên chuyện gì nữa rồi ! Hoàng Lan ra mở cửa , Khanh vội

đi nhanh vào phòng nàng , ngồi xuống bên giường nói :

- kì này mày phải giúp tao !

Hoàng Lan lắc đầu

- chuyện em , em còn chưa giải quyết được làm sao giúp cho anh chứ !

Khanh vội nói :

- mày có biết Vũ Anh đã đi đâu không ? anh ghé công ty không thấy Vũ Anh , gọi về nhà cô ta không ai bắt , anh đứng ngoài gõ cửa cả hai tiếng đồng hồ , không ai mở , anh sợ . ..

Hoàng Lan giận dữ nói

- anh lại làm gì chỉ giận như thế ?

Khanh ấp úng

- tao . . .anh . . .đã vô tình làm cho Vũ Anh buồn.

- anh đã làm gì ? vô tình hay cố ý gì cũng mặc kệ , nói cho em mau lên !

Khanh lắc đầu

- trong lúc này không phải lúc kể chuyện , em phải giúp anh tìm cho ra Vũ Anh . . .anh sợ . ..

Hoàng Lan lắc đầu

- anh sợ chỉ sẽ làm chuyện đại dột vì anh à ? đừng ở đó nằm mơ nữa , con gái tụi em không yếu ớt như anh nghĩ đâu , em nghĩ chỉ giận anh không thèm mở cửa cho anh vào thôi.

Khanh như vẻ không tin

- mày thật nghĩ vậy à ?

Hoàng Lan gật đầu

- em biết tính tình của Vũ Anh mà , tụi em không vì một gã đàn ông như anh mà ngã gục đâu !

Khanh không biết Hoàng Lan đang giúp cho mình hay đang hạ mình xuống thấp đây . Nhưng nghe Lan nói vậy chàng cũng yên tâm phần nào.

- mày . . .hy vọng là vậy . . .bây giờ em tìm cách giúp cho anh đi !

Hoàng Lan nhún mày

- kể em nghe xem còn cách cứu chữa hay không , anh đã làm gì đến nỗi chỉ không thèm nhìn mặt anh ?

Hoàng Lan ngồi xuống ghế lắng nghe . Khanh im lặng giây phút rồi bắt đầu kể lại mọi chuyện . CHàng bắt đầu từ lúc Uyển Oanh bị tai nạn cho đến lúc lành bệnh . Vì tội nghiệp cho Uyển Oanh nên Khanh vẫn tiếp tục làm bạn trai của Uyển Oanh , chờ đợi cho Uyển Oanh có

lại trí nhớ . Khanh cứ nghĩ chỉ một thời gian ngắn , ai ngờ đâu khéo dài đến bây giờ . Vũ Anh rất đỗi ghen hờn và chàng sợ nàng hiểu lầm nên đành giấu kín chuyện đó , nhưng không mai Uyển Oanh cứ gặp chuyện nên gọi cho chàng hoài . Ba của Uyển Oanh ân cần nhờ Khanh lo lắng cho Uyển Oanh Hôm nay Uyển Oanh đòi ra công viên dạo chơi . Ba của nàng đã cản , nhưng Uyển Oanh không nghe lời , tự ý gọi xe rồi bỏ đi. Tuy đã lành vết thương nhưng đôi mắt và sức khỏe của Uyển Oanh vẫn còn yếu lắm , vì thế chàng lo sợ nên chạy đến múon đưa nàng trở về nhà . Ai có ngờ đâu Vũ Anh biết được , đã bắt gặp Khanh trong lúc Uyển Oanh đang níu kéo xin chàng , xin cho ở lại để được thở một không khí nhộn nhịp giây lát . Vũ Anh đã nhìn thấy và hiểu lầm nên bỏ chạy.

Khanh buồn bã nói :

- anh thật không cố tình làm cho Vũ Anh buồn , nhưng lúc đi .nh chạy theo Vũ Anh phân trần thì Uyển Oanh cho biết đôi mắt của cô ta như mờ đi và chóng mặt quá , anh đành ở lại để . ..

Hoàng Lan nhíu mày

- để lo cho cô ta phải không ? vụ này em thấy chẳng đơn giản chút nào !

Khanh nhìn Hoàng Lan

- mày nói thế là sao ? anh chỉ cần gặp Vũ Anh giải thích mọi việc thì nó sẽ hiểu thôi , nhưng kệt cái là Vũ Anh không bắt điện thoại hoặc ra mở cổng cho anh vào gặp mặt !

Hoàng Lan lắc đầu

- em nghĩ lúc này anh đừng nên gặp chị Vũ Anh , và em cũng không nên tìm chỉ vì chỉ cần khóc một trận cho thoải mái tâm hồn , ngày mai em sẽ tìm chỉ trò chuyện !

Khanh nhíu mày

- em cũng cho là anh có lỗi à ?

Hoàng Lan lắc đầu

- em không hề nói anh lỗi anh không lỗi . Em chỉ thấy trong vụ này có cái gì đó chẳng ổn thôi . Anh là người trong cuộc có lẽ anh không thấy . Em thấy cái bệnh của Uyển Oanh chẳng "đơn giản" tí nào , còn phần anh thì . . .anh quá yếu đuối , không dứt khoát được chuyện gì cả . ..

- mày . ..

Hoàng Lan bịt miệng , nói :

- nếu múon em giúp thì anh nên ngồi nghe em nói hết !

Khanh im lặng lắng nghe . Hoàng Lan tiếp tục

- theo em thì anh vẫn còn tình cảm với Uyên Oanh vì thế anh không dứt khoát được . Còn tình cảm của anh và Vũ Anh , anh cũng không muốn cắt đứt đi . Anh đang viện cớ để gần Uyên Oanh và không mất đi tình cảm của Vũ Anh . ..

Khanh giận dữ đứng lên nói :

- mà coi anh mà là hạng người thế nào ! tao chưa hề bắt cá hai tay . . .gia đình của Uyên Oanh đều biết rằng tao đang có bạn gái . ..

Hoàng Lan đứng lên , nói to

- nhưng Uyên Oanh có biết không ? bệnh cô ta đã lành , đôi mắt đã sáng , tại sao mọi người vẫn giấu cô ta sự thật !

Khanh ngồi phệt xuống góc giường , không nói.

Hlan lắc đầu

- anh hai à , em là em gái của anh thì đương nhiên không nói láo hoặc phê bình gì anh đâu . Nhưng đây là sự thật , anh nên dứt khoát một tí , chứ còn dây dưa như thế này mãi thì coi chừng anh sẽ mất cả hai . Anh nên suy nghĩ kỹ càng , anh thương ai và nên dứt khoát với người anh chẳng yêu thương , bằng không bên cạnh anh rồi sẽ chẳng còn ai . Em chẳng giúp được gì cho anh đâu.

Khanh ngồi gục đầu yên lặng . HIển đẩy cửa phòng vào , nói :

- chị ba , có anh chàng tên Mạnh đợi chị ngoài phòng khách kìa !

Hoàng Lan đứng lên , nhìn Khanh rồi lặng lẽ đi ra . HIển thấy chuyện không ổn cũng bỏ ra theo Lan.

Hoàng Lan nhìn Mạnh , nhúm mày

- tại sao anh biết tôi ở đây ?

Mạnh bật cười

- dường như cô không hoan nghênh tôi đến !

Hoàng Lan cũng phì cười

- không phải vậy , chỉ thắc mắc thôi . . .anh hết giận bọn tôi rồi à !

Mạnh gật đầu , cười cười

- anh đã suy nghĩ kỹ rồi , không nên hèn mọn với các cô như vậy . .

.là con trai cần nên khoan dung độ lượng cho các cô gái lỡ . .

Hoàng Lan lắc đầu , tươi cười nói :

- xí , hổng dám đâu . . .nhỏ Châu hồi lộ anh cái gì để anh tìm tôi hoà bình vậy ?

Mạnh vui vẻ nói :

- Lan quả thật thông minh , nhưng "Loan Châu thật" , ca ta không hồi lộ gì cả , cô ta cứ đến phá rối tôi hoài nên đành phải đến đây làm

một chuyển cầu hòa với Lan.

Hoàng Lan tủm tủm cười

- khó ai mà giận nổi nhỏ Châu lắm , đóng vai nó cũng khó lắm chứ bộ sung sướng gì sao !

Nhìn nét mặt vui tươi của Hoàng Lan , Mạnh cũng cười

- tôi mời Lan đi ăn một bữa , coi như huề nhau nhé !

Hoàng Lan gật đầu

- được , gọi luôn nhỏ Châu nhé !

Mạnh cười

- không cần phải gọi , cô ta hẹn chúng ta ở quán Tình Quê đó mà !

Hoàng Lan tươi cười nói :

- các người tính toán hết rồi phải không ? vậy đợi tôi giây lát nhé !

Hoàng Lan trở vào phòng , Khanh đã bỏ về phòng của chàng rồi .

Nghĩ đến chuyện của Khanh và Vũ Anh , Lan cảm thấy thương người bạn gái của mình vô cùng . Chẳng lẽ trên thế gian này không có một tình yêu nào chỉ có nụ cười thôi sao.

Hoàng Lan và Mạnh ngồi đợi Loan Châu trong quán Tình Quê . Trong lúc chờ đợi , Lan khơi chuyện

- tôi thật không ngờ anh và anh Cường là hai anh em !

Mạnh nhún mày

- có cần thiết nói về vụ đó không ?

Lan gật đầu

- cần chứ , nếu chúng ta là bạn , anh nên giải thích rõ ràng vì sao làm bạn với anh rồi không thể làm bạn với anh của anh cùng lúc . . .tôi . . .

- Lan thắc mắc tại sao anh em tôi bất hòa , phải không ?

Hoàng Lan gật đầu . Mạnh lắc đầu

- tại vì anh ta quá độc quyền , cứ muốn người khác làm theo ý mình !

Hoàng Lan lắc đầu

- tôi quen anh Cường cũng khá lâu nhưng . . .tính của anh cũng không đến . .

Mạnh bực bội nói :

- nếu không tin tôi thì hỏi tôi làm gì , cô cứ đi hỏi anh Cường của cô đi !

Hoàng Lan nhìn Mạnh

- anh sao lại quạu như thế , ý của tôi là , theo tôi thấy thì anh em của anh bất hòa vì một chuyện gì đó quan trọng hơn thế nữa !

Mạnh nhìn vào đôi mắt của Hoàng Lan

- Lan có thương anh tôi không ?

Câu hỏi của Mạnh làm Hoàng Lan ngớ ngàng . Tại sao chàng lại hỏi nàngc âu đó . Hoàng Lan thành thật trả lời

- tôi và anh Cường nếu có tình cảm thì chỉ là bạn bè , tôi chưa hề nghĩ gì xa hơn !

Mạnh mỉm cười

- nhưng anh tôi thì nghĩ khác

Hoàng Lan nhú mày

- Anh Cường đã nói với anh như thế ?

Mạnh lắc đầu

- ảnh có bao giờ xem tôi ra thứ gì mà nói , cả đến nhà thăm má tôi cũng chẳng được với ảnh . Tôi bất cần cái xem thường của ảnh.

Hoàng Lan nhìn nét mặt của Mạnh

- nhưng tôi thì thấy anh rất cần lời tâm bõc của anh cả anh.

Mạnh nhú mày

- cô . ..

Rồi Mạnh lắc đầu

- thôi , đừng nói chuyện đó nữa , tôi chỉ muốn biết là Lan và anh cả tôi chẳng có tình cảm lãng nhãng gì ngoài tình bạn , phải không ?

Lan cười

- sao anh bỗng nhiên thắc mắc về đời tư củA tôi như thế ?

Mạnh vẫn nhìn Hoàng Lan , ôn tồn nói :

- vì tôi rất thích Lan . Có lẽ chúng ta có duyên nợ nên nhờ Lan giả làm Loan Châu mà chúng ta đã gặp gỡ và thân với nhau . Thú thật khi biết Lan chẳng phải là Loan Châu , tôi giận lắm vì một người mình yêu thích lừa dối mình , đau lắm chứ . Nhưng tôi không thể nào không nghĩ đến Lan được . Và lúc nghĩ đến cô cũng có tình cảm với anh tôi , tôi càng đau hơn , tôi chẳng muốn giành những gì của anh tôi . . .Lan có thích tôi không ? có cho tôi hơn một tình của người bạn bình thường không ?

Hoàng Lan bở ngỡ với những lời của Mạnh , nàng thật không ngờ Mạnh tỏ tình với nàng bằng cách đó . Nhưng Hoàng Lan chưa hề nghĩ đến chuyện yêu đương với ai cả . Mạnh và Cường , tất cả đều là bạn bè bình thường của Lan . Giờ nghe Mạnh nói thế , Hoàng Lan ngớ ngàng nhìn Mạnh . Chàng nhú mày

- tôi đã nói lời nào xúc phạm đến Lan thì cho tôi xin lỗi

Hoàng Lan lắc đầu

- không , nhưng anh làm tôi quá ngạc nhiên vì những lời anh vừa nói . .anh . . .

Mạnh gật đầu , thành thật nói :

- có lẽ tôi nói không đúng lúc nhưng tôi thật sự rất yêu thích và thương Lan , ngay cả lúc ban đầu khi Lan là Loan Châu , sau khi biết được sự thật , tôi vẫn không thể quên Lan . ..

- anh . . .

- Lan không cần trả lời với tôi ngay bây giờ . Hy vọng Lan về nhà suy nghĩ và xét lại tình của chúng mình nhé !

Hoàng Lan gật đầu không nói . Cả hai nào ngờ có một kẻ đứng núp cạnh bên đang lắng nghe và để rơi giọt lệ buồn đầu tiên trong đời con gái.

Sáng hôm sau , vì cả đêm không ngủ được nên Khanh vào công ty làm việc trễ hơn nửa tiếng . Chàng nhìn vào chỗ ngồi của Vũ Anh , không thấy nàng đâu . Khanh nhìn chung quanh , mọi người làm việc rất bình , chẳng ai ngó ngang đến chàng . Có lẽ Vũ Anh còn buồn nên chẳng muốn đến sở làm . Khanh bước vào phòng riêng thì nhìn thấy lá thư từ chức để trên bàn . Chàng vội mở ra đọc , chỉ đôi dòng đã làm Khanh hoảng lên.

Xin ông chủ có tôi thôi việc . Vì một lý do , tôi không thể làm ở nơi này nữa , biết nghỉ ngang như thế là bậy , nhưng tôi chẳng còn cách nào hơn . Tôi định rời bỏ nơi này , cùng gia đình đoàn tụ . Tôi tin rằng công ty sẽ đầy đủ khả năng tuyển dụng một thư ký giỏi hơn tôi rất nhiều.

Chân thành cảm ơn

Vũ Anh

Khanh cầm lá thư chạy ra ngoài , nói to :

- ai đã để lá thư này vào bàn của tôi ?

Loan tỉnh bơ nói :

- là tôi đó !

Khanh giận run nói :

- cô . . .chơi trò gì thế !

Loan nhú mày

- tôi chơi trò gì ? thư từ chức của Vũ Anh là do tôi để vào văn phòng của anh , còn nội dung trong bức thư là thật . Sáng sớm hôm nay Vũ Anh đã gọi tôi nhờ tôi đến nhà nhỏ để mang vào trao cho anh.

Trên tay vẫn cầm lá thư , Khanh bước vội ra ngoài . Vũ Anh thật là quá đáng . Chỉ một chút hiểu lầm là xin thôi việc , bỏ đi . Tại sao

nàng lại cứng lòng đến như thế , gọi điện thoại không bắt , đến nhà thì không mở cửa cho vào . Không cho cơ hội thì làm sao Khanh có thể giải thích mọi việc rõ ràng cho được . Khanh lấy xe một lèo đến trước nhà của Vũ Anh . Chàng cứ đập mạnh cánh cửa . Bà cụ kể bên mở cửa nhìn sang , nói :

- Cậu Khanh à , có ai ở nhà đâu mà cậu đập cửa om sòm thế kia !

Khanh vội hỏi :

- bà sáu à , Vũ Anh thật không có ở nhà ?

Bà Sáu gật gù

- Ờ , sáng nay cô ta đã đi rồi , tay xách tay mang , chắc là đi du lịch đâu đó . ..

Khanh nhíu mày

- đi du lịch ?

Bà sáu lại gật gù nói :

- Ờ , thì chắc vậy . Cô ta có nhờ tôi chuyển cái bao thư này cho cậu này , đợi một lát đi !

Bà sáu quay vào nhà , một lát sao mang lá thư trao cho Khanh rồi đóng cửa lại . Khanh ngồi xuống trước thềm nhà của Vũ Anh , mở thư ra và bắt đầu đọc.

Anh Khanh ,

qua một đêm nước mắt nhạt nhòa , một đêm ôn lại từng kỷ niệm của đôi ta . Ban đầu em rất hận anh , ghét anh , thậm chí rất căm thù anh . Nhưng rồi nghĩ lại . . . Em thấy rằng chúng mình có duyên à không nợ . Chắc anh sẽ nói "chỉ trong một đêm mà em lại có thể sáng suốt thế sao ?" vâng , chỉ trong một đêm . . . 1 đêm thật dài với bao nhiêu là nước mắt để chùi rửa lại đầu óc và tư tưởng của em .

Em muốn ngã ngũ nhưng em không có mình cái quyền yêu đuổi như thế . Em phải chấp nhận sự thật , dù rất yêu anh nhưng tình yêu không cầu mà có , van xin mà được , cho dù được nó cũng chẳng ý nghĩa chi . Em không muốn sống hoài trong mơ mộng để rồi phải nhận lấy một sự thật phũ phàng . Trong con đường tình yêu này , có hai kẻ chạy đua và em đã là người thua cuộc . Em không muốn cứ mãi tranh giành với Uyên Oanh . . . thôi thì nhường cho cô ta vậy . . . để về sau ít nhất em vẫn còn lại được cái hạnh diện của người con gái . Với em bây giờ , anh chẳng còn là anh cutí của ngày xưa , anh đã đổi thay và chẳng còn là của em nữa . Cái mộng mị ngày nào em xin xếp lại , từ giả quá khứ để bước đến tương lai . Em xin chúc cho anh và Uyên Oanh mai sau bền duyên tơ tóc , hạnh phúc trọn đời.

Xin đừng bao giờ tìm đến em . . .để cho cuộc đời sau này em được an phận mà sống với gia đình.

tạm biệt ,

Vũ Anh

Khanh thật không ngờ những lời trong thư là sự thật . Vũ Anh thật xa chàng rồi sao ? không đâu , Vũ Anh không thể bỏ đi như thế này được . Chỉ một đêm thôi làm sao Vũ Anh có thể lo xong giấy tờ mà bỏ sang nước ngoài với gia đình được ? cô ta chỉ gạt mình thôi . Nghĩ đến lời trong thư của Vũ Anh " . . .anh chẳng còn là anh cutí của ngày xưa . . ." Khanh buồn bã nói "Vũ Anh ơi , anh không phải là một thằng khốn nạn như em đã nghĩ đâu , nếu có lỗi là lỗi anh quá yếu đuối , không dứt khoát được gì , xin em đừng nghĩ anh là hạng sở Khanh . . .Vũ Anh ơi !"

Phải tìm đến Hoàng Lan hỏi cho ra chuyện , nhất định Hoàng Lan biết Vũ Anh đang ở nơi nào . Phải tìm cách nói rõ ràng mọi việc rồi Vũ Anh muốn đi đâu thì đi , chứ Vũ Anh mà bỏ đi trong lúc này thì không công bằng cho chàng tí nào cả . Khanh ba chân bốn cẳng chạy đến ngân hàng . Hoàng Lan nhíu mày nói :

- em đang làm việc , anh đợi về nhà rồi . . .

Khanh vội nói :

- đợi đến chiều thì đã muộn , anh muốn biết ngay bây giờ !

Hoàng Lan lắc đầu

- dù anh có đứng đây bao lâu đi nữa , em cũng không nói cho anh biết đâu . Vâng , em biết tạm thời Vũ Anh đang ở đâu , nhưng nếu anh chưa định rõ là anh thật sự yêu ai thì em không giúp anh tìm đến Vũ Anh đâu , đừng ở đó chi mất công lắm !

Nhìn đôi mắt của Hoàng Lan , Khanh biết là đùa em gái mình nói là giỡn lời . Nó sẽ không giúp mình đâu . Khanh thần thờ bước ra về . Đến công ty , chàng bỏ vào trong làm việc nhưng lại chẳng làm được gì . Khanh cứ ngồi đó nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ , cái chỗ mà Khanh thường ngồi ngắm nhìn Vũ Anh trong lúc nàng làm việc . Đến giờ tan sở Khanh lang thang về nhà . Khanh đi thẳng vào phòng , không nói với ai lời nào , cũng chẳng gọi thăm Uyên Oanh . Có lẽ Hoàng Lan nói đúng , Khanh cần thời gian suy nghĩ cho thật kỹ , không được lảng nhãng như thế này mãi . Khanh ngồi trên ghế gục đầu , "ta thật đã yêu ai ?"

Nửa tháng đã trôi qua , Khanh nghe Hoàng Lan nói Vũ Anh đã làm giấy tờ xin qua TGB ở với gia đình . Khanh đành chấp nhận là Vũ

ANH đã bỏ đi thật rồi . Còn về Uyên Oanh , Khanh vẫn còn qua lại với nàng . Uyên Oanh bây giờ đã khỏe lại hăng . Tuy Uyên Oanh luôn nuông chiều Khanh , nhưng tình cảm của chàng dành cho Uyên Oanh . . . nó làm sao ấy . Thật không giống như cái tình giữa chàng với Vũ Anh ngày xưa . Khanh cứ tự nói một mình "phải quên , phải chấp nhận sự thật , Vũ ANH đã bỏ đi rồi !"

Uyên Oanh nài nỉ và Khanh đã dắt nàng về ra mắt gia đình . Chẳng ai hoan nghinh Uyên Oanh cả . Có lẽ họ vẫn nhớ Vũ Anh , nhưng lỗi này đâu phải do chàng , chính Vũ Anh đã bỏ ra đi kia mà . Ngồi trong văn phòng , càng nghĩ Khanh càng thấy chán chán cuộc đời . Chiếc ghế thư ký của Vũ Anh vẫn còn để trống , ông chủ bảo mượn thư ký mới , chàng cứ viện cớ này cớ nọ cho để trống chiếc ghế kia .

Hôm nay Uyên Oanh gọi lại mời chàng đi ăn buổi cơm chiều với nàng . Khanh đã từ chối vì bận công việc . Uyên Oanh đã tự động xin đến phụ giúp Khanh đánh máy để chóng xong tờ hợp đồng cho công ty . Khanh thầm nghĩ "có phải ta là một kẻ chẳng ra gì , đợi cái gì mất đi mới thấy quý , còn cái ở bên cạnh ta là ơ thờ . . . không thể như vậy được , ta phải quý cái tình của Uyên Oanh hiện nay !"

Uyên Oanh đến côngty giúp cho Khanh đánh máy vài mẫu hợp đồng . Khanh vừa giao việc cho nàng xong , Uyên Oanh để mẫu thư xuống bàn , l^ y trong tủ ra vài cây bút và định ngồi xuống chiếc ghế của Vũ Anh thì Khanh lại nắm tay nàng bảo :

- em sang bên này đi nhé , chiếc máy bên này đánh chữ thấy rõ hơn.

Uyên Oanh nhú mày , nhưng vẫn làm theo Khanh , sang ngồi bên bàn của Loan . Uyên Oanh bỏ giấy vào máy , nhìn lên thì thấy Khanh đang loay hoay sửa lại mấy cây bút mà khi này nàng đã lấy ra , để vào chỗ cũ . Uyên Oanh cảm thấy đau nhói ở tim . Chẳng lẽ nào Khanh vẫn còn nghĩ đến Vũ Anh sao ? cô ta chỉ là một thư ký thường thôi , sao Khanh lại không thể quên ? ta không bản lĩnh đủ để làm Khanh yêu thương lại ta sao ? Uyên Oanh nhủ thầm "phải cố gắng , tình yêu nào cũng cần sự kiên nhẫn , ta yêu Khanh thật tình cơ mà !" Uyên Oanh đã vô tình đánh sai chữ và đứng lên đi đến bàn viết của Vũ Anh tìm tòi mực xóa . Khanh từ bên trong phòng làm việc , vội mở cửa chạy ra nói :

- em cần gì thế ?

Vừa mở hộp tủ nhỏ , Oanh vừa nói :

- em đánh có sai nên định tìm mực xóa . ..

Khanh vội vàng nói :

- Ở đây không có đâu , em đừng lục lọi tùm lum , ở bên bàn thắng Đoàn có , ngồi vào chỗ đi anh sẽ tìm cho em.

Uyển Oanh nhìn Khanh , rồi trở về bàn của Loan . Nàng thật đã thua kẻ vắng mặt rồi hay sao ? Khi cả hai xong việc , họ cùng bước ra về . Đến gần bãi đậu xe thì họ thấy có người đang tìm kiếm gì trong xe của Khanh . Chàng chạy nhanh đến la to

- muốn ăn cắp gì trong xe của tôi . ..

Nghe tiếng người , kẻ trộm nhảy ra khỏi xe bỏ chạy . Khanh đến nơi thì Uyển Oanh cũng chạy đến , hỏi :

- anh có bị mất gì không ?

Khanh nhìn vào hộp tủ , rồi lại lục tìm gì đó , không thấy và Khanh bắt đầu bán sống bán chết chạy theo kẻ trộm . Uyển Oanh tưởng Khanh đã bị trộm vật gì quý giá lắm nên chàng mới không kể sống chết mà chạy theo giục lại . Khi trở về mặt Khanh đã bị tên trộm đánh sưng húp , tay chàng cầm được cái gì đó . Uyển Oanh đau lòng , hỏi :

- cái gì mà anh lại chạy theo hắn như thế , anh không sợ hắn giết chết anh sao !

Khanh gượng cười

- là ăn trộm cù như tên đó làm gì có sức giết chết anh.

Khanh đưa ra chiếc đồng hồ cù , nói :

- hắn dám lấy trộm chiếc đồng hồ của Vũ Anh . Hôm nọ Vũ Anh nhờ anh mang đi sửa lại nhưng anh đã quên mãi đến hôm nay !

Nhìn chiếc đồng hồ đeo tay kỷ của Vũ Anh mà Uyển Oanh thấy tim mình đau nhói . Sự thật là đây rồi , trong lòng Khanh hình bóng của Vũ Anh vẫn còn quan trọng lắm . Một cô gái có nhang sắc và đầy đủ học thức , hiểu biết thật nhiều nhưng lại thua một cô thư ký hay sao ? chẳng lẽ Uyển Oanh không thể nào xóa đi hình ảnh của Vũ Anh trong lòng Khanh hay sao Khanh thì vẫn không biết hình bóng của Vũ Anh vẫn quan trọng với chàng như thế nào . Những gì chàng làm chỉ là theo sự phản năg ngay lúc đó của mình thôi.

Đã mấy tháng qua rồi mà Cường vẫn không nhìn đến Hoàng Lan . Cường cũng nghỉ học ở lớp ban đêm rồi . Nàng cũng không biết sao lại quá chú tâm về việc đó . Chỉ là một gã đàn ông thôi , gặp mình không chào hỏi , mình lại chẳng lỗi chi với hắn , sao lại quan tâm hắn làm gì ! Ngoài miệng tuy nói thế nhưng trong lòng sao Hoàng Lan thấy không yên . Dù sao đi nữa cũng phải tìm đến hắn để hỏi cho rõ ràng bằng không Hoàng Lan tức chết được . Hoàng Lan xin Khanh

địa chỉ của Cường và đợi đến chiều thứ bảy , nàng tìm đến nhà của Cường hỏi cho ra sự thật.

Hoàng Lan đứng trước cửa nhà Cường mà không biết có nên gõ cửa hay không ? anh ta nhìn thấy Hoàng Lan sẽ như thế nào ? Hoàng Lan tủm tỉm cười "cùng lắm thì đuổi ta về thôi , có chi đâu mà sợ"

Người ra mở cửa không phải là Cường mà là một cô gái chừng tuổi của Hiền , em trai của Hoàng Lan . Cô bé hơi rụt rè hỏi :

- chị muốn tìm ai vậy ?

Hoàng Lan mỉm cười , chắc đây là em gái của Cường và Mạnh.

- có anh Cường ở nhà không chứ ?

Cô bé lắc đầu

- chị đến muộn rồi , anh Cường vừa mới rời khỏi mà thôi.

Hoàng Lan gật gù

- vậy à , thôi chào em nhé !

Hoàng Lan quay lưng định đi về thì cô bé nói :

- có phải chị là Hoàng Lan không ?

Hoàng Lan nhún mày

- sao em biết chị là ai ?

cô bé vội nói

- em đoán thế thôi , em có nghe anh Cường kể về một người bạn là con gái của anh tên là Hoàng Lan , cho nên em đoán . . .chị có muốn vào nhà đợi anh không ?

Hoàng Lan lắc đầu

- không làm phiền đến em đâu , khi khác chị gặp anh cũng được

Cô Bé niềm nở nói :

- không có gì phiền đâu chị , em cũng định mời chị vào nhà và cảm ơn chị mấy quyển sách . . .cho anh Cường . . .và em mượn . Anh Cường nói là của chị cho mượn . Mời chị vào . ..

- Mẹ em có ở nhà . ..

Linh lắc đầu

- mẹ em cùng một người bạn gái về thăm quê rồi . Chị vào chơi nhé !

Hoàng Lan biết không thể từ chối nên bước vào . Căn nhà tuy hơi nhỏ hẹp và rất đơn sơ , nhưng thật sạch và trông thoải mái vô cùng.

Cô bé dịu giọng nói :

- em tên là Thùy Linh , mời chị ngồi chơi.

Hoàng Lan gật đầu , ngồi xuống ghế

- cảm ơn em.

Thùy Linh vui vẻ nói :

- em rất cảm ơn chị cho em mượn mấy cuốn sách để đọc , thi vào đại học thật khó nhưng có mấy quyển sách đó , em học nên cũng an tâm phần nào.

Hoàng Lan cười

- không có gì đâu cưng , ngày xưa chị thi vào đại học cũng nhờ vào mấy quyển sách đó . Thằng em trai của chị nó chê những quyển đó xưa rồi nên mua sách mới để học , những quyển đó em cần thì giữ lại mà học nhé.

Thùy Linh gật đầu

- khi học xong em sẽ trả lại cho chị ngay !

Hoàng Lan lắc đầu

- không vội , chị đâu cần dùng nữa . Hay là vậy , thằng Hiền , em trai của chị cũng đang thi vào đại học , để chị mượn sách nó cho em đọc thêm , sách nó mượn bạn nhiều lắm nhưng nó lười lắm chắc chẳng cần nhiều đâu . hìhìhì

Thùy Linh vội nói :

- em cảm ơn chị nhưng không cần đâu chị ạ , mấy quyển chị cho mượn cũng đủ rồi , em không dám làm phiền chị và em của chị nhiều . ..

Hoàng Lan cười

- đâu có phiền gì đâu.

Hoàng Lan thật không ngờ mới gặp Thùy Linh lần đầu mà đã thấy mến cô bé này rồi . Lời nói rất dịu dàng . Tuy Linh không đẹp nhưng nhìn vào rất duyên dáng , dễ thương . Nghe Cường kể rất nhiều về Thùy Linh , biết là cô bé tính tình rất nhút nhát nên Hoàng Lan không dám nói nhiều sợ làm Thùy Linh hoảng sợ . Hoàng Lan cười thầm "thằng Hiền nhà mình mà gặp cô bé này chắc nó đóng đinh nơi này luôn quá !"

- chị Hoàng Lan , em . . .tiện dịp này . . .em có chuyện muốn nhờ đến chị . . .biết là phiền chị . . .em

Nghe giọng nói ấp úng của Thùy Linh làm cho Hoàng Lan càng nôn nao muốn biết cô bé định nhờ gì.

- em cứ nói đi , chuyện gì chị làm được chị sẽ sẵn lòng giúp em !

Thùy Linh bậm môi , rồi như lấy hết can đảm , cô bé nói :

- nhờ chị giải hòa dùm cho anh Cường và anh Mạnh của em !

Hoàng Lan tròn mắt nhìn Thùy Linh.

Cô bé gật đầu , rồi nói tiếp

- mấy anh của em cứ tưởng em là con nít chẳng biết chuyện gì , em

biết là chị là bạn của anh Cường và cả anh Mạnh nữa . Em nghe hai anh thường nhắc tên chị với em . Anh Mạnh có lần kể cho em nghe việc chị đóng vai bệnh nhân ảnh để gạt ảnh , ảnh giận nhưng bây giờ huề rồi , ảnh và chị vẫn là bạn như thường . Em thật không ngờ hai anh cùng có một người bạn cùng tên . . .cùng một người . Anh Cường thì . . .a?nh thương chị nhiều lắm , cứ nhắc chị hoài . Từ lúc quen chị , ảnh không còn đi chơi khuya nữa , về nhà không còn quạu nữa và luôn cùng em đọc bài soạn vở , ảnh như ham học lắm và rất thường kể chuyện trong công ty cho em nghe . Ngày xưa ảnh không vậy đâu , ảnh không bao giờ mang chuyện công ty về nhà và xa cách mẹ và em lắm , chỉ đưA tiền hàng tháng cho mẹ đi chợ và cho em đi học mà thôi . . . Nhưng bây giờ ảnh gần gũi gia đình nhiều lắm . Hiện giờ Em biết ảnh giận chị vì chị cũng là bạn của anh Mạnh , ảnh không thích ai qua lại với anh Mạnh cả . Ảnh về nhà là cứ ở trong phòng , ăn cơm thì ăn chứ chẳng nói chuyện với ai hết , mẹ hỏi gì ảnh cũng lắc đầu , và . . .đi chơi khuya trở lại . Mẹ em lo lắm nhưng em không dám nói cho mẹ biết về chuyện củA chị và hai ảnh . ..

Hoàng Lan vẫn nhìn Thùy Linh

- tại sao ?

Thùy Linh ấp úng

- Mẹ em mà biết sẽ lo lắm vì ngày xưa cũng vì . . .em không biết có nên nói . . .cho chị biết . ..

Hoàng Lan vui vẻ nói :

- nếu em không nói thì chị không hỏi đâu , nhưng múon chị giúp hai ảnh hòa với nhau thì chị phải biết đầu đuôi câu chuyện chứ , tại sao hai anh em mà như hai kẻ thù vậy !

Thùy Linh thở dài

- hai anh của em đều là người tốt cả . Nhất là anh Cường , ảnh hy sinh cho gia đình nhiều lắm , cả sự học hành của ảnh , ảnh cũng vì chén cơm gia đình mà bỏ vở , nhưng ảnh lúc nào cũng đốt thúc tụi em học hành , thi vào đại học.

Rồi Linh như đi vào kỷ niệm , cô bé trầm ngâm tiếp tục kê?

- Ảnh làm cực lắm đó chị , có một lúc khi còn ở dưới quê , em còn nhỏ lắm , mẹ bỗng em đi đến thăm ảnh trong lúc ảnh đang ở mướng cho người ta , mẹ và em nhìn thấy ảnh bị người ta đánh những trận roi đòn mà đến bây giờ có lẽ mẹ em vẫn chưa quên được . Mẹ không dám gặp ảnh trong lúc đó sợ ảnh tự ái . Khi về nhà ảnh cứ làm vẻ không có gì , đợi trời khuya ảnh ra sau nhà đi hái lá gì đó tự mình

đắp vào vết thương . Em nghe mẹ kể vậy đó . Những đồ ăn ảnh có được , ảnh luôn để dành cho anh Mạnh và ẹm Khi lên Sài Gòn cũng vậy , ông bác chú gì đó muốn nuôi ảnh và anh Mạnh cho giàu sang nhưng bắt phải bỏ em và mẹ , anh Cường nhất định không chịu , thà ảnh chịu đói chung với mẹ con em chứ không xa lìa . Ở nơi này ảnh đi khuôn vát , kiếm từng đồng từng xu mang về , chiều còn đi lao chùi xe cho người ta , sửa xe , vá bánh xe , ban đêm đi rư ?A chén cho nhà hàng , nói chung chuyện gì ảnh cũng làm . Anh Mạnh rất nể nang anh Cường , có thể nói anh Cường là thần tượng của ảnh . Anh Mạnh cố gắng học hành cũng chỉ vì anh Cường quá cực khổ . Họ rất gần gũi với nhau . ..

Rồi Thùy Linh ngưng lại với đôi mắt thật buồn . Hoàng Lan nông nao muốn nghe tiếp vì sao hai anh em thân nhau thế gì lại trở thành thù không đội chung trời ? Hoàng Lan thúc Thùy Lin

- em kể tiếp đi.

Thùy Linh bậm môi , đôi mắt con bé như long lanh giọt lệ.

- thật với chị là lâu lắm rồi trong gia đình em không ai dám nhắc đến . . .ngày ở dưới quê tuy cực khổ lắm nhưng anh Cường có một người bạn nhỏ , chị Cẩm Tiên cũng bần cùng như gia đình em , mẹ chỉ chết sớm , cha có mẹ ghẻ , họ nghèo lắm . Trong xóm chỉ có anh Cường chịu nói chuyện với chị thôi . Họ cùng làm mướn một nơi , anh Cường thương chị Tiên lắm . Khi lên Sài Gòn , ảnh hứa làm ăn được có tiền thì sẽ về rước chị Tiên lên . Anh Cường và chị Tiên vẫn thư từ cho nhau . Khi cha chị Tiên qua đời , chỉ xách giỏ lên Sài Gòn ở chung với gia đình em . Anh Cường thương chị Tiên nhiều lắm nên Mẹ làm đính hôn cho họ , nói khi có tiền sẽ cưới chị Tiên cho anh Cường , như thế lại thêm một gánh nặng thêm cho anh Cường , ảnh đi làm nhiều giờ hơn chỉ vì chị Tiên . Có lẽ lúc ấy chị Tiên buồn lắm , phần cha mới qua đời , phần nhớ nhà mà anh Cường cứ đi làm mãi , không nhiều thời gian cho chị Tiên . Em thì còn nhỏ , Mẹ thì không khỏe trong mình , người gần gũi chị Tiên chỉ có anh Mạnh . Trong lúc anh Mạnh thi cử thì chị Tiên lo lắng mọi việc cho anh Mạnh . ..

Hoàng Lan như cũng đoán được phần nào nên hỏi :

- có phải chị Tiên thay lòng , thương anh Mạnh phải không ?

Thùy Linh gật đầu

- Có lẽ gần nhiều nên . . họ đã có tình cảm với nhau . Chị Tiên và anh Mạnh đã thương nhau , nhưng không dám cho anh Cường biết . Em thấy chị Tiên cứ khóc hoài , vì tự mình thấy mình là một người quá

vô ơn , bạc nghĩa với anh Cường .Anh Cường thì không có nghi gì họ cả nhưng đến ngày sinh nhật của chị Tiên , anh Cường tự động xin về sớm , ảnh dành dụm tiền mua quà cho chị Tiên . Khi về đến nhà ảnh đã gặp anh Mạnh đang hôn chị Tiên đắm đuối . Ảnh giận lên đánh anh Mạnh rồi nặng lời với chị Tiên . Ảnh cho là vì ảnh không học thức như anh Mạnh nên chị Tiên phản bội ảnh , còn anh Mạnh là người em chẳng có tình nghĩa cướp đi cái mà ảnh cần nhất trong đời . . .tình yêu của chị Cẩm Tiên . Anh Cường và anh Mạnh đánh lộn với nhau , Mẹ cản cũng không được , chị Tiên đau buồn , đầm đìa nước mắt bỏ chạy ra đường và . .

Hoàng Lan hỏi dồn

- và thế nào ?

- và đã bị một chiếc xe vận tải đụng chết . Khi Mẹ la lên "con Tiên bỏ chạy rồi" , hai anh ngưng đánh nhau và chạy theo , họ đã chứng kiến cảnh chị Tiên chết như thế nào . Anh Cường đau khổ vì chị Tiên đã phụ ảnh , nhưng hối hận nhiều lắm vì nghĩ rằng ảnh đã nặng lời nên chị Tiên đi tự tử nên ảnh sống trong đau khổ . Lúc đó mẹ cũng đau khổ nhiều nên mới ra chứng bệnh tim càng nặng hơn vì thế anh Cường không ngã ngục được . Còn anh Mạnh thì cho rằng cái chết của chị Tiên là do anh Cường gây ra , vì cái ngang tàn của anh Cường nên Cẩm Tiên mới chết như thế . Anh Mạnh bỏ nhà ra đi , theo ông Chú ở và không trở về nhà nữa . Rồi nghe tin anh Mạnh xuất ngoại sang mỹ du học . Anh Cường càng giận hơn vì anh Mạnh bất tình nghĩa với mẹ , đi theo kẻ mà đã từng bảo hai anh em họ rời xa mẹ và em . Anh Cường nói không bao giờ nhận anh Mạnh làm em và chẳng ai được quyền nói chuyện qua lại với anh Mạnh.

Hoàng Lan nghe qua câu chuyện mà cứ ngỡ rằng mình đang đọc một cuốn tiểu thuyết , một câu truyện thật thương tâm . Không ngờ một gia đình bề ngoài rất đơn giản như bao gia đình khác , nhưng bên trong lại chứa thật nhiều nỗi bi thương . Tội nghiệp cho cô gái tên Cẩm Tiên . . .quá yếu mạng . Tội nghiệp cho Mạnh yêu người yêu của anh mình , chắc là cũng đau khổ lắm rồi lại chính mắt mình nhìn thấy người mình yêu qua đời . Tội cho Cường luôn sống trong bức rức , hèn chi ảnh luôn cho mình là một kẻ thất học . "Lưu Bình Dương Lễ" Hoàng Lan nhớ lại câu Cường đã nói . Thì ra Khi nhìn thấy Hoàng Lan và Mạnh , Cường lại nghĩ vì Mạnh mà Hoàng Lan tốt với Cường vì khi xưa Mạnh cướp tình yêu của Cường , giờ nhờ Hoàng Lan mang tình bạn giúp đỡ chàng để chàng tiến thân . Trong mắt

của Cường bây giờ Hoàng Lan chắc là một cô gái tệ hệ lắm , đã dối gạt tình bạn của anh ta . Hoàng Lan cảm thấy tội nghiệp cho Mạnh , nhưng nghĩ đến Cường . . .Lan lại cảm thấy như có một tình cảm nhẹ nhàng lân lân trong lòng nàng.

Cường và Khanh ngồi ở vũ trường uống rượu . Người thì như vẽ thất tình , kẻ như quá khổ đau . Cường với giọng nói như say

- vậy từ giờ trở đi mày rảnh nợ rồi !

Khanh cười to rồi giọng như ca hát

- hahaha , tình là tình nhiều khi không mà cótình gì tình gì lúc có như không . ..

Cường ngưỡng người lên , vỗ ngực nói :

- như tao nè ! tao khuyên mày rồi , đừng có ba cái vụ tình yêu lắm cấm chi cho mệt . Tao cũng đã từng yêu và từng đau khổ . hahaha , bây giờ yêu tiếp thì đi say rượu tiếp . ..

Khanh nhú mày

- mày say thật rồi hả thẳng khí.

Cường lắc đầu

- tao không say vì men rượu đâu . . .mày đi về tìm Vũ Anh của mày đi !

Khanh gạt gù đứng lên , nói :

- vậy tao về , nhưng tao chẳng tìm ai hết !

Khanh đi rồi , Cường ngồi đó nhìn theo . Chàng cười . Thật cũng tội nghiệp cho nó quá . Tự dưng hai người yêu một lúc rồi cũng biến cả hai . Khanh đã kể cho Cường nghe Uyên Oanh đã ra đi . Sáng hôm nay Uyên Oanh gọi múon gặp Khanh ở phi trường , nàng đã chia tay với Khanh . Uyên Oanh trầm giọng nói với Khanh

- em biết mình đã chiến thắng nhưng lại chẳng vinh quang . Anh ở nơi này nhưng tâm hồn của anh chỉ cạnh Vũ Anh thôi . Em đã nghe theo lời Ba em , không nên có một tình yêu chỉ trên thể xác của một người . Em cần thể xác và cả tâm hồn của anh nữa . Em đã thua cuộc rồi vì đã biết anh không thể nào quên được Vũ Anh . Ba em có một người bạn ở bên Nhật , múon hợp tác làm ăn với ông , em theo ba sang đó để bắt đầu lại cuộc sống . Em đã biết người anh yêu chỉ có một mình Vũ Anh . Thôi thì chúng ta nên tạm biệt tại nơi đây . . .nhưng nếu anh lên tiếng múon em ở lại thì . ..

Uyên Oanh nhìn Khanh một lát , chàng không nói gì . Uyên Oanh gạt đầu , nói :

- tạm biệt anh , chúc anh sớm tìm lại được Vũ Anh !

Thế rồi Ba của Uyên Oanh ngồi trên chiếc xe lẳng được Uyên Oanh đẩy vào bên trong . Khanh nói với Cường chàng đứng đó cảm thấy buồn nhưng không thể thốt nên lời cản Uyên Oanh ở lại . Tình yêu ngầm cũng thật buồn cười . Lúc thì lẳng nhàn 2- ba ngă , lúc thì chẳng có lỗi nào để đi.

Trong lúc Cường ngồi một mình uống rượu thì Loan Châu bước đến nói :

- anh là anh Cường phải không ? không ngờ gặp nhau ở đây . Tôi là Loan Châu , bạn của nhỏ Hoàng Lan . Có thể cùng anh uống rượu không ?

Cường nhìn cô gái trẻ tuổi trước mặt cười to

- có con gái múon cùng uống rượu chung , say chứ đâu có ngu mà từ chối . Nào , mời cô , một lon bia há ! hahaha

Loan Châu ngồi vào ghế , nói :

- tôi nghe nhỏ Lan nói về anh cũng nhiều lắm !

Cường nhìn Loan Châu cười

- cô bé là bạn của Hoàng Lan thật sao ?

Loan Châu cũng cười

- anh đã say rồi à ?

Cường nhẹ lắc đầu

- chỉ hơi chóng mặt một tí , rượu chẳng làm say được tôi đâu . Nào , mời cô !

Cười đưa một chai bia đến trước mặt Loan Châu . Nàng cầm lên và ực một hơi . Men rượu nồng làm cho Loan Châu hồng đôi má và nhần mặt , nói :

- lâu ngày không uống , nay uống lại sao mà nó đắng quá !

- hahaha , cô chỉ mới uống bia lon thôi , nếu uống được rượu chát thì còn đắng hơn kia !

Loan Châu buồn bã nói :

- rượu nào đi nữa cũng chẳng đắng bằng mùi vị của tình yêu !

Cường cười to :

- thì ra cô bị thất tình à !

Loan Châu buồn bã nói :

- anh cũng thế phải không , tuy tôi chưa được nói chuyện với anh dù một lần nhưng tôi rành về anh nhiều lắm . Hoàng Lan mỗi ngày đều kể chuyện của anh cho tôi nghe.

Cường lắc đầu , xua tay

- cô bé làm ơn đừng nhắc đến hai chữ Hoàng Lan nữa , có được

không ?

Loan Châu cười nhe.

- vậy là anh yêu nó thật rồi . Tôi chẳng biết nó yêu anh hay yêu Mạnh !

Cường giận dữ nói :

- cô làm ơn đừng nhắc hai cái tên đó với tôi !

Loan Châu như không nghe , nàng tiếp tục nói :

- Còn nhớ lúc xưa tôi và nó có nói chẳng cần tình yêu , vậy mà bây giờ chúng tôi lại cùng yêu một người.

Cường bỗng nhìn sững vào đôi mắt của Loan Châu

- cô nói gì ?

Loan Châu lại cười buồn

- tôi không biết nó có yêu Mạnh không , nhưng ngày hôm qua anh ta đã khoe với tôi , ảnh chọn rồi chiếc nhẫn , múon cầu hôn với Hoàng Lan . Hahaha , buồn cười thật nhĩ , người mình yêu lại đi khoe với mình rằng múon cầu hôn kẻ khác !

Cường như bị trời tròng , cứ ngồi đó nhìn Loan Châu , rồi anh ta cười như người điên dại.

Loan Châu vừa uống thêm lon bia nữa vừa nói :

- chuyện buồn cười lắm phải không.

Cường vẫn cười to , tiếng cười chứa đầy đau khổ lẫn trong tiếng nhạc của vũ trường

- họ xứng đôi lắm mà . hahaha

Loan Châu cười

- tôi biết anh có yêu Lan nữa . hai anh em của anh thương cùng một người và cuối cùng nó sẽ trở thành em dâu của anh . hahaha

Cường gục đầu

- tàn nhẫn , tàn nhẫn quá . ..

Giọng rên rỉ của Cường như xé nát trái tim của Loan Châu . Nghĩ đến Mạnh , Loan Châu bỗng rơi nước mắt . Đã từ lâu lắm rồi , nàng chưa hề biết khóc , nhưng kể từ ngày hôm ấy đến bây giờ , không biết là Loan Châu đã khóc bao nhiêu phen rồi.

- hai chúng ta đều thất tình như nhau , uống thêm không ?

Cường ngẩng đầu lên , cầm lấy bia lon uống ừng ực hết lon này đến lon nọ . Cả hai cứ gọi hầu bàn mang thêm bia cho họ . Cường với giọng thật say nói :

- cô để tôi uống cho , cô say rồi không thấy đường về nhà đấy.

Loan Châu gục đầu thanh trách

- tình yêu là gì chứ , Châu ơi là Châu , tao bảo mày rồi , không được yêu đương , lọt vào rồi chỉ có con đường chết thôi , chỉ những người ngu như mày mới đem trái tim trinh nguyên đi giao con bướm đã có chủ . Ngốc ơi là ngốc . . .ngốc ơi . . .

Cường để mặc cho Loan Châu gục đầu nơi đó mà rù rì ngốc ơi là ngốc . Cường cố gắng đứng lên . Với cái giọng say sưa nói :

- tôi đi về , cô có về theo tôi không ?

Loan Châu nhìn lên . Cường đứng còn chưa dừng nói gì đến đưa nàng về . Nàng lắc đầu

- tôi không theo anh về đâu , tôi sẽ bỏ đi . . .đi cho thật xa . . .Đà Lạt . . .ờ , đà lạt là có hồ than thở . . .anh có muốn theo tôi không ? đến đó ta tha hồ thở than.

Cường vừa đi , bước đi chẳng dừng tí nào , vừa nói :

- tôi không ước át như con gái mấy người , tôi đi về !

Cường loạn choạng bước đi để Loan Châu ngồi đó với một nỗi buồn da diết . Loan Châu đứng lên . Phải rồi , ta cần rời bỏ nơi này , rồi thành phố với nhiều ánh đèn này , phải đi đến một nơi yên tĩnh để trở lại một Loan Châu của thời chưa đại khờ yêu đương . . .

Khanh ngồi trong văn phòng của Tổng giám đốc , giọng chàng thật buồn

- xin giám đốc hiểu dùm . . .

Ông Tổng Giám Đốc nhìn nét mặt bơ phờ của Khanh , lắc đầu nói

- cậu có biết là tôi có thể đuổi việc cậu , không vì khả năng làm việc mà vì cậu quá đa tình , lãng nhãng ba cái chuyện tình cảm . . .xin nghỉ trong lúc tôi đang rất cần người !

Khanh đã noi cả buổi mà ông tổng giám đốc vẫn khó khăn với chàng . Khanh gục đầu

- nếu giám đốc thấy rằng không thể cho cháu nghỉ hai tuần lễ thì cháu xin thôi việc . Cháu thật có chuyện cần phải xa đây một thời gian , cháu cần phải lo1 chuyện , chuyện này rất quan trọng với cuộc đời cháu !

Ông giám đốc nhìn Khanh , gằn từng tiếng

- quan trọng đến nỗi tha nghỉ việc chứ không thể chờ khi nào rảnh việc mới lo được à ?

Khanh nhìn ông , với giọng chắc chắn nói :

- vâng ! cháu xin thành thật , cháu đã chờ lâu quá rồi , không thể chờ mãi . Một việc này cháu nghĩ mình đủ khả năng tìm kiếm việc làm khác nhưng mất đi . . .Vũ . . .hạnh phúc này thì cháu sẽ không

tìm được hạnh phúc khác . ..

tổng giám đốc nhíu mày

- cô thư ký Vũ Anh kia quan trọng với cậu như thế sao ?

Khanh gật đầu

- vâng , cháu đã thấy được cháu không thể sống thiếu Vũ ANh trong đời !

- cậu đến đó chưa chắc vì cô thư ký của cậu sẽ trở về !

Khanh lại gật đầu

- vâng , nhưng cháu phải thử một lần . ..

tổng giám đốc lắc đầu

- đừng tưởng tôi ít đến công ty mà không biết được gì , tôi là bạn của ba cậu nhưng không nhất thiết phải ưu tiên cho cậu muốn xin nghỉ giờ nào phút nào cũng được !

Khanh đứng lên , nhẹ giọng nói :

- vâng cháu hiểu

Chàng móc trong túi ra lá thư từ chức

- đây là thư từ chức của cháu , xin bác hiểu cho !

Tổng giám đốc khẽ cười , lắc đầu

- nếu cậu biết dứt khoát như th[^] này thì bây giờ đâu đến nỗi bơ vơ bất lắt như thế này . Thôi được , tôi cho cậu nghỉ ba tuần lễ , lo mà mang cô thư ký của cậu trở về , nếu cậu nghỉ quá ba tuần thì cứ ở nhà luôn đừng đến làm việc cho tôi nữa !

Khanh mừng ra mặt . Chàng vui vẻ nói :

- vâng , xin cảm ơn bác nhiều lắm , khi trở về cháu nhất định chỉ để tâm làm việc mà thôi !

tổng giám đốc hi hà cười

- tất nhiên phải là vậy , bằng không cậu không từ chức thì tôi cũng sẽ đuổi việc cậu.

Khanh gật đầu

- vậy cháu xin về trước.

Nhìn thấy Khanh vội vàng bước đi mà ông tổng giám đốc lại cười .

Bọn trẻ sau quá đa tình . Chúng làm như trên đời này chỉ có tình yêu là quan trọng . Ông gật gù "thì ngày xưa mình cũng vậy , đa tình quá thì mãi lận đận vì tình"

Ngồi trong ngân hàng làm việc mà Hoàng Lan cứ chống cằm thờ ra .

Hôm nay trời buồn quá , bên ngoài cứ rỉ rả mưa , chẳng chút nắng

rọi vào làm cho lòng người buồn ủ rủ . Chắc vì vậy mà thiên hạ

chẳng muốn rời khỏi nhà vào đây đưa đổi tiền gì cả . Đang thần thờ

thì Khanh bước vào . Đôi mắt quần thâm vì mất ngủ đã nhiều ngày .
Đầu tóc rối và ướt cả người . Chàng đứng đối diện Hoàng Lan qua
cánh cửa ? A sổ trong ngân hàng , nói :

- tao cần rút hết tiền trong ngân khẩu của tao ra !

Hoàng Lan nhú mày

- rút hết ra ? cả tiền anh để dành cho tương lai và cưới vợ ? để làm
gì ?

Khanh bình thản nói :

- để xin du lịch qua TGB một chuyến !

Hoàng Lan phì cười

- anh đừng làm trò trẻ con nữa . ANh có qua bên , chị Vũ Anh cũng
chẳng trở về đâu !

Khanh lắc đầu

- dù sao tao cũng nhất định phải đi . Khi này tao đã đi xin giấy tờ ,
tao cần ba ngàn đồng tiền đô , đầy đủ họ mới cho thủ tục để tao du
lịch qua bên hai đến ba tuần !

Hoàng Lan tròn mắt

- năm ngàn đô la ? anh nói giỡn hay chơi ? mót hết mấy ngàn khẩu
của anh , móc luôn của mẹ của em và thằng Hiền cũng chẳng đủ
một ngàn , nói hi là đến ba ngàn đô , thôi đừng ở đó nằm mộng
nửa ông à !

Khanh dứt khoát

- thì mày cứ xem tao đã để dành được bao nhiêu , còn bao nhiêu tao
mượn của mày và thằng Hiền , không đủ nữa thì tao đi mượn mấy
thằng bạn . ..

Hoàng Lan nhìn đôi mắt buồn của anh mà lắc đầu

- đáng đời anh lắm , ai biểu cứ dây dưa bây giờ . ..

Khanh cắn răng

- mày làm ơn đừng nói dòng do nữa , rút hết tiền ra dùm tao và cho
tao mượn luôn của mày . ..

Hoàng Lan vừa làm thủ tục vừa nói :

- em đâu để dành được bao nhiêu , khi qua bên đó , chỗ xa lạ anh sẽ
phải chi phí nhiều lắm , vả lại chị Vũ Anh chưa chắc . ..

- cứ rút hết cho tao , khi trở về tao sẽ tìm thêm việc làm trả nợ cho
mày !

Hoàng Lan đưa tiền cho Khanh , nói :

- phần này của anh , còn phần này là trong ngân khẩu của em ,
anh nên suy nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định nhé.

Khanh gật đầu

- anh đã suy nghĩ gần bề ớ rồi , anh không thể mất đi Vũ Anh , nhất định phải đi tìm Vũ Anh trở về !

Hoàng Lan bậm môi , suy nghĩ vài giây rồi nói :

- ớ như anh đến đó , chỉ có người yêu khác rồi sao ?

Khanh nhìn vào đôi mắt Hoàng Lan , run giọng hỏi :

- mà đã biết đều gì ?

Hoàng Lan vội lắc đầu

- em . . .em đâu biết gì . . .em chỉ thí vụ . . .ớ chỉ có người yêu rồi hoặc đính hôn hay có chồng rồi thì anh sẽ ra sao ? lúc đó anh sẽ ngỡ ngàng và đau khổ lắm . . .anh nên suy nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định đi qua bên đó hay là không đi nhé !

Khanh gật gù

- dù sao anh vẫn phải đi.

Khanh đi khỏi ngân hàng , Hoàng Lan lắc đầu

- anh hai quả thật đa tình . tại sao trong tình yêu ai cũng gặp phải đầy rắc rối như thế ? chẳng lẽ phải đợi đến lúc mất đi rồi mình mới quả quyết được trái tim mình thuộc về ai hay sao ?

Hoàng Lan chợt nghĩ đến Cường . Đã một tuần lễ rồi Hoàng Lan chẳng tìm gặp Cường mà cũng chẳng gặp Mạnh . Nhớ lại cái đêm thứ bảy ngồi đợi Cường . Anh chàng về với đầy mùi rượu . Giọng nhè nhẹ.

- cô . . .đến . . .đây làm . . .cái quái gì

Thùy Linh đỡ anh mình , nhẹ giọng nói :

- anh à , chị Lan đợi anh lâu lắm rồi !

Cường nhìn em gái

- mà đi vào phòng của mà đi , còn cô ta cứ tự tiện ra về !

Nói xong Cường ngã nằm dài trên ghế salon . Hoàng Lan lắc đầu

- làm như rượu có thể chữa lành vết thương cho bọn đàn ông hay sao đó !

Nhìn Thùy Linh , Lan khẽ nói :

- em vào trong đi , để anh ở đây , chị cần nói chuyện với anh một tí nhé !

Thùy Linh tròn mắt

- anh say như thế này rồi chị vẫn còn muốn nói chuyện ?

Hoàng Lan cười

- chị có cách làm cho anh tỉnh rượu , chị đã làm qua rồi !

Thùy Linh không tin lắm nhưng vẫn gật đầu

- vậy xin phép chị em vào trong.

Thùy Linh đi rồi , Lan kéo Cường ngồi dậy . Anh chàng như một người gần chết , chẳng động đậy gì . Khó khăn lắm Hoàng Lan mới đẩy Cường vào bếp kể cái lu đựng nước , mạnh tay Hoàng Lan cho cái đầu Cường vào mô .t lu thật đầy nước làm cho Cường tá hỏa tam tinh , bật đứng lên lắc mạnh đầu , thở hỗn hển . Hoàng Lan đứng đấy cười giòn như một đứa trẻ . Cường trừng mắt nhìn Hoàng Lan rồi như một làn gió , thoáng một cái chàng ôm cứng Hoàng Lan vào lòng , đặt một nụ hôn bất ngờ vào đôi môi của nàng . Hoàng Lan hoảng hốt đẩy Cường ra nhưng anh ta mạnh tay quá , không làm sao thoát khỏi , Lan cắn mạnh vào môi của Cường làm nó rỉ máu . Đau quá , Cường vội đẩy nàng ra nhưng đôi tay vẫn ôm hai cánh tay Hoàng Lan thật chặt với đôi mắt đầy giận dữ , nói :

- cô đừng tưởng rằng có thể đùa giỡn với tôi lúc nào cũng được !

Đôi mắt tóe lửa , Hoàng Lan giận dữ không kém

- anh có buông tôi ra không ?

Cường cứng giọng nói :

- không !

Hoàng Lan run trong dạ nhưng làm tỉnh nói :

- thật tiểu nhân !

Cường cười to trong sự giận dữ :

- nhưng không dễ tiệp như cô

Hoàng Lan nóng bừng cả mặt

- anh . . .

Cường buông Hoàng Lan ra , giọng buồn bã nói

- cô về đi !

Tình Thơ Ngây

Chương 15

Khanh đang trong phòng gom vội quần áo và chuẩn bị đi TGB . Mẹ của chàng vội vã bước vào với chiếc áo len trên tay , nhẹ giọng nói :

- con mang cái này theo , mẹ không biết là ở bên đó thời tiết có lạnh không , có thì mặc nó vào cho đỡ lạnh.

Khanh lắc đầu

- mẹ đừng lo , con chẳng sao đâu
với giọng đầy lo lắng , mẹ Khanh nói :
- bảo mẹ không lo làm sao được , xử lạ quê người . . .không cho con đi thì không được , để con đi thì mẹ chẳng yên tâm . Mấy ngày qua mẹ đã gọi cho dì dưỡng con ở bên mà chẳng ai bắt điện thoại , chắc họ không có ở nhà đâu , thôi con đừng đi nhé !
Khanh nhìn mẹ , lắc đầu
- con nhất định phải đến đó tìm Vũ Anh . Mẹ đừng lo nhiều quá , có lẽ dì và dưỡng bận việc nên không bắt điện thoại mà thôi.
Mẹ Khanh chỉ biết thở dài . Hoàng Lan đứng dựa cửa nhìn anh hai của mình , nhẹ giọng nói :
- mẹ đừng cản ảnh nữa , cứ để ảnh đi gặp chị Vũ Anh . Con nghĩ dù sao họ cũng cần gặp nhau để nói chuyện.
Bà Mẹ với nét mặt lo lắng bước ra ngoài . Hoàng Lan bước vào , nhìn nét mặt tiêu tụy của anh mình , nói
- hy vọng qua bên đó anh sẽ tìm gặp được chị Vũ Anh.
Khanh ngồi xuống bên góc giường ,
- anh chỉ sợ Vũ Anh không thèm nhìn đến anh nữa.
Hoàng Lan nghe anh nói mà vô cùng xúc động , vội an ủi :
- dù chỉ có giận anh bao nhiêu , em cũng tin rằng chỉ vẫn tiếp chuyện với anh , chúng ta đã quen thân nhau từ nhỏ cho đến lớn lên cơ mà !
Khanh gục đầu , buồn bã nói :
- nhưng anh đã quá khốn nạn , hết lần này đến lần nọ làm cho Vũ Anh đau khổ . Anh biết mình chẳng xứng đáng gì với Vũ Anh , nhưng càng nghĩ thì anh càng nhớ Vũ Anh da diết , hạnh phúc của anh đã nằm trong tay nàng rồi . ..
Hoàng Lan trầm giọng hỏi :
- thế còn Uyên Oanh ?
Khanh buồn bã nói :
- lúc gặp lại Uyên Oanh . . .anh chỉ tội nghiệp cho hoàng cảnh của cô ta rồi bao chuyện xảy ra anh lại lầm cái tình tội nghiệp với tình yêu . Có lẽ anh đã yêu Vũ Anh từ thời còn thơ dại nhưng lại chẳng để ý đến . Khi Uyên Oanh bỏ anh đi , ngày qua ngày anh đã chấp nhận và cũng đã quên dần , nhưng khi mất Vũ Anh rồi thì anh lại thấy không cách gì quên được Vũ Anh . Từ ánh mắt đến nụ cười , những lúc cô bé nhỏng nhẻo , những khi cô bé buồn rơi lệ , nó đã ăn sâu vào tâm khảm của anh . Từ nhỏ cho đến lớn lên lúc nào anh cũng có Vũ Anh bên cạnh , vì thế anh đã lơ là không chú ý đến vì anh không bao giờ

nghĩ đến một ngày nào đó cuộc sống của anh không có tiếng cười nói của nàng . Bây giờ anh đã hiểu và muốn trân trọng cái tình cảm này . . .nhưng sợ lại quá muộn màng , nhưng anh vẫn đi , dù muộn nhưng anh vẫn mún đích mắt mình nhìn thấy Vũ Anh hạnh phúc là đủ rồi.

Nghe những lời thành thật của Khanh làm cho Hoàng Lan vô cùng xúc động . Lần đầu tiên trong đời nàng cảm thấy kính nể anh của mình vô cùng.

- anh nghĩ được như vậy thì hay lắm , anh nên nhớ cái gì không phải là của mình thì cũng đừng nên phá vỡ nó nhé !

Khanh cười nhẹ.

- chẳng anh khổ của mày không tòi tệ đến thế đâu . Anh yêu Vũ Anh thật lòng thì không phá hạnh phúc của nàng đâu dù trái tim anh sẽ tan nát nếu đó là sự thật.

Hoàng Lan gật đầu , cười

- em biết , nhưng chúng ta cũng đừng bi oan quá , có thể chị Vũ Anh đang ngồi nhà đón đợi anh đến !

Khanh vội vàng đứng lên , vui vẻ nói :

- vậy anh phải đi cho kịp chuyến bay , mày ở nhà đừng có chọc ghẹo ông bà hoài đó nha.

Khanh và Hoàng Lan bước ra ngoài . Khanh chào Ba , ông chỉ cười rồi nhẹ giọng nói :

- mày nhất định phải rước cho bằng được con dâu của ta về đây !

Khanh cười . Mẹ của chàng tuy lo lắng nhưng vẫn gượng nở nụ cười . Hôn lên trán Khanh , bà dịu giọng nói :

- qua bên đó , khi tìm được gia đình Vũ Anh cho ba má gửi lời thăm di dưỡng của con nhé . Đi đường con nhớ cẩn thận , ở cái xứ lạ đó . .
. . má lo lắm . .

Hiển cười hì hà

- má làm chứ ảnh con nít vậy , địa chỉ số , điện thoại ở nhà hàng hay tận nhà má đã đưa cho ảnh rồi , chẳng lẽ không mò tới được sao ?
má làm giống như Lan đưa Điệp lên Sài Gòn đi thi vậy ! hìhì đây là đầu cù là , đồ cạo gió . . .hàhàhà

Hoàng Lan phụ họa

- còn đây má móc ống đưa con , đi qua bên đó đừng ăn chè lạnh để bị đau bụng lắm . .

Khanh bị các em cười ngạo , chàng không phật lòng nhưng ra về đành anh nói :

- tụi bây ở nhà đàng hoàn đó , đừng có quá lẻo mép !
 Khanh đi ra ngõ , bà mẹ nhìn theo buồn bã nói :
 - không hiểu sao nó lại chẳng chịu cho chúng ta đưa ra phi trường ,
 tự một mình đón taxi đi , trong bụng sao má lo quá . ..
 Hiền bước ra cửa vui vẻ nói :
 - tại anh biết điều đó má , con cần phải đi qua nhà thằng bạn lấy xe
 điện tử trong máy điện toán . hà hà hà
 Bà mẹ con thằng con trai út đi qua nhà cạnh bên mà lắc đầu
 - tụi bây nói năng cái gì mà má chẳng hiểu.
 Hoàng Lan vui vẻ nói :
 - má không hiểu thì ba cứ mời má đi ăn nhà hàng rồi từ từ giải thích
 cho má hiểu đi ba .hìhìhì
 Ba của Hoàng Lan cười , ấm giọng nói :
 - đúng rồi đó bà , lâu quá chúng ta chưa dạo lại khu phố của ngày
 nào . ..
 Mẹ của Hoàng Lan lắc đầu
 - già cả rồi , nói chơi phải có chừng mực , tôi và ông đi thăm chị Tám
 đi , hôm qua thấy chỉ bị trật chân . . .qua xem coi chỉ có cần nhờ
 chúng ta điều gì không . Con Lan ở nhà quét dọn nhà cửa.
 Ba của Hoàng Lan vui cười nói :
 - không chịu cũng phải bỏ dấu quyền . . .chịu quyền chiều cho má
 mà vui !
 Hoàng Lan nhìn Ba Mẹ hạnh phúc đi bên nhau mà vui trong lòng . Có
 lẽ ai cũng phải trải qua một sự đau khổ mới tìm được một tình yêu
 vĩnh cửu . Nếu có được một tình yêu quá dễ dàng thì ta đâu nào yêu
 quý , trân trọng , và nân niu nó . Hy vọng Khanh còn kịp nhưng chưa
 chắc gì Vũ Anh trở về . Nếu Hoàng Lan là Vũ Anh , nàng sẽ trở về với
 Khanh không ? Hoàng Lan lắc đầu , "chị ấy đang sống vui , hạnh
 phúc bên ấy , về đây lại một lần thử thách với tình yêu làm gì" Nhưng
 không về thì tội nghiệp cho Khanh.
 Hoàng Lan chưa kịp đóng cửa thì Mạnh từ ngoài bước vào , nói :
 - cuối cùng cũng gặp được em rồi !
 Hoàng Lan nhìn Mạnh , gượng cười
 - anh đã vào thì mời anh ngồi
 Mạnh ngồi xuống , trầm giọng hỏi :
 - tại sao em cố tình xa lánh anh ? gọi điện không được , đến nhà
 không gặp , đón em ngoài đầu đường thì em tránh mặt . ..
 Hoàng Lan cười nhẹ.

- vì em nghĩ anh không nên gặp em , anh cần thời gian suy nghĩ

Mạnh nhíu mày

- anh ? anh cứ nghĩ chính em mới là người cần thời gian để suy nghĩ phải không ?

Hoàng Lan nhìn Mạnh , ngạc nhiên hỏi :

- tại sao em cần thời gian suy nghĩ ?

Mạnh cười nhạt , mĩa mai

- vì em quá may mắn được cả hai người đàn ông si tình vì em , chẳng biết chọn người nào chứ gì ! Ha . .ha .trong tình yêu em quả là người may mắn.

Hoàng Lan lắc đầu

- vậy cho thấy rằng a nh vẫn chưa hiểu em , và chưa hiểu lắm một con người của Hoàng Lan thì làm sao mà yêu được Hoàng Lan chứ !

Mạnh nhìn Lan

- em nói vậy nghĩa là gì ? có phải em đã chọn anh của anh rồi ? và muốn đánh rơi tình cảm của chúng ta ?

Hoàng Lan lắc đầu

- em chẳng chọn ai và cũng chẳng đánh rơi tình cảm gì cả . khi này anh nói trong tình yêu , em là người may mắn . Anh lầm rồi , em là kẻ không may mới đúng , vì cả hai người đàn ông , chẳng ai yêu em cả !

Mạnh nhíu mày

- em nói thế nghĩa là gì ? em cho rằng những lời tỏ tình cảm của anh là giả dối ?

Hoàng Lan nhẹ thở dài

- không , em biết anh rất thành thật , nhưng thành thật tỏ lòng với Loan Châu kia . Anh chẳng hề yêu em , anh yêu Loan Châu !

Mạnh lắc đầu

- em nghĩ sai rồi . ..

- không sai đâu , anh còn nhớ buổi đầu anh đã có tình cảm với ai không ? là Hoàng Lan trong vai Loan Châu . Em đã thấy anh rất hấp với Loan Châu , trò chuyện thoải mái hơn với Hoàng Lan . Khi anh nhận được điện thoại là Loan Châu lại bỏ nhà đi , ba má của nó không biết nó đã đi đâu thì anh quýnh lên , gọi cho em , anh còn nhớ không ?

Mạnh vội nói :

- anh là bác sĩ của Loan Châu thì phải có bốn phận lo cho nàng , và lại ngoài sự đó giữa ba chúng ta lại có một tình bạn thân . ..

Hoàng Lan gật đầu

- đúng vậy , nhưng trong giọng nói em nghe được anh lo lắng cho Loan Châu hơn cả một tình của người bạn , anh đã không ăn được , ngủ được mãi cho đến khi em biết tin là Loan Châu đang ở đà lạt với gia đình của người dì ruột.

Mạnh nhíu mày

- em ghen à ?

Hoàng Lan lắc đầu

- thấy không , anh chưa hề hiểu em ! em biết vì sao Loan Châu bỏ ra đi , vì nó đã yêu anh , và anh cũng yêu nó nhưng cứ lầm tưởng là đã yêu em . Nếu anh thật sự hiểu được con người thật của Hoàng Lan thì anh phải biết là em không bao giờ đi giựt tình yêu của bạn mình . Huống hồ chi đã biết nó một lòng thương anh thì em không nên cứ để anh lầm tưởng mà yêu ẹm Vãi lại con người em rất bình thường , sống đơn giản lắm , chưa hề thắc mắc đến mình đã yêu ai hoặc chưa yêu ai . Đối với em , ai em cũng xem là bạn cả , anh hiểu không ?

Mạnh nhìn Hoàng Lan một hồi lâu , khẽ gật đầu

- anh hiểu rồi , em nói dòng do nãy giờ , chỉ thể cho anh biết là em chưa hề có tình cảm với anh.

Hoàng Lan cười nhẹ.

- xin lỗi anh !

Mạnh cười buồn

- đâu có gì mà em phải ra câu xin lỗi . Trái tim em chưa hề rung động với một kẻ nào , kể cả anh của anh !

Mạnh đứng lên , buồn bã nói :

- đã làm phiền em nhiều , anh về đây . Anh nghĩ sau này anh chàng nào có thể làm cho trái tim Hoàng Lan run động thì bản lĩnh phải thật là cao !

Mạnh bước đi được vài bước thì Hoàng Lan lại nói :

- còn một chuyện nữa , Lan muốn nói với anh . ..

Mạnh quay lại nhìn nàng

- em định nói thêm gì ?

Hoàng Lan không trả lời ngay mà ngập ngừng nói :

- anh . .anh vẫn xem Lan là bạn chứ ?

Mạnh cười

- vâng , lúc nào em cũng là bạn của anh !

Hoàng Lan đang đắn đo không biết có nên nói hay không , rồi nàng ậmnh dặng nói

- chuyện căn đẳng của anh và anh Cường , em đã biết tất cả nguyên do !

Mạnh không tỏ vẻ gì ngạc nhiên , nói :

- rồi sao nữa ?

Hoàng Lan nhẹ giọng :

- Linh có nhờ em . . .nói sao cho hai anh hoà bình với nhau , tha thứ cho nhau . ..

Mạnh buồn bã lắc đầu

- chẳng có gì để mà tha thứ . Từ khi anh học ngành tâm lý học ở mỹ , anh đã thấy rằng chuyện tình buồn kia lỗi chẳng do ai , nhưng anh Cường là một người quá kêu ngạo , chẳng xem anh ra gì cả . Tuy anh có ăn học đàng hoàng nhưng chẳng bằng một góc nào của anh . Anh luôn là một con người có thể ngẩng mặt lên nhìn trời , còn anh chỉ là một kẻ vì tiền tài mà chẳng chút tình với nghĩa , một thằng chẳng ra cái thứ chi trong mắt anh . Anh thật hy vọng rằng chúng ta đừng nên bàn đến việc này vì hoà bình hay không với anh em tại anh không phải do ở nơi anh . Nhưng dù sao cũng cảm ơn em , thôi anh về.

Hoàng Lan nhìn theo Mạnh mà lòng đầy cảm xúc . Hy vọng Mạnh sẽ tìm đến Loan Châu , hạnh phúc đang đợi họ nhưng chẳng biết Mạnh có đầy đủ lý trí mà tìm đến CHâu hay không . Còn về Cường và Mạnh , thì thật ra hai anh em họ thương nhau lắm , nhưng người thì tự ái vì chẳng được học hành đến đâu nên nghĩ rằng vì thế mới bị người em trai có ăn học của mình đoạt lấy người mình yêu , còn kẻ thì buồn bã vì có công danh mà đã mất đi cả tình cả nghĩa . Cường thì luôn nghĩ Mạnh khinh khi mình , còn Mạnh thì lại nghĩ rằng Cường xem thường bản chất con người mình . Hoàng Lan lắc đầu , có lẽ nàng không nên xen vào tình cảm gia đình của người ta , Cường và Mạnh đâu dính dấp gì đến nàng . Nhưng rồi nàng đưa tay sờ lên môi mình . Một cái hương mang mát của nụ hôn hôm nọ như còn vương lại trên môi . Nàng đã quả quyết chưa hề yêu Mạnh và Cường nhưng trong tâm hồn nàng như còn lưu luyến điều chi đó , nụ hôn đầu tiên đó cứ phản phất trong tim nàng.

Cường ngồi trong văn phòng làm việc mà tâm trí cứ ở nơi đâu .

Chàng đã cố gắng phân rả công tư , không mang chuyện buồn bã bên ngoài đến nơi làm việc , nhưng từ hôm say rượu đã hưng dữ hôn Hoàng Lan cho đến hôm nay lòng của Cường vô cùng bối rối , làm gì ,c gì cũng chẳng ra việc gì cả . Hoàng Lan thật sự là người vợ sắp

cưới của em trai mình , thì tại sao mình lại hành động thô bạo đó với nàng như thế . Phải đi gặp Hoàng Lan , nhưng gặp để làm gì ? nói gì ? Nhớ lại đêm đó chàng đã hôn nàng rồi lại đuổi nàng đi . Hoàng Lan ra đi nhưng đôi mắt như chứa một biển lửa đang thiêu đốt chàng . Con bé thật quá dữ nhưng lại làm cho Cường không thể nào quên . Chàng cứ nghĩ rằng trong cuộc đời chàng sẽ chẳng còn yêu được ai ngoài Cẩm Tiên . Nét đẹp hoặc tính tình của Hoàng Lan điều khác xa với CTiên , nhưng không hiểu sao Cường lại có một tình cảm thật đặt biệt cho Hoàng Lan dù đã biết nàng đã thuộc về em trai mình . Cường gục đầu "tại sao ta lại quẩn quanh trong cái vòng yêu đương này , tại sao chuyện của bao năm trước lại tái diễn , tại sao ta phải lọt vào cái quẩn cảnh của nó , ta chẳng tiểu nhân đi đoạt lại của nó những gì nó đã đoạt của ta , không thể như thế được , phải dứt khoát , phải quên !"

Hoàng Lan và Hiển vừa bước vào nhà thì nhìn thấy Khanh ngồi trên ghế salon gục đầu . Hiển nhíu mày

- anh hai , anh đã về khi nào vậy ?

Khanh ngẩng đầu lên , nét mặt đầy đau khổ . Chàng đã gầy đi thấy rõ . Khuôn mặt hốc hác , đôi mắt thâm đen vì đã mất ngủ ba tuần nay rồi . Hoàng Lan vội ngồi xuống bên Khanh , nhẹ giọng hỏi :

- chị Vũ Anh không về với anh à ?

Khanh buồn bã lắc đầu . Hiển vội hỏi :

- chỉ có bồ khác rồi hả ?

Khanh lại lắc đầu . Hoàng Lan vội vàng hỏi :

- đã xảy ra chuyện gì , anh làm ơn nói ra cho tụi em nghe coi !

Hiển cũng gật đầu

- phải đó , chị Vũ Anh còn giận anh sao ?

Khanh thở dài

- không , anh chẳng gặp được ai cả !

Hoàng Lan và Hiển cùng nhíu mày khó hiểu . Khanh buồn bã nói :

- khi anh qua bên đó , khó khăn lắm mới tìm được đến nhà của dì dưỡng , ở đó đề bản bán nhà , dì dưỡng đã dời đi nơi khác ở rồi .

Tìm đến nhà hàng thì nhà hàng đóng cửa , chỉ đề "tạm đóng cửa một thời gian ngắn vì gia đình có chuyện" . Anh đã ở đó đợi , cả ba tuần nhưng vẫn không thấy ai đến , gọi điện thoại chẳng ai bắt . Anh đã đợi cho đến ngày cuối cùng , hết hạn kỳ ở lại nên đành phải ra về !

Hoàng Lan tròn mắt nhìn Khanh

- vậy là anh chưa tìm được chị Vũ Anh ? chi phí của anh mang theo đâu có đủ mà . .

Khanh lắc đầu , buồn bã nói

- anh cũng không biết là dì dưỡng cùng Vũ Anh đi đâu rồi . Anh không màng vất vả đợi họ , cứ đi tới đi lui đợi chờ và lo lắng không biết đã xảy ra chuyện gì mà dì dưỡng chẳng có ở nhà , hết tiền không thể ngủ ở khách sạn đành ngủ bờ ngủ bụi thôi.

Hiển đưa tay gãi đầu , nói :

- vậy thì nguy rồi , chúng ta không ai liên lạc được với họ . . hay là chị Vũ Anh buồn giận anh quá nên đi tự giận , họ phải đưa chị vào nhà thương . .

Khanh nghe thế vội đứng lên , với giọng đầy lo lắng nói :

- có như thế không ?

Khanh cứ đi tới đi lui mà tự ký vào đầu mình , lẩm bẩm :

- tại sao ta ngu quá , không mò đến nhà thương mà hỏi . . ngu quá .

..

Hoàng Lan nhìn thấy Khanh như kẻ mất hồn mà buồn cười

- anh làm cái gì vậy , nếu chuyện xảy ra như thế anh làm sao đi hết tất cả bệnh viện ở TGB mà tìm . Vả lại em không nghĩ như thằng

Hiển đâu . .

Hiển nhìn Hoàng Lan như thầm đưa ám hiệu chi đó . Hoàng Lan nghiêm nét mặt , nói :

- có khi nào họ đang bận lo đám cưới cho chị Vũ Anh không ?

Nàng nhìn Hiển nháy mắt một cái thật nhanh . Khanh bàng hoàng trước lời nói của Hoàng Lan . Vũ Anh đã thuộc về người khác rồi ?

Chỉ nghĩ đến thôi mà trái tim của Khanh nhói đau . Hiển nhìn nét mặt khổ sở của Khanh , nó càng thích thú hơn , gật đầu nói :

- chắc là vậy rồi , hay là anh Thắng đã cưới chị Vũ Anh ? chắc chắn là thế ! anh cũng biết đó , tình cũ bến xưa nói lại mấy hồi vì chính anh là người đã phụ chị , chỉ buồn quá nên đi theo anh Thắng.

Khanh ngồi xuống ghế gục đầu đau khổ . Những gì Hoàng Lan và Hiển nói rất chí lý . Chính chàng đã vô tình làm vỡ cái hạnh phúc trong tay của mình , giờ còn gì nữa mà than thở trách oán . Thật sự đã hết rồi sao ? nếu vậy thì từ giờ trở đi cuộc sống của chàng sẽ rất vô vị , vô nghĩa . Nhìn thấy sự đau khổ của Khanh , Hoàng Lan không nỡ đùa nữa , nàng nhẹ giọng nói :

- tui em chỉ đoán bậy thế thôi , chắc dì , dưỡng , và Vũ Anh đi du lịch đâu đó chưa về , khi về chắc họ sẽ gọi cho anh , à mà anh có để lại

bút giấy . .

Khanh nhìn Hoàng Lan , trong đôi mắt hiện lên một tia hy vọng .

Đúng rồi , tất cả chỉ là suy đoán . Khanh gật đầu

- anh có viết miếng giấy nhỏ cho dì dưỡng biết là anh có đến và hy vọng khi về đến dì dưỡng gọi cho chúng ta.

Hiển lắc đầu

- em thì không chắc chắn như chị ba đâu . Em quả quyết là chị Vũ

Anh một là đã xảy ra chuyện , hay là đã đi có chồng . ..

Hoàng Lan gạt ngang

- thôi mà đừng có nói đùa nữa , đoán mò để anh hai lo thêm . Anh à , anh đã mệt rồi vào trong nghỉ đi nhé . Tụi em về lấy chút đồ rồi đi ngay , để anh nằm đây cho yên tĩnh nhé !

Khanh yên lặng bỏ đi vào phòng riêng . Hiển nhìn theo mà ôm bụng cười . Cậu bé rù rì

- đáng đời ảnh lắm , hà hà , thấy cái bộ giá thiếu nảo của anh buồn cười ghê !

Hoàng Lan lắc đầu , cười

- em cũng quá đáng lắm , sao lại nói ra những lời như thế làm cho ảnh sợ chứ !

Hiển vui vẻ nói :

- em theo phe chị Vũ Anh thôi , phải cho ảnh một cú thật đau thương ! hà hà hà

Hoàng Lan lại cười

- sợ nhìn thấy em làm thế chị Vũ Anh sẽ đau lòng đó !

Hiển lắc đầu

- không đâu , hôm qua chị Vũ Anh có nói rằng chỉ không trở lại với anh hai nhà ta đâu , chỉ về đây vì không thích hợp sống ở bên đó , và lại chuyển du lịch của chỉ đã mảng hạng nên chỉ phải trở về thôi !

Hoàng Lan gật đầu

- chị cũng nghĩ như em , nhưng chẳng lẽ Vũ Anh thật không còn lưu luyến gì với anh hai sao ?

Hoàng Lan cười buồn . Chuyện cũng thật buồn cười . Khi Khanh lên máy bay qua bên đó thì Ba Mẹ của Vũ Anh mang cô ta về đây .

Khanh đi ba tuần thì họ cũng đã ở sài gòn bấy lâu . Có lẽ vì Vũ Anh còn giận nên không muốn liên lạc với gia đình của Hoàng Lan ngay .

Mãi đến hôm qua vô tình Hiển nhìn thấy họ nên mới biết là cả gia đình của Vũ Anh đang ở tại nhà của họ . Hôm nay Ba Mẹ , Hiển , và Hoàng Lan đến thăm họ nhưng vì quên cái bánh mẹ nàng đã làm

mừng họ nên Hoàng Lan và Hiên mới quay trở về nhà . Có như thế mới biết là Khanh trở về trong nỗi thất vọng . Ngày hôm qua Hoàng Lan có cho Vũ Anh hay là Khanh đã đi TGB tìm họ , Vũ Anh cố làm ra vẻ không quan tâm nhưng tận trong đôi mắt của Vũ Anh , Hoàng Lan thấy được sự lo lắng , quan tâm cho Khanh.

Vì đã lỡ hứa với Vũ Anh là khi Khanh về sẽ không tiếc lộ việc Vũ Anh đã trở về nên Hoàng Lan và Hiên giấu chàng , đã nói lung tung làm cho Khanh càng lo lắng thêm . Hiên vào bếp lấy bánh ra , nói :

- chúng ta đi thôi chị ba !

Hoàng Lan và Hiên rời khỏi nhà để Khanh lại với một tâm trạng đầy đau khổ . Cả tuần lễ nay chàng mất ăn mất ngủ đi tìm người yêu . Mang bao nhiêu là hy vọng , phông bị bao nhiêu là lời nói , mang theo cả một tình yêu và sự sám hối , giờ về lại quê hương với một nỗi thất vọng . Chẳng biết giờ này Vũ Anh đang ở đâu ? có chuyện gì không may xảy đến với nàng hay không ? xin cầu nguyện là không ! nàng đã tìm được ý trung nhân khác chưa hay vẫn còn là cô bé ngây thơ của chàng ? Nàng có trở về với Thăng không ? nếu vậy , nàng có hạnh phúc hay không ? còn nhớ đến Khanh không ? bao nhiêu suy nghĩ vang trong đầu của Khanh làm cho đầu chàng nhức nhối .

Khanh nằm trên giường mà đôi mắt cứ nhìn thẳng lên trần nhà như kẻ bị mất hồn , chẳng còn lại gì , quá khứ , hiện tại , và cả tương lai. Hlan đang đi trên phố tình cờ gặp Loan Châu đang cùng Mạnh nắm tay dìu nhau đi trong hạnh phúc . Hoàng Lan muốn đến chúc mừng họ nhưng khi nhìn thấy Hoàng Lan , Loan Châu cố tình níu Mạnh rẽ sang lối khác . Hoàng Lan đau lòng nhìn theo dấu chân của bạn mình . Nhỏ Châu đã thay đổi rồi sao ? nàng đã làm gì khiến Loan Châu không muốn trò chuyện với nàng nữa ? chẳng lẽ Mạnh đã nói điều gì trong lúc ra đà lạt đeo đống Loan Châu để Loan Châu hiểu lầm và giận nàng ? không thể nào , Mạnh dù sao cũng là một con người đàng hoàng , anh ta không thể nào nói xấu Hoàng Lan với Loan Châu được . Vậy thì lý do nào Loan Châu không nhìn đến mặt của Hoàng Lan ? Họ đã tìm thấy hạnh phúc rồi , còn trách gì Hoàng Lan nữa ? còn hạnh phúc của Hoàng Lan thì đang ở nơi đâu ? đã lâu nàng không hề thắc mắc , không muốn nghĩ đến hình bóng của Cường cứ thấp thoáng trong lòng nàng . Anh ta quả thật là một người chẳng ra chi . Hoàng Lan đã cho Cường thời gian suy nghĩ để rồi tự tìm đến mà xin lỗi nàng , nhưng bấy lâu Cường đã bật tâm tích . Hoàng Lan thở dài "tại sao ông trời tạo ra đàn ông rồi lại đào tạo đàn bà làm chi

thế , để bây giờ lộn xộn cả lên , họ chẳng đàn bà một giây phút nà yên ổn , phải cứ nghĩ về họ hoài như thế !"

Cả nguyên ngày chủ nhật Hoàng Lan đi thênh thang trên đường phố . Nàng cứ thả lỏng tâm hồn để cố tìm thanh thoi . Ở phía sau , Hoàng Lan nào hay biết cũng có một kẻ đại khờ dỏi bước theo nàng cũng đang mang một bồi tâm sự như nàng.

Cường lảng lảng đi đằng sau Hoàng Lan . Không dám lên tiếng vì sợ làm phật lòng nàng . Ngày qua ngày , sau giờ làm việc hoặc mỗi cuối tuần Cường cũng thường thả bộ như thế này rồi vào quán bia , và hôm nay lại tình cờ gặp Hoàng Lan thơ thẩn đi trên phố . Cường dặn lòng không dỏi bước theo nàng , nhưng đôi chân của chàng nào có nghe lời . Thế là Cường cứ lặng lẽ ở phía sau . Chàng đã chứng kiến tất cả và bây giờ đứng ở xa xa nhìn thấy Hoàng Lan ngồi bó gối trước sân nhà với đôi mắt buồn ủ rũ mà Cường thấy đau quặn trong lòng . Chàng cứ đứng đó mãi cho đến khi Hoàng Lan đứng lên mở cửa bước vào nhà . Khi khuất bóng nàng rồi , chàng thì thầm "Hoàng Lan , anh nhất định đi tìm lại công bằng cho em !"

Cường đi một mạch đến nhà của Mạnh . Đứng trước cổng nhà Mạnh , ngôi nhà mà chàng chưa một lần bước đến và đã ngăn cấm mẹ và em gái mình bước vào . Đưa tay bấm chuông cửa mà chàng cười ngạo nghễ cho chính mình . Chỉ vì một đứa con gái mà chàng đã bỏ hết tự ái đến nơi này . Mạnh mở cửa và tròn mắt kinh ngạc nhìn Cường.

- anh Cường ?

Chưa khỏi ngạc nhiên thì Cường đã túm lấy cổ áo của Mạnh , đẩy Mạnh dựa vào tường , nói to :

- mày phải đến xin lỗi Hoàng Lan ngay !

Mạnh bực bội , đẩy mạnh Cường ra , hét :

- anh muốn đến đây tìm cớ đánh lộn với tôi à ! anh quả là lưu manh quá đáng !

Cường giận dữ hét to :

- lưu manh nhưng không sợ Khanh như mày ! nếu mày còn bậy bạ làm cho Hoàng Lan đau lòng , mày sẽ biết tay tao !

Mạnh giận dữ nói :

- anh chẳng ra gì thì đừng ở đó mà ra lệnh với tôi !

- mày . ..

Cường định nhào vô đánh với Mạnh thì Loan Châu vội vả lên tiếng

- hai người làm ơn đừng đánh nhau có được không ?

Cường quay sang nhìn Loan Châu . Chàng chẳng biết Châu đứng đó từ khi nào , mà chàng cũng chẳng cần biết , anh ta cười to :

- hahaha , ai mà có một người bạn như cô thật phước đầy nhà !

Loan Châu nhú mào

- sao anh lại mào mào tôi ?

Mạnh đứng cạnh Loan Châu , nói :

- em đừng để ý đến anh ta !

Cường lại cười to

- hahaha , tui bây đúng là một cặp ! một thẳng sở Khanh , một đứa tòi tàn !

Vì những lời nhục mạ vô lý của Cường làm Mạnh không nén được tự ái dù không biết lý do gì mà Cường lại buông ra những lời như thế .

Mạnh định xông vào Cường thì Loan Châu vội níu lại , nhỏ giọng nói :

- hai người dù sao vẫn là anh em , hãy ngồi xuống nói chuyện cho đàng hoàng chứ sao cứ đánh đá như thế này !

Cường gật gù

- được , nếu muốn nói chuyện cho đàng hoàng thì các người phải đến nói lời xin lỗi với Hoàng Lan !

Loan Châu xụ mặt

- tôi biết là mình có lỗi với Lan . . .

Mạnh cướp lời

- anh thấy thì chúng ta chẳng lỗi gì với Hoàng Lan cả !

Nhìn Cường Mạnh gằn từng tiếng

- tôi đã có lỗi gì ? dù có hay không cũng chẳng dính dấp đến anh !

- mào . . .

Nhìn thấy đôi mắt giận dữ của Cường , Loan Châu vội vàng nói :

- lỗi là Châu có lỗi với Lan chứ anh Mạnh chẳng lỗi gì . Khi anh Mạnh ra đà lạt tìm Châu , anh đã nói với Châu anh và Hoàng Lan đã nói chuyện rõ ràng hết rồi mà , phải vậy không anh Mạnh ?

Mạnh hất mặt không nói . Cường nhìn vào đôi mắt to tròn , xinh đẹp của Loan Châu

- thật không ? nếu vậy sao bạn này rõ là cô đã thấy Hoàng Lan và cô đã cố tình tránh né để Hoàng Lan phải rơi nước mắt.

Đôi mắt Châu bỗng thật buồn , nói :

- em đâu ngờ chỉ thế mà Lan lại buồn !

Cường nghiêm giọng nói :

- cô là bạn thân của Hoàng Lan mà lại cướp đi người yêu của bạn mình . . . cùng thẳng em khôn nạn này làm cho Lan đau khổ !

Mạnh nhíu mày

- anh nghĩ tôi là con người như thế nào ? tôi chưa hề làm gì để cho Lan đau khổ !

- mày còn dám chối ?

Loan Châu buồn bã nói :

- em tránh né Hoàng Lan vì không muốn làm đau lòng bạn . Em nghĩ rằng Hoàng Lan và Mạnh đã từng cặp với nhau , nay vì em mà bạn mình phải mất đi một tình yêu , em thấy áy náy lắm , nhưng tình cảm không ép buộc mà có , vả lại anh Mạnh và Lan cũng đã nói rõ ràng rồi cơ mà , anh đã từ chối Hoàng Lan chứ chúng em nào có lén lút mà anh lại cho rằng . ..

Cường nhìn Loan Châu

- chỉ vì thấy áy náy trong lòng nên cô tránh né bạn mình ? chẳng Mạnh đã từ chối tình cảm của Hoàng Lan rồi ?

Mạnh lại nhíu mày

- các người đang nói gì thế ? chính Hoàng Lan là người cho tôi thấy ra9`ng tôi có tình cảm với Loan Châu chứ không phải nàng !

Cả hai đôi mắt chăm chú nhìn Mạnh . Chàng ngồi xuống ghế tiếp tục nói :

- ngày hôm đó tôi đến trong lòng đình ninh sẽ nói lời cầu hôn với Hoàng Lan , nhưng cô bé đã rạch cho tôi thấy nếu tôi làm thế là tôi tự dối lòng mình vì tình cảm mà tôi có thật sự với Loan Châu chứ chẳng phải với nàng . Còn về phần Hoàng Lan thì cô bé chưa hề yêu tôi hoặc yêu ai cả.

Mạnh nhìn Cường cười buồn

- thì ra anh cũng yêu Hoàng Lan mâu thuẫn như tôi đã từng yêu Cẩm Tiên.

Cường ngồi xuống cạnh bên Mạnh , gục đầu chẳng nói gì . Mạnh lại tiếp :

- Chẳng trách ai chỉ vì tình yêu chúng ta đã vô tình đánh mất đi một người con gái tốt . . . Hoàng Lan thì . . . khác với ngày xưa vì cô ta chưa hề yêu hai anh em của chúng ta !

Cường đứng lên , nhẹ giọng nói :

- tao biết . . . nhà mày yên tĩnh lắm , nếu con Linh muốn đến học bài để thi vào đại học thì cho nó đến !

Mạnh nhìn Cường , cả hai như đã thông cảm cho nhau . Loan Châu không hiểu hai người đã nói gì , cô ngơ ngát đứng nhìn . Cường bước đi , nhưng rồi quay đầu lại nói với Loan Châu :

- cho anh xin lỗi vì những lời hồ đồ ban nãy . Có dịp bảo thằng Mạnh dẫn em về gặp má tụi anh.

LChau tròn mắt nhìn Cường , chàng mỉm cười bỏ đi . Châu quay sang nhìn Mạnh , nhỏ giọng nói :

- em thật không hiểu . ..

Mạnh cười nhe.

- nếu muốn hiểu thì em đến đây ngồi với anh , anh sẽ kể cho em nghe một chuyện tình buồn của ngày xưa . . .hìhìhì . . .chuẩn bị khăn giấy đi nhé cô bé !

Trời bên ngoài hôm nay mưa bão to lớn vô cùng . Những cơn gió thổi mạnh vang thành từng tiếng động làm cho Khanh buồn hơn . Về đây đã hai tuần rồi mà cái buồn cũng chẳng vơi đi , trong lúc làm việc hay về đến nhà Khanh đều nhớ đến Vũ Anh . Lúc nào cũng nôn nóng tìm ra tin tức của Vũ Anh mà nàng như bóng chim tam cá , biết phương trời nào mà tìm . Nhưng Khanh vẫn chờ đợi , vẫn nuôi hy vọng , chỉ mong muốn gặp lại Vũ Anh dù một lần thôi , biết được cô bé bình an là Khanh vui rồi.

- Khanh à , điện thoại của con kìa . Con Lan và thằng Hiền này thiệt là . . .mưa to gió lớn thế này mà tụi nó đâu mất !

Nhẹ giọng nói của mẹ , Khanh lồm cồm ngồi dậy bước ra phòng khách nhận điện thoại.

- alô . ..

Bên kia đầu giây , giọng Loan chanh chảnh

- anh Khanh , ông có muốn gặp Vũ ANh không ?

Khanh nhíu mày

- cô gọi đến đây đùa giỡn với tôi à

- hahaha , chẳng ở không mà đùa với ông đâu , có muốn nghe giọng nói của Vũ Anh không ?

- . . .

Giọng Loan lại vang lên

- muốn không ? . . .Vũ Anh , nói vài lời cho ông nghe đi bồ !

Rồi có nhiều tiếng cười ở bên ngoài , rồi giọng nhẹ nhàng của Vũ Anh vang lên làm trái tim của Khanh như đứng lại

- em chẳng còn gì để nói với . ..

Khanh vội vàng nói :

- Vũ Anh à , cô Loan à , làm ơn cho tôi nói chuyện với Vũ Anh , nàng về đây khi nào ? ở đâu vậy ? nàng có sao không ? làm ơn . ..

Loan cười ha ha?

- làm gì như gà mắc đẻ vậy ! nè , nghe tôi nói nè , muốn gặp Vũ Anh thì hãy ra công viên kế bên đầm sen mà chờ . . .khi nào rảnh rồi thì Vũ Anh sẽ đến gặp ông . . .nhớ ra ngồi trên bang gỗ số hai mà chờ nhé.

Rồi giọng Loan thật nghiêm chỉnh :

- À mà Vũ Anh đã có bồ rồi , ông vẫn còn muốn gặp ?

Khanh vội nói như sợ Loan cúp ầu

- Vũ Anh khỏe chứ ? vâng , đi ngay bây giờ à ?

Rồi Khanh nghe giọng nói nhẹ nhàng của Vũ ANH

- đừng làm vậy . . .em không đến . ..

Vì bên kia ồn ào quá Khanh không còn nghe rõ được chỉ còn nghe giọng của Loan cười to , nói :

- đúng là đàn ông , chẳng ai có lòng thành cả ! dĩ nhiên là ngay bây giờ . . .nếu sợ mưa to bão lớn thì đừng đi . ..

Khanh liền nói :

- không đâu . . .tôi đi ngay bây giờ ! Loan chưa kịp nói thêm gì thì Khanh đã cúp điện thoại và chạy nhanh ra xe . mẹ của Khanh không biết chuyện gì hỏi với theo

- mưa gió thế này con đi đâu đó ? sao không mang theo áo mưa . . .gió lạnh lắm . . .

Khanh đã ngồi vào trong xe chẳng nghe tiếng nói của ai cả . Chàng chạy xe một ào đến công viên , nghe theo lời Loan chàng ngồi trong mưa chờ đợi Vũ Anh . Vì gấp quá Khanh đâu mang kịp áo mưa nên ướt dầm cả người . Gió ngoài lạnh quá nhưng Khanh vẫn ngồi đó co ro trong mưa mà chờ đợi Vũ Anh.

Tiếng ồn ào , vui đùa của mọi người vẫn không sao làm lòng của Vũ Anh vui được . Nàng cứ thấp thỏm lo cho Khanh , chẳng biết Loan nói vậy mà chàng có đi hay không ? chẳng lẽ Khanh khờ dại đến nỗi dầm mưa để ngồi ở công viên chờ nàng . Vũ Anh lại nghe tiếng cười khút khích của Bích

- híhí , ông Khanh coi bộ chờ đã đời luôn !

Hồng vui vẻ nói :

- tôi dám cá , ổng không ở đó đâu !

Hoàng Lan vừa cúp điện thoại , Vũ Anh ngồi cạnh Hoàng Lan vội hỏi :

- anh Khanh đã đi chưa Lan ?

Hoàng Lan vui vẻ nói :

- Má nói , anh hai chạy ù đi sau khi nghe điện thoại của bà Loan .

Chắc là anh tới công viên rồi . ..

Vũ Anh vội vàng đứng lên định bước đi thì Bích kéo nàng ngồi xuống :

- nhỏ đừng yếu đuối như thế , phải hành hình ổng ngày hôm nay , nếu để dành quá hẵn sẽ một lần nữa không biết quý trọng tình cảm của nhỏ đâu !

Hồng cũng gật gù

- đúng , bà Bích nói rất đúng . Nhỏ phải cho hẵn đợi cho bỏ ghét , để hẵn nếm mùi vị đắng cay của tình yêu ! hìhìhì

Lan cũng nói vào :

- là anh hai của em , nhưng bệnh ảnh không được rồi , chị đã đau khổ vì ảnh thì ảnh cũng nên vì chị mà dầm mưa một bữa chứ !

Hiển lắc đầu

- thật không ngờ anh hai gan dạ như thế , chọc ghẹo đàn bà làm chi bây giờ phải khổ , nếu là em . . .em không để đến nước này đâu !

hàhàhà

Tùng nói vào

- chỉ có mấy thằng điên mới làm chuyện đó thôi !

Đoàn hì hà cười

- tao phục thằng Khanh sát đất , nếu tao là nó tao sẽ đến nhưng ngồi ở trong xe , khi nào Vũ Anh ló đầu tới thì nhảy ra , chứ chơi cái kiểu ngồi ở băng gỗ giữa công viên trong lúc đêm tối mưa gió như thếchết người chứ giỡn . .

Loan ký lên đầu Đoàn một cái thật đau

- Ông chuyên môn nghĩ ra trò trống ba sạo không hà !

Đoàn gáy gáy đầu

- em à , đừng có chơi kiểu nửa , ký hoài đau lắm !

Mọi người to tròn đôi mắt nhìn Loan và Đoàn . Hùng la to :

- tụi bây cặp kè với nhau à ?

Bích cũng ngạc nhiên nói :

- Loan , bà với ổng . . .

Loan thấy then của người . Đôi má đỏ hồng lên làm mọi người chú ý chăm chăm nhìn nàng . Đoàn gáy đầu , vui vẻ nói :

- chẳng lẽ cặp kè cũng phải báo cáo với tụi bây sao !

Bích ngã người ra cười to , nói :

- các người có thấy đĩa bay bao giờ chưa ?

Mọi người nhìn Bích như nàng là người chẳng được bình thường .

Tùng nhú mày nói :

- sao bà ăn nói lạc đề vậy !

Hiển thành thật nói :

- em chưa thấy lần nào , trời mưa có thể làm cho . ..

Bích cười giòn giã :

- thì ông Đoàn cặp với bà Loan , trong công ty của chúng ta sẽ có đĩa bay hoài hoài . . .ai không né coi chừng bị lố đầu ! hahaha

Lúc ấy mọi người mới hiểu ý nghĩa "đĩa bay" của Bích , cả bọn cười giòn , chỉ trừ Vũ Anh . Nàng bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài trời . Bên ngoài gió lớn lắm , mưa đổ thật nhiều . Hy vọng Khanh có cách nghĩ như Đoàn , cứ ngồi trong xe mà đợi chứ đừng ra ngoài bằng ghế gỗ để dầm mưa . Nói không nghĩ đến Khanh nữa , nhưng làm sao ngăn nổi con tim . Hình bóng Khanh đã khắc sâu vào tâm não của nàng rồi . Bao tháng trời xa cách , đi du lịch qua ở chung với Ba Mẹ nàng , ngày ngày Vũ Anh ra nhà hàng giúp việc nhưng tâm hồn nàng luôn cạnh bên Khanh , dù biết rằng Khanh đang hạnh phúc bên người khác . Đêm về là Vũ Anh một mình âm thầm nức nở khóc . Khi Hoàng Lan cho biết Uyên Oanh đã ra đi , Vũ Anh cũng quyết lòng không quay lại với Khanh , dù là thế nhưng trái tim nàng vẫn rất đau . Hoàng Lan , Hiển , và Ba Mẹ của Khanh đã cho nàng biết từ khi Vũ Anh ra đi , Khanh buồn vô cùng , chàng cũng đau khổ lắm và trong hai cô gái , Khanh lại quyết định đi tìm nàng chứ không hề nghĩ đến qua Nhật tìm Uyên Oanh . Thật là tình cảm của Khanh đã chính chắn rồi chẳng ? nếu vậy thì còn hành hạ chàng làm gì ? nhưng đã đau khổ quá nhiều vì Khanh thì làm sao Vũ Anh dám tin được . ..

Mẹ của Vũ Anh đứng trong nhà bếp nhìn Vũ Anh mà tội nghiệp cho đứa con gái của mình . Bà thở dài , nói :

- nó ở đây mà trái tim nó đang cạnh thẳng Khanh đó ông à !

Ba của Vũ Anh lắc đầu , vui vẻ nói

- tôi đã nói ngày xưa bà ráng sanh con trai cho tôi đi , sanh ra con gái lố là quá . . .bà hong có chịu !

Mẹ của Vũ Anh lắc đầu cười

- Ông cứ chuyên nói bậy . . .tìm cách giúp con mình đi !

Ông cười

- hà hà , nhờ tôi mà nó mới trở về đây đấy nhé ! tôi định gặp thẳng Khanh cho nó một trận đòn . . .

- Ông đánh nó coi chừng con mình đau . . .thôi ra giúp nó đi , bảo chúng chở con nhỏ nhà mình ra công viên gặp thẳng Khanh đi ông !

Ba của Vũ Anh vừa đi vừa lắc đầu

- nghĩ lại sanh con gái cũng tốt hơn , con trai tôi mà đại dột đi dầm

mưa để đợi con gái cái kiểu này chắc tôi tức chết ! hà hà hà
Mọi người nhìn thấy Ba Mẹ của Vũ Anh từ trong bếp bước ra vội im
bặt.

Ba của Vũ Anh vội nói :

- các cháu cứ đùa giỡn tự nhiên , nhà này thiếu tiếng cười nói đã từ
lâu rồi , bà thì chỉ biết căn nhắc bác thôi , còn con Anh thì cứ ngồi
cạnh cửa sổ thở ra . . . hì hì hì

Bích cười to :

- phải chi mà ba má con cho con quậy ở nhà như vậy thì sướng biết
mấy !

Mọi người ai cũng chỉ . Mẹ của Vũ Anh đưa mắt nhìn Vũ Anh . Bà nhẹ
giọng nói :

- trong một cháu , có đứa nào đưa dùm con gái bác đến công viên
được không ?

Hồng nhìn đồng hồ , vui vẻ nói :

- chỉ mới ba tiếng đồng hồ , chưa sao mà bác !

Ba của Vũ Anh cười

- ba tiếng mà đối với con gái bác chắc ba năm đấy , thằng Khanh mà
có bề gì coi chừng bác mất luôn đứa con gái ! hà hà hà

Hoàng Lan đi đến cạnh Vũ Anh , nhẹ giọng nói :

- chị đang nghĩ gì đó

Vũ Anh với đôi mắt đầy tâm sự nhìn Lan

- chị lo cho ảnh nhưng lại không biết có nên . . .

Hoàng Lan nói nhanh

- có nên để ảnh đợi như thế không , phải không nè ?

Vũ Anh thành thật gật đầu

- chị sợ trời mưa ảnh quên mang theo áo mưa , dù che . . . ở ngoài
gió lạnh . . . đã ba tiếng 12 phút rồi . . . như vậy cũng đủ tỏ lòng
thành . . . hay là em mang dù và áo mưa ra đó cho ảnh đi Lan !

Hoàng Lan lắc đầu

- Ô em không đi đâu , chị Loan , chị Hồng chém chết ! hì hì hì

Bích đứng kế bên nói :

- nhỏ yếu lòng quá . Đúng là con gái khi yêu thì lòng dạ quá yếu
mềm . . . nếu nhỏ múon thì tội này sẽ chờ nhỏ ra đó !

Đôi mắt của Vũ Anh rực sáng , nàng vui vẻ nói :

- vậy chúng ta đi nhé , em chỉ múon mang dù ra dùm cho ảnh . . . dù
sao cũng còn chút tình . . .

Má của Vũ Anh cũng nhẹ giọng nói :

- đúng đó , coi chừng nó không mang theo áo mưa , lỡ bệnh làm sao , cái trò của tụi con chơi coi bộ nguy hiểm quá !

Hoàng Lan phì cười

- nghĩ lại thì cũng tội nghiệp anh hai , em và thằng Hiền cũng nên đi về , để tụi em đưa chị đến đó ! hìhìhì , có ai muốn cùng đi với chúng tôi không ?

Cả bọn bầy , tám người lắc đầu . Đoàn vui vẻ nói :

- ngu sao đi , ở đây bác vừa nấu một nồi lẩu thơm phức , ở ngoài mưa to vậy chỉ người khôn mới ở đây thưởng thức nồi lẩu nóng hổi vừa thổi vừa ăn . ..

Hiền vui vẻ nói :

- nghe anh Đoàn diễn tả em cũng thèm rồi , chị ba à em không về đâu , nói với ba má đêm nay em ở lại nhà dì dưỡng !

Hoàng Lan cắn nhẩn

- tao không thích lai chiếc xe hơi củ kỷ của ba , mày không về thì . ..

Vũ Anh vội nói :

- chị lấy được mà , khi ở TGB chị lấy xe thường rồi không có nhát như xưa nữa !

Mẹ của Vũ Anh nói :

- tình yêu quả làm cho con người gan dạ lên !

Mọi người cười rồ lên . Hoàng Lan lấy chìa khóa trong túi của Hiền và cùng Vũ Anh bước ra ngoài . Mưa đã bớt nhiều nhưng gió vẫn còn làm nàng khẽ rùng mình . Nghĩ đến Khanh một mình ngồi ngoài công viên cũng thấy tội . Hoàng Lan lấy xe đưa Vũ Anh đến đó . Khi Vũ Anh xuống xe thì Lan lấy thẳng về nhà vì biết rằng một khi họ gặp nhau rồi , Khanh chẳng buông tha Vũ Anh đâu . Bây giờ tình cảm của Khanh đã phân định rõ ràng rồi thì Hoàng Lan thầm chúc phúc cho họ.

Khanh ngồi trên ghế gỗ giữa công viên với đôi mắt đỏ . Không biết vì nước mưa hay vì đau khổ . Vũ Anh tàn nhẫn đến thế sao ? nàng thật sự không đến ? lại một lần nữa Khanh đã đợi chờ trong vô vọng .

Nhưng lần này là do Vũ Anh hẹn cơ mà , sao nàng lại không đến ?

không đến có nghĩa là chưa tha thứ cho chàng . Nhớ lại lời của Loan nói "À mà Vũ Anh đã có bồ rồi , ông vẫn còn muốn gặp ?" Khanh đau nhói ở tim . Vũ Anh ơi , anh sẽ không làm phiền gì em đâu , chỉ muốn biết em bình yên không , hạnh phúc không , là đủ rồi . Anh chẳng đòi hỏi gì ở em , sẽ không phá rối gì em đâu , chỉ xin em lời tha thứ cho anh.

Vũ Anh bước nhẹ từ phía sau về phía anh , nàng khoát vạt lên mình Khanh chiếc áo mưa rồi định bỏ chạy . Khanh như bị điện giật , chàng đứng lên nhanh như chớp , phóng theo nắm lấy tay của Vũ Anh tha thiết nói :

- Em đã đến !

Vũ Anh khựng lại là quay đầu nhìn Khanh , buồn bã nói :

- em chỉ mang áo mưa đến dùm cho anh . ..

Khanh ôm vạt Vũ Anh vào lòng , ôm thật chặt vì sợ nàng sẽ biến đi .

Giọng rên rỉ :

- vậy có nghĩa là em còn nghĩ đến anh !

Vũ Anh vậy đẩy Khanh ra , nhìn Khanh nước mắt :

- anh luôn chỉ biết làm khổ cho em !

Khanh đứng đó dưới cơn mưa . Không biết vì nước mưa hay vì chàng đã khóc . Giọng Khanh tha thiết

- anh xin lỗi em . . .có phải em đã . . .có người . . .

Chàng không thể hỏi thêm được nữa . Không dám nghĩ đến là Vũ Anh đã có người yêu khác rồi hay chăng.

Vũ Anh nhìn sâu vào đôi mắt ướt đầm của chàng , nhỏ giọng nói :

- có người . . .gì ?

Khanh lấy đôi tay lau vạt những giọt nước mưa trên mặt , buồn bã nói :

- anh không hỏi nữa đâu , anh biết anh đã làm cho em khổ vì anh nhiều lắm , dù bao lời xin lỗi nói ra cũng bằng thừa , bây giờ anh chỉ còn thực dụng bằng hành động . . .em muốn anh làm gì em mới tha thứ lỗi cho anh , anh cũng làm cả . Anh biết không xứng đáng để được em yêu , nhưng anh thật không muốn mất đi một người con gái dễ thương như em , anh . . .tình cảm của chúng ta nếu em muốn xin cho anh làm người anh như thuở bé thơ . . .được trò chuyện chơi đùa với emanh sẽ ở vậy cho đến khi nào bé đi lấy chồng . ..

Vũ Anh lắc đầu , đôi mắt long lanh ngấn lệ , giọng ngen ngào

- chúng ta chẳng còn là trẻ con nữa . . .em chẳng thể cứ xem anh mãi như người anh của thời trẻ dại . ..

Khanh nhìn Vũ Anh , đôi mắt chứa đầy nỗi thất vọng . Chàng nói như rên :

- vậy là em đã từ chối . . .tình anh . ..

Vũ Anh bước đến gần Khanh , che cây dù lên mái đầu của họ , ấm giọng nói :

- em muốn có một người yêu phải chính chắn trong chuyện tình cảm

. Phải mạnh dạn và dứt khoát , không được dây dưa điều này chuyện nọ , không được làm em cứ hoài rơi lệ , anh làm nổi không , hãy cho em biết ngay để em còn thời gian mà đi tìm . ..

Khanh như từ địa ngục được vớt lên thiên đàng . Chàng vội ôm Vũ Anh xoay vòng vòng . Vũ Anh cười trong hạnh phúc :

- anh làm chống mặt quá !

Khanh dừng lại nhưng đôi tay vẫn bế bồng Vũ ANh lên , giọng ấm như ru :

- anh xin thề từ đây đến ngày anh lìa đời , anh chỉ một lòng một dạ với em thôi . ..

Vũ Anh vội che miệng kHanh lại , nói :

- chỉ xin lời hứa chứ em nào bảo anh thề !

Khanh cười xòa :

- anh xin hứa với em , anh sẽ làm một con người không dây dưa , phải biết dứt khoát , và yêu em trọn đời , được chưa nè !

Vũ ANh nở nụ cười thật hạnh phúc . Nàng đưa đôi tay lên để lên má của Khanh , hoảng hồn nói :

- sao anh lạnh thế này . . . chúng ta vào xe đi về nhanh lên , nếu không anh sẽ cảm lạnh đó . ..

Khanh ấm giọng nói :

- khi này thì lạnh lắm , run lên được , nhưng bây giờ có em rồi , ấm áp vô cùng , chỉ cần hơi thở của em cạnh bên anh , sưởi ấm lòng anh . ..

Đôi môi của Khanh từ từ chạm vào môi của Vũ Anh . Dưới cơn mưa bão , gió lạnh vô cùng nhưng trái tim của họ thì vô cùng ấm áp.

Hoàng Lan bước ra xe , vội chạy vào nhà , chưa kịp mở cửa ?A thì

Cường lù lù từ đâu đi tới . Trên tay cầm cái gì đó , Hoàng Lan nhìn không thấy rõ . Khi đến trước mặt Lan , Cường đưa cái bao ra trước mặt nàng , nói :

- cái này tặng cho em !

Hoàng Lan nhú mày đưa tay đón nhận , rồi bật cười :

- anh dầm mưa đi mua bánh bao cho tôi à ?

Cường cũng cười , nhưng giọng nói thật ấm :

- anh còn nhớ em nói rất rõ , đối với em thì con đường vào tình yêu phải đi ngang cái bao tử , vì thế anh không mua hoa hồng , chỉ mua cái món mà em thích thôi !

Đứng trước cổng nhà , Hoàng Lan lắc đầu , vui vẻ nói :

- anh là một người thật kỳ cục

Cường tôn tồn nói :

- còn em thì lại quá nử tín , cần cái môi anh rớm máu , để lại cái theọ . . .để đời !

Hoàng Lan nheo mắt

- nếu anh còn tự ý , không xin phép mà hôn nửa thì coi chừng . . .có cái theọ thứ hai đó . . .

Cường ôm Hoàng Lan lòng , vui vẻ nói :

- anh biết mà . . .anh hai của em thì quá nhất gan , còn cô em gái thì lại quá mạnh dạn , lần sau anh biết không chỉ rớm máu mà chắc máu chảy thành sông đó ! hà hà hà

Hoàng Lan lấy bánh bao ra ăn , cười nhí nhảnh

- biết vậy là anh vẫn còn khôn !

Cường đưa tay ra trước mặt nói :

- anh xin hứa sẽ theo dõi em một cách đàng hoàng . . .em cho không ?

Hoàng Lan đứng đấy ngẫm nghĩ vài giây rồi bỏ tay mình vào lòng bàn tay của Cường . Chàng xiết nhẹ tay nàng , âu yếm nói :

- anh sẽ giữ gìn và từng giây phút cạnh bên em và quý yêu cái hạnh phúc này !

Đám cưới của KHanh và Vũ Anh được tổ chức vào buổi đầu xuân . Cả hai gia đình để cho bọn trẻ tự do xấp xếp , thế là bọn con gái lại về ra một buổi lễ khá đặt biệt . Loan Châu nắm lấy tay Hoàng Lan và Vũ Anh nói :

- tam nử yêu quái chúng ta lúc nào cũng phải là yêu quái đó nha , dù sau này chồng con cả đống , mình vẫn phải sống cái với cái tuổi thơ ngây nhé !

Hoàng Lan nhìn nét mặt vui tươi của Loan Châu và ánh mắt hạnh phúc của Vũ Anh , vui cười nói :

- con đường vào tình yêu sao mà rắc rối quá !

Loan Châu cũng nói :

- đúng đó , nhưng yêu quái chúng ta vẫn vượt qua chứ bộ !

Vũ Anh không nói gì chỉ xiết nhẹ đôi tay của hai đứa bạn thơ ấu của nàng . Loan Châu biết ra sự thật đã huề với Hoàng Lan . Họ bây giờ càng thân và càng phá hơn bao giờ hết . Còn Vũ Anh thì . . . hôm nay là một ngày hạnh phúc nhất đời nàng , cái đám cưới trẻ con của ngày xưa bây giờ đã thành sự thật , cuộc đời thật đáng yêu vô cùng . Loan đi vội vào phòng nói to :

- Châu và Lan ra đây mau đi , đàn trai đến rồi !

cả ba đi ra ngoài đóng cửa lại , Vũ Anh ngoi i trong phòng một mình để đón đợi hạnh phúc.

Cường , hôm nay thật bảnh trai với bộ đồ chú rể phụ , tay bưng khay rượu đi vào trước , đến cửa chàng theo lời mẹ của Khanh bảo , gõ chín cái . Giọng của Loan từ bên trong vọng ra nói :

- chỉ có thể chẳng đủ đâu ! phải theo luật chúng tôi mà làm . . .phải có chín triệu chín ngàn chín trăm chín mươi chín đồng chín chín xu , bỏ vào phong bì đỏ lì xì cho chúng tôi , mới mở cửa cho vào !

Cường nhăn mặt

- hả . . .

Cường thở dài quay trở về phía Khanh . Mọi người đưa mắt nhìn

Cường . Khanh nóng ruột nói :

- họ nói cái gì vậy ?

Cường lắc đầu

- kỳ này mày chết chắc rồi , họ đòi lì xì

Khanh thở ra nhẹ nhõm ,

- tưởng gì chứ lì xì , để mai mốt tính . . .

- họ đòi ngay , phải có chín triệu , chín trăm , chín mươi chín đồng , chín mươi chín xu , bỏ vào phong bì đỏ , mới cho vào !

Khanh và tất cả bọn con trai tròn mắt

- hả ?

Khanh bực mình đi đến vừa gõ cửa vừa nói

- các cô làm ơn đừng đùa giỡn trong lúc này chứ , múon lì xì bao nhiêu đợi xong đám rồi tôi sẽ lì xì cho mà !

Bên trong tiếng nói vọng ra

- không được , phải ngay bây giờ !

Cả bọn con trai nhào tới , Đoàn la to :

- chúng ta đập cửa vào !

Mạnh kéo Đoàn lại , cười to :

- đừng giỡn chơi nữa , tôi ở đây có năm ngàn . . .còn ai có nữa không . . .

Cả bọn lắc đầu , Khanh xụ mặt

- hôm nay tớ làm chú rể , mang theo tiền làm gì !

Tùng lắc đầu nói :

- đừng chịu thua bọn nữ quái đó !

Khanh to tiếng

- không chịu không được , tôi múon gặp cô dâu của tôi !

Mọi người lúi húi móc bóp . Ba của Khanh ở phía sau đi đến , nói :

- chúng bây làm gì mà đàn gái không cho vào vậy , mọi người đang đợi . ..

Cường vui vẻ nói

- bác xấp xếp lại dùm tụi cháu đi nha , có chút trục trặc nhưng không sao , lát nữa được vào ngay !

Hôm nay là ngày vui của con cái , ông cũng chẳng quạu quọ làm gì . Ông lắc đầu cười rồi đi ra phía sau chỉ huy mấy công việc bưng hoa quả.

Mọi người gom hết , chỉ được chín ngàn , chín trăm , 39 đồng thôi , chẳng xu nào .Cường vội cạch ra phía sau xin bao thư đỏ , cũng mai là có người mang theo . Bỏ vội vào , nhét vô bên trong nhà nói :

- xong rồi cho chúng tôi vào đi !

Khanh nói to :

- đừng nuốt lời đó !

Giọng nói từ bên trong nói ra

- sao không đủ vậy ?

Mạnh to tiếng nói :

chỉ bao nhiêu đó thôi , không thì chúng tôi về !

Khanh vội vàng nói :

- còn lâu , cô dâu của tao đó , nói về là về sao ! các cô ơi , làm ơn làm phước đi mà !

Lúc đó Hoàng Lan mới ra mở cửa . Khanh trách em

- em là bên đàn trai , cứ hợp đàn gái ăn hiếp anh mình !

Hoàng Lan vui vẻ nói :

- ai biểu anh hư quá chi !

Mọi người đã được vào trong , gia đình Vũ Anh tiếp đón đàn hoàn , vui vẻ thăm tình . Cả hai bên đều mừng vì rất vừa lòng đôi tình nhân này.

Đoàn nói to :

- sao không cho cô dâu ra !

Loan nhúng vai

- cửa ải thứ hai . . .cô dâu đã bị nhốt trong phòng , ai tìm ra chìa khóa thì có thể vào trong mà rước !

Khanh to tròn đôi mắt

- hả ? còn cửa ải thứ nhì nữa hả ? chìa khoá đâu , đưa tôi !

Cả bọn con gái cười rồ . Châu thong thả nói :

- trong mấy đứa chúng tôi , anh đoán được ai giữ chìa khoá đúng thì sẽ được đưa chìa khóa cho anh vào rước cô dâu !

Cường nhíu mày

- các cô sẽ ăn dang không ?

Bọn con trai nói một lượt

- đừng tin họ !

Khanh nhìn từng người , rồi nhìn Mạnh , nói :

- anh là bác sĩ tâm lý , đoán xem dùm tôi , ai là người giữ chìa khóa !

Mạnh lắc đầu

- chỉ có họ biết và trời biết !

Khanh xem xét từng người , kẻ thì nói Bích , người thì Hồng , Lan ,

Châu , Trút , Loan . ..

Khanh đến trước mặt Loan , nói :

- là cô ! đưa ra mau !

Loan tròn mắt

- sao anh biết là tôi ! ai phản à !

Khanh chìa tay ra , nói :

- cô tự khai rồi , mau đưa ra đi !

Loan móc chìa khóa đưa cho Khanh , cả bọn đập vai chúc rên khen chàng thông minh

Khanh vào đứng ngắm Vũ Anh , hôm nay nàng trong chiếc áo dài cưới màu vàng anh thật tuyệt vời . Như một nữ hoàng , đứng rồi một nữ hoàng đang ngự trị trong lòng Khanh . Áo nàng vàng , anh về yêu hoa cúc , áo nàng xanh anh mến lá sân trườngbây giờ đã qua thời mến lá sân trường nên chỉ yêu mình nàng thôi !

Họ bước đi bên nhau thật xứng đôi và hạnh phúc . Khi rước dâu ra về , trước bả Vu Quy tiếng pháo nổ giòn , đưa tiễn người con gái bước vào hạnh phúc của tình yêu . Chú rể nắm lấy tay cô dâu , theo sau là Cường và Hoàng Lan , kế là Mạnh và Loan Châu , rồi Loan và Đoàn , họ cặp từng cặp đi bên nhau . Tuy con đường vào tình yêu quá nhiều trắc trở nhưng với một tình cảm chân thật với nhau , họ sẽ cùng nắm tay nhau dìu bước tiến thẳng về phía trước.

Hết

Nguồn: M4P

Người đăng: ms

Thời gian: 01/02/2004 5:58:04 CH